tg:@novaebook

CHARMAINE WILKERSON

SIYAH

DASHA

tg:@novaebook

NEYİ MİRAS ALACAĞIMIZI SEÇEMEYİZ. PEKİ KİM OLACAĞIMIZI SEÇEBİLİR MİYİZ?

Eleanor Bennett'in ölümü, ardında kalan iki çocuğu Byron ve Benny için şaşırtıcı bir miras bırakır: Ailenin geleneksel tarifiyle yapılmış bir siyah pasta ve de uzun bir ses kaydı. Eleanor bu ses kaydında, cinayet şüphesiyle adadaki evinden kaçan cesur ve dik başlı genç bir yüzücü hakkında sarsıcı bir hikâye paylaşır. Bu yürek parçalayıcı hikâye, Eleanor'un sakladığı sırlar ve uzun zamandır kayıp olan bir çocuğun gizemi, kardeşlerin kendileri ve kökenleri hakkında bildiğini zannettikleri her şeye meydan okur.

Byron ve Benny bir zamanlar olduğu gibi tekrar yakın olabilecek mi? Eleanor'un gerçek geçmişini öğrenip onun "doğru zaman geldiğinde siyah pastayı paylaşın" yönündeki son isteğini yerine getirebilecekler mi? Annelerinin itirafları onları tekrar bir araya getirecek mi yoksa her zamankinden de fazla kaybolmuş hissetmelerine mi neden olacak?

Charmaine Wilkerson'ın ilk romanı Siyah Pasta, ihanetlerin, sırların, anıların ve hatta isimlerin hayatı ve ilişkileri nasıl değiştirebileceğinin hikâyesi. Derin anlamlar taşıyan ve etkileyici bir dille kaleme alınmış Siyah Pasta, seçimleriyle sonsuza dek değişen bir ailenin yaşamına doğru olağanüstü bir yolculuk.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786053 049166

tg:@novaebook

ARTEMİS YAYINLARI

@novaebook

tg:@novaebook

YAYIN NO: 2459

SİYAH PASTA
CHARMAINE WILKERSON
Orijinal Adı: Black Cake

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Ömer Anlatan
Editör: Zehra Şahin
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

1. Basım: Ocak 2024
ISBN: 978-605-304-916-6
Sertifika No: 43949

Siyah Pasta
© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Black Cake
© 2022, Charmaine Rose Wilkerson-Amendell

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

tg:@novaebook

CHARMAINE WILKERSON

SİYAH PASTA

İngilizceden Çeviren: Ömer Anlatan

ARTEMİS YAYINLARI

tg:@novaebook

Ebeveynlerime... Dördüne de...

@novaebook

tg:@novaebook

GİRİŞ

@novaebook

tg:@novaebook

Öncesi

1965

Adam, bunun yaşanacağını bilmeliydi. *Hak gwai* eşinin evden kaçtığı gün bilmeliydi. Kızı koyda yüzerken üzerine bir fırtınanın çöktüğünü gördüğü gün bilmeliydi. Ebeveynleri kendisini bu adaya sürükleyip isimlerini değiştirdiğinde bilmeliydi. Şimdi su kenarında durmuş, beyaz dalgaların kayalıklara çarpmasını izliyor, kızının bedeninin kıyıya vurmasını bekliyordu.

Bir polis eliyle kendisini çağırdı. Polis kadındı. Daha önce hiç böylesini görmemişti. Elinde beyaz bir kumaş parçası tutuyordu; kızının siyah pastaya ve leylak rengi kremaya bulanmış gelinliğiydi bu. Kızı masadan fırlarken üzerine pasta bulaştırmış olmalıydı. Adam tabakların şangırtısını, karo döşemeli zeminde camların paramparça olduğunu ve birilerinin çığlık attığını hatırlıyordu. Kızına doğru baktığında kızı gitmişti ve saten ayakkabıları, alabora olmuş minik tekneler gibi dışarıdaki çimlere saçılmıştı.

tg:@novaebook

BİRİNCİ KISIM

@novaebook

tg:@novaebook

Şimdi

2018

İşte gelmişti.

Byron, asansörün kapılarının kayarak açıldığını duydu. İlk içgüdüsü, kız kardeşine doğru koşup onu karşılamaktı. Ama Benny kendisine sarılmak için uzandığında Byron onu uzaklaştırdı, sonra da avukatın ofisine doğru dönüp kapısını çaldı. Benny'nin bir elini kendisinin koluna koyduğunu hissetti. Kolunu silkip kardeşinin elini de uzaklaştırdı. Benny orada ağzı açık halde kalmıştı ama hiçbir şey söylemedi. *Herhangi bir şey* söylemeye ne hakkı vardı ki zaten? Byron, Benny'yi sekiz yıldır görmemişti. Şimdiyse anneleri ölmüştü.

Benny ne bekliyordu? Aile içi bir tartışmayı alıp bir soğuk savaşa dönüştürmüştü. Toplumsal ret ve ayrımcılık falan gibi şeyler hakkındaki konuşmaları bir kenara bırakın. Byron'a göre bu dünyada nasıl bir sorununuz olursa olsun, sizi anlayacak birini bulabilirdiniz. Ve zaman değişiyordu. Hatta, haberlerde Benny gibi insanlar hakkında yakın zamanda yapılmış bir çalışma bile görmüştü.

Benny gibi insanlar.

tg:@novaebook

Bu çalışma, onun gibi insanların yalnız kalmayı tercih edeceğini söylüyordu. Ama Byron, ona hiç sempati göstermeyecekti. Kendisi bunun aksini iddia etse de Benedetta Bennett yıllar önce ailesine sırtını dönmüş ve o zaman lüks hayattan feragat etmişti. Bu kez en azından çıkıp gelmişti. Byron, altı yıl önce, Los Angeles'taki kilisede babasının tabutunun başında annesiyle birlikte oturup Benny'nin gelmesini beklemiş ama Benny gelmemişti. Byron daha sonra, kız kardeşini bir arabanın arka koltuğunda, mezarlığın etrafında dolaşırken gördüğünü sanmıştı. Her an gelebilir, diye düşünmüştü. Ama Benny gelmemişti. Kardeşinden sadece, "*Başın sağ olsun*," yazan bir mesaj almıştı. Sonra da sessizlik gelmişti. Önce aylar boyunca. Sonra da yıllar…

Geride kalan her yılla birlikte, Byron o gün Benny'nin orada olduğundan, ya da bir kız kardeşinin gerçekten var olduğundan daha az emin hale gelmişti.

Evin içinde kendisinin peşinden koşup duran, yamuk kafalı ve tombul bir kız çocuğu olduğundan…

Ulusal törenlerde kendisini alkışlayan bir kız olduğundan…

Eline doktora diplomasını aldığında, salonda yankılanan sesini duyduğundan…

Hayatı boyunca şu anda hissettiği gibi hissedip hissetmediğinden emin değildi Byron. Öksüz kalmış ve sinirden köpürmüş.

tg:@novaebook

Benny

Annesinin avukatı kapıyı açtı ve Benny, içten içe annesinin odada oturduğunu görmeyi umarak adamın arkasına baktı. Ama artık sadece Benny ve Byron kalmıştı, üstelik Byron onun yüzüne bile bakmıyordu.

Avukat, annelerinden bir mesaj olduğuna dair bir şeyler söylüyordu ama Benny odaklanamıyordu; hâlâ Byron'a, saçlarında daha önceden olmayan griliklere bakıyordu. Kolunu ittirmesi neydi öyle? Adam kırk beş yaşındaydı, on değil. Ağabeyi bunca yıldır hiçbir zaman onu itmemiş, hiçbir zaman ona vurmamıştı; kendisi küçük bir kız çocuğuyken ve bir yavru köpek gibi atlayıp ısırma eğilimindeyken bile.

Benny'nin Byron'a dair ilk anısı şöyleydi: İkisi koltukta oturuyordu, Benny ağabeyinin kolunun altına girmişti ve Byron da bir kitaptan macera hikâyeleri okuyordu. Ağabeyinin ayakları yere değebiliyordu. Byron okumayı bırakıp parmaklarıyla Benny'nin saçlarını okşuyor, kulak memelerini çekiyor, burnunu sıkıyor ve Benny gülmekten nefes nefese kalıp, mutluluktan ölüyormuş gibi hissedene kadar onu gıdıklıyordu.

tg:@novaebook

Mesaj

Anneniz size bir mesaj bıraktı, demişti avukat. Avukatın adı Bay Mitch'ti. Byron ve Benny ile sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi konuşuyordu ama Byron onunla daha önce yalnızca bir kez görüştüğünü hatırlıyordu; annesi geçen kış geçirdiği kazadan sonra kasabada dolaşmak için yardıma ihtiyaç duyduğu zamanda. Gerçi Byron'ın arkadaşı Cable bunun bir kaza olmadığı konusunda ısrarcıydı. Byron, annesini Bay Mitch'in ofisine götürmüş, sonra da çıkıp onu arabada beklemişti. Byron, bir polis memuru arabasının camını tıklattığında arabasında oturmuş, lüks bir mağaza ile bir diğeri arasındaki geniş, koyu renkli kaldırımlarda kaykay yapan çocukları izliyordu.

Yetişkin hayatında böyle şeyler Byron'ın başına o kadar çok gelirdi ki gergin olmak bazen aklına bile gelmezdi. Ama çoğunlukla, ne zaman bir polis memuru ona yaklaşsa ya da arabasını durdursa, iki kalp atışı arasındaki o boşlukta kanının adeta yüzlerce yıllık tarihi taşıyan bir şelale gibi vücudunda aktığını duyardı ve o anlarda yer sanki ayaklarının altından kayardı. Araştırmaları, kitapları, sosyal medyadaki takipçileri, yaptığı konuşmalar ve almak istediği burs, bir saniyelik yanlış anlaşılmayla elinden kayıp gidebilirdi.

tg:@novaebook

Polis memuru kendi arabasına gidip elinde Byron'ın son kitabının bir kopyasıyla geri geldiğinde (*İmzalayabilir miydi acaba?*) Byron ancak o zaman, ten rengi ne olursa olsun yetişkin bir erkeğin arabasında tek başına oturup kaldırımda kaykay yapan gençleri izlemesinin makul derecede şüphe uyandırabileceğini fark etti. Tamam, diye düşündü, mesele her zaman kendisinin siyahi olmasıyla ilgili değildi. Ama çoğu zaman da öyleydi.

"Sizi uyarmama izin verin," diyordu Bay Mitch şimdi de. "Annenizle ilgili. Hazırlıklı olmanız gerekiyor."

Hazırlıklı olmak mı?

Neye hazırlıklı olmak? Anneleri zaten ölmüştü.

Onun annesi...

Bundan sonra herhangi bir şeyin neden önemli olacağını anlayamıyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

B ve B

Üzerinde *Eleanor Bennett'in Mal Varlığı* yazan bir kutu dolusu dosya vardı. Bay Mitch, üzerinde annelerinin el yazısının olduğu kahverengi bir zarf çıkardı ve onu masada Byron'ın karşısına bıraktı. Benny sandalyesini Byron'a yaklaştırdı ve zarfa bakmak için masaya eğildi. Byron elini çekti ama paketi Benny'nin görebileceği bir yere bıraktı. Anneleri, zarfın üzerine *B ve B* yazmıştı; onlara yazmak ya da onlarla konuşmak istediği zamanlarda kullandığı lakaptı bu.

B ve B notları genelde bir mıknatısla buzdolabının üzerine tutturulurdu. *B ve B, fırında biraz pilav ve bezelye var. B ve B, umarım kumlu ayakkabılarınızı girişte çıkarmışsınızdır. B ve B, yeni küpelerime bayıldım, teşekkürler!*

İkisiyle birlikte değil de yalnızca biriyle konuşuyorsa Byron ya da Benny diye hitap ederdi anneleri onlara, ayrıca Benny'ye sadece kızdığı zamanlarda *Benedetta* derdi.

Benedetta, bu karne de ne böyle? Benedetta, babanla öyle konuşma. Benedetta, seninle konuşmam gerekiyor.

Benedetta, lütfen eve dön.

tg:@novaebook

Annelerinin bir mektup bıraktığını söylemişti Bay Mitch ama bu son mesaj büyük oranda, kaydetmesi dört gün boyunca sekiz saatten fazla zaman alan bir ses dosyasından oluşuyordu.

"Açın," dedi Bay Mitch, başıyla paketi işaret ederek.

Byron zarfı kesip açtı ve sallayınca içinden bir USB bellek ile elle yazılmış bir not düştü. Notu yüksek sesle okudu. Tam da *annesinin* tarzında bir nottu bu.

B ve B, dondurucuda sizin için küçük bir siyah pasta var. Onu sakın atmayın.

Siyah pasta. Byron gülümsediğini fark etti. Annesiyle babası her evlilik yıldönümlerinde dilim pasta yerdi. Orijinal düğün pastaları olmazdı bu. Anneleri her beş yılda bir falan yeni bir pasta yapardı ve bu tek katlı bir pastayı dondurucuya koyardı. Rom ve porto şarabında bekletilmiş herhangi bir pastanın, evlilikleri kadar uzun bir süre dayanabileceği konusunda ısrar ederdi.

Sizin doğru zaman geldiğinde oturup o pastayı paylaşmanızı istiyorum. Bunun ne zaman olacağını anlayacaksınız.

Benny bir eliyle ağzını kapadı.

Sevgiler, anneniz.

Benny ağlamaya başladı.

tg:@novaebook

Benny

Benny yıllardır ağlamamıştı. Yani en azından, New York'ta öğleden sonraları yaptığı geçici işinden kovulduğu geçen haftaya kadar ağlamamıştı. Benny başta, telefonda müşterilerle konuşurken cep telefonuyla oynadığını gördüğü için patronunun huysuzluk yaptığını düşünmüştü. Böyle şeyler için bir kural vardı ama annesinden bir mesaj gelmişti. Aklından silip atamadığı, dört kelimelik bir mesaj.

Bu mesaj aslında bir aydır telesekreterinde bekliyordu ve Benny tam o sırada ne yapacağını düşünerek cep telefonuna bakıyordu. Annesiyle yıllardır konuşmamıştı. Kendi annesiyle bu kadar uzun süre konuşmamanın kötü bir şey olduğunu biliyordu. Ama ihtiyaç duyduğunda kızının arkasında durmamak daha kötüydü.

Benny için yıllardır uzakta kalmak, evden nadiren gelen mesajlara dönmemek, ailesinden uzakta geçen her doğum günü ve bayram için derisini kalınlaştırmak ve kendi kendine bunun bir tür kişisel gelişim olduğunu söylemek kolay olmuştu. En zayıf anlarında, çekmecedeki birkaç çizim kitabının altında tuttuğu eski dijital fotoğraf çerçevesini çıkarır, her zaman hayatının bir

tg:@novaebook

parçası olacağını düşündüğü insanların gülen yüzlerinin olduğu bir dizi fotoğrafın ekrandan sırayla geçip gitmesini izlerdi.

Benny'nin en sevdiği fotoğraflardan birinde yanında Byron ve babası vardı; kollarını birbirlerine dolamışlardı ve bağış toplama ya da vergi etkinliği veya babasının çoğu zaman konuşma yaptığı bir avukat toplantısı gibi bir etkinlik için siyah kravatlar takmışlardı. Zaten bunu bilerek büyümüş Benny için bile üçü arasındaki benzerlik çarpıcıydı. Üçünün de gözlerinde bire bir aynı şekilde görülen ışıktan, fotoğrafı kimin çektiğini de söyleyebiliyordunuz. Annesi çekmişti.

Benny'nin patronu şu anda sesini yükseltiyordu.

"İşini yapmıyorsun," diyordu.

Benny cep telefonunu hırkasının cebine soktu.

"Senin işin lanet olası metni okumak. Tüketicilere elektronik aletlerinin dayanıklılığı hakkında gönüllü şekilde sosyal yorumlar yapmak değil!"

Ah, ondan bahsediyordu. Cep telefonundan değil.

Benny müdürünün neden bahsettiğini anlayana kadar işten kovulmuştu.

Ortak çalışma alanında tuttuğu kişisel eşyalarıyla çağrı merkezinden çıktığında ağlamıyordu. Elinde sadece içi lekeli ve çatlak bir fincan ile saçaklı bir bitki vardı. Ne bitkisi olduğunu hatırlayamıyordu Benny ama bu bitki onu hiç yüzüstü bırakmamıştı. Hiçbir şey o bitkiyi yıldıramıyor gibi görünüyordu; su eksikliği, floresan ışıkları, plastik kokan ofis havası ya da müdürünün nahoş cümleleri. Benny arada bir bitkinin minik saplarını parmak uçlarıyla tutup kaldırır ve nemli bir bezle yapraklarındaki tozları silerdi, o kadar.

Benny, yanlış otobüse bindiğini ancak on beş dakika sonra fark etmişti. Sonraki durakta otobüsten indi ve kendisini kapı-

tg:@novaebook

sında sahte çamdan çelenkler ve yine sahte kadifeden fiyonklar olan bir kahve dükkânının önünde dikilirken buldu. Şehirde böyle bir yer olduğunu bile fark etmemişti. Dükkânın cam vitrinine kar spreyiyle yazılmış *İyi Tatiller* yazısını görünce, kendi (en azından daha az zevksiz haldeki) kahve dükkânını işletmeden geçen bir yılı daha düşününce ve kafenin içinde çocuğunun leylak rengi kabarık montunu iliklemek ve saçlarını leylak rengi kürklü şapkasının içine tıkıştırmak için diz çökmüş genç babayı görünce, Benny gözyaşlarını tutamadı. Benny zaten leylak rengini hiç sevmemişti.

@novaebook

tg:@novaebook

Kayıt

Bay Mitch, içinde Eleanor Bennett'in kaydının bulunduğu USB belleği aldı ve masaüstü bilgisayarına taktı. Eleanor'ın çocukları, annelerinin sesini duyunca sandalyelerinde öne doğru eğildiler. Bay Mitch yüzünde sakin bir ifade olmasını istiyor, derin ve yavaş nefesler alıyordu. Bu kişisel bir şey değildi, bu profesyonel bir durumdu. Aileler, avukatlarının sakin kalmalarını isterdi.

B ve B, Bay Mitch bunu benim için kaydediyor. Ellerimi artık pek sabit tutamıyorum ama söylemek istediğim çok şey var. İkinizle de bizzat konuşmak isterdim ama bu noktada ikinizi bir arada görebileceğimden emin değilim.

Benny ve Byron sandalyelerinde kıpırdandı.

Sizler inatçısınız ama iyi çocuklarsınız.

Bay Mitch bakışlarını masasındaki not defterinin üzerinde tutmaya çalıştı ama odadaki hava değişimini hissedebiliyordu. Sırtlar geriliyor, omuzlar dikleşiyordu.

B ve B, birbirinizle iyi geçinmeye çalışacağınıza dair bana söz verin. Birbirinizi kaybedemezsiniz.

Benny ayağa kalktı. *İşte başlıyoruz.* Bay Mitch kaydı durdurdu.

tg:@novaebook

"Bunu dinlemek zorunda değilim," dedi Benny.

Bay Mitch başını salladı. Bir an için bekledi. "Annenizin isteği bu," dedi.

"Bana dosyanın bir kopyasını verseniz olmaz mı?" dedi Benny. "Bana bir kopyasını hazırlayın. Onu New York'a giderken yanıma alırım."

"Anneniz bu kaydın tamamını, benim eşliğimde, bir arada dinlemenizi özellikle talep etti. Ama ofiste kalmak zorunda değiliz. Eğer isterseniz şu anda durabiliriz ve kaydı başka bir vakitte annenizin evine getirebilirim. Bunu mu tercih edersiniz?"

"Hayır," dedi Byron. "Ben şimdi dinlemek istiyorum." Benny, Byron'a bakıp kaşlarını çattı ama Byron ona bakmıyordu.

"Anneniz bu konuda çok netti," dedi Bay Mitch. "Bunu birlikte dinlememiz gerekiyor, o yüzden ikiniz de uygun olduğunuzda devam etmekten memnuniyet duyarım." Masasındaki ajandasını açtı. "Bu akşamüzeri ya da yarın sabah eve gelebilirim."

"Bunun annem için artık ne fark yaratacağını anlamıyorum ya, neyse," dedi Benny. Hâlâ ayakta duruyordu ve kararlı gözlerle Bay Mitch'e bakıyordu ama *anne* derken sesi titremişti.

"Sanırım sizin için ve ağabeyiniz için fark yaratacak," dedi Bay Mitch. "Annenizin bir an önce duymanızı istediği, bilmeniz gereken şeyler var."

Benny başını eğdi, bir dakika öyle durdu ve sonra pufladı. "Bu akşamüzeri daha iyi olur," dedi. "Cenazeden hemen sonra buradan gideceğim." Benny bir kez daha Byron'a baktı ama Byron gözlerini masaya sabitlemişti. Benny veda etmeden odadan çıktı, bekleme odasını geçip kapıyı açarken ve karanlık koridora adım atarken sarımsı Afro bukleleri sallandı.

tg:@novaebook

Bay Mitch, koridorun sonundaki asansörün hafif sesini dinledi ve Byron da ayağa kalktı.

"Eh, sanırım sonra görüşürüz," dedi Byron. "Teşekkürler."

Bay Mitch el sıkışmak için ayağa kalktı. Byron'ın telefonu titredi ve kapıya ulaştığında telefonunu çoktan kulağına götürmüştü. Byron'ın sahilde gezinen bir çocuk olduğu ve cep telefonu yerine kocaman bir deniz kabuğunu kulağına dayamakla ilgilendiği zamanlar olmalı, diye düşündü Bay Mitch.

"Oğlum geçimini sağlamak için denizi dinliyor, buna inanabiliyor musun?" demişti Eleanor bir gün Bay Mitch'e, Eleanor'un eşi Bert'ün hâlâ hayatta olduğu ve hep birlikte bir avukat etkinliğine katıldıkları bir vakitte.

"Bu gerçek bir iş!" diye latife etmişti Bert. Bu lafı üzerine hep birlikte gülmüşlerdi. Eleanor ve Bert, birlikte komik olmanın bir yolunu buluyorlardı.

Belki de tüm bunlar bittiğinde Bay Mitch, Byron'a son projesini sorabilirdi; çalıştığı enstitünün deniz tabanı haritasını çıkarma konusunda kendisine nasıl yardımcı olduğunu merak etmişti. Okyanuslar zorlu bir iştir, diye düşündü Bay Mitch. Peki ya bir insanın hayatı? Onun bir haritası nasıl çıkarılırdı? İnsanların birbirlerine karşı çizdiği sınırlar... İnsanın kalbinde kalan yaralar... Kendisi ve kız kardeşi annelerinin mesajını dinlediğinde, Byron bu konu hakkında ne diyecekti?

tg:@novaebook

Eve Dönüş

Benny annesinin evine arka kapıdan girdi ve mutfakta dikilip dinledi; annesinin sesini, kendi kahkahasını duydu. Burnuna karanfil kokusu geldi ama gördüğü tek şey bir sandalyenin üzerinde katlanmış duran bir temizlik bezi ile tezgâhta duran reçeteli iki ilaç şişesiydi. Byron'dan hiç iz yoktu. Oturma odasına gitti. Oda bu saatte bile ipek gibi parıldıyordu. Babasının koltuğu hâlâ orada duruyordu, Bert Bennett'in oturduğu yerlerdeki mavi kumaş pütür pütür olmuştu. Benny onu son gördüğünde babası koltuğundan kalkmış, sırtını dönmüş ve odadan çıkıp gitmişti.

Bunun sekiz yıl önce yaşandığına inanmak zordu.

Benny kendini açıklamaya çalışmıştı. Babasının yanına oturmuştu ama çok utanıyordu. Sonuçta, kim ebeveynleriyle seks hakkında konuşmak isterdi ki? Bu sadece seksle ilgili de değildi, konu tamamen onun üzerineydi. Benny bu sohbeti yapmaktan çok uzun süre kaçınmıştı ve bu ona çok pahalıya mal olmuştu.

Benny, o gün elini ezilmiş kadife kanepenin üzerinde ileri geri gezdirdiğini ve bir iltifat mırıldandığını hatırladı. Annesi, Benny ve Byron'ın büyüdüğü yıllarda ve sonrasında kanepenin oturma yerlerinin üstünde hep plastik bir örtü sermişti. Benny

tg:@novaebook

kanepeyi ilk kez bu halde görüyordu. Kanepenin aynı anda nasıl hem bu kadar yumuşak hem de bu kadar pütürlü olabildiği hissini aşamıyordu.

"Bir sabah uyandık ve fark ettik ki sonsuza kadar yaşayamayacağız," dedi annesi, kanepeye dokunarak. "Kanepenin keyfini çıkarmamızın vakti geldi." Benny gülümsedi ve kanepenin minderinin kendi tarafını pelüş bir oyuncak gibi okşadı. Kanepe hâlâ çirkindi, cırtlak renkli elyafları ışıkta parlıyordu ama Benny'nin parmakları altında yarattığı his, babası sesini yükseltmeye başladığında sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

Küçükken, annesiyle babası kendisine canı ne isterse olabileceğini söylemişti. Ama genç bir kadın olduğunda, "*En iyisi olabilmen için çok fedakârlık yaptık*," gibi şeyler söylemeye başladılar. Yani, Benny'nin kendisi için istediği gibi olması değil, onların Benny için hayal ettikleri şey olması gerekiyordu. Yani, en iyi, görünüşe göre Benny'nin olduğu bir şey değildi. Prestijli bir üniversitenin bursunu reddetmek değildi. Onun yerine aşçılık ve sanat dersleri almak değildi. Bir kafe açma umuduyla geçici işlerde çalışmak değildi. Peki ya Benny'nin aşk hayatı? O zaten, hiç değildi.

Benny şimdi kanepeye doğru yürüdü ve babasının boş koltuğunun yanına oturup bir elini koltuğun kolçağına koydu. Eğilip tüvit kaplamayı kokladı ve babasının bir zamanlar kullandığı saç yağından ya da bir kamyonete konabilecek o yeşil, eski usul yakıttan bir iz aradı. Bu, kendisini anlama konusunda hâlâ güçlük yaşayacakları anlamına gelse de Benny ebeveynlerinin şu anda burada olup çok sevdikleri koltuklarda oturabilmeleri için her şeyini verirdi.

Benny, şimdi de bu odadaki farklı bir zamanı düşünerek gülümsediğini fark etti. Annesi sırtını bu kanepenin koluna daya-

tg:@novaebook

mış, ergenlik çağındaki Benny ve arkadaşlarıyla birlikte MTV kanalını izliyordu ama Benny annesinin yapacak yetişkin işleri olduğunu hatırlayıp kalkıp gitmesini umuyordu. Annesi her zaman diğer çocukların annelerinden farklıymış gibi görünürdü. Aşırı atletik bir yapısı vardı, birazcık matematik dehasıydı ve evet, müzik kliplerine bayılırdı. Bütün bu müzik olayı, Benny'nin on üç yaşındayken biraz utanç verici bulduğu bir şeydi. Ama annesinin her konuda kendine özgü bir tarzı varmış gibi görünüyordu. Söz konusu Benny'nin babası değilse tabii.

Benny'nin telefonu çaldı. Arayan Steve'di. Bir sesli mesaj bıraktı. Haberleri duymuştu. Çok üzüldüm, diyordu, ama annesiyle aslında hiç tanışmamıştı. Düşünüyordu da Benny Doğu Yakası'na geri döndüğünde belki de görüşmelilerdi. Steve'in sesi alçak ve yumuşaktı ve Benny tıpkı geçen sefer aradığında olduğu gibi, bacaklarının titrediğini hissetti.

Benny ve Steve. Yıllar boyunca bir ayrılıp bir barışmışlardı. Benny her seferinde bunun son olacağına dair kendine söz vermişti. Onu asla aramamıştı. Ama her seferinde, Steve'in aramalarına en sonunda cevap verdiği, Steve'in kendisi güldürdüğü ve Benny'nin de onunla buluşmayı kabul ettiği bir zaman olmuştu.

Steve'in gülüşü, Steve'in sesi, Steve'in dokunuşu... Yıllar önce, bunlar Benny'nin Joanie'yle yaşadığı ayrılığın batağından kurtulmasına yardımcı olmuştu. Joanie'nin peşinden New York'tan Arizona'ya kadar gitmişti ama sonradan Joanie'nin yeniden bir araya geleceklerini düşünmesi için kendisine hiçbir sebep vermediğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu olaydan birkaç ay sonra, Benny Midtown'daki bir kitapçının müzik reyonunda başını eğmiş çizmelerine bakarken Steve çıkagelmişti.

Steve parmaklarını Benny'nin suratının önünde sallamış ve Benny de başını kaldırıp kocaman gülümsemesiyle bu görkem-

tg:@novaebook

li adamı görmüştü. Adam kaşlarını kaldırmış halde önce kendi kulaklığını sonra da Benny'nin kulaklığını taktığı konsolu işaret ediyordu. Benny gülümseyip başını sallamıştı. Steve kulaklığını Benny'nin kulaklığının yanına takmış ve müzik sesiyle birlikte başını sallayıp sessizce gülümsemişti.

İkisi birlikte çamurlu sokaklara çıktığında Benny bir zaman-lar Joanie'nin kendisinde gördüğü şeylere hâlâ sahip olabileceğini ve başka birinin de bunları görebileceğini hissetmeye başlamıştı. Benny'nin bu müziksever, yatla denize açılan yeni sevgilisinin kendisini arzulanmış hissettirdiği kadar tehdit altındaymış gibi de hissettirebileceğini anlaması biraz vakit alacaktı.

@novaebook

tg:@novaebook

Byron

Yapılacak ve konuşulacak şeyler vardı, Byron bunu biliyordu ama şu anda kız kardeşiyle uğraşmak istemiyordu. Cenaze işlemleri ayarlanmıştı. Byron, Benny'nin uçakla Kaliforniya'ya gelmesini beklerken bunları halletmişti ve geri kalan her şey bekleyebilirdi. Byron evinin verandasında oturmuş, çenesini kaşıyor ve dalgaları izliyordu. Annesinin evine dönmeden önce burada olabildiğince uzun süre kalacaktı.

Benny'nin yokluğunu hissettiği onca zamanın ardından kız kardeşi en sonunda geri dönmüştü ama Byron rahatlamak yerine daha ziyade kırgın hissediyordu. Aralarındaki olaylar daha farklı olsaydı Benny şu anda yanında oturuyor ve muhtemelen şu çizim defterlerinden birine bir şeyler karalıyor olurdu. Byron, kardeşinin onu dalgaların tepesinde, bacakları dört yana savrulmuş halde sörf yaparken resmettiği o aptalca çizimi hâlâ saklıyordu. Ancak Byron o kadar uzun zamandır dargındı ki annelerinin hastalığı konusunda çok geç olana kadar Benny'yi aramamıştı. Bunlar yaşanmadan önce onu aramaya niyetlenmişti, bunu gerçekten istemişti ve zamanlarının tükendiğini biliyordu. Ama bu kadar hızlı olacağını fark etmemişti.

tg:@novaebook

Geçen cuma günü Byron eve girmiş ve mutfağın diğer tarafına geçmeden bile annesinin öldüğünü hemen hissetmişti. Annesini mutfağın ilerisinde, koridorda bulmuştu. Bu şekilde olabilir, demişti doktorlar daha sonradan; kişinin hayatını beklenmedik şekilde sonlandıracak ani bir atak olabilirdi. Vücudu zorlu bir şeyle mücadele eden bir kişiye bu olabilirdi. Annesi çoğu gün hâlâ ayağa kalkabiliyor, yüzünü yıkayabiliyor, elleri titrese de kendisine bir bardak su doldurabiliyor, televizyonu açabiliyordu, ama tüm bunları yaparken harcadığı enerji onu doğrudan kanepeye gönderiyordu.

Byron annesinin başını ve omuzlarını kollarının arasına aldığında ve soğuk yüzünü kendi göğsüne bastırdığında Benny'yi düşünmüş, bunu ona nasıl söyleyeceğini merak etmiş ve kısa süre içinde Benny'nin de hissedeceği kayıptan dolayı içini yeni bir keder kaplamıştı. Başlangıçta konuşamamıştı.

"Benny, Benny," diyebilmişti sadece, kardeşi telefonu açınca. Byron duraklamıştı, boğazı düğümlenmişti. Arka plandaki gürültüleri duymuştu. Müzik, konuşmalar ve tabak sesleri. Restoran sesleri. Ve sonra Benny de ona "Byron, Byron?" demişti.

"Benny, ben…"

Ama Benny çoktan anlamıştı.

"Ah, Byron, olamaz!"

Byron haberi verdikten sonra telefonu kapamış ve yapması gereken diğer tüm telefon konuşmalarını, cenaze işlerini, annesinin ölmüş olduğu hissini, babasının kaybına dair anıları ve Benny ile aralarına giren onca kilometreyi ve yılları düşünmüş, içi kardeşine karşı duyduğu kırgınlıkla dolmuştu.

Lanet olsun, Benny.

Şimdi annesinin evine doğru arabasını sürerken, park alanında kiralık bir araba gördü.

tg:@novaebook

Benny.

Byron mutfak kapısından içeri girdi, ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarıyla öylece dikilip dinledi. Sessizlik. Koridorda ilerledi, pencereden arka bahçeye baktı, Benny'nin odasını kontrol etti ama Benny yoktu.

Elbette.

Anne babasının odasına ilerledi. Oradaydı işte, yatağın ortasına uzanmış, dev bir börek gibi yorgana sarılmıştı ve hafifçe horluyordu. Küçükken de böyle yapardı; annesiyle babasının arasına yatağa atlar, babasının üzerinden yorganı çeker ve kendine dolardı. *Bir Benny böreği!* Benny aynı şeyi sanki her pazar sabahı yapmıyormuş gibi babası her seferinde bağırırdı. Benny herkesi bu şekilde güldürür, insanın kendisini iyi hissetmesini sağlardı. Ama durum uzun süredir böyle değildi.

Yine o his gelmişti. O kötü his. Byron yatağa koşmak ve Benny'yi sarsarak uyandırmak istiyordu. Ama hemen sonra kendini üzgün hissetti. Telefonu vızıldadı. Başını eğip ekrana baktı. Bir hatırlatıcıydı bu. Bay Mitch gelmek üzereydi.

tg:@novaebook

Bay Mitch

Bay Mitch eve geldiğinde Benedetta elini sıkmış ve ceketini almıştı. Byron da mutfaktan kahve fincanları ve bisküviler getirmiş, annesinin telefonunun fişini çekmişti. Eleanor'un çocukları hâlâ birbiriyle konuşmuyordu ama kızı artık o kadar sinirli görünmüyordu. Bay Mitch, Eleanor'un çocuklarının ne kadar da babalarına benzediğine hâlâ şaşırıyordu; birinin ten rengi kızıl kahveydi, diğerininse ıslak saman rengi ve ikisi de şu an inatçı çocuklar gibi görünüyordu; güzel başları yukarı kalkmış, ağızlarının kenarlarıysa aşağı çökmüş.

Benedetta, 1,80 boyundaki vücudunu eğip bükerek koltuğa yerleşti ve kucağına kocaman bir yastık aldı. Hâlâ bir çocuk gibiydi. Bu kadar görkemli bir kadından bunu beklemezdi. Byron da oturduğu yerde geriye doğru yaslandı, ellerini dizlerine koymuştu. Bay Mitch dizüstü bilgisayarını açtı ve ses dosyasını buldu. Hiçbir fikirleri yoktu, değil mi? Her şeyin kendileriyle ilgili olduğunu sanıyorlardı. Oynatma tuşuna bastı.

tg:@novaebook

Byron

Annesinin sesi içini parçaladı.

B ve B, evlatlarım.

Sesinin tınısı.

Size bunları daha önce anlatmadığım için lütfen beni bağışlayın. Ben sizin yaşınızdayken durum farklıydı. Kadınlar için, özellikle de adalardan geliyorsanız durum çok farklıydı.

Byron'ın ebeveynleri her zaman *adalar* derdi, sanki dünyada sadece o adalar varmış gibi. Okyanuslarda yaklaşık iki bin ada vardı ve denizler ya da diğer su parçaları tarafından etrafı sarılmış milyonlarca toprak parçası buna dahil bile değildi.

Byron, annesinin nefesini düzenlemek için durduğunu duyunca yumruklarını sıktı. *B ve B, karşınıza oturup bir şeyleri açıklamak isterdim ama zamanım tükeniyor ve size bütün bu şeylerin nasıl olduğunu açıklamadan gidemem.*

"Bütün bu *nelerin* nasıl olduğunu?" dedi Benny. Bay Mitch dizüstü bilgisayarının klavyesine dokundu ve ses kaydını durdurdu.

Byron başını salladı. Onlara hiçbir şey olmamıştı, hem de hiçbir şey. Ve bu, Amerika'daki siyahi bir aile için çok büyük bir şeydi. Ebeveynleri ölmeden önce ailelerinde yaşanan tek gerçek

tg:@novaebook

sorun Benny'ydi çünkü annesi ve babasına aşk hayatının her detayını anlatmak isteyerek onları delirtmişti. O yıl eve bir kız arkadaşını getirse ve ebeveynlerinin bunu biraz olsun kabul etmesini beklese olmaz mıydı? Sonra da ertesi yıl bir erkekle çıksaydı bu değişimi açıklayabilirdi. Yavaş yavaş. Ebeveynleri bununla başa çıkabilirdi. Eninde sonunda kabullenirlerdi.

Ama yok, Benny yapacağını yapmıştı. Üniversiteden beri her zaman ilgi ister, her zaman onaylanma beklerdi. Artık eskiden olduğu o uyumlu küçük kız kardeş değildi. Benny, karşılıklı konuşmaya izin vermeyen birine dönüşmüştü. Ya onun yanında olurdunuz ya da karşısında. Eğer Byron bu şekilde davranmış olsaydı, kendisiyle aynı fikirde olmayan birini her gördüğünde çıkıp gitseydi, kendisini kabul ettiremeseydi ve kendisine düzgün muamele edilmeseydi, bugün nerede olurdu?

Byron gerçekten şikâyet ediyor değildi. İşini seviyordu, bir okyanus bilimcisi olmak için doğmuştu. Enstitüdeki müdürlük pozisyonu için tercih edilmemiş olsa bile işinde çok iyiydi. Ayrıca, kamusal ünü ile kitap ve film danışmanlıkları sayesinde müdür olarak alacağından çok daha fazla para kazanıyordu. Esasen üç katı kadar daha fazla para ama bu bilgiyi vergi memuruyla kendisi arasında tutmayı seviyordu.

Byron, okyanus bilimleri için sosyal medyada en sevilen Afro-Amerikalı olma niyetinde değildi ama elinden geldiğince de çok mesafe katedecekti. Bu pozisyonu meslektaşı Marc'ın da istediğini bilse bile müdürlük pozisyonu için yeniden başvuracaktı.

Byron, kuruculardan muhtemelen aynı şeyleri duyacağını düşünüyordu: Merkezin Byron'a *dışarıda* elçi olarak ihtiyaç duyduğu, Byron'ın enstitünün çalışmalarına inanılmaz bir ilgi çek-

tg:@novaebook

tiği ve uluslararası toplantılarda enstitünün aksi halde mümkün olmayacak kadar çok fon almasına yardımcı olduğu...

Byron geçen seferde, en iyi ekip üyesi gülümsemesini takınmış, merkezin işleri yapma biçimini daha da iyileştirerek operasyon ofisinde bunlardan çok daha iyisini yapabileceğini söylemiş ve tüm bu iddialara karşı çıkmıştı. Kararlarını ne kadar da doğru şekilde aldığını göstermek için, bu rahatsız edici konuşmadan hafif bir yaylanmayla yürüyerek çıkmıştı.

O yüzden, bir kere daha deneyecekti. Eğer enstitü kendisine organizasyon işlerinde daha fazla söz hakkı vermezse, o zaman etkisini artırmanın başka yollarını aramaya devam edecekti. Endonezya'da sualtındaki yanardağdan bahsetmesi için televizyonda konuşmaya çağrılan kendisiydi. Stockholm toplantısında sunum yapması istenen kendisiydi. Deniz tabanı haritalandırma projesi hakkında Japonya'dan telefon açtıkları kişi kendisiydi. İki başkanla fotoğrafları çekilmişti ve yakın zamanda mevcut başkan tarafından Amerikan Rüyası'nın gerçekleştiğine dair parlak bir örnek olarak anılmıştı. Bu, kız arkadaşının Byron'a çok bencil olduğunu söylediği ve ondan ayrıldığı zamandı.

"Bu, çocuklarımın örnek almasını istediğim türden bir şey değil," diye bağırmıştı Lynette, Byron'a o gece. Bu gerçekten de bir kadının bir erkeğe söyleyebileceği en kötü şeydi. Lynette'in çocuk düşündüğünü bile bilmiyordu.

Lynette kendisini anlamıyordu işte. Beyaz Saray'a davet edilirsen oraya giderdin, Oval Ofis'te kimin oturduğu önemli değildi. Önemli olan şeyleri savunmak için başka bir fırsattı bu. Araştırma fonlarındaki kesintilere sesini çıkarmak, kaliteli bilim eğitimine daha kapsamlı bir erişimi sağlamak için bir fırsat. İstismar edilmekten korkmak yerine, siyahi bir adamın karar ve-

tg:@novaebook

ricilerle aynı masada oturması için başka bir şanstı bu, başka bir kapalı kapının daha ardında durmak yerine.

Ama Lynette aynı fikirde değildi. Lynette, Byron'ın bu dünyada görülmek ve duyulmak için neler çekmesi gerektiğini anlıyor gibi görünmüyordu. Ama annesi bunu anlamıştı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sormuştu annesi bir keresinde ona, lisedeki diğer çocukların kendisini eleştirdiğini söylediğinde. "Yanlış bir şeyler mi yapıyorsun, Byron? Sence sen o testte mükemmel bir puan alamayacak kadar kötü biri misin? İşinin hakkını alamayacak kadar? Başka birinin görüşünün kim olacağını ve ne yapacağını belirlemesine, seni geride tutmasına izin mi vereceksin? Sence o oğlanlar gerçekten senin arkadaşın mı?" Annesinin gözlerinde, ne zaman deniz kenarında dursa gördüğü o ışıltı vardı.

"Yani, ne yapmak istiyorsun?" dedi annesi. "Hayatından kimi çıkarmaya hazırsın?"

Ama Byron, Lynette'i hayatından çıkarmak istememişti. Çıkmak isteyen Lynette'in kendisiydi. Ona kalsaydı Byron onu hâlâ yanında tutardı. Ama Lynette kendi kararını vermişti ve Byron da yalvaracak türden biri değildi. Lynette'in anlamadığı şeylerden biri de buydu: Byron'ın kendisine yapma izni vermediği şeyler.

Lynette ile olan şeyler garipti. Byron hiçbir zaman çalıştığı insanlarla çıkan biri olmamıştı. Bu kurala yıllar boyunca bağlı kalmıştı. Bu konuları kafasına takmayan çok insan görmüştü ama işyeri dinamikleri ve rahatsız etme meseleleri söz konusu olduğundan o bunu yapmamıştı. Ama bu da yalnız kalmasına neden olabiliyordu. Tüm zamanını hesaplamalar yapmak, toplantılara katılmak ve makaleler yazmak; ilk günlerdeyse gemi seferlerine çıkmak ve her seferinde haftalarca uğraştığı derin su

tg:@novaebook

haritalamaları yapmak için harcamıştı. Sonra da kitaplar ve halkın karşısına çıkmalar gelmişti. Havaalanı bekleme salonları ve otel odaları... Kendisi gibi bir adam, tek gecelikten öteye giden bir bağlantıyı nasıl kurabilirdi ki?

Byron'ın her şeyinden sorumlu danışmanı olarak görülen Cable kendisine internet randevularını önermişti. Eh, ne de olsa Cable kendi eşiyle böyle tanışmıştı. O bu konuda şanslıydı. Ama Byron tüm o tanıtımları gözden geçirmek ve yeni insanlarla buluşmalar ayarlamak için bu zamanı nereden bulacaktı? Byron her zaman yeni insanlarla tanışırdı ama mesele bu değildi.

Sonra Lynette geldi.

"Özür dilerim," diyordu Benny ve o anda Byron'ın düşünceleri yeniden odaya döndü. "Özür dilerim, Bay Mitch," dedi tekrardan, bir elini sallayarak, "devam edebiliriz." Bay Mitch ses dosyasını başlattı.

Siz, evlatlarım, ailenizi tanımalı, nereden geldiğimizi bilmeli ve babanızla gerçekten nasıl tanıştığımı öğrenmelisiniz. İkiniz de kız kardeşinizi öğrenmelisiniz.

Byron ve Benny ağızları açık halde birbirlerine baktılar.

B ve B, bunun şoke edici olduğunu biliyorum. Sadece bir dakika bekleyin ve açıklamama izin verin.

Byron ve Benny Bay Mitch'e baktılar ve ikisi de aynı anda aynı kelimeyi söyledi.

Kız kardeş mi?

tg:@novaebook

Kız Kardeş

Kız kardeş mi? Bu da ne demekti? Ona ne olmuştu? Byron ile aynı anda konuşuyor, farklı biçimlerde de olsa aynı soruları soruyordu. Özünde ikisi de şunu merak ediyordu: *Böyle bir şey nasıl olabilirdi?*

Bay Mitch başını sallıyor, Benny ve Byron'ın önce anneleri-nin istediği gibi kaydın tamamını dinlemeleri konusunda ısrar ediyordu. Çenesiyle dizüstü bilgisayarını işaret ediyordu. Benny kardeşinin yüzüne ve kocaman, siyah gözlerine -babasının ve kendisininkilere çok benzeyen o gözlere- baktı. Sonra da karde-şiyle birlikte geçirdiği tüm o zamanları düşündü; sahilde birlikte koşmalarını, yemek masasında birbirlerine garip surat ifadeleri yapmalarını, Benny'nin matematik ödevine gömülmüş halde oturmasını ve Byron'ın da onun yanında alıştırmaları anlatması-nı... Tüm bu zamanlar boyunca bir kız kardeşleri mi vardı yani?

Nasıl olmuştu da bundan haberleri yoktu? Annesi ve babası Benny kendini bildi bileli evliydi ve Benny'nin babası bir ke-resinde annesiyle daha fazla bebek sahibi olmayı umduklarını söylemişti ama başlangıçta sadece Byron olmuştu. Yıllar sonra Benny gelmiş, ebeveynlerini şaşırtmış ve o minik tombul bedeni ve sersem gülümsemesiyle onları memnun etmişti.

tg:@novaebook

"En başından beri annenin gülüşüne sahip olduğunu görebiliyorduk, tıpkı kardeşin gibi," demişti Benny'nin babası ona, çenesini sıkarak. Benny'nin babasından almadığı tek şey ağzıydı. Ağzı ve bir de soluk teni.

Benny her zaman ebeveynlerinin birbiri için yaratıldığını düşünmüştü. Anne babasının ortak çok yanı vardı; ikisi de Karayipler'dendi, ikisi de öksüzdü, ikisi de birlikte Amerika'ya taşınmadan önce Birleşik Krallık'a göç etmişti. Bu önemli olmasa bile ilk görüşte birbirlerine âşık olduklarını söylerdi ve ne olursa olsun bazı insanların kaderinde birbirini bulmak vardı.

"Annen benim çok yakışıklı olduğumu düşünmüştü," diye espri yapardı babası, "sonra da düşüp bayıldı." Bu hikâyeyi herkes dinlemişti. Londra'da bir gün Bert Bennett, Eleanor Douglas'ın yere düştüğünü görmüş ve gidip ona yardım etmiş, diye anlatırlardı hikâyenin geri kalanını. Babası bu hikâyeyi anlatırken bazen uzanır ve kendi burnuyla annesinin burnuna dokunurdu. Bir burun öpücüğü. Artık insanlar böylesine âşık oluyor muydu? Hiç tereddüt etmeden, hiç korku duymadan? Yoksa herkes Benny gibi miydi?

Ve her çift, kendi çocuklarından bu kadar büyük bir sır saklar mıydı?

tg:@novaebook

Öncesi

B ve B, bunların hiçbirinden neden haberdar olmadığınızı açıklamam gerektiğini biliyorum. Ama en başından başlamazsam hiçbir şey anlamazsınız. Bu sadece kız kardeşinizle ilgili değil. Bu işe dahil olan başkaları da var, o yüzden sabredin. Her şey adaya ve orada elli yıl kadar önce yaşananlara dayanıyor. Bilmeniz gereken ilk şey, Covey adında bir kızla ilgili.

Covey, karaya yaklaştıkça turkuaz rengine dönen, derin, dalgalı ve mavi renkli bir denize kıyısı olan bir adada doğdu. Covey büyüdükçe sudan uzak kalması da bir o kadar zorlaştı. Küçükken, babası onu yüzme havuzunda omzuna alır ve suyun derinlerine sokardı. Ama dalgaları nasıl kullanacağını ona öğreten annesiydi ve kaderini belirleyen de bu olmuştu.

Şimdi, aşağı baktığınızda bileklerinizin etrafında yüzen balıkları görebileceğiniz, sıcacık suları olan Karayip sahillerini düşünüyor olduğunuzu biliyorum. Evet, böyleleri de vardı ama Covey'nin büyüdüğü yer bir sörfçülük diyarıydı ve eğer kendinizi korumayı bilmiyorsanız dalgaların sizi dibe çekebileceği sahilleri vardı. Annesinin en sevdiği spor da işte buydu. Bir çocuğa hiç uygun değildi bu, Covey'nin babası öyle derdi, ama annesi yine de onu götürürdü.

tg:@novaebook

Covey böylece güç kazanarak büyüdü. Ve işler altüst olmaya başladığında bu güce ihtiyacı olmuştu.

@novaebook

tg:@novaebook

Covey

Sona yaklaşırken bile, o anda her zaman kadınları güldüren bir şey vardı.

Döndür, döndür, döndür.

Bunlar Covey'nin en sevdiği günlerdi; okuldan dönüp kunduralarını bir kenara atıyor, kadınlarla birlikte mutfakta oturuyordu. Radyoda kalipso ve rock müziği çalıyor, rom ve porto şarabına batırılmış meyve kavanozlarını döndürüp açarken kafalarının içine bu tınılar doluyordu. Tuzlu havayla karışık çimen kokulu esinti, panjurların arasından sızıp terden ıslanmış boyunlarını serinletiyordu. Fısır fısır dedikodular yapılıyor, kahkaha sesleri yükseliyordu.

Covey'nin annesi ve yardımcıları Pearl'ün küçük ama meşhur bir pastacı dükkânı vardı. Covey'nin anne babası da dahil, tanıdıkları çoğu insan resmi nikahsız birliktelikler yaşıyordu ama resmi bir tören daha çok saygı görürdü ve parası olanlar her zaman bir düğün planlardı. Böyle durumlarda bir siyah pasta olmazsa olmazdı. O zaman da işin içine annesi ve Pearl girerdi.

Annesi siyah pasta yaparken her zaman gülerdi. Ayrıca, her zaman radyodan gelen müziğe daha fazla karşı koyamadığı bir an da olurdu.

tg:@novaebook

"Hadi, Pearl," derdi annesi ama Pearl dans etmeyi pek sevmezdi. Dudaklarını birbirine bastırdığı o gülümsemesini yaparken, annesi de hamur kaplı bir spatulayı havaya kaldırıp müziğin ritmine uygun şekilde sallar, önce Covey'ye doğru bir adım atıp sonra da geri çekilerek Covey'nin elini tutardı. *Ko-vi*, *Ko-vi*, *Ko-vi*, diye şakırdı kızının ismini. Covey'yi bir tür karmaşanın içine çeker, ikisi yemek odasında dönüp oturma odasına doğru ilerlerken tozşeker, tereyağı ve saç kremi kokusu yayardı.

Pearl, Covey'nin annesine kızıyormuş gibi yapmayı severdi. "Bayan Mathilda," derdi, işvereniyle konuşuyormuş gibiden ziyade Covey'yi azarlıyormuş gibi bir sesle. "Bu pastalar kendi kendine *yapılmıycak*, biliyorsunuz ya?"

Covey küçükken, annesinin arka bahçede babasıyla dans ettiği bir zaman olmuştu. Bu her zaman, elektriklerin kesildiği, avlunun kenarı boyunca cam kavanozların içindeki mumları dizdikleri ve transistörlü radyoyu dışarı çıkardıkları bir gecede olurdu. Annesi yaklaşır ve ellerini babasının vücudunun üzerinde gezdirirdi. Bir noktada hem annesi hem de babası Covey'nin ellerini tutar ve onunla dans ederlerdi. Bazen babası Covey'yi kollarına alır ve onu havaya kaldırıp indirirdi, bu da annesini güldürürdü.

Ortadan kaybolmasından önceki aylarda annesi nadiren güler olmuştu. Covey'nin babası ne zaman yanından geçse annesinin yüzü ifadesiz kalırdı. Covey'nin çok daha sonradan anlamlandırabileceği yetişkin şeylerinden biriydi bu. Tıpkı, gecenin köründe annesinin öpücüğünün ağırlığı gibi.

Covey bu öpücüğü uykusundayken hissetmişti. Sonra bir tane daha. Sonra saçlarında gezinen bir el. Gül parfümü ve annesinin terli alnının kokusu. Sonra sabah olmuştu, pazar sabahı. Annesi geç saatlere kadar uyumasına izin vermiş olmalıydı.

tg:@novaebook

Bekledi. Annesi gelmedi. Yataktan çıkıp mutfağa gitti. Annesi yoktu.

On iki saat geçti, annesi yoktu. Pearl her zamanki gibi akşam yemeğine gelmedi. Babası her zamanki gibi eve sarhoş geldi.

İki gün geçti, annesi yoktu. Eve polis geldi, babası konuşurken başını salladı. Evet, dedi, ne yapabileceklerine bakacaklardı.

Bir hafta geçti, babası Covey'nin elini tuttu ve yüzünden akan yaşları sildi. Annesinin yakında geleceğini söyledi, görecekti. Babası her zamankinden daha sarhoştu. Pearl, Covey'ye daha sıkıca sarıldı.

Bir ay geçti, annesi yoktu.

Bir yıl geçti.

Beş yıl geçti.

Babası horoz dövüşlerinde daha çok vakit geçirir oldu. Babası dükkânlarından birinde bir kutunun arkasında bir şişe saklıyordu, Covey bunu görmüştü. Pearl hâlâ evden gitmeden önce Covey'ye kocaman sarılırdı. Covey hâlâ gecenin köründe uyanır, gül ve ter kokusu almak için havayı koklardı.

tg:@novaebook

Lin

Johnny "Lin" Lyncook'un eşinin eve geri dönmeyeceğini, kızları için bile bunu yapmayacağını kabullenmesi altı yıl sürdü. Arka bahçede elinde bir şişe birayla oturur, bir kertenkelenin gözle görülemeyecek kadar küçük böcekleri diliyle yakalayıp yemesini izler, Mathilda olsun ya da olmasın işleri yoluna koymanın ne kadar zor olduğunu düşünürdü. Bu Lin için de kendi anne babası için de ve önceki nesillerde okyanusları aşmış tüm yerliler için de zor olmuştu.

Babası çocuklarına, Amerika'da aşağılayıcı bir başlangıç yapan ve her şeyi altüst eden kendi insanlarının hikâyelerini anlatmayı severdi. 1854'te, diye anlatmışı babası, Panama demiryolunda çalışan erkeklerden bazıları o kadar hastalanmıştı ki siyahımsı bir safra kusmuşlardı ve gözleri sapsarı olmuştu. Demiryolu projesinde çalıştırılmak üzere getirilen Çinli işçilerin çoğu daha güvenli bir yere götürülmeyi talep etmişti. Bazıları adaya gönderilmişti. Zaten zor çalışma şartları ve hastalıktan güçsüz düşmüş oldukları için pek azı uzun süre yaşayabildi. Hayatta kalmayı başarabilenlerden biri bir toptancı mağazası açmış ve diğer Çinli göçmenler için de örnek olmuştu.

tg:@novaebook

Sonra Lin ailesi gelmişti. Yeni bir yüzyıl, yeni bir fırsat kapısı demekti. Ya da onlar öyle ummuştu. Lin'in babası Guangzhou'dan aşçı olarak gelmişti ve orada bir yerde, evraklar ondan *Lyncook* olarak bahsetmeye başlamıştı. Adam, sözleşmesindeki çalışma süresini tamamladı, eşini ve bir süre sonra Johnny olarak anılmaya başlayacak küçük oğlu Jian'ı yanına çağırdı ve yerel dükkân sahipleri arasına katıldı. En sonunda ilk dükkânını açtığında, dükkânın üzerine *Lin Manifatura ve Öteberi Dükkânı* yazan bir tabela astı, insanlar çok geçmeden ona Bay Lin ve en büyük oğluna da sadece Lin demeye başladı. Sonra, başka dükkânlar ve İngiliz isimlerine sahip başka oğullar geldi. Ama o noktaya gelmek zorlu bir yol olmuştu.

Balık çorbası... Lin'in hâlâ bir çocuk olduğu dönemlerde çoğu zaman yedikleri tek şey buydu. Lin'in annesi bir balık kafasından çorba yapar ve yapabildiği günlerde onu biraz yeşil soğan ve İskoç biberiyle servis ederdi. Lin'in adadaki diğer ailelerin bu çorbayı gerçek taze et, yeşil muz ve hatta karidesle yaptığını fark etmesi yıllar almıştı. O zamana kadar ebeveynleri başka şeyler de alabilmeye başlamıştı. Aile dükkânları en sonunda kâra geçmişti. Babası domuz etini tuzlayıp verandanın etrafındaki kancalara parça parça takar, oğlanlar da bahçede oturup bu et parçalarının rüzgârda kıvrılmasını izlerdi.

Ama bu daha sonraydı.

İlk yıllarda, Lin'in zihnini midesinden uzak tutan tek şey aritmetik dersleriydi. Öğretmenleri bu oğlanın yeteneği olduğunu söylerdi. Ama Lin sayılar konusunda iyi olmanın yeterli olmadığını anlamıştı. Bu dünyada başarılı olmak için onların mantığına meydan okumak zorundaydınız. Risk almaya gönüllü olmak zorundaydınız. Çocukken Sue Fah oyunu oynayan insanları izler ve olasılıkları tahmin ederdi. Lisedeyken at yarışına

tg:@novaebook

para yatırmaya başlamıştı. Sonra da horoz dövüşlerini keşfetmiş ve eline ilk kez bir avuç dolusu para geçmişti. Paranın toz ve kanla karışık kokusunu içine çekmişti. Geleceğe dair ilk gerçek şansının kokusunu içine çekmişti.

Lin, bir adamın horozlarını nasıl beslediğine ve onlara hangi takviyeyi verdiğine bakarak kazanma olasılığını artırabileceğini öğrenmişi. Fazladan nakit para babasının dükkânını daha modern hale getirmesine, ailesine bahçesinde demirhindi ve ekmek meyvesi ağaçları bulunan bir ev alabilmesine yardımcı olmuştu. Anne Lin hepi topu dört oğlan doğurmuştu ama tüberküloz yüzünden sadece ikisi hayatta kalmıştı ve kasabada kalan tek çocuk da Lin'di.

Lin her zaman ailesine sadık olmuştu. O böyle yetiştirilmişti. İddialar iyi para getirdiğinde her zaman kardeşlerinin dul eşlerine ve çocuklarına biraz fazladan para verirdi. Covey doğduğunda mahallenin en iyi aşçısı Pearl'ü yardımcı olarak işe almıştı çünkü Covey'nin annesi böyle istemişti. Ama sonra para gelmez oldu.

Zamanla oyunlarda kullanılan horozları besleyenler hayvanı şişirecek steroidleri keşfettiler ve özellikle de bıçaklarla donatarak hayvanı idare etmeyi daha da zorlaştırdılar. Yan mahalledeki bir adam, kendi beslediği hayvanın kolunu yarması sonucu ölmüştü. Kimse bunun ne zaman olduğunu bile görmemişti, tek gördükleri adamın bileğinden kırmızı bir akıntı halinde uçup giden hayatıydı.

Lin, çok para kazanmak için o horoza güvenmişti. Ama bunun yerine, bu kol yarma olayı uzun bir yenilgi serisine yol açmıştı ve bu esnada Lin'in eşi önce daha gürültücü ve kavgacı olmuş, sonra sessizleşmiş ve en sonunda sesi tamamen kesilmişti. Bir gün, ardında kısa bir not ve evde Lin'in etrafında dolanıp

tg:@novaebook

durmaya ve annesinin yuvarlak gözleriyle kendisine bakmaya devam eden on iki yaşındaki kızlarını bırakıp öylece ortadan kaybolmuştu.

Mathilda Lin'in kendisiyle resmi bir evlilik yapmamasından –ve bir de horoz dövüşlerine gidip durmasından– şikâyet ediyor olsa da Lin, Mathilda'nın sokaklarda sürmekte olan *Rasta-siyahi-güç-bağımsızlık* meselelerinin etkisinde kalıp kendisini terk ettiğinden şüpheleniyordu.

"İddia oynamayı sevmiyor musun?" diye sormuştu Lin ona bir keresinde. "Dükkânları çekip çeviren parayı nereden bulduğumu sanıyorsun? Müşterilerin yarısı veresiye alışveriş yapıyor ve hiçbir zaman da borçlarını ödemiyor. Onları öylece bırakmam mı gerekiyordu? Peki, bu evin nereden geldiğini sanıyorsun? *Bütün para öylenecek gökten mi yağdıydı?*" Lin kızlarının etrafında ne zaman böyle sokak ağzıyla konuşsa kadının yüzünde o sinirli ifade olurdu.

Hayır, Mathilda hiçbir zaman iyi şansına şükran duymamıştı. Bazı tüccarların okyanusun diğer ucunda ya da kasabanın diğer tarafında başka eşleri olurdu, ama Lin'in yoktu. Mathilda yine de bir erkeğin müsamaha göstermeye çalıştığı türden bir kadındı, kıyafetlerinden taşan bütün o yağlarına rağmen. Kızlarını hiç tereddüt etmeden doğrudan dalgalara gönderme biçimi Lin'i hem öfkelendiriyor hem de heyecanlandırıyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından gelen yorgun ama umutlu yıllarda, Birleşik Krallık Hava Kuvvetleri gibi yerlerde görev yaptıktan sonra adaya dönenlerin çoğunun ağzından Birleşik Krallık'a geri dönmekten başka bir şey çıkmazdı. Başkentten gelen Çinlilerin bazıları Florida'ya gitmek için adadan ayrılıyordu. Ama Lin yeniden göç etmek istemiyor, bulunduğu yerdeki durumunu iyileştirmek istiyordu. Lin'den iki yaş küçük olan Mat-

tg:@novaebook

hilda bu tutumunu sevdiğini söylerdi. Yalnız kaldıklarında elini Lin'in başında gezdirir ve garip saçlarını, siyah, dümdüz ve fırça kadar sert saçlarını beğendiğini söylerdi.

Lin başka biriyle de evlenebilirdi. Lin'in annesi onun "doğru türden" bir kızla ilişki kurmasını istiyordu; Çin'den yeni gelmiş olanlardan biriyle. Çin Yeni Yılı için evi doğru düzgün temizlemeyi bilen birisiyle. Yeni yılda çocuklara verilecek *Fung Bow* isimli minik zarfları nasıl hazırlayacağını bilen birisiyle. İyi şans için ne yemek yapacağını bilen, bayram tatillerinde önemli insanlar geldiğinde ailesini gururlandıracak birisiyle.

Mathilda'nın uzun süre boş oturmayacağını da biliyordu. Kadının daha iyi durumda olan birini bulmak için yapması gereken tek şey, sahilin ötesindeki otel sahiplerine ve hatta zamanlarının yarısını sahilde dolaşarak geçirmelerine rağmen zengin olmayı başarmış şu film yıldızlarına bir bakış atmaktı. Ama Mathilda hamile olduğunu söylediğinde, Lin istediğinin bu olduğunu anladı. Mathilda ve çocuklarıyla yaşamak istiyordu.

Aşk gizemli bir şeydi ve nasıl azalabileceği de en az o kadar gizemliydi. Evet, Lin'in artık kızıyla baş başa kaldığını kabul etmesi gerekiyordu. Terk edilmişlerdi.

Üç yıl içinde Covey'nin omuzları ve göğsü şişti, ayrıca mahalledeki tüm kızlardan ve oğlanların çoğundan daha uzun boyluydu ve daha hızlı yüzüyordu. Kızın gözlerine, Lin'in kendi gözlerinden tanıdığı bir sertlik yerleşmişti. Bu kız tıpkı kendisi gibiydi. Bu sadece yetenekle ilgili değildi. Kız sadece yaptığından keyif almıyordu. Bu kız, kazanmaya odaklıydı.

Covey kazanıp dursa da Lin hep kaybetti. İşin komiği, Lin meselenin aslını biliyordu. Ara vermeden kumar oynamaktan daha iyisini biliyordu. Tüm parasını alkole harcamaktan daha iyisini biliyordu. Lin asla bir sayıyı unutmazdı, kafası bunlarla

tg:@novaebook

doluydu ama kendisi olmayı bıraktığı o günü hayatı boyunca hatırlayamadı.

Lin bir noktada, oradan çekip giden erkekleri yeniden düşünmeye başladı. Elinde kalanları satıp Çin'e geri dönmeyi düşündü.

"Ne Çin'i?" dedi sağ kalan tek kardeşi. "*Sen artık bu adaya ayitsin yav*. Ne Çin'i?"

Sonra Covey geldi. Lin, annesinden aldığı kahverengi yüz, uzun burun ve İngiliz aksanıyla kızını yanında götüremeyeceğini biliyordu. Covey ile bebekliğinden bu yana Hakka dilinde en fazla bir ya da iki kelime etmişti. Covey'nin orada kendine bir eş bulması mümkün değildi. Of! Kendisine karşı çoktan saygısız davranmaya başlamış bir kız çocuğu için endişelenerek zamanını boşa harcadığını biliyordu. Kendisine söylendiği gibi davranmak yerine, modern biçimde karşı çıkarak konuşuyordu. Covey'nin çoktan bir kayıp olduğundan şüpheleniyordu ama yine de adada kaldı.

tg:@novaebook

Koy

Koy meşhur hale gelene kadar burası sadece onlara aitti.

Çek, çek, çek.

Kendisine saygı duyan hiçbir adalı, hafta içi bir gün oraya yanında bir kayık ya da sörf tahtası olmadan gitmezdi. Bunu sadece Covey ve arkadaşı Bunny yapardı.

Çek, çek, çek.

Zaman zaman film yıldızları ve kıyıdan uzakta ev tutan yazarlar, heyecanlı arkadaşlarıyla gelip kumların üzerine uzanırlardı ama çoğu akşamüstü, kızlar geldiğinde sahilde kimseler olmazdı.

Çek, çek, çek.

Covey ve Bunny pazar günleri on beş yaşındaki diğer kızlar gibi davranırlardı; birbirinin aynısı iki parçalı mayolarını giyip kıyı şeridi boyunca gezinir, kıyıya vurmuş denizanalarını dallarla dürter, birbirlerini boyunlarına kadar kuma gömer, Fishie ve eşinin kamp ateşinde pişirdikleri taze levrekleri ve manyok kökünden yapılmış kekleri yer ve sonra da kıyıya vuran dalgalarda ellerini yıkarlardı.

Fishie oralarda tanınan bir insandı. Covey ve Bunny'nin babaları küçük birer çocukken bile Fishie taze taze tuttuğu ba-

tg:@novaebook

lıklardan yaptığı yemekleri satardı. Fishie, Bunny'nin babasının Birleşik Krallık adına savaşa katılmasına ve sonra da hemen geri dönüp İngiltere'ye, Galler'e ya da nereye gittiklerini umursamaksızın öylece gidenlerin aksine okyanusları aşıp geri dönmesine ve iki çocuğunu yetiştirmesine tanık olmuştu. Covey'ye gülerek pek çok kez söylediği gibi, Covey'in babasının, *zayıf ve minnak bir şeyden, zayıf ve kocaman bir şeye* dönüşmesine tanık olmuştu. Ve şimdi bu oğlanlar koca adamlar olmuş, ellerinde şişelerle Fishie'yle sohbet edip onu güldürüyor, adanın İngiliz yönetiminden bağımsızlığını ilan etmesi hakkında tartışıyorlardı.

Covey'nin babası, tamamen sarhoş olmadığı bazı hafta sonlarında, kızları ve arkadaşlarını arabayla kıyıdan alıp şelaleye götürürdü. Kızlar, suyun soğukluğundan dolayı bağırıp şelalenin altından koşarlardı. "*Baksana bana, baba!*" diye bağırırdı Covey. "*Bak bana!*" Covey babasının kafasını geriye atıp kahkahalarla gülmesini ve elleriyle kalçasının yanlarına vurmasını sağladığında güzel bir gün olurdu. Babası için, ölümüne dövüşen bir avuç iğrenç horozdan hâlâ daha önemli olduğunu hissedebildiğinde güzel bir gün olurdu.

Ama hafta içi günlerde, Covey ve Bunny yüzücü bonelerini kafalarına geçirirdi ve Covey en gerçek haline geri dönerdi.

Bunny'yi ilk kez gördüğünde Covey yüzme kulübünde suyun içindeydi; okulda okumak üzere ezberlediği bir metni tekrarlarken suda dik halde duruyordu. Hemen ardından, babasının arkadaşı Leaonard amca, yanındaki kızı Bunny ile çıkagelmişti.

Leonard amca, kızının kolunu bırakmış ve onu hafifçe eğitmene doğru itmişti. "*İyice konsantre ol, Bunny*," demiş ve Bunny öne doğru birkaç sarsak adım atarken uzaklaşıp gitmişti. Covey bu kızı daha önce hiç görmemişti. Farklı ilkokullara gitmişlerdi ama babasını almak için beyaz kamyonetiyle geldiğinde Leonard

tg:@novaebook

amcayı görmüştü. O zamanlarda annesi hâlâ evdeydi ve babası Leonard amcayla ne zaman horoz dövüşüne gitse annesi tıslayıp homurdanırdı.

Bunny havuzda, yuvarlak ve dolgun suratında endişeli bir ifadeyle eğitmenin söylediği her şeyi yapmıştı. Temel şeyleri bile bilmiyordu ama hızlı öğrenmişti. Sonra bir gün, Bunny'nin annesi izlemeye geldi ve Bunny gülümsedi. Covey ve diğer çocuklar şaşkınlıkla birbirine bakakalmıştı. Bunny'nin daha önce hiçbir kızda görmedikleri, ışıl ışıl bir gülümsemesi vardı. Covey'nin annesinin bile öyle dişleri yoktu. Covey, zaman geçtikçe gördü ki, Bunny'de bu gülümseme dışında da bir şeyler vardı. Kız yüzmeye başladığında hiç yorulmuyormuş gibi görünüyordu.

Bunny, yüzme kulübünden sonra Covey ile birlikte Covey'nin evine kadar yürümeye başladı. Pearl'ün, akşam yemeğini hazırlarken bir yandan da kendileri için bir parça kızarmış ekmekağacı meyvesi ya da sıcacık, sakız gibi Çin mantısından vermesini beklerken ikisi mutfak masasında yan yana oturur, guruldayan karınlarla bacaklarını sallarlardı. Güneş hâlâ batmamışsa, koşarak arka bahçeye çıkar ve anneleri eve girmelerini söyleyene kadar kertenkele yakalayıp o devasa yaşlı badem ağacına tırmanırlardı.

Sonra Covey, Bunny'ye koyda alıştırma yapmak istediğini söyledi.

"Ama neden?" diye sordu Bunny. "Havuz var zaten."

"Görürsün," dedi Covey, koyun olduğu yöne doğru bakarak.

"Ama bu güvenli mi?"

Covey tereddüt etmişti ama Bunny'nin gözlerindeki parıltıya bakarak, kızın gerçekten bir cevaba ihtiyacı olmadığını anlayabiliyordu.

tg:@novaebook

En uzun süreli yüzme alıştırmaları, babaları horoz dövüşüne gittiğinde olurdu. Covey ve Bunny komşu çocuklarına kendilerini arabayla götürmeleri için yalvarır ve koyun uzak köşelerine giderlerdi. Babaları kazandıkları dolarların üzerindeki kan lekelerini silerken kızlar çoktan ayakkabılarını tekmeleyip elbiselerini çıkarmış, safir rengi dalgalara balıklama dalıyor olurdu.

Bunny'nin yanındayken Covey artık kendini bir çocukmuş gibi hissetmezdi. Hem karada hem de suyun içinde kendisine bir kız kardeş bulduğunu düşünürdü. Covey daha hızlı yüzerdi ama Bunny sonsuza kadar yüzebilirdi. Covey'nin tanıdığı tüm yüzücüler arasında açık suda bu kadar dümdüz yüzebilen tek insandı Bunny. Eğer Covey bir yunus gibiyse, o zaman Bunny de bütün dünyayı yollarını kaybetmeden aşabildiklerini duyduğunuz şu dev kaplumbağalardan olurdu.

İnsanlar Covey'ye yüzmeyle ilgili takılmayı severdi. Bu kız şimşek gibi, demişti biri. Ama Bunny için genellikle söyleyecek bir şey bulamazlardı. Haberler kasabaya yayılmıştı. Bunny bir saygı unsuruydu. Bunny, "her engeli aşan bir fatih"ti. Ama sonra on altı yaşına bastılar ve işler değişmeye başladı. İnsanlar onlara *genç hanımlar* demeye başladı. Covey, bazı insanların genç hanımlar hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Denize ve yapabileceklerine daha fazla *saygı duymaları* gerekiyordu. Koya giderek tehlikeye atılmayı bırakmaları gerekiyordu.

"Bu doğal değil," demişti babası. Covey küçükken, babası birkaç talihli iddia kazanmış ve bu parayı kızını yüzme kulübüne yazdırmak için kullanacağını söylemişti. Babası, diğer masraflar için hiç para kalmadığını söylediğinde bile kulübün ücretini ödemeye devam etmişti ve Covey de bu yatırımlarının karşılığını odasındaki rafları yüzme madalyalarıyla doldurarak

tg:@novaebook

vermişti. Ama Covey daha sonra bunun yeterli olmadığına karar verdi.

Çünkü babası haksızdı, Covey için denizde yüzmekten daha doğal bir şey olamazdı. Bunny yanında olduğu sürece, Covey en sevdiği şeyi yapmaya devam edebileceğini düşünüyordu.

"Liman yarışı," dedi Covey, Bunny'ye. "Yapalım bunu. Başkente gitmek için burs alıp alamayacağımızı görelim."

"Liman yarışı mı?" dedi Bunny. "Yarışlardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ama biz kazanabiliriz."

"Hayır, *sen* kazanabilirsin, Covey."

"Ama sen de ilk üçe girebilirsin, bundan eminim. Bu güzel ve uzun bir yüzme olacak, tıpkı senin sevdiğin gibi. Ayrıca, diğer adalardaki büyük yarışçılardan bazıları buraya gelmeye cesaret edemez."

Onların adası, dünyadaki en küçük ülkelerden biriydi ama dünyanın en büyük doğal limanlarından birine sahipti. Sularında nelerin gizli olabileceğine dair söylentiler dolanırdı hep.

Adadaki herkesin bir köpekbalığı hikâyesi vardı. İnsanın kol ve bacaklarını koparıp geriye sadece kıyıya vuracak bir gövde bırakan köpekbalıkları. Birisi ölü bir köpeği uçurumdan attığında sudan fırlayan köpekbalıkları. Güney kıyısında, sığ sularda daireler çizerek dolandığı görülen köpekbalıkları. Ama Covey hayatı boyunca suda bir köpekbalığı yüzgeci bile görmemişti. İskarmoz balıkları görmüştü, evet. Köpekbalığı hikâyelerinin hayalet hikâyeleri gibi olup olmadığını merak ediyordu; pek inanmadığınız ama sizi sürekli korkutan cinsten hikâyeler.

Covey, Bunny'yi sahil yarışmasına katılmaya ikna edecekti, bundan emindi.

"Bizi botlarla takip edecekler, değil mi?" diye sordu Bunny.

tg:@novaebook

"Evet," dedi Covey. "Dinle, düşününce ben de biraz geril-diğimi kabul ediyorum. Ama burada yüzüyorsak orada neden yüzemeyelim? Gitmek istemeyebileceğini mi düşünüyorsun?"

Bunny başını salladı.

"O zaman düşünme, gel benimle işte."

Covey gitmemeyi hayal bile edemiyordu. Kolunu sudan çı-karırken tenini yalayan köpüğü hissetmemeyi, altındaki mavi-yeşil dünyanın derinlere indikçe karardığını, üstündeki parlak gökyüzünü ve hatta ağzını yakan tuzu bile hissetmemeyi düşü-nemiyordu. Ama yurtdışında yarışmak için davet edildiğinin hayalini kuruyordu. Bunun pek olası olmadığını biliyordu ama bu, adadan çıkış bileti olabilirdi. Çünkü, evet, Covey'nin niyeti günün birinde burayı terk etmekti, annesi hiçbir zaman dönme-yecek olsa bile.

"Ama baban," dedi Bunny. "Ya kabul etmezse?"

"Bunu sonra düşüneceğim," dedi Covey.

Covey, haftada üç gün öğleden sonraları dalgaları aştı, kö-pekbalığı korkusunu aştı, laktik asitleri aştı ve gelecekte bir şam-piyon olacağına dair umutlarını kabarttı. Bunny ise haftada üç gün öğleden sonraları yüzüne briyantin sürdü, denizanası sok-malarını iyileştirdi ve adanın büyük sahilinin haritası üzerinde çalıştı. Çünkü Covey nereye giderse gitsin, Bunny onun peşin-den gitmek istiyordu.

tg:@novaebook

Covey ve Gibbs

O günlerde, terk edilmiş balıkçı teknelerini parçalayıp onları düz tahtalar haline getiren ve sonra da üzerlerine binip dalgalarda sörf yapan oğlanlar vardı. Bazıları da vücut sörfü yapmak için buzdolabı izolasyon köpüklerini kullanırdı. Poliüretan köpüğü keserler ve reçine ve cam elyafıyla kaplarlardı. Tahtalarından atlayıp kumlara koşarken gülerlerdi.

Covey doğuştan yetenekliydi. Onun kendi sörf tahtası yoktu ama Gibbs Grant'in vardı. Gibbs yüzme kulübüne katıldığında Covey henüz on altısına basmıştı. Gibbs yaşça büyük oğlanlardan biriydi ama kasabaya yeni gelmiş sayılırdı. Bir maden şirketi babasının arazisini satın aldıktan sonra yakın akrabalarının yanına taşınmışlardı. Covey, Grant'lerin oğlu hakkında bir şeyler duymuştu ama ilk kez onu soyunma odasından çıkıp havuz alanına doğru ilerlerken gördüğünde, yollarının asla kesişmeyeceğinden emindi. Bundan emindi, çünkü böyle bir şey olacak olsa bunu fark ederdi.

Covey, oğlanların saçını çekmeyi bıraktığı yaşa gelmişti. Oğlanların, yürüyüp geçerken arkasından fısıldadığı, arabalardan laf attıkları, partilerde çok yakınına geldikleri, onu utandırdıkları ve rahatsız ettikleri, bazı zamanlardaysa hayallere dalmasına

tg:@novaebook

neden oldukları zamana gelmişti. Ama bu yeni oğlan o gün kulübe geldiğinde bunlardan hiçbiri olmamıştı.

Gibbs havuz tahtasına doğru ilerlerken Covey ona bir bakış atmış ve aynı şekilde kendisine karşılık veren oğlanın sanki omzuna vurduğunu ve onu geriye doğru itip derinlere doğru düşürdüğünü, düşürdüğünü, düşürdüğünü hissetti.

Oğlan sonraları, "Sana neden yunus balığı dediklerini anladım," demişti.

"Öyle mi?" dedi Covey.

"Hızlısın çünkü."

Covey omzunu silkip ayaklarına doğru bakmıştı. Ayak parmakları, suda geçirdiği onca saatten dolayı her zamanki gibi buruş buruş olmuştu. Bu kendisine garip geliyormuş gibi davrandı.

"Oğlanlar senin koyda yüzdüğünü söyledi."

"Evet, Bunny ile gidiyoruz."

"Sadece ikiniz mi?"

"Çoğu zaman evet ama her zaman değil."

"Ara sıra gelip ben de sizinle yüzebilir miyim, sence?"

"Yeterince iyiysen," dedi Covey, oğlana gülümseyerek.

"Yeterince iyiyim," dedi Gibbs, sırıtarak.

Gibbs, hemen bir sonraki hafta koyda onlara katıldı. Bir gün bir sörf tahtası getirdi. Covey onu hemen denemek istedi ama Bunny burun kıvırdı. Bu sörf yapma ilgisi, yüzme kulübü arkadaşları, okul arkadaşları ya da ebeveynlerinin meraklı bakışları olmadan birbirlerini görebilmek için Gibbs ve Covey'nin bahanesi olmuştu.

Covey ile Gibbs ilk kez çalılıkların arasından geçip sörfçülerin gittiği körfeze doğru ilerlediklerinde sahilde üç Rasta erkeği gördüler. İçlerinden en yaşlı adam suya daldı ve sonra Covey göz açıp kapayıncaya kadar adamın sörf tahtası üzerinde olduğunu

tg:@novaebook

gördü; bu gerçekten görülmeye değer bir şeydi, bir dalganın üzerine çıkıp başka bir yöne doğru seğirtirken gri saç örgüleri uçuşuyordu.

Gibbs'in tahtasını kullanma sırası Covey'ye geldiğinde adamlar açık açık ona bakıyor, dar kum yoldan geçip dalgalara doğru ilerlerken ve tahtanın üzerine binerken gözleriyle onu takip ediyorlardı. Covey, tahtanın üzerinde ilk kez dik durduğunda yaşadığı hissi hayatı boyunca unutmayacaktı. Düşmeden önce Gibbs'in bağırdığını da unutmayacak ve o an aldığı keyfin sadece sörften mi yoksa Gibbs'in de orada durup kendisini izlediğini bilmekten mi kaynaklandığını merak edecekti.

Covey, sörf yapan Rasta erkeklerini bir daha gördüğünde yaşlı adamın selam vermek için başını eğdiğini ve sonra da yaptığı işe geri döndüğünü gördüğü zaman yaşadığı tatmin hissini de unutmayacaktı.

Covey, Gibbs'le sörf yapmaya gitmekten Bunny'ye bahsetmemişti. Eninde sonunda bir şey söylemek zorunda kalırdı ve Bunny de, *öyle mi*, deyip gülümserdi ama Covey onun kıskançlık yapacağını biliyordu. Covey bunu, kendisinin bakmadığını düşündüğü zamanlarda Bunny'nin Gibbs'e attığı bakışlardan biliyordu. Covey'nin yüzme bonesini düzeltmesine yardım ederken Bunny'nin kendisinin yüzüne dokunma biçiminden, yüzdükten sonra sahilde uzanıp güneşin mayolarını kurutmasını beklerken Bunny'nin başını Covey'nin kucağına koymasından biliyordu. Covey, Bunny'nin kendisini kötü hissetmesini istemiyordu. Bunny onun en iyi arkadaşıydı. Covey için bu dünyalara bedeldi ama Bunny için yeterli değildi.

"Patron!" diye bağırdı Gibbs, Covey ilk kez tahta üzerinde ayakta durduktan sonra dalgaların arasından çıktığında.

tg:@novaebook

"Gerçekten yeteneklisin, Yunus Kız," dedi Gibbs daha sonra, Gibbs'in bir sokak satıcısından aldığı ananasla birlikte havlunun üzerinde otururlarken.

"Ah, ne yapıyorsun sen?" dedi Covey.

"Ne?" diye sordu Gibbs. Bir eliyle ananasın yan tarafına bastırıyor ve bir bıçakla da meyvenin kenarlarını kesiyordu.

"O ananası öldürmeye mi çalışıyorsun? O şekilde mi kesilir? Ver bana." Covey ananası aldı ve tepesi yukarı gelecek şekilde havlunun üzerine koydu. "Bir de kırsaldan geldiğini mi söylüyorsun? Sana inanmıyorum."

"Eh, bu sadece bir çakı, pek büyük bir şey değil."

"İlk sorun da bu zaten."

"Ne? Sahilde, yanımda kocaman eski bir bıçakla mı dolaşmam gerekiyordu, bir ananas görürsem diye?"

Covey tısladı ve sonra ikisi de güldüler, ardından Gibbs kendini kumların üzerine bıraktı. Covey, oğlanın güneş ışığında parıldayan vücuduna bakmamaya çalışıyordu. Ananası sabit tuttu ve kabuğunu parça parça soymaya başlayıp siyah beneklerle kaplı sarı kısmını ortaya çıkardı. Sonra meyvenin yan tarafını çaprazlamasına kesti, her seferinde o siyah beneklerin bir ya da ikisini çıkarabiliyordu. Gibbs'in küçük bıçağıyla bu iş biraz uzun sürecekti. Ve Covey bundan memnundu.

"Ee," dedi Gibbs. "Okul bittikten sonra ne yapacaksın? Bunny gibi yüzme dersleri mi vermek istiyorsun?"

"Eh, ilk olarak şu liman yarışını kazanmak istiyorum ve evet, yüzmeye devam etmek istiyorum. Ama üniversiteye de gitmek istiyorum. İngiltere'ye gidip gidemeyeceğime bir bakacağım. Belki sayılarla ilgili bir şeyler yaparım. Sayılarda iyiyim ben, tıpkı babam gibi."

tg:@novaebook

Covey, Gibbs'in yüzünden bir ifade geçtiğini gördü. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Çoğu insan babası hakkında aynı şeyleri düşünürdü. "Ya sen?" diye sordu Covey.

"Ben önümüzdeki yıl kesinlikle Londra'ya gideceğim. Hukuk okuyacağım," dedi Gibbs. Covey, kalbinin küt küt attığını hissetti. İkisi de Birleşik Krallık'a gidebilirdi.

"Hukuk mu?" dedi Covey. "Suçlular falan mı yani?"

"Ben daha ziyade insan hakları olarak düşünüyordum. Bilirsin, hakları inkâr edilen insanlar. Benim ailem gibi."

"Neden, ne oldu ki?"

"Babam. Bir çiftliği vardı, biliyorsun. Ama elinden aldılar. Bu yüzden taşınmak zorunda kaldık."

"Büyük bir şirket babanın arazisini satın aldı sanıyordum ben?"

"Onlar öyle diyor tabii. Sanki başka şansı varmış gibi. Kendi istedikleri parayı verdiler. Hepimizi taşınmak zorunda bıraktılar. Tüm köyü."

Covey sessizce Gibbs'e baktı. Böyle bir şey olabileceğini bilmiyordu.

Gibbs, Covey'den bir parça ananas aldı.

"Londra'ya gidersen, sence geri döner misin?"

"Gidersen değil, *gittiğinde*."

Baş başa kaldıkları zamanlarda, Gibbs geleceğinin anahtarının bu adadan gitmek olduğu konusunda ısrar ediyordu. Dünyanın geri kalanını görmek zorundaydı. Bir noktada, sadece kendi geleceğinden bahsetmeyi bırakmış ve Covey ile birlikte yaşayacakları hayatı konuşmaya başlamıştı.

Biz, demeye başlamıştı. *Biz.*

Guango ağacı kadar geniş ve kahverengi omuzları olan Gibbs.

Kollarını Covey'nin beline sarıp içine doğru bir sıcaklık akmasına sebep olan Gibbs.

tg:@novaebook

Covey'nin babası dışarıda oğlanlarla yalnız kalmasını yasaklamıştı ama Covey ve Gibbs bahaneler bulup duruyordu. Yüzme kulübü, münazara ekibi, yazın da Bağımsızlık Günü için gösteri provaları. Sessiz koyların ve dişbudak ağaçlarının sağladığı korunaklı alanlarla dolu bir yerde yaşıyorlardı. Bu, gençlerin birbirleriyle vakit geçirecek yerler bulmaları için yeterliydi ve kendilerinden önceki her nesil gibi, onlar da ergen aşklarından cesaret buluyordu.

Covey ve Gibbs, karaya vuran dalgaların karşısında el ele tutuşuyordu.

Covey ve Gibbs, bir deniz mağarasının içinde öpüşüyordu.

Covey ve Gibbs, sarılıyor, yakınlaşıyor ve fısıldayarak birbirlerine sözler veriyorlardı.

@novaebook

tg:@novaebook

Lin

Covey ile işler kolay olmamıştı. Bir kız çocuğu olarak bile yeterince kötüydü. Büyüyüp de tıpkı annesinin gözlerine, vücut şekline ve dişlerine sahip olması bir sorun olmaya başlamıştı. Yerli erkekler Covey'nin görünüşünü çoktan fark etmeye başlamıştı ve üstelik herkesin bildiği gibi, Lin'in tedarikçilerinden birinin eşi *şöyle böyleydi*. Ama en kötüsü de kızının kendisine karşı göstermeye başladığı saygısızlıktı.

Covey, annesinin artık eve dönmeyeceğini anladığı yaşa geldiğinde sorun çıkarmaya, okuldan sonra eve geç gelmeye başlamıştı. Son zamanlarda Lin'e okuldan sonra bir arkadaşıyla ders çalıştığını ya da yüzme kulübünde fazladan antrenman yaptığını söylüyordu ama Lin kızının bir şeyler karıştırdığını anlayabiliyordu. Eve geldiğinde yüzünde o ifade oluyordu ve Lin bunun bir oğlanla ilgili olduğunu biliyordu. Ama Covey hep inkâr ediyordu.

Bir gün öğleden sonra, Lin'in sabrı taştı ve Covey'yi saçından yakaladı. Neler olduğunu o zaman anlamıştı.

"Bu ne?" diye sordu Lin.

Covey'nin atkuyruğu tuz kokuyordu. Okuldan sonra yine yüzmüştü. Lin bunu yasaklamıştı ama aptal kızı öğleden sonraları hâlâ oraya gidiyordu. Ayrıca kendisine de yalan söylüyordu.

tg:@novaebook

"Deli misin sen?" dedi Lin. "Bunu daha önce de konuşmadık mı biz? Oraya yalnız başına gidersen neler olabileceğini biliyor musun?"

"Bana hiçbir şey olmayacak," dedi Covey, eline bir mango alıp, meyve bıçağının ucunu meyvenin kabuğunda gezdirerek.

"Haklısın, Coventina. Sana hiçbir şey olmayacak çünkü bir daha oraya gitmeyeceksin."

Covey gözlerini ona dikti, sonra da arkasını döndü. Lin çocukken, bir kız asla babasına öyle küstahça bir bakış atmazdı. Bugünlerde hiç edep kalmamıştı. Önceki hafta Covey kendisine yeni bir etek dikmişti, ya da Lin'in deyişiyle poposunun yarısını açıkta bırakan yeni bir kumaş parçası. Tüm kızlar bunu giyiyor, demişti Covey. Lin bu işe hemen bir son verdi ve kıza eteğin boyunu uzattırdı. Ama dünya buraya doğru gidiyordu.

"Neyse, sen beni durduramazsın," dedi Covey, bir dilim mangoyu çekirdeğinden ayırıp bütün olarak ağzına atarken.

Buraya kadardı. Lin pantolonundan kemerini çekip çıkardı, deri kayışı salladı ve Covey'ye bir ders verdi. Ya da o öyle umuyordu. Covey korkusuzdu. Ve başında bir annesi ya da kocası olmayan korkusuz bir kız, tehlikeli bir şeydi.

tg:@novaebook

Fırtına

1963 yılının Eylül'ünde, Portekiz'den Surinam'a giden bir jet uçağının mürettebatı, Afrika'nın batı kıyısında önemli ölçüde düzensizliğin olduğu bir alan fark etti. Bunu, Küçük Antiller'in doğusuna giden gemilerden gelen raporlar izledi. Flora Kasırgası için ilk uyarı halka duyurulduğunda, fırtına Trinidad ve Tobago'ya yaklaşıyor, Karayipler'deki ölümcül hareketine başlıyordu.

O zamanlarda, adalılar bunun büyük fırtınalar dönemi olduğunu bilse de Covey'nin kasabasındaki hiç kimse, tam üzerlerine çökene kadar bir kasırganın geldiğini bilmiyordu. Sadece tropik bir fırtınanın gelip geçmesi bile ekinlerin telef olmasına, iletişimin kesilmesine ve insanların ölmesine yetiyordu.

5 Ekim 1963 Cumartesi günü, üç genç Long Bay'de yüzüyor, diğer ikisi de onları küçük bir botla takip ediyordu. Hiçbiri ne kadar korktuğunu diğerlerine itiraf etmek istemiyordu. Tropik fırtına beklediklerinden daha hızlıydı ve bot çoktan bir kez alabora olmuştu.

Koydan iki kilometre ötede, Lin tavukları garaja sokuyordu. Tavuk kümesi rüzgârdan dolayı çoktan bozulmuştu ve Covey de hiçbir yerde yoktu. Okullar kapalıydı ve yollar da çamurlu sular-

tg:@novaebook

la dolmuştu. Lin, kızına öğle yemeğinden önce Bunny'nin evine dönmesi gerektiğini söylemişti. Telefon çaldı. Arayan Bunny'nin babası Leonard'dı.

"Lin, bizim yolda çok su birikti. Bunny'yi köşeye kadar arabayla getirebilir misin? Ben gelip oradan sonra yayan olarak alırım onu."

"Bunny mi?" dedi Lin. "Bunny burada yok ki. Evde değil mi?"

"Hayır. Ben onun Covey ile sizin evde olacağını sanıyordum," dedi Leonard.

"Hay, sıçayım."

"Ulu Tanrım."

Lin arabasıyla köşeden Leonard'ı aldı ve sahile doğru yola koyuldular. Neyse ki yolların çoğu boştu; fırtına telaşı yüzünden dükkânlar kapanmıştı ama su taşkınları onları yavaşlatıyordu.

"Ya orada değillerse?" dedi Lin, arabayı kumsalın yanına park ederken.

"Başka nerede olabilirler ki?" dedi Leonard. "Senin kızın..."

"*Benim* kızım mı? Bunny'den ne haber?"

"Bunny, Covey nereye giderse oraya gider. Covey'nin onu nasıl etkilediğini biliyorsun."

Lin ağzını kapalı tuttu. Bir babanın başka bir babaya söylemekten kaçınacağı, bir arkadaşlığı bitirebilecek şeyler vardı.

Lin kumların üzerinde bir soğutucu ve ayakkabı gördü, renkli renkli kıyafetler etrafa saçılmıştı. Leonard ile birlikte suya doğru koştu, zaten sırılsıklam olmuşlardı. Lin, sağanak yağmurdan zar zor, dalgalarla sallanan bir kano olduğunu gördü. Üç yüzücü kanonun önündeydi ve dalgaların arasında kollarını sallıyordu. Lin, Covey'nin sarı bonesini tanıdı.

tg:@novaebook

Lin el fenerini yaktı ve gruba sinyal gönderdi. Şu anda nefesini tutmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu, sizi gerçekten bir baba yapmak, göğsünüzü çocuğunuz için o türden bir korkuyla doldurmak için doğanın yapabileceği en kötü numaraydı. Büyük dalgalar botu alabora edip herkesi suya düşürürken Lin ve Leonard haykırdı.

Dalgalar yeniden alçaldığında Lin beş kafa saydı. Sarı bonesiyle Covey vardı, herkesi kanoya çekmeye çalışıyordu. Kıyıya neredeyse varmışlardı ama hızlı hareket etmezlerse sıradaki büyük dalga o kanoyu tamamen kontrolden çıkarabilirdi.

Tanrı'ya şükür ki Covey güçlü bir kızdı. Kızının bacaklarının sudan çıktığını görmek Lin'in içini o kadar güçlü bir gurur ve rahatlama hissiyle doldurdu ki gözleri ve burnu yandı. Sonra öfke geldi. On altı yaşındaki Covey, Lin'in boyuna gelmişti ama Lin onu bir çocuk gibi kolundan tutup arabaya doğru çekti.

"Çabuk, içeri gir," dedi Lin. Omzunun üzerinden Grant'lerin oğluna, gruptaki en büyük çocuğa baktı. Çocuk fazla yakışıklıydı.

"Sen, Gibbs Grant," dedi Lin, "bundan daha iyisini yapmalıydın."

"Evet, efendim," dedi Gibbs, başını eğerek. Covey'nin o çocuğa bakışı, Lin'in midesine ağrılar girmesine neden oldu.

"Evet, efendim, demek?" dedi Lin. "Evet, *efendim*! Kendini savunmak için söyleyebileceğin tek şey bu mu? Bu grupta yaşça en büyük olan sensin, senin sorumluluk alman gerekirdi."

"Hayır, baba," diye bağırdı Covey, "Buraya gelmemiz gerektiğini ben söyledim."

"Sen, genç hanım, hemen sesini kes."

Gibbs, önce Covey'ye sonra da yeniden Lin'e bakıp başını kaldırdı. "Haklısınız, Bay Lin, tüm sorumluluğu alıyorum." Ve

tg:@novaebook

o anda, Lin her şeyi gördü; Gibb'in boynu ve omuzlarının yapısında, kocaman gözlerindeki ışıltıda, böyle bir erkeğin kızı için neler yapabileceğine dair her şeyi gördü.

O hafta, Flora Kasırgası on iki milyon dolarlık zarara sebep oldu ve adada bir düzine insanı öldürdü. Covey'nin Gibbs ile görüşmesi yasaklandı ve hem o hem de Bunny bir ay ceza aldı, buna yüzme kulübü de dahildi. Ama Covey, Gibbs'e ve Bunny de Covey'ye çoktan âşık olmuştu. Ayrıca çok gençlerdi, herhangi bir şeyin onları birbirilerinden uzun süre ayıramayacağına inanıyorlardı.

@novaebook

tg:@novaebook

Yangın

Büyük fırtınadan bir yıl sonra Covey, birinin kapıyı yumruklaması ve "*Lin! Lin!*" diye bağırmasıyla uykusundan uyandı. Covey odasından koridora çıktığında babasının sandaletlerini ayağına geçirdiğini ve kapıya doğru koşturduğunu gördü.

Covey de garaj yolundan geçip begonvillerin arasından koşarak sokağa fırlayan babasının peşinden gitti. Sokağın sonunda, babasının dükkânının da olduğu bir grup küçük işyeri vardı. Covey gündüz vakti uzaktaki kavşağı görebilirdi ama şimdi tek gördüğü gece göğüne yükselen turuncu bir parıltıydı.

"Eve git, Covey!" dedi babası onu görünce. "Eve git ve kapıyı da arkandan kilitle." Evlerinin kapısını kilitleme fikri Covey'yi şoke etmişti. Çünkü bu, on yedi yaşındaki kızın daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Sahilin yukarısında patlak veren siyasi olaylarda ve geçen yılki ölümlerde bile bunu yapmamışlardı. Buna hiç ihtiyaçları olmamıştı.

"Ama baba," demişti Covey öksürerek. Duman boğazını acıtmıştı. Babası ellerini Covey'nin omzuna koymuş ve onu arkasına döndürmüştü.

"Bana cevap verme," dedi babası, "git işte. Ayrıca şu haline bir bak. Pijamalarlasın. Gidip üzerine bir şeyler giy."

tg:@novaebook

Covey eve doğru koşarken, memelerinin sallanmasını gizlemek için kollarını pijamasının üst kısmına sardı. Eve girmeden önce, babasının dükkânlarının, yolun o kısmındaki diğer dükkânlarla birlikte yandığını anlayacak kadar şey görmüştü. Covey tam ön bahçelerine girmişti ki sokaklarından iki kadın geçti. Kadınlardan biri, *çekiklerden* bir dükkân sahibinin çalışanlarından birini dövdüğünü, dükkânlardaki yangının da bu yüzden çıktığını söylüyordu.

"Kadın maaşını istemiş, herif de *onun yüzünü dağıtmış*," diyordu.

Diğer kadınsa tısladı.

Çekikler mi? Covey'nin babasını mı kastediyorlardı? Mahalledeki dükkânların çoğunun sahibi Çinli adalılardı, bu yüzden Covey herhangi biri olabilir diye düşündü. Ama babası olmazdı. Herkes babasının kumara ve alkole düşkün olduğunu bilirdi. Ama bir çalışanını dövmek? Bu hiç de Johnny "Lin" Lyncook'un yapacağı bir şey değil gibiydi. Babası mı? Babası bir keresinde onun karşısında kemerini çıkarmıştı ama ona gerçekten vurmamıştı. Bu gözdağının yeterli olacağından çok emindi. Bağırırdı ama vurmazdı.

Covey eve vardığında Gibbs ve babasının yangına doğru koştuğunu gördü. Gibbs sokağın karşısından koşarak Covey'nin yanına geldi.

"Gibbs!" diye bağırdı babası, yangını işaret ederek. Gibbs'in babası, eşinin kuzeniyle birlikte bir dükkân açmıştı ve şimdi çok endişeli görünüyordu.

"Özür dilerim, babam..." dedi Gibbs.

"Biliyorum, biliyorum."

"Yarın görüşelim mi?" dedi Gibbs. "Gelmeye çalış. Her zamanki yerde."

tg:@novaebook

Covey başını salladı, evinin kapısını açarken de gözlerine yaşlar akın etti. Ama o ertesi günü beklemek zorunda kalmayacaktı. Bir saat sonra Gibbs geri dönmüş, Covey pencereden bakıp onu içeri almak için çıkana kadar kapıya taş atıp durmuştu. El ele bahçenin yan tarafından evin arkasına doğru koşmuşlardı.

"Babam sakın seni görmesin."

"Babanın kısa sürede döneceğini pek sanmıyorum, Covey."

Covey, bedeninin ağırlaştığını hissetti. Başını Gibbs'in omzuna yasladı. "Ya senin baban?"

"O iyi, dükkân da iyi, sadece diğerlerine yardım ediyor."

Sessizleştiler ve Covey Gibbs'i itene kadar öpüşüp birbirlerine dokundular.

"Birileri bizi görmeden önce gitsen iyi olur."

"Haklısın," dedi Gibbs, bir kez daha Covey'ye doğru eğildikten sonra uzaklaşarak.

Gibbs gittikten sonra Covey şafak sökene kadar endişeli ve meraklı halde evde tek başına kaldı. Son zamanlarda Covey vaktinin çoğunu babasından uzak durarak, Gibbs ile birlikte bu adadan gidecekleri günün hayalini kurarak geçiriyordu ama bu gece tek istediği babasının ön kapıdan girdiğini görmekti. Annesi gitmişti ama babası kalmıştı. Büyükanne ve büyükbabaları ölmüş, yengeleri, amcaları ve kuzenleriyse taşınmıştı, ama babası hâlâ buradaydı. O bencil, kötü huylu, dar kafalı adam ailesinden geriye kalan tek kişiydi.

Gün aydınlandığında, mahalledeki erkeklerin bazıları Covey'nin babasına ve diğer tüccarlara dağınıklığı toparlamaları için yardımcı olmuştu. Covey'nin babasının iki dükkânı dahil dört dükkân yanmıştı. Kimse yangını kimin çıkardığını bilmiyordu. Ya da en azından söylemiyordu. Hepsi, tişörtleri ve bermuda şortları isle kaplanmış halde babasının arka bahçesine

tg:@novaebook

doluştular; babasının bir ayağı çıplaktı ve kopmuş sandaleti elinde duruyordu. Covey, gözyaşlarını silmek için banyoya koştu.

Adamlar bahçe hortumuyla ellerini ve yüzlerini yıkayıp sandalyelere yerleştiler ya da kendilerini verandanın basamaklarına bıraktılar. Pearl ve Covey onlara buzlu su ve tabak tabak tavuk, pilav ve bezelye getirdi; hindistancevizi sütü ve sarımsak kokusu yanmış ahşap ve metal kokusuna karışıyordu. Covey'nin babası, çalışanını dövdüğü söylenen adam hakkında başka bir tüccara bir şeyler mırıldanıyordu.

"Daha önce de birilerini dövmüştü," dedi babası. "O herif hepimizin başına bela oluyor." Covey'nin annesi, bu şekilde sokak ağzıyla konuştuğu için babasına bir bakış atardı ama annesi beş yıldır evde değildi.

Telefon etmemişti.

Bir mektup yazmamıştı.

Covey için geri dönmemişti.

"Bu da sonuncu olmayacak, Lin," dedi başka bir dükkân sahibi.

Covey daha fazla şey duymak istedi ama Pearl onu eve çağırdı. Eğer kasabada neler olup bittiğini bilmek istiyorsanız ya arka bahçedeki erkeklerin etrafında dolanacaktınız ya da vücudunuz çıkıntılı ve kıvrımlı hale geldiyse ve artık aylaklık etmenize izin verilmiyorsa, mutfaktaki kadınlara başvuracaktınız, özellikle de çamaşır günlerinde.

Okul sonrası saatlerde, beyaz kıyafetler güneşte ağarması için verandaya serildiğinde ve Pearl'ün biraz meyve yiyip yolun yukarısındaki evlerden gelen diğer yardımcılarla sohbet etmek için vakti olduğunda, bir sükûnet zamanı gelirdi.

Kasabadaki herkes gibi Covey de Çinli tüccarların çalışanlarına paralarını ödemediğine ya da kadınlara sarkıntılık ettikleri-

tg:@novaebook

ne dair şikâyetleri duymuştu. Ama kötü muamelede bulunanlar sadece onlar değildi. Covey bunu biliyordu çünkü kadınlar kendi aralarında böyle zorluklardan her zaman bahsederdi. Bu olaylar işte, alışveriş yaparken ya da okula gittikleri zamanlarda ya kendilerinin ya da çok uzun zamandır tanıdıkları birinin başına gelmiş olurdu. Karşılarında *çekikler*, *karalar* ve *albinolar* olduğunda durum hep böyle olurdu.

Pearl, insanların zayıf birisinden faydalanma eğiliminde olduğunu ya da güçlü birisinin dostuymuş gibi yapıp avantaj kazanmaya çalıştığını söylemişti. Ama Pearl bile Covey'nin babasının diğerleri gibi kötü niyetli olmadığını söylerdi. Mesela, şu Küçük Adam Henry ve yaptığı bütün o kötülükler. "Küçük Adam'ın yaptığı pislikler mahallelinin sınırlarını çoktan aştı," demişti Pearl.

Pearl'e göre, Küçük Adam'ın, adanın batı kıyısında şiddeti kışkırtmak için politikacılardan para *cukkaladığı* herkesin malumuydu. Ama en kötüsü bu değildi. Küçük Adam cinayet işleyebilecek türden biriydi. Küçük Adam'ın sözde cömertliğinden faydalanmış zavallı biri, parayı geri ödeyemeyince ölü bulunmuştu. Başka insanlarsa evine topallayarak dönmüştü, yüzleri dağılmıştı ve konuşmuyorlardı.

"Paranın işin içine girdiği yerde," demişti Pearl, "yukarıdan gelen her şey bir nimet değildir."

İddiaya göre, diyordu Pearl, sahilin ötesinde cesedi bulunan kadın, başka bir kasabadan, Küçük Adam'ın tekliflerini kabul etmeyen bir genç kızdı. Küçük Adam hakkındaki tüm dedikodular arasında Covey'nin içinde büyük bir korku uyandıran hikâye buydu. Bir erkeğin, hiçbir şey yapmamış birine bu kadar çok zarar verebilmesi. Kardeşinin de kendisinden beter olduğu söyleniyordu. Henry ailesinin hem başkalarının talihsizliklerin-

tg:@novaebook

den kâr elde ettikleri hem de bu talihsizliklere bile isteye neden oldukları söyleniyordu.

Belki de Covey ya da Pearl, Küçük Adam'ın yakında Johnny Lyncook'un işlerine karışacağını düşünmeliydi. Ama düşünmediler.

Covey'nin bu yangının sonun başlangıcı olduğunu fark etmesi biraz zaman almıştı. Babasının borç dalgası ikisini de içine çekmeden önce biraz geri çekilmişti. Babasının dükkânındaki eşyaların çoğu kaybolmuştu. Diğerleri de satılamayacak derecede yanık kokuyordu. Yangından sonraki gün, Pearl'ün yan evin yardımcısına, "Bay Lin'in başkalarının hataları yüzünden mahvolmak zorunda olmadığını" söylediğini duydu. Bay Lin, diyordu Pearl, kendi başına da her şeyi mahvedecek kapasiteye sahip.

@novaebook

tg:@novaebook

Lin

Artık ev diyebileceği bir yeri olmayan bir adam, diye düşündü Lin, nasıl bir adamdır?

Lin, burada okula gitmiş, bir dükkân işletmiş, burada evlenmiş ve bir çocuk yetiştirmiş olsa bile insanların kendisini hâlâ yabancı olarak gördüğünü biliyordu. Diğer pek çok insan gibi o da kardeşlerini tüberküloz hastalığı yüzünden kaybetmiş olsa bile. Lin de her zaman kendisini bir yabancı olarak görmüştü; domino taşlarını arka bahçedeki masaya vururken, yerel dilde bir küfür savururken ve babasının kendi elleriyle diktiği o Bombay mangosu ağacından bir meyve koparıp verandada onu yerken bile böyle düşünürdü.

Ama dükkânının yanıp kül olduğunu izlediği o gece, çocukluktan beri çalıştığı dükkânlardan birinde birinin yangın çıkardığı o gece, kızının doğduğu kasabada onun güvenliği için endişelenmeye başladığı o gece, her şey değişmişti. Ne parasının ne de takas edecek bir şeyinin kaldığı o gece Lin, en sonunda işlerin artık kendisini aştığını kabul etti.

O gece, insanların kendisi için fısıldadığı tüm o isimler ve bir elini gömleğinin eteğine dolamış halde peşinde dolanan esmer, annesiz çocuğu için kendisine attıkları onaylamaz bakışlar şimdi

tg:@novaebook

geri dönmüş, bir kılıcın ucu gibi göğsünü yarıyordu. Lin hiç de yabancı olmadığını gördü; burası onun tek eviydi ve gidecek başka hiçbir yeri yoktu. Buraya Guangzhou'dan küçük Lin Jian olarak gelmiş olabilirdi ama hayatının büyük bir kısmını başkente yaklaşık yüz kilometre ve Çin'e ise çok uzakta olan Portland mahallesinden Johnny "Lin" Lyncook olarak geçirmişti. Artık biri olmadan diğeri olamazdı.

Babası Çinli soyadını kullanmakla ve Johnny'yi de aynısını yapması için teşvik etmekle hata mı etmişti? Başkalarının içinde oğullarıyla Hakka dilinde konuşmakla hata mı etmişti? Lin, kaybettiği kardeşlerinin ve sonra da ebeveynlerinin mezarlarını temizlemek için her ilkbaharda Gah San'daki mezarlığa gitmekle hata mı etmişti? Bunları yapmasaydı bir şeyler değişir miydi?

Artık bir önemi yoktu. Kendi hatalarıyla bir ilgisi olmasa da kendisine benzeyen bir adamın yapmış olduğu şeyler yüzünden Lin'e atılan suçlamalar onu batırmak üzereydi. Lin bu yangının maliyetini karşılayamayacaktı çünkü kendi yaptığı hatalar onu çok büyük bir borca sokmuştu zaten.

Lin başını eğip ayaklarına baktı. Hâlâ isle kaplıydılar. Bahçe hortumunu açtı ve parmaklarının arasını suyla yıkadı. Başını kaldırıp mutfak penceresine doğru baktı; Covey'nin Pearl ile sohbet etmesini, yıkanıp yerleştirilen tabakların şangırtısını dinledi. Lin, burada sahip olduklarının önemli olan tek şeyler olduğunu kabullenmeye başladığı sırada, her şeyi kaybetme noktasında olduğunu da fark etti.

tg:@novaebook

Şimdi

Evden Bir Parça

Benny'nin annesinin bahsettiği tüm bu insanlar da kimdi böyle? Annesiyle ne ilgileri vardı? Ayrıca annesinin bahsettiği kız kardeş kimdi? Benny neler olduğunu hâlâ anlamamıştı. Ayrıca neler olduğunu bilmek istediğinden de emin değildi. Panikledi-ğini hissediyordu. Her şeyin parmakları arasından kayıp gittiği-ni... Sadece annesini istiyordu, eskiden olduğu gibi.

Benny o adama tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi ama onun yerine koridorda büyüdüğü odaya doğru ilerledi ve teker-lekli çantasının içindekileri ortaya döktü.

İşte.

Yıllar önce ağabeyinden aldığı eski bir üniversite kazağını açtı ve kendisinden bile daha yaşlı, bulanık görüntülü bir plastikten yapılma ölçü kabını çıkardı. Bu kap annesinin Amerika'ya yeni gelmiş genç bir gelin olduğu zamandan kalmaydı. Bir tarafında mililitreler, diğer tarafındaysa Amerika ölçü birimleri vardı.

"Al bunu," demişti annesi, Benny üniversiteye gitmek üzere çantasını toplarken. Kabı Benny'nin el çantasına tıkıştırmıştı. "Böylece yanında evden bir parça olur, nereye gidersen git." Benny o vakitten sonra, annesiyle mutfakta geçirdiği tüm o

tg:@novaebook

günlerin bir hatırlatıcısı olan o eski kabı kıyafetlerinin arasına sıkıştırmadan hiç valiz toplamamıştı.

Annesi siyah pastanın nasıl yapılacağını ilk kez gösterdiğinde Benny'nin boyu neredeyse mutfak tezgâhı kadardı. Annesi eğilir ve alttaki dolaplardan kocaman bir kavanoz çıkarırdı. Püf noktalarından biri kurutulmuş meyveleri pastayı yapmadan sadece birkaç hafta öncesinden değil, bir yıl boyunca rom ve porto şarabında bekletmekti.

"Bu ada yemeği," demişti annesi. "Bu senin mirasın."

Kek karışımı fırında pişerken annesi Benny'yi koyu yeşil bir taburenin üzerine kaldırırdı. Benny'ye o taburenin, kendisinin büyüdüğü yerde suyun üzerinden çıkan ağaçlarla aynı renkte olduğunu söylerdi. Benny, ailesinin kendisiyle Byron'ı Kaliforniya kıyısında görmeye götürdükleri kızıl çamlar gibi uzun ağaçların çıktığı geniş ve karanlık bir deniz hayal ederdi.

"Günün birinde göreceksin," derdi annesi ona.

Benny büyürken, annesiyle babasının kendisini ve Byron'ı adaya götüreceklerini düşünürdü ama hiç götürmemişlerdi. Benny yıllar önce, hayal ettiği bu su ağaçlarının aslında mangrov ağaçları olduğu fark etmişti: tatlı suyun deniz suyuna karıştığı, köklerinin hem sert hem de hassas olduğu, hem kara hem de deniz canlılarının yuva yaptığı gelgit bölgelerine kök salmış kısa boylu yemyeşil yaşam yığınları. Tek bir şey olmaktan ziyade her şeyden biraz biraz... Tıpkı Benny gibi.

Babaları Benny ve Byron'ı yenisini almak üzere bir mağazaya götürmeden önce, anneleri yaklaşık yirmi yıldır aynı ölçü kabını kullanıyordu. Mağazada kalın camdan yapılmış, daha büyük bir kap seçmişlerdi.

"Siyah pasta için," demişti babası, kabı şerefe der gibi kaldırarak.

tg:@novaebook

"Aaah!" demişti anneleri, paketi açtığında. Parıldayan yeni kabı mutfak tezgâhına koymuş ve onu her gün kullanmıştı, ama asla siyah pasta için değil. Pastayı yapma zamanı geldiğinde alt dolapların birinden eski plastik ölçme kabını çıkarır, ölçüp karıştıran Benny dışındaki herkesi de mutfaktan kovardı.

Benny büyüyüp evden ayrıldığında bile Noel vakti annesiyle pasta yapmak, yıllık bir etkinlik olarak sürmüştü. Şekeri karamelize etmek, kek harcını karıştırmak, galeta ununu elemek için her kış eve dönerdi. Ve her seferinde o eski ölçme kabını yanında getirirdi. Annesi kabı ne zaman görse kollarını Benny'nin boynuna dolar ve onu *mucuk, mucuk, mucuk* diye boynundan öperdi.

Sonra, babası ölmeden iki yıl önce, o felaket Şükran Günü'nde ebeveynleriyle kavga etti ve Benny eve gitmeyi tamamen bıraktı. Ama o zamana kadar Benny çoktan bir avuç unda havanın kokusunu alabilecek ve bir kaşık şekerkamışında toprak tadını alabilecek kadar hassas hale gelmişti ki bu da kendisini aşçılık dersleri almaya sevk eden şeydi. Bu ve üniversiteyi bırakması... Benny artık görüyordu ki, her şeyi başlatan şey buydu.

Benny'nin yıllar önce seçkin üniversitesini bırakma kararı, aile evlerinden kopuşunun ilk adımı olmuştu. Bu çatlak, ailesinin kendisine karşı duyduğu hayal kırıklığıyla genişlemişti. Aşçılık dersleri almak için İtalya'ya gitmesinden yeterince rahatsız olmuşlardı ama Amerika'ya dönüp sanat okulu için Arizona'ya taşındığında kardeşi bile şoke olmuş gibiydi. Benny'nin bu dünyada en sevdiği üç kişi artık kendisine dair duydukları şüpheyi gizlemeye çalışmıyordu bile.

Benny için bu yaptıkları mantıklıydı. Belki de artık pastacılık derslerinde vakit geçirmenin, elleriyle çalışmanın ve renkleri ve dokuları kullanmayı keşfetmesinin vakti gelmişti. Bu belki

tg:@novaebook

de bir yıl boyunca şehrin hardal ve somon rengi cepheleri, sudan kaygan hale gelmiş mermer çeşmeleri, insanları ve yüzleriyle bir İtalyan şehrinin görsel etkisi altında kalmasıyla ilgiliydi. Benny'nin tek bildiği, Amerika'ya resimle ilgili daha fazla şey yapma isteğiyle dönmüş olduğuydu. Hayatında yemek ve sanatın bir tür karışımının kendisine çok iyi geleceğini hissediyordu.

Benny, tüm gün bir mutfakta çalışmaktan ziyade etrafının güzelliklerle, rahatlatıcı şeylerle ve düzgün insanlarla çevrili olmasını istiyordu. İlk müşteriler gelmeden önce kendi kafesinde yalnız başına oturmak, sabah göğünün önce metalik maviye, sonra da beyaz altın rengine dönüşünü izlemek için cam bir pencereden bakarak çizim defteri üzerinde çalışmak istiyordu. Kafeyi, çocuklara yemek yapma aracılığıyla kültüre dair bir şeyler öğretmek için kullanmak istiyordu. İşleri kendi bildiği gibi yapmak ve her şeyi yoluna koymak istiyordu. Benny, her zaman kendi kontrolü altında olan güvenli bir alan ve hayat istiyordu.

Ama Benny, Bert ve Eleanor Bennett'in çocuğuydu ve Bennett'ler böyle davranmazdı. Bir Bennett iseniz üniversiteyi bitirmeniz, lisansüstü eğitim almanız, *gerçek* bir meslek bulmanız ve geri kalan her şeyi boş zamanlarınızda yapmanız beklenirdi. Bert ve Eleanor'un çocuğu olarak doğduysanız üniversite diplomaları almayı umar, etkinizi artırır, paranıza para katar ve tüm kırılganlıkları bir kenara bırakırdınız.

Kısacası, Byron Bennett olurdunuz.

Benny ölçme kabını elinde çevirip durdu. Tekrar tekrar düştüğü için, taşınmalardan dolayı ve ayrıca annesinin kaba asla koymaması gerektiği konusunda kendisini uyardığı ama Benny'nin yine de koyduğu sıcak sıvılar yüzünden plastiğin orasında burasında çatlaklar vardı.

tg:@novaebook

Tereyağını ölçü kabına doldurup mikrodalga fırında eriten Benny.

İki kişi için hazırlanmış masada oturup ölçme kabından sıcak şarap içen Benny.

Her kaşıkta yüzündeki ve boynundaki yaraları acıyarak ölçme kabından çorba içen Benny.

Kendi kardeşinin bile sırtını döndüğünü hissederek kaptan çay yudumlayan Benny.

Benny kabı karnına bastırdı ve bir parmağını marka etiketinin geriye kalan parçaları üzerinde gezdirdi. Neredeyse elli yıl boyunca etiket hiç bütünüyle sökülmemişti. Un, pirinç, fasulye ya da yağ ölçtüğünde, kabı bir doğum günü pastası, bir bayram ziyafeti ya da bir yardım etkinliği için her kullandığında annesi o yapış yapış kısma dokunurdu. Benny, bu kapta hâlâ annesinin DNA'sı olup olmadığını merak etti. Annesi belki de bu dünyadan tamamen göçüp gitmemiş olabilir miydi? Bilim insanları yüz binlerce yıl önceki buzulların içinde DNA buluyordu.

Benny ceketinin cebinden akıllı telefonunu çıkardı ve telesekreterini açtı. Milyonuncu kez annesinin aylar önce bıraktığı mesajı dinledi.

Şu dört kelimeyi: *Benedetta, lütfen eve dön*. Benny başını eğdi, zar zor yutkundu ve bir damla gözyaşının ölçme kabına döküldüğünü duydu.

tg:@novaebook

Ev Hasreti

Benny, Byron'ın koridorun diğer ucundan kendisine seslendiğini duydu ama duymazdan geldi. Annesinin hikâyesini dinlemeye geri dönmek için hazır değildi. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Benny, on yedi yaşına gelene kadar neredeyse her gece uyuduğu odanın turkuaz renkli duvarlarına baktı. Kendisi bu renkte ısrar ettiği için anne babası odayı bu renge boyamıştı. Bu anı karşısında gülümsedi. Kaliforniya'ya neden daha önce gelmemişti ki?

Benny bir ay önce, hatta bir hafta önce bile annesini görebilirdi ama onun hasta olduğunu fark etmemişti. Ve elbette o lanet olası Byron çok geç olana kadar kendisini aramamıştı. Bu yüzden Benny, bu ayın iş planı için bankadan finansal güvence alacağı ay olacağını umarak tereddüt etmişti. Harcadığı onca zaman için elinde annesine ve Byron'a göstereceği bir şeyle eve dönmeyi ummuştu. Ailesinin kendisi için seçtiği yoldan değil de kendi yolundan gittiği için haklı olduğunu kanıtlamayı ummuştu.

Benny'nin annesi Kaliforniya'daki mutfak tezgâhına yaslanmış, pelvisinden akciğerlerine giden bir kan pıhtısıyla sessizce dururken Benny hâlâ New York'taydı; işinden kovulmuş, yanlış otobüse binmiş ve kendisini açmak istediği türden bir kah-

tg:@novaebook

ve dükkânı önünde dikilirken bulmuştu. Çok önceden asılmış Noel süslemeleriyle kafe, henüz yerel dokusunu kaybetmemiş bir mahallede küçük bir kitapçının yanındaydı.

Benny içeriye girdiğinde, önündeki tabağın üzerine bırakılan kalın, emaye fincanın sesinde, kahve değirmeninin çıtırtısında ve yün pelerininin dokumasına sinmiş pastırma yağının kokusunda huzur buldu. Benny et yemezdi ama o bile pastırma kokusunda ev hasretini azaltacak bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bu kahve dükkânı kardeşi ve babasıyla birlikte Kaliforniya'da gittikleri eski yeri anımsatıyordu. Otoparkta bir musluk ve kova vardı, babaları da arabayı sabunlayıp durulamalarına izin verirdi ve sonra da içeri girip ancak öyle yerlerde bulunabilecek şeyler yerlerdi. Benny'nin önce üniversiteye, sonra Avrupa'ya, sonra Arizona'ya ve sonra da New York'a gitmek için evden ayrılmasından çok önceydi bu. Babasıyla anlaşamayacağını hayal bile edemeyeceği günler kadar uzun zaman önceydi.

Babası altı yıl önce ölmüştü ve Benny de neredeyse otuz yedi yaşına gelmişti, hâlâ düzensiz işlerde çalışıyordu ve hâlâ kendi kafesini açmak için hiçbir bankayı para vermeye ikna edememişti. Ama bir insanın rüzgârın yön değiştirmesini hissedip hızını artırması gibi, Benny de kendi hayatının değişmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. Para biriktiriyordu, önceki yıla kıyasla duygusal olarak daha iyi haldeydi ve iş fikrinden tamamen vazgeçmeden önce bir deneme daha yapmak istiyordu. Özellikle de aksi halde ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı için bunu yapmak istiyordu.

New York'ta rastladığı bu kafe kapatıyordu. Ön kapısında böyle bir yazı vardı. Bunun gibi bir yerin kirasını ödeyebilecek olsaydı oraya döşemeli rahat koltuklar ile telefon ve dizüstü bil-

tg:@novaebook

gisayar dostu elektrik teçhizatı olan masalar koyardı. Yumuşak tonlardaki ışıkları ve sıcak tonlardaki renkleri tutar ama orta alanı düzenlerdi. Aşırı kısa bir menü hazırlar ve her dönem için sadece bir imza tatlısı olurdu. Kış tatlısı da annesinin siyah pastası olurdu.

Benny'nin hemen iş bulması gerekiyordu. İşleri berbat etmiş ve kovulmuştu ama yine de haklıymış gibi hissediyordu çünkü bir müşteriye yalan söylemeyi reddetmişti. Benny yöneticisinin ona dediği gibi, bir çağrı merkezi metnine nasıl bağlı kalacağını bilmiyor değildi; sadece insanı insan yapan şeylerden birinin de o metinden gönüllü olarak sapma isteği olduğunu anlamıştı. Sorun şu ki, metinler savaşlar gibiydi. Onlara ne zaman katılacağınızı ve ne zaman katılmayacağınızı seçmeniz gerekiyordu. Ve sonuçlarıyla yaşamaya da hazır olmalıydınız.

Benny müşteri çağrısını standart bir şekilde "Benim adım Sondra, size nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek yanıtlamak zorundaydı. O şirkette asla gerçek adınızı vermezdiniz. Kendinize kolay telaffuz edilen bir takma ad seçerdiniz, gerçekmiş gibi görünecek kadar farklıysa daha da iyi olurdu; Sandra'nın aksine biraz daha değişik okunan Sondra gibi. Benny insanların kendilerini daha rahat hissetmeleri için böyle şeyleri pratik etmişti. Metin de yardımcı olmuştu çünkü uygun selamlamaları ve sorulacak şeylerin bir listesini içeriyordu. Hata kodu, seri numarası, *bir saniye lütfen*, falan filan.

Benny bunun kesinlikle çıkarılamayan yazıcı başlığıyla ilgili bir sorun olduğu konusunda müşteriyi bilgilendirdi ve üzülerek müşterinin sahip olduğu o yazıcının artık garanti kapsamında olmadığını belirtti. Benny, onarım yapılmaksızın sadece servis hizmeti almanın müşteriye yeni bir ürün alma bedelinin yarı-

tg:@novaebook

sından fazlasına mal olacağı için bununla uğraşmaya değmeyeceğini söyledi.

"Bu şeyi nadiren kullandığım düşünülürse," dedi müşteri.

"İşte, hanımefendi, sorun da bu," dedi Benny. "Bu teknoloji, yazıcılarını her gün ya da en azından düzenli biçimde kullanmayan müşterilere önerilmez." Çağrının bu noktasında Benny hâlâ önerilen iletişim biçimini kullanıyordu.

"Ama satın alırken kimse bana bunu söylemedi," dedi müşteri. "Ama şimdi sadece iki yıl geçmişken yeni bir yazıcı almaya zorlanıyorum, ne büyük bir malzeme israfı. Ürettiğimiz çöpleri azaltmamız gerekmiyor muydu bizim?"

"Evet hanımefendi, size tamamen katılıyorum," dedi Benny.

Koridordan geçip ortak çalışma alanında tepesine dikilen patronunun söylediğine göre, Benny'yi işten kovduran sıradaki cümlesiydi.

"Ne yazık ki," demişti Benny, "yazıcılardan cep telefonlarına kadar tam bir elektronik çöplüğünde yaşıyoruz ve bu cihazlar ya bozuluyor ya da bize daha iyisiymiş gibi sunulan yeni modellerle değiştirmemiz söyleniyor. İşte bu, hanımefendi, gezegenimizin bugün yaşadığı çevresel bozulmanın ana nedeni."

Benny, "Bugün sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sormayı da ihmal etmemişti ama müşterinin kısmen de olsa memnun olmuş şekilde ayrıldığını düşünse de –çünkü kimi zaman tek istediğimiz birilerinin bize haklı olduğumuzu söylemesidir– bunu sorması kendisinin pek işine yaramamıştı.

Yöneticisi en azından Benny'yi yüz yüze kovmuştu. Benny, Joanie ile görüşmeye devam ederken zavallı Joanie kovulduğunu ancak bir sabah elektronik kartı çalışan giriş kapısını açamadığında öğrenebilmişti. Benny, Joanie adına gerçekten çok gücenmişti. Hatta, bir güvenlik görevlisi tarafından dışarı çı-

tg:@novaebook

karılmadan önce düşündüklerini söylemek için Joanie'nin eski işyerindeki yöneticisine bile gitmişti. Ama bu olay Joanie'nin hissettiği üzüntüyü artırmaktan başka bir şeye yaramamıştı: işi hakkında ve patronunun saygı eksikliği hakkında hissettiği üzüntüyü, Benny'nin ailesine kendisinden bahsetmemesi hakkında hissettiği üzüntüyü. Yine.

Belki de, diye düşündü Benny, gelirini daha fazla çizim satarak destekleyebilirdi. Diğerlerini satmayı denememişti; sadece kendisini kafelerde, havaalanlarında ve bir keresinde bir çamaşırhanede gören insanlar tarafından çizimlerine saçma miktarlar teklif edilmişti. Çamaşırhanede yaptığı çizimi daha ağır ve daha pütürlü bir kâğıda yeniden çizmiş, çerçevelemiş ve bir aylık kirasını çıkarmıştı.

Benny kendisini başta biraz sahtekâr gibi hissetmişti ama sonra düşünmeye başlamıştı. Çizim eğitimi almıştı, değil mi? Hafta sonları alışveriş merkezinde yaptığı gibi bir hayvan kostümü giymesi karşılığında para alıyorsa, sanat eserleri için neden iyi miktarda paraları kabul etmesindi? Daha önceden bunu denememesinin tek sebebi bunun mümkün olduğunu düşünmemesiydi.

Benny çizim defterini çıkardı ve kahve masasının üzerine yerleştirdi. Çizim yapmak da tıpkı yemek pişirmek gibi genelde zihnini boşaltırdı ama burasının kendisine nasıl da babasını ve dolayısıyla da annesini hatırlattığını düşünmeye devam etti. Dairesine dönmeye hazır olduğunda bir karar vermişti. Bu kış ne olursa olsun eve gidecekti. Artık zamanı gelmişti. Annesinin cep telefonuna o sesli mesajı bırakmasının üzerinden bir ay geçmişti.

Benedetta, lütfen eve dön.

Belki annesi özür dilemeye hazırdı. Belki Benny onu sonuna kadar dinlemeye hazırdı. Ayrıca annesinin sesi yorgun geliyor-

tg:@novaebook

du. Annesinin sesi hiç yorgun gelmezdi. Evet, kesinlikle zamanı gelmişti.

Benny'nin telefonu çaldı. Ekranda kardeşinin numarası belirdi. Kardeşi onu hiç aramazdı. Bir anda herkes iletişime geçer olmuştu.

Şimdi, eski yatak odasının duvarına yaslanmış, serin esintinin süveterinin arkasından sızmasına izin veren Benny, belki de, belki de koridora çıkıp annesini orada bulacağı ya da babasının odaya doğru başını uzatıp her zaman yaptığı gibi duvarların rengine bakıp gözlerini kısacağı hissinden kurtulamıyordu. Belki de tüm bunların yaşanmamış olabileceği hissinden…

@novaebook

tg:@novaebook

Byron

Byron'ın mutfak tezgâhında duran telefonu titreşti, ekranı *bir-iki, bir-iki* diye yanıp söndü, bulutların arasından çakan şimşekler gibi. Byron kendisini telefon gibi hissediyordu. Telaşlı. Ayrıca, Benny hangi cehennemdeydi?

"Pardon, bir saniye," dedi Bay Mitch'e. Numarayı tanıyınca telefonu kapatmak üzere ayağa kalktı.

Arayan Lynette'ti.

Son konuşmalarından bu yana üç ay geçmişti. Annesinin haberini duymuş olmalıydı.

Byron, kendisini terk ettiği gece Lynette'in numarasını rehberinden silmişti. Lynette bu hareketindeki meydan okumayı hava titreşimlerinde hissedebilirmiş, böyle alelacele gittiği için pişman olurmuş gibi, Byron silme tuşuna bir tatmin hissiyle basmıştı. Ancak Byron, Lynette'in kapıyı çarpıp çıktığı zaman çoktan yatak odasındaki dolabın kendi tarafını boşalttığını, bilgisayarını ve diş fırçasını bir çantaya koyduğunu, Byron'ın geçen ay kendisine verdiği küpeleriyse stüdyosundaki masaya bıraktığını sonradan fark etmişti.

Byron bunların hiçbirini başta fark etmemişti, gördüğü tek şey tartışırlarken Lynette'in kollarının sallandığı ve yüzünün

tg:@novaebook

ıslandığıydı. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Ağlıyor, bağırıyor, gelecek planları hakkında başının etini yiyordu. Bugünlerde kim gelecekten bahsederdi ki? Byron böyle bir baskı altında olmaktan hoşlanmıyordu. Zaten birlikte yaşıyor olmaları Lynette için hiçbir anlam ifade etmiyor muydu? Lynette'in yeğeni Jackson'a akıl hocalığı yapma teklifinin önemi yok muydu? Byron'ın yaptığı hiçbir şey neden yeterli gelmiyordu?

Byron, birlikte çalıştıkları belgesel projesi sonlanana kadar resmi olarak Lynette ile beraber olmamıştı. Buna rağmen, onu ilk gördüğü andan itibaren bunu denemek zorunda olduğunu biliyordu. Çekim aralarında, yemek masasından sandviç ve meyve kâseleri alırken sohbet ettiklerinde yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Bir barbekü partisi için yönetmeni ve tüm ekibi kendi evine davet ettiğinde yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Lynette'i evinin verandasına çıkarken izlediğinde, manzara karşısında yavaşça aralanan dudaklarına baktığında ve deniz havasıyla omuzlarının kalkmasını izlediğinde yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu.

Kabarık saçlarına, vücudunun kıvrımlarına ya da dizüstü bilgisayarının üzerinde dolanan, şarap rengine boyanmış minik tırnaklı koyu kahverengi parmaklarına veya bir prodüksiyon setinin curcunası arasında sessizce dolaşmasına dayanamadığını söylemeye bile gerek yoktu. Lynette ortamda diğerlerinden farklı bir şekilde var olmayı başarmıştı ve Byron da orada onunla birlikte olmak istemişti.

Lynette, başlarda onunla ilgili her şeyle alakadar gibiydi ama son zamanlarda Byron'ın her şeyini eleştirir hale gelmişti. O zamanlar konumunu, uzmanlığını, Pasifik manzaralı evini umursamıyormuş gibi görünmüştü. Sonra işler ciddiye binmiş

tg:@novaebook

ve Lynette aniden Byron'dan kim olduğu ve hayatta ne yaptığı arasında bir ayrım yapmasını bekler olmuştu.

Byron o belgeseli çekmese onunla tanışamayacak olan Lynette.

Byron'ın kendisine bir daha asla eskisi gibi bakmayacağından şüphelendiği Lynette.

Boynu hindistancevizi gibi kokan ve Byron'ı sonsuza dek terk ederken kapıyı çarpıp çıkan Lynette.

Ve şimdi, üç aydır ilk kez, telefonunun ekranı Lynette'in numarasıyla aydınlanmıştı. Belki mesele hiç de annesiyle ilgili değildi. Belki Lynette ondan bir şey isteyecekti. Annesiyle ilgili aramak işin bahanesiydi. Arkadaşı Cable, Lynette hakkında böyle düşündüğü için Byron'a tam bir pislik olduğunu söylerdi. Cable, Lynette'in elbette Byron'ın annesi için aradığını söylerdi. Ayrıca Cable, başka türlü düşünüyor olsaydı da lafı dolandırmadan bunu söylerdi.

Byron Lynette'i daha sonra arayacaktı. Ya da belki aramazdı. İlişkiyi bitiren Lynette'in kendisiydi. Byron, tam göğüs kemiğinin altındaki eski acıyı hissetti. Lynette'in kendisini hâlâ böyle etkiliyor oluşuna sinirlendi. Akıllı telefonunun yanıp sönen ekranına bir kez daha baktı, sonra da aramayı sonlandırmak için reddetme alanına dokundu.

tg:@novaebook

Byron ve Benny

Byron annesinin ses kaydını dinlemeyi bitirmek istiyordu ama Benny gitmişti ve evde dolanıp duruyordu. Yerinden kalkmak ve başka bir şeyler yapmak istediğinde her zaman tuvalete gitmesi gerektiğini söylerdi. Byron tam da beklendiği gibi Benny'yi eski yatak odasında buldu, üzerine çok eski bir üniversite kazağı giymişti ve göğsüne küçük bir şey bastırıyordu.

Benny ona baktı, yüzünde bir ızdırap vardı. Byron kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu.

"Kim o kız, Byron?" diye sordu Benny.

Byron başını salladı. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bir kız kardeşimiz olduğunu ilk kez şimdi duydum."

"*Kız kardeşi* kastetmiyorum. Covey'yi diyorum. O kız kim ki?" Benny'nin omuzları düştü. "Bizim annemizle ne ilgisi var? Birbirlerini tanıyor olmalılar, çok ortak yönleri var. Ada, deniz, siyah pasta. Sence de öyle değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Bu çok uzun sürdü. Haydi gidip Bay Mitch'ten bize hemen anlatmasını isteyelim."

"Olmaz, adamın ne dediğini duydun, bize hiçbir şey anlatmayacak. Haydi gidip kaydı dinleyelim."

tg:@novaebook

Benny başını salladı. Bir kez daha yüzünde altı yaşındaki Benny'nin sahip olduğu o puslu ifade vardı ve Byron ona sarılma dürtüsüne direndi. Karşısındakinin artık küçük kız kardeşi olmadığını hatırlaması gerekiyordu. Karşısındaki, sekiz yıldır görmediği, kendi babasının cenazesine gelmemiş, annesinin yetmişinci doğum gününde orada olmayan ve tüm bu zaman boyunca ancak birkaç kelime ettiği bir kadındı. Görünüşe göre, kimse eskiden olduğu kişi değildi. Kız kardeşi ve hatta annesi bile.

Byron bir dizi anahtarı havaya kaldırdı.

"Bu ne?" diye sordu Benny.

"Ön kapının kilitlerini değiştirmem gerekti. Bunlar senin."

"Ama ben hiçbir zaman ön kapıdan girmem ki."

"Eh, sonuçta bir ön kapımız var, o yüzden anahtarları al."

Benny elini uzattı. "Ne oldu? Hırsızlık mı?"

Byron başını salladı. "Deprem. Kapı çerçevesini kaydırdı."

"Ah, evet, şimdi hatırladım."

"Öyle mi?" diye sordu Byron, alaycılığı üst dudağının kıvrılmasına neden olmuştu. "Hatırladım, derken ne demek istiyorsun, Benny? Sen burada bile değildin. Ayrıca, bu arada, aramaya bile zahmet etmemiştin, değil mi? İyi olup olmadığımıza bakmak için?"

"Aramam gerekmiyordu. Annem bana haber verdi."

"Annem mi? Sen annemle konuştun mu?"

"Hayır, tam öyle değil, annem ara sıra bana sesli mesajlar bırakırdı."

"Annemle iletişimde miydin? Bunca zamandır? Ben sizin birbirinizle konuşmadığınızı sanıyordum."

"Dedim ya, arada bir sesli mesaj bırakırdı. Doğum günlerinde, bayramlarda falan işte. Sonra da deprem için bıraktı."

tg:@novaebook

"Ama sen onu görmeye hiç gelmedin."

Benny başını salladı. "Bana hiçbir zaman onu ziyarete gelmemi söylemedi. Benden hiçbir zaman onu aramamı istemedi. Birkaç kez evi aradım ama cevaplamadı. Ona bir mektup yazdım, pek uzun zaman önce değildi ama o sadece kısa bir mesaj bıraktı. Hasta olduğunu söylemedi." Benny bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra durdu ve başını salladı.

"Son birkaç aydır ağır ilaçlar alıyordu. Elbette seni görmek istiyordu. Sadece çok incinmişti, bilirsin ya?"

"Annem mi? O mu incinmişti? Ya ben ne olacağım? Kendi ebeveynleri tarafından reddedilen bendim."

"Onlar seni reddetmedi, Benny. Sen onları terk ettiğin için üzgünlerdi sadece."

"Ben onları terk ettiğim için üzgün değillerdi. Onlar zaten üzgündü ve ikimiz de bunun sebebini biliyoruz."

"Sen de işleri daha da kötüleştirdin. Bir bayram gününün ortasında çıkıp gittin ve özür dilemek için aramadın bile. Onlara bir şans vermedin. Ayrıca ben de çok üzülmüştüm, Benny. Hayır, düzelteyim. Sana kızmıştım. Sana hâlâ kızgınım. Ya cenaze ne olacak, Benny? O zaman seni aradığımda geleceğini söylemiştin."

"Cenazeye geldim, Byron. Kaliforniya'ya kadar bütün o yolu geldim, mezarlığa gittim ama..."

"Ne diyorsun sen? Gelmiş miydin? Ben seni gördüğümü sanmıştım ama sonra kendime, *Hayır, Byron, hayal görüyorsun*, demiştim. Yani diyorsun ki, buraya kadar onca yolu geldin ama sonra utanmadan bizi kendi başımıza bırakıp gittin?"

"Tam olarak kendi başına değildin, Byron. Bir sürü insan vardı."

tg:@novaebook

"Bahanen bu mu yani? Etrafta bir sürü insan vardı, o yüzden gelmeye gerek görmedin?"

"Hayır, öyle demiyorum, ben sadece..."

"Sadece, ne, Benny? Sadece, *ne*? Kendi babanın cenazesi için o lanet olası arabandan inemedin mi? Annen ve benim için arabandan inemedin mi? Sonra da bana sadece, *Üzgünüm*, diye mesaj mı attın?"

"O kadar basit değil, Byron."

"Hayır, asıl o kadar *karmaşık* değil."

Byron arkasını dönüp odadan çıktı ama bunu yapmadan önce Benny'nin elinde tuttuğu şeyi görmüştü. Annelerinin eski plastik ölçme kabıydı. Yeniden dönüp kabı Benny'nin elinden çekip aldı.

"Hayır, Byron!" Benny, Byron'ın peşinden giderken bağırdı. "Byron!" Şimdi bir eliyle Byron'ın kazağını çekiştiriyor, diğer eliyle de kabı almaya çalışıyordu.

"Yapma," dedi Byron, Benny'yi kazağından uzaklaştırarak. "Bu kazak kaşmirden."

"Kaşmirden mi?" dedi Benny. "*Kaşmirden* mi? Benimle dalga mı geçiyorsun, Byron?"

"Bu çok saçma," dedi Byron, kabı Benny'nin eline atarak. "Al işte. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun? Anı olarak kabı saklamak sana kendini iyi bir küçük kız gibi hissettiriyor mu? Onca lanet yıl boyunca neredeydin, Benny?"

"Gerçekten bilmek istemiyorsun, değil mi, Byron? Benden gerçekten de haber almak istemiyorsun. Sen sadece bana senin Byron Bennett, o mükemmel evlat, herkes tarafından arzulanan ve kabul edilen o evlat olduğunu hatırlatmak istiyorsun. Eh, biliyor musun? Sen o kadar da mükemmel değilsin. Kimse,

tg:@novaebook

siz hisleri olduğuna inanmadıkça, herhangi bir duyguya sahip değildir."

Byron donakalmıştı. Böyle mi düşünüyordu? Benny gerçekten kendisi hakkında böyle mi düşünüyordu?

"Beni neden daha önce aramadın, Byron? Annem bu kadar hastaydıysa?"

"*Seni* neden mi daha önce aramadım? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Bu söylediğini duysaydı annem ne derdi, biliyor musun sen?"

Byron arkasını dönüp koridorda yürürken, "Bennett'ler böyle yapmaz," diye mırıldandı. Sonra yüzünü buruşturdu. Tıpkı babası gibi konuşmuştu.

Benny arkasından bağırdı. "Yanlış, Byron. Bennett'ler her zaman böyle yaptı. Yanlış adımlara izin verilmedi, bir şeyleri anlamaya ya da ihtilafa hiçbir zaman yer verilmedi."

Byron durup öylece dikildi ama arkasına bakmadı.

"Eskiden bunun siyahi olduğumuz için böyle olduğunu düşünürdüm, biliyor musun?" dedi Benny. "Anne babamızın bizim başarılı olmamızı istediklerini, iki kat daha fazla çalışmamız gerektiğini, söylenmeyi bırakmamız gerektiğini, böyle şeyler işte. Ama artık anlıyorum. Ailemizin kocaman bir yalan üzerine kurulduğu gerçeğini telafi etmek için mükemmel olmamız gerekiyordu."

Byron en sonunda oturma odasına gittiğinde Bay Mitch orada değildi. Byron, misafir banyosunda suyun aktığını duydu. Bay Mitch'in öylece tozlu duvara yaslanıp gözlerini kapadığını, tüm bu bağırışları duymuyormuş gibi davrandığını bilmiyordu.

tg:@novaebook

Kayıp

Charles Mitch daha kötüsünü de görmüştü: birbirini umursamayan kardeşler, sadece neyi miras olarak alacağıyla ilgilenen akrabalar... Byron ve Benny'nin böyle olmadığını görebiliyordu ama işler yine de zor olacak gibiydi. Annelerini kaybetmişlerdi ve aralarını düzeltmenin yolunu bulamıyor gibiydiler. Evet, Eleanor durumun böyle olacağı konusunda kendisini uyarmıştı ama, Byron ve Benny eskiden ayrılmaz ikiliydi.

Benny'nin dünyası kardeşiyle başlamış, kardeşiyle bitmişti. Byron ne zaman böyle bir insan haline gelmişti? Yoksa her zaman mı böyleydi? Byron, Benny'yi ailesinin yanında olmamakla suçlamıştı. Ama ya Benny? Tüm dünyanın kendisini desteklemesine alışık olan Byron, Benny'nin de yanında birine ihtiyaç duyduğunu hiç düşünmüş müydü?

Byron, Benny konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Benny geldiğinden beri birbirlerine hiç düzgün bir laf etmemişlerdi. Benny sanki bir an düşman, öteki ansa yardıma muhtaç biri gibiydi. Ama bu yeni bir şey değildi, Benny ihtiyaçlarını büyütüyordu. Benny üniversiteyi bıraktığından beri durum böyleydi. Evet, bu durum gerçekten de o zaman başlamıştı.

tg:@novaebook

Bir Üniversite Nasıl Bırakılır?

Benny, ebeveynlerinin hayal ettiği okulda.
Benny, on yedi yaşında ve sınıf birincisi.
Benny, siyahi öğrenciler birliğinde hor görülüyor.
Benny, yeterince siyahi değil. Benny, yeterince beyaz da değil.
Benny, yeterince heteroseksüel değil. Benny, yeterince eşcinsel de değil.
Benny, bir cumartesi gecesi yalnız halde.
Benny, her yeri yara bere içinde yatakta.
Benny, dekanlıkta kâğıtları imzalıyor.
Benny, mermer merdivenlerden aşağı iniyor.
Benny, on dokuz yaşında ve üniversiteyi bıraktı.

tg:@novaebook

Neden Söylemedin?

Benny, üniversitedeki üçüncü yılında, Afro-Amerikalı öğrenciler birliğinden biriyle flört ettiğini gören iki kız tarafından yurtta köşeye sıkıştırılmıştı. Kızlar ona hain demişti. Birisi Benny'yi odasına itmiş ve Benny yatağının metal ayağına takılıp yere düştüğünde yüzünü tekmelemişti.

Benny'nin yerde kalmasına neden olan asıl şey, arkadaşlarının attıkları tekmeler değil olayın şaşkınlığıydı. Ne de olsa 1,80 boyundaydı ve güçlüydü. Sörf yapmayı ve yüzmeyi ebeveynleri ve Byron kadar sevmese de biraz spor yapmıştı ve güçlenmişti.

Alt tarafı yumuşak doku hasarıydı; yaralar zamanla iyileşecekti. Ama Benny'yi okuldan uzaklaştıran daha derin bir yara vardı. Bu kızlar, ona saldırmak yerine farklılıkları için kendisini destekleyeceklerini sandığı kızlardı. Yerde yatarken kendisini tekmeleyen kız bir keresinde öğrenci barında onunla dans etmişti, sonra da Benny'yi bira ve spor ayakkabı kokan koyu renkli bir duvara yaslayıp öpmüştü. İkisi de gülümsemişler, sonra dans pistine geri dönmüşlerdi.

Bu, insanın başkalarına söylemeyeceği türden bir şeydi: bu kızların, başta kampüste olduğu için mutlu hissetmesini sağlayan son sınıf öğrencileri olduğu ama sonra Benny'nin yanın-

tg:@novaebook

da durmak yerine onu dışlamaları, kızlardan biri yerde yatan Benny'yi tekmelerken diğerinin *dur* dememesi... Ama Benny onları hiç şikâyet etmemişti. Kimsenin bazen insanların yaptığı gibi onu tepeden tırnağa süzüp, *gördün mü*, demesine fırsat vermek istememişti.

O andan itibaren, önce Kaliforniya'ya eve döndüğünde, sonra da İtalya'ya ve Arizona'ya taşındığında Benny sürekli olarak bir şeyin özlemini çekiyordu: duygusal olarak sıradan hissettiren bir hayat, güvende hissettiren bir hayat...

Benny sanat okuluna gitmeye karar verdiğinde, Arizona güzel bir başlangıç noktası gibi görünmüştü. Arkasında bıraktığı kuzeydoğu üniversitesinin ona yaşattıklarından olabildiğince uzakta olacaktı. Ebeveynlerinin değil, kendisinin ilgi duyduğu bir şey üzerine çalışacaktı. O zamanı, nasıl ilerleyeceğini, iş dünyasında kendisine nasıl yer bulacağını tam olarak çözmek için kullanacaktı.

Benny, yakından bakıldığında hayat dolu olduğu görünen geniş ama çorak alanları çok seviyordu. Kadife meskit ağacının tüylü yaprakları, palo verde ağacının mavi-yeşil kabuğu ve sarı çiçekleri, kıllı pekariler, benekli gila canavarları, içlerindeki birikmiş gücü göstermek için minik kuyruklarını sallayan bebek çıngıraklı yılanlar...

Arizona'da, Benny'nin ücretini karşılayabileceği güzel bir sanat programı vardı ve Benny bu okula girebilecek notlara sahipti; kayıt yaptırırken ona neredeyse hiçbir şey sorulmamıştı. Benny, Joanie ile de burada tanışmıştı. O zamanlar Joanie seramik bölümünde asistan öğrenciydi. Onu, üzerinde killerle kaplı bir iş elbisesiyle koridorda yürürken görür görmez Benny kendisine çekilmişti. Keskin hatlı bir çenesi ve dalgalanan bir atkuyruğu vardı.

tg:@novaebook

Benny daha sonra mavi vazoyu görmüştü. İlk dönemin sonlarına doğruydu ve öğrencilerin bazıları bir şeyler içip atıştırmak için Joanie'nin şehir merkezindeki evine gitmişlerdi. Joanie'nin oturma odasının dökme çimentodan zemini serin ve çıplak haldeydi. Alandaki tek halı, duvarlardan birine asılmış bordo renkte bir kilimdi ve onun altında, yerde Joanie'nin seramik işleri duruyordu. Partiye gelenler, devasa bir mavi vazonun önünde toplanmıştı.

Vazonun mavi olduğunu söylemek, birine enteresan olduğunu söylemek kadar özensiz bir şey olurdu ama herkes en azından mavimsi olduğu konusunda hemfikirdi. Benny, bir saat gibi gelen bir süre boyunca oturup vazoya baktı. Alt kısmı çoğunlukla zümrüt yeşiliydi. Göğe benzeyen orta kısmından sonra gelen üst kısmında da soluk deniz yeşili sıçratmalar ve üst kenarın yakınlarında altın ve kehribar rengi lekeler vardı. Vazonun dudak kısmı ve şişkin tarafındaysa renklendirilmemiş, seramiğin kızıla dönük doğal tonu görünüyordu. Benny vazoyu seyretmiş, sonra da Joanie'ye bakmıştı. Joanie de Benny'ye bakarak, Benny'nin daha sonradan aşina olacağı şekilde gülümsemişti.

İlişkilerindeki dördüncü yılda Benny hâlâ ailesine Joanie'den bahsetmemişti ve bu bir sorun olmaya başlamıştı. Joanie on yaş büyüktü, yani *görmüş geçirmişti* ve ayrıca, yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz, Tanrı aşkına, diye söylenirdi. Benny kendini affettirmeye çalışırdı. Joanie'nin mutfağını, hiç şüphesiz kendisininkinden daha güzel baharatlar ve sotelerle doldururdu. Joanie'nin sergilerini duyurmak için e-postalar gönderirdi. Birlikte pizza yiyebilmeleri için her cuma akşamı Joanie'nin yarı zamanlı olarak çalıştığı ofisin dışında onu beklerdi.

Joanie, en sonunda görünmez bir çizgiyi aşana kadar başkalarının yaptığı saygısızlıkları umursamıyormuş gibi görünen tür-

tg:@novaebook

den bir insandı. Şimdi ise Benny'nin bunun ne anlama geldiğini keşfetme vakti gelmişti.

Başka bir kış tatili planı yaklaştığında Joanie Benny'ye onun kendisi için çok fazla şey yaptığını, onu boğduğunu, oysa kendisinin tek bir şey istediğini söylemişti. Benny koşa koşa Joanie'nin evine gitmişti. Joanie onu içeri alır almaz Benny mavi vazonun ve diğer başka birkaç parçanın gittiğini, arkalarında boş bir alan bıraktıklarını görmüştü. Benny ancak o zaman duvardaki kilimin katlanıp lastiklerle bağlandığını, karton kutuların mutfak tezgâhına dizildiğini fark etmişti. Joanie, Benny'ye, bir öğretmenlik işi için New York'a taşınmaya karar verdiğini söylemişti, Şükran Günü'nden önce gidecekti. Benny ve Joanie'nin sonu da işte böyle gelmişti.

Ama sadece şimdilik, demişti Benny kendi kendine, ellerini sıkı sıkı direksiyona sarıp hızla Joanie'nin evinden uzaklaşırken. Sadece şimdilik, demişti kendisine geçen hafta, Kaliforniya'daki evine doğru giderken ve saatte yüz kırk kilometrenin altında kalmaya çalışarak gözlerini hız göstergesine sabitlemişken.

tg:@novaebook

Bennett'ler

2010 yılının Şükran Günü, evin tam bu noktasındaydı. Benny'nin babası en sonunda Benny'nin aşk hayatıyla ilgili ne demeye çalıştığını anladığında sesini yükseltti. Ama babası sesini yükselten cinsten bir insan değildi. Benny araya girmeye çalıştı ama babası onun sesini bastırarak konuşmaya devam etti. Sonra da ayağa kalktı.

"Bu türden bir karmaşayla nasıl düzgün bir hayat yaşayacağını anlamıyorum," dedi Bert.

"Düzgün mü?" dedi Benny. "Sen benim düzgün olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Bana sesini yükseltme, küçük hanım," dedi Bert.

"Bana bağıran sensin baba. Biriyle çıkıp çıkmadığımı bana soran da sendin. Eve neden birilerini getirmiyorsun, diyen de sendin. Ben sadece bu getireceğim kişinin hem *erkek* hem de *kadın* olabileceğini açıklamaya çalışıyordum."

"Yani annenle benim, senin önüne gelenle yatmana ses çıkarmamamız mı gerekiyor?"

"Ben önüme gelenle yatmıyorum, baba. Dört yıldır aynı kadınla birlikteyim. Hayatım boyunca sadece birkaç insanla çıktım. Ama mesele bu değil..."

tg:@novaebook

"Mesele, senin ne istediğinden bile emin olmaman."

"Evet, eminim, baba. Ben buyum. Ben, Benny'yim."

Anne babasının gözlerinde, Benny'nin daha önce hiç görmediği bir bakış vardı. Her şey sessizdi, tıpkı bir tencere suyun kaynamasından bir saniye öncesi gibi. Byron'a baktı ama o sadece orada oturmuş, gözlerini yere dikmişti. Ona yardım etmeyecekti, değil mi? Benny bunun olacağından korkmuştu. Yavaşça nefes alıp verdi, aklından geçenlerin verdiği acının, kelimeler ağzından dökülene kadar içinden geçmesini bekledi.

"Emin olmayan sizsiniz, baba." Benny sesinin titrememesi için mücadele verdi. "Artık beni sevip sevmediğinden emin olmayan sizsiniz." O an babası ona arkasını dönüp odadan çıktı, annesi de "Bert, Bert," diyerek babasının peşinden gitti. Benny, Şükran Günü'nü yalnız başına geçirmeyi planlamamıştı ama babası kendisinin *düzgün olmadığını* söylemişken ve annesi de yaşlı gözlerle babasının peşinden gitmişken, ayrıca akşam yemeği için bir sürü insan evlerine gelmek üzere yoldayken burada nasıl kalabileceğini bilmiyordu.

Bennett'ler aile evlerine genelde doğrudan mutfağa açılan arka kapıdan girip çıkardı, ama Benny her zamanki gibi evin içinden geçip o kapıyı kullanmak yerine doğrudan ön kapıya yöneldi. Kapıyı açmak için birkaç kez denemesi gerekti, zaten sürekli sıkışıp durması her zaman arka girişi tercih etme nedenlerinden biriydi. Benny en sonunda kapıyı açınca, hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti.

Kapıyı da açık bıraktı. Kardeşinin peşinden geleceğini düşünmüştü ama o gelmedi. Benny evine geldiğinde Byron'ın kendisini aradığını ve "Ne düşünüyordun öyle?" diye homurdandığını düşünerek mesajlarını kontrol etti. Ama Byron aramamıştı. En azından, Arizona'ya dönüşte katettiği uzun yol işe yaramıştı. O gece kendi sokağına geç vakitte döndüğünde Şükran Günü

tg:@novaebook

artık bitmişti ve kaldırımda güçlükle yürüyen, kilitte anahtarı döndüren ve boş evinde ışıkları açan tek kişi o değildi.

Benny, pek çok insanın Şükran Günü'nü kutlamadığı gerçeğine dayanmaya çalıştı.

Ama sorun, Benny'nin böyle yetiştirilmemiş olmasıydı. Bu, Benny'nin ailesinin dostlarıyla bir araya geldiği ve elindekilere şükran gösterdiği bir zamandı. Önemli olan bir arada olmaktı ve Benny biraz önce bundan dışlanmıştı.

İlerleyen haftalarda, ev telefonu çalar ve arayanın kimliği için ekranında *Gizli* yazısı yanıp sönerdi ama Benny cevaplama düğmesine bastığında kimse konuşmazdı. Benny kendi kendisine bu arayanın annesi olduğunu söylerdi çünkü babası olamazdı. Bazen, bir duraklamadan sonra, bir telefon pazarlamacısı, bir kişinin kendisini reddetme eğiliminde olduğu zaman kullandığı o neşeli sesiyle konuşmaya başlardı.

Benny, telefon pazarlamacılarına hayır derken her zaman nazik davranırdı çünkü onların da para kazanmaya, haftalarını tamamlamaya çalıştıklarını ve sadece bir kabul belirtisi umduklarını anlıyordu.

Kabul umudu. Benny bu konuda bir şeyler biliyordu.

Tam o gece eşyalarını toparladı. Neleri New York'a götüreceğini, neleri bağışlayacağını belirledi. Bunun bir parçası olduğunuz için kendinizi daha iyi hissedeceğiniz, kamyonla dağıtım yapan bir yardım grubu vardı. Kendinize, birileri için iyi bir şeyler yaptığınızı söyleyebiliyordunuz. Benny kısa süre sonra, Joanie'nin o zamana kadar kendisini affetmiş olacağını umarak New York'a taşındığında, ailesine yeni adresini gönderme zahmetinde bile bulunmadı. Ellerinde Benny'nin telefon numarası vardı zaten ama Benny onlara Noel tatilini başka bir yerde geçireceğini yazdığından beri bu telefon numarasını pek kullanmamışlardı.

tg:@novaebook

Metrodaki Byron

Benny'nin New York'a taşınmasından sonraki yıllarda kardeşi Byron o kadar popüler olmuştu ki Benny isterse onu her gün görebilirdi; televizyon haberlerinde, geç saatlerde yayınlanan sohbet programlarında, dizüstü bilgisayarında. Benny akıllı telefonunda, bir kamera ekibinin Byron'ın peşinde dolaştığı bir belgeselin internet bağlantısını saklıyordu. Televizyondaki Byron, şu anda oturma odasında Bay Mitch'le olan diğer Byron'dan çok daha ulaşılabilir geliyordu.

Televizyondaki Byron, bir muhabire dünyadaki okyanusların çoğunun keşfedilmemiş olduğunu, deniz tabanının derinlik ve şeklinin pek çok şeyde kullanılabileceğini söylüyordu. Tsunami tahminleri. Kirlilik kontrolü. İnsanların her gün kullandığı elektronik aletler için malzeme madenciliği. Geçmişimiz ve geleceğimiz hakkında bilmemiz gereken her şey burada, diyordu Byron kameraya, uzaktan algılama görüntülerini gösteren bir ekrana işaret ederek. İnsanlık olarak kim olduğumuz ve ne yapmayı arzuladığımız hakkında öğrenebileceğimiz her şey, bu türden bir teknolojiyle test edilecek.

Deniz altındaki robotlar, bilim insanlarının büyük bir haritalandırma projesi yürütmelerine yardımcı oluyordu ama Byron,

tg:@novaebook

daha fazla bilgiye sahip olmanın uluslararası iyi niyet için çok büyük bir sınav olacağını söylüyordu. Her yeni teknolojik gelişmeyle, bilgi paylaşılmalıydı. Anlaşmalar geliştirilmeli ve bunlara saygı gösterilmeliydi. Aksi takdirde, diyordu Byron, tıpkı karada olduğu gibi burada da insan açgözlülüğü baskın güç olacak.

"Ya evimde bir sebze bahçem olsaydı," diyordu, "ve canım ne zaman akşam yemeği için mısır ya da domates istese, tüm bitkileri kökünden söküp çıkarsaydım veya sadece birkaç elma için ağacın tamamını kesseydim? Eh, bunun çok saçma olacağını söylerdiniz, değil mi?"

Byron şimdi pastoral bir deniz manzarasının tam ekran görüntüsüne işaret ediyordu. "Sualtı kaynakları konusunda daha dikkatli olmalıyız çünkü orada, Dünya'da sahip olduğumuz en büyük bahçe yatıyor. Sonsuz gibi görünebilir ama öyle değil. Deniz yatağına iyi davranmalı, gelişmesine olanak tanımalıyız."

Başlangıçta, genç bir okyanus bilimleri akademisyeni olarak Byron'ı tehdit eden her şey, artık onu medyanın sevgili yüzü haline getirmişti. Sonar teknolojisi, topoğrafi ve hidrotermal menfezler gibi şeylerden herkesin anlayabileceği bir dille bahsediyordu; üst düzey bir dış giyim markasının mankeni gibi görünüyordu ve elbette, siyahiydi.

Geçmişte, Byron'ın doktora eğitimini tamamladığı ve profesyonel gelişimleri için en iyi işlere yerleşemeseler de etnik azınlıkların bilim, teknoloji, mühendislik ya da matematik alanlarında eğitim almaya her zamankinden daha çok teşvik edildiği o zamanlarda altın bir an vardı. Byron, eğitimiyle ne yapmak istediğine dair son derece kesin bir fikre sahipti. Kapıları çalıp duruyordu ve en sonunda yeni kurulmuş bir vakfın kapısı açıldığında, Benny'ye anlattığına göre, resepsiyon alanından geçip hayalindeki işe adım atmıştı.

tg:@novaebook

Byron pası alıp koşmuştu ve geri kalanını da sosyal medya halletmişti. #ByronBennett etiketinin yanında çoğu zaman şu etiketler yer alıyordu: #okyanus #bilim #sualtı #gelgitler #tsunami #küreselısınma #çevre #jeotehlike #petrol #gaz #boruhattı #mineraller #madencilik #savunma #AfroAmerika #bilimmeraklısı ve #mezun.

Benny, Byron'ı çevrim içi olarak takip ederek zaman zaman sanki yıllardır birbirlerini görmedikleri ya da çok uzun zamandır hiç konuşmadıkları doğru değilmiş gibi yapabiliyordu. Artık sadece merhaba demek için telefon edebildiği ve kendisinin neler yaptığını bilmek isteyen bir kardeşi olmadığını unutmaya çalışıyordu. Gecenin bir köründe arayıp, "*Yardıma ihtiyacım var*," derse bir uçağa atlayıp gelerek kapısını çalacak ve ona sarılacak bir kardeşe sahip olmadığını...

Bunun kısmen kendi hatası olduğunu biliyordu. Ama artık buradaydı işte, öyle değil mi? Ama hâlâ, Benny ciğerlerini patlatana kadar bağırsa bile hemen alt kattaki Byron'ın kendisini duymayacağını hissediyordu. Ya da duymamayı seçeceğini.

tg:@novaebook

Byron

Byron ve Bay Mitch oturma odasının mobilyalarında tembellik ediyor, akıllı telefonlarının ekranını kaydırıyor ve Benny'nin odaya geri dönmesini bekliyordu. Byron biraz önce kız kardeşiyle büyük bir tartışma yaşamamış gibi, Bay Mitch ise bu tartışmayı duymamış gibi davranıyordu.

Byron'ın telefonu çaldı ve ekranda yeniden Lynette'in numarası belirdi. Byron bu kez aramaya cevap verdi.

"Lynette, nasılsın?"

"Hayır, asıl *sen* nasılsın? Annene çok üzüldüm, Byron."

Aralarındaki üç aylık suskunluktan, birbirlerini terk etme biçimlerinden sonraki bu garip, aşırı kibar sohbet... Hayır, düzeltmek gerekiyordu: Lynette, Byron'ı terk ettikten sonra. Ama Byron şimdi onun sesini duyduğunda, kadın çabaladığı için memnun olmuştu. Annesi Lynette'i gerçekten de severdi. Lynette yarın cenazeye geleceğini söyledi.

"Belki sonra biraz konuşabiliriz?" diye sordu Lynette. "Yapamıyız? Bir yerlerde otursak şöyle?"

"Elbette, eğer sen de istiyorsan," dedi Byron.

"Evet," dedi Lynette. "İstiyorum. Aslında, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

tg:@novaebook

Ah, işte başlıyordu. Yani kendisinden bir şey isteyecekti.

Lynette, Lynette, Lynette.

Eskiden onunla konuşmak kolaydı. Ama bu eski Lynette'ti, kavga etmelerinden ve kendisini terk etmesinden önceki Lynette. Byron, şu anda konuşabileceği, eski Lynette gibi birine sahip olmayı diledi. Ona annesinin ses kaydından ve dondurucudaki siyah pastadan bahsedebilirdi. Eski Lynette pastayı duyunca gülerdi. "*Bu tam annenin yapacağı iş, Byron*," derdi. Ve tam şu anda, göğsündeki o kayıp hissine rağmen Byron'ın da gülmesini sağlardı.

Benny'yi en başta fırıncılık işine sokan annesi ve onun siyah pastasıydı. Benny, Avrupa'ya gitmek ve aşçılık dersleri almak istediğinden bahsettiğinde Byron, anne babasının neden bu kadar şaşırdığını anlamamıştı. Yine de elbette, bundan bir süre önce Benny üniversiteyi bırakıp bu konudan bahsetmek istemediğinde hepsi oldukça şaşkına dönmüştü.

"Doğru gelmiyor işte," demişti Benny sadece. "Başka bir şekilde denemem gerekiyor."

"Ona biraz zaman verin," demişti Byron, anne babasına. Benny yemek diasporası ve ilgisini çeken tariflerle ilgili bir şeyler söylediğinde Byron onu anlamıştı. Benny'ye üniversiteye geri dönüp antropoloji okumak gibi, bu konularla ilgili bir şeyler yapmasını önermişti. Ama Benny başını sallayarak olmaz demişti. Sonra çekip gitmiş, geri döndüğündeyse sanat eğitimi almaya karar vermişti. Byron, Benny'nin nasıl geçineceğini bilmek istemişti.

En azından Benny'nin fikirlerini kendisiyle tartıştığı bir dönem vardı ama sanki onda bir şeyler değişmiş, bir şeyler kırılgan hale gelmişti. Byron'ın gözüne, hâlâ annesiyle mutfakta vakit geçiren o küçük kız kardeş gibi görünüyordu ama.

tg:@novaebook

Anneleri, Byron ve Benny'ye evlendiklerinde birer siyah pasta yapacağını söylemişti ama ikisi de evlenmemişti. Byron kabul etmeliydi ki annesinin pastası bir sanat eseriydi. O ıslak, dolu dolu lokma, insanın burnuna çarpan alkolün keskin kokusu. Ama Byron ailesinin bu tarife beslediği duygusal bağı hiçbir zaman paylaşmamıştı. "*Gelenek*," derdi annesi. Ama tam olarak kimin geleneği? Siyah pasta, esasında soğuk bir ülkeden gelen sömürgeciler tarafından Karayiplilere verilmiş bir Noel pudingiydi. Sömürgecilerin tarifini kendi tarifleri gibi benimsemeleri nedendi?

Gelenekse, hindistancevizli *gizzada* ne olacaktı? Ya mangolu dondurma? Izgara domuz eti, fasulyeli pilav, İskoç biberi, hindistancevizi sütü, olgunlaşmış muzlar ve Byron'ın annesinin elinden çıktığı için keyif aldığı tüm o tatlar ne olacaktı? Ada yemeği diye onlara denirdi. Ama hayır, annesi için bu yeterli değildi. Annesinin sesine o yumuşaklığı hiçbir tarif değil, sadece siyah pasta getiriyordu. Ve gözlerine o parıltıyı...

Babası öldüğünde, annesi yıldönümlerinden kalan siyah pastayı babasıyla birlikte gömmüştü ama tezgâhın altındaki mutfak dolaplarından birinde rom ve porto şarabına yatırılmış meyvelerle dolu bir kavanozu saklamaya da devam etmişti. Her zaman düşünülmesi gereken bir Noel vardı. Her kış pastayı yapmak için Benny'yi beklerdi, Benny kendi evine taşındığında bile. Ama Benny o Şükran Günü evden çıkıp gittiğinde, annesi bir daha o pastayı hiç yapmamıştı. Ya da Byron öyle düşünüyordu.

Şimdi biliyordu ki annesi o pastadan en az bir kez daha yapmıştı.

tg:@novaebook

Mesafe

Saatin sarkacı sallandı. Gergin geçen birkaç saatin ardından Byron ve Benny şimdi birbirlerine aşırı derecede kibar davranıyordu, daha önceki düşmanlıkları annelerinin hikâyelerini dinlemenin verdiği gerilimle azalmıştı.

"Bu adamı tanıyor musun?" dedi Byron, Benny'ye, yemek çubuklarıyla televizyon ekranına işaret ederek. "Annem onu çok beğenirdi." Kötü hava koşulları yüzünden Pasifik'teki yüzüşünü bırakmak zorunda kalan bir Fransız'a dair görüntüleri izliyorlardı.

"Evet, onunla ilgili bir şeyler okumuştum," dedi Benny. "Annem böyle şeylere çok meraklıydı."

Benny ve Bay Mitch başını salladı. Dışarıdan Tayland yemeği söylemişler, ışıkların açık olduğunu gören komşuların bir milyonuncu kez kapıyı çalmalarından sonra annelerinin kaydını dinlemeyi bırakmışlardı. Byron buzdolabında ziyaretçilerin tazi-

ye için getirdiği yemeklere şöyle bir göz atmış ve onları yiyemeyeceklerine karar vermişlerdi. Gün boyunca ilk kez, o ve Benny bir konuda hemfikir olmuştu.

"Önemli olan düşünmeleri," demişti Benny, kardeşiyle yan yana durup uzun, dikdörtgen tabaklardaki üzeri soslu yemeklere

tg:@novaebook

bakarken. "Bunları yapıp buraya getirme zahmetinde bulunmuş olmaları, esas önemli olan bu, değil mi?"

Byron başını sallamıştı.

"Buna minnettarız, değil mi?"

"Öyleyiz," demişti Byron. "Onları yarın, cenazeden sonra çıkaralım." Byron, annesinin en sevdiği sipariş restoranını bulmak için akıllı telefonundaki numaraları kaydırdı. Ama şimdi, mutfak masasında otururlarken hepsi de aslında hiçbir şey yemeden, öylece yemeklerini didikliyordu.

Saat, eve birilerinin gelmesi için çok geç olmuştu. Bu aradan sonra, annelerinin kaydında ilerleyene kadar kimse cep telefonuna bakmayacak, diye karar vermişlerdi. Gerçi, yarınki cenazeden önce kaydın tamamını dinlemelerine de imkân yoktu. İkisi de çok yorgundu. Tuhaf, diye düşündü Byron. Hayatındaki en önemli insanın artık olmadığı bu gecede ve annesinin sesinin, büyürken ailesiyle ilgili inandığı şeylerin bir yalan olduğunu söylediği böyle bir zamanda gözlerini açık tutmak bu kadar zor olmamalıydı.

O Fransız'a gerçekten yazık olmuştu. Byron da onun yüzüşünü takip etmişti, özellikle de bilimsel kısmını; örnekler toplamasını ve okyanus sağlığını geliştirme kampanyasını. Ama annesi tamamen meydan okumayla ilgiliydi; insana karşı su. Annesi bu yüzüşü her gün internetten takip ederdi. Eskort teknesinde yön belirleyen, köpek balıklarını kolaçan eden, muz dağıtan kişinin o olduğunu sanırdınız. Byron annesi ekrana bakarken kalbinin *yukarı, yukarı, yukarı* diye attığını adeta hissederdi.

Annesi elbette, mini denizaltısını deniz tabanındaki en derin beş noktaya indirmeye hazırlanan Amerikalı'nın haberlerini de izlerdi. Bu keşif gezileri Byron gibi okyanus haritalama bilimcilerine bilgiler gönderecekti. Ama annesi bu projeden o kadar

tg:@novaebook

da etkilenmemişti. Onu en çok büyüleyen, insan bedeni ve elementler arasındaki doğrudan etkileşimler olurdu.

Fransız adamın internet sitesine bakarken annesinin yüzünün şekli Byron'ın ilgisini çekmişti; kıyıya vuran dev dalgaların yanında durup denize bakarken yüzünde beliren ifadeydi bu. Byron, tahtasını suya bırakmadan hemen önce kendisi de böyle mi görünüyor, diye merak etti. Nasıl sörf yapacağını, dengesini nasıl bulacağını, o fırsat penceresinin ötesine nasıl bakacağını kendisine annesi öğretmişti. Açlığına nasıl odaklanacağını, kendisiyle nasıl bütünleşeceğini annesi öğretmişti.

Tüm bunları başardığında bir erkeğin nasıl görünebileceğini Byron'a öğretense babasıydı. Byron'ın ebeveynleri olağanüstü insanlardı. Byron, kendisinin hiçbir zaman annesi kadar cesur ya da davranışlarının babası kadar özgüvenli olacağını sanmıyordu.

Artık, çok meşhur geçişleri yapmış siyahi kadın, yüzücülerin en saygını Etta Pringle da dahil olmak üzere, uzun mesafe yüzücüleriyle röportaj yapıyorlardı. Byron annesinin ses kaydını dinlemeye geri dönmeleri gerektiğini biliyordu ama Etta Pringle'ın tıpkı annesininki gibi bir aksanı vardı. İngiliz aksanına çok benzeyen Karayip aksanı gibi. Geleneksel. Geçen kış, annesi sözde kazalarından biri yüzünden bacağını kırdığında, Byron annesini Pringle'ın kongre merkezindeki konuşmasını dinlemeye götürmüştü.

"Uzun mesafe yüzücülüğü, hayattaki pek çok şeye benzer," demişti Pringle o gün dinleyicilerine. "Hazırlığın, eğitimin, güç ve dayanıklılık kazanmak için metrelerce yüzmenin yerini hiçbir şey tutamaz. Ama doğru zihin yapısında değilseniz bu unsurların hiçbiri gerçekten önemli değildir."

tg:@novaebook

Maraton yüzücüsü bir parmağıyla başının yanına dokunmuş, sonra da salondakilere bakarak başını sallamıştı. Byron'ın annesini görünce durmuş ve gözlerini kısarak bakmıştı. Ada insanları işte. Birbirlerini bir kilometre öteden bile fark edebilirlerdi. Annesinin yerine düzgünce yerleştiğinden emin olan Byron bir iş konuşması yapmak için salondan çıkmıştı. Laf lafı açmıştı ve telefon görüşmesini bitirdiğinde konuşmanın tamamını kaçırmıştı.

Byron salona geri döndüğünde konuşmacının annesine sarıldığını, onunla birlikte güldüğünü, sonra da küçük bir asistan kadrosu tarafından salonun diğer ucundaki bir başka çıkıştan dışarı çıkarıldığını görmüştü. Lobide sadece annesi ve birkaç kişi kalmıştı. Annesi koltuk değneklerini yere vura vura hızla kendisine yaklaştı.

"Güzel miydi?" diye sordu Byron.

"Güzeldi," dedi annesi, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Ne dedi?"

"Bu etkinliğe gelmemden mutlu olduğunu söyledi."

Byron kıkırdadı. "Hayır, anne, demek istediğim, Etta Pringle yüzmeyle ilgili ne anlattı? Doğru zihin yapısı hakkında ne söyledi?"

"Denizden korktuğundan daha çok onu sevmen gerektiğini söyledi. Yüzmeyi o kadar çok sevmelisin ki onu devam ettirmek için her şeyi yapmalısın, dedi." Annesi pencereden dışarı baktı. "Tıpkı hayat gibi, anlıyor musun?"

Byron şimdi, annesinin ses kaydındaki kızları düşünüyordu. Yüzücüleri. Annesi onları tam olarak nereden tanıyordu? Onlara ne olmuştu? Ve o zamanlarla ilgili bu kadar kötü olan ne vardı da annesi çocuklarına gerçeği anlatmak için hayatının son dakikalarına kadar beklemişti?

tg:@novaebook

Öncesi

Anne ve Pearl

Covey'nin annesi ortadan kaybolmadan önce, o ve Pearl uzun bir müşteri listesi hazırlamıştı. Pearl'ün siyah pastası, bunu kabul etmek bazı insanları kızdırsa da kasabanın en iyisi olarak bilinirdi. Onlara göre Pearl, teni onun kadar siyah olan bir hizmetçiye göre fazla kendini beğenmişti. Covey'nin saniyeler içinde şekerden çiçekler yapan annesi içinse Pearl mükemmel bir ortaktı. Yine de kasabanın üst tabakasından bazı hanımlar bundan hoşlanmamıştı. Covey'nin annesi, o Çinli adamdan bir çocuk yaparak zayıf bir irade göstermişti.

Covey insanların böyle şeyler söylediğini duymuştu çünkü kimse küçük bir çocuğun bunları duyabileceğini düşünmemişti. Okul koridorlarındaki öğretmenler, markette havuçların ve patateslerin yanında alışveriş yapan insanlar, Mathilda Brown'ın çok güzel olduğunu ve daha iyi bir evlilik yapabileceğini söylemişlerdi. En azından, Johnny "Lin" Lyncook'tan daha iyisini bulabilirdi. O adam sürekli horoz dövüşlerine gidip dururdu ve bundan bir hayır gelmeyeceğini biliyorlardı. Kasabadaki bazı daha düzgün insanlar arasında hâlâ nasıl bu kadar popüler olduğu tam bir muammaydı.

tg:@novaebook

Yine de kızının düğün yemeğinde, resepsiyon salonuna alkışa layık bir siyah pasta götürmenin tatmini gibi, daha önemli konular vardı. Yıllar sonra bile konuşulacak bir pasta. Covey'nin annesi şekeri çok güzel renkli cezayirmenekşesi çiçeklerine ya da daha cesur gelinler için parlak kırmızı, koyu mor ya da altın sarısı renklerde ebegümeci veya orkidelere dönüştürebilirdi. Ve Pearl, insanların sadece pastalarını düşünerek bile kendilerinden geçmelerini sağlayabilirdi.

Mathilda ve Pearl pastalardan elde ettikleri kârı bölüştüler ve bu süreçte, doğru soyadlarına sahip olan ve işleri yoluna koyabilecek parayı verecek birkaç iyi konumlu hayran kazandılar. Bunlardan bazıları zaman içinde daha az maddi kaynağa sahip bir kadının başına gelebilecek talihsizlikleri anlamıştı.

Günün birinde bu ittifaklar meyve verecek ve Covey'nin hayatını değiştirecekti. Ama o zamana kadar, Covey, annesinin eski bir müşteri yardımıyla adayı terk ettiğine dair hiçbir şey bilmiyordu. Pearl'ün, kısmen ona göz kulak olabilmek için babasının yanında kalacağını bilmiyordu. Covey, bir anne olmanın ne demek olduğunu, Mathilda'nın oradan gitmesinin nelere mal olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü. O sadece siyah pastanın kız kardeşlik ve kahkahalarla dolu bir mutfak anlamına geldiğini biliyordu.

tg:@novaebook

Covey

1965 yılının ilkbaharında Covey'nin hayatı, onu en sonunda Eleanor Bennett'e bağlayacak olan yola saptı. O gün mutfağın zemini demirhindi kabuklarıyla doluydu. Babası gelirken ayaklarının altında kabukları eziyordu.

"Mmm, demirhindi topları," dedi babası ve Covey onu şekerle yoğururken kâseye uzanıp posayı mıncıkladı. Kimileri tarafından mahalledeki en iyi aşçı olarak tanımlanan Pearl, posayı top top yuvarlamadan önce biraz İskoç biberi ve birkaç damla rom eklemesini öğretmişti ama Covey için demirhindinin en güzel hali ağacın altındaki topraktan toplanmış ve kabuğundan yeni çıkmış, çatlayıp açılmış, liflerinden ayrılmış ve ağza tıkıştırılmadan önce şeker dolu bir kâseye daldırılmış haliydi; çünkü meyvenin ekşiliği yüzünü buruşturuyordu.

Covey babasının eline vurup uzaklaştırdı. Babası gülerken Covey onun sesinde endişeli bir ton fark etmişti; sırtından yükselen ve kendisini bir direniş duvarına dönüştüren bir ton. Babası Clarence Henry'den bahsedince bunun bir bela olduğunu biliyordu.

"Küçük Adam mı?" dedi Covey. "O pisliğin bizim evimizde ne işi var?"

tg:@novaebook

"Clarence Henry," dedi Lin, adamın koca omuzları yüzünden kazandığı lakabı değil de gerçek ismini kullanmakta ısrar ederek, "seni görmeye geliyor."

"Beni görmeye mi? Niye?"

"Sanırım seninle flört etmek için geliyor."

Covey sert bir kahkaha patlattı. "Benimle *flört etmek* için mi?" Hangisinin daha saçma olduğunu bilmiyordu; Küçük Adam'ın biriyle flört edecek kadar kibarlık yapması fikri mi yoksa neredeyse babası yaşında olan bir çete üyesi ve zorba bir adamın ziyaretinden memnun olmasının beklenmesi mi? Covey'nin duyduğu kadarıyla, Küçük Adam bir pazar günü bile kimsenin evinde hoş karşılanacak türden bir adam değildi.

"Benimle flört etmek için mi? *O herif ne sanıyo*?.."

"Düzgün konuş!" Babasının kendisine yasaklanmış olan bu sokak ağzına kaymasını engellemek için tek söylediği bu olurdu.

Covey yeniden konuştu. "Sen, arkadaşlarımla sahile gidecek kadar bile büyüdüğümü düşünmezken o adam buraya gelip benimle flört edebileceği fikrini nereden edindi peki?"

"Ben sana hiçbir zaman sahile gidemeyeceğini söylemedim, ben sana lanet olası bir kasırganın ortasında kabarmış bir denizde tek başına yüzmeye gitmemen gerektiğini söyledim." Küfretmekse babası için yasak değildi.

"Gerçek bir kasırga değildi, baba."

"Evet, elbette değildi, sadece ölümcül minik bir fırtınaydı."

"Ayrıca, tek başıma değildim."

"Ben de oradaydım, unuttun mu? Senin ne kadar *tek başına olmadığını* gördüm. Sözde *emniyet botunu* nasıl emniyetli bir yere çekmek zorunda kaldığını gördüm. Ne komik ama." Babası ellerini kalçalarına koydu. "Her neyse, bunun konuyla bir ilgisi

tg:@novaebook

yok. Clarence Henry bu akşamüstü gelecek, o yüzden gidip kendine çekidüzen versen iyi olur."

"Clarence Henry, *seninle* flört etmek için gelebilir baba, ben orada olmayacağım."

"Evet, olacaksın, Coventina." Babası, alkollüyken çoğu zaman yaptığı biçimde sesini yükseltti, ama gözlerinin etrafında bir yumuşaklık, bir tür soru vardı. Hayır, Covey'nin tenini ürperten türden bir yalvarmaydı bu.

"Ne yaptın, baba? Ne yaptın?"

"Covey, bunu baban için yap, olmaz mı?" dedi artık daha yumuşak bir tonda. "Sadece adamın gönlünü hoş tut. Bugün pazar. Adam gelip bir şeyler içsin. Onunla bir iş yaptım ve o da ilgisini–"

Covey elini pişirme kâğıdının üzerinde oluşmaya başlayan minik şeker kulesinin yanında, mutfak tezgâhına vurdu. Birkaç demirhindi topu tezgâhtan yuvarlanıp yere düştü.

"Küçük Adam'la iş mi yaptın?" dedi Covey. "Ne tür bir *iş* bu, baba? Kumar işi mi? Ona borcun yok, değil mi?" Covey'nin babası cevaplamadı, ama yüzündeki değişim yeterli bir cevaptı. Covey döndü ve bir demirhindi topunu ayağının altında ezerek uzaklaştı. Artık annesinin neden babasını terk ettiğini anlayabiliyordu. Sadece annesinin neden kendisini de terk ettiğini anlamıyordu.

"Coventina!"

Covey, babası adını bağırınca arkasına dönmedi ama titriyordu. Küçük Adam'ın acımasız bir tefeci, tehditlerinin ölümcül sonuçları olan biri olarak saldığı ünü düşündü. Yatak odasındaki gardırobunun kapağını açarken, seçtiği elbisesinin fermuarını çekmeye çalışırken elleri hâlâ titriyordu.

tg:@novaebook

Covey evden çıkıp gitmek istiyordu ama bunu yaparsa babasının başı büyük belaya girebilirdi. Küçük Adam'a ters bir şey söylerse bile bu bela anlamına gelebilirdi. Daha sonra, Küçük Adam'ı oturma odasına yönlendirdiğinde ve adam kanepeye yaslanıp parmaklarının arasına bir demirhindi topu aldığında Covey bu düşünceleri aklına sımsıkı sabitledi.

"Çok lezzetli, Coventina," dedi Küçük Adam, bakışlarını Covey'nin beline kaydırmadan evvel köprücükkemiğinin altındaki gamzeye sabitleyerek. "Çok güzel olmanın yanı sıra, oldukça yetenekli genç bir hanıma dönüşüyorsun."

Coventina, şu anda yüzünden geçtiğini bildiği ifadeyi gizlemek için bir demirhindi topu ısırdı. Küçümsemesini gizleyemeyecek olan annesini düşündü. Annesi ellerini kalçalarına öyle bir koyar ve Küçük Adam'a öyle sert bakışlar atardı ki adam tıpkı babasının pek çok kez yaptığı gibi ayağa kalkıp ön kapıdan sıvışırdı. Ama annesi burada değildi. Hem de Covey'nin en çok ihtiyaç duyduğu zamanda.

Covey, Pearl'ün mutfaktaki alçak dolaplardan birinde sakladığı bıçakları düşündü; et kesmek ve şekerkamışı soymak için olan en büyük, en keskin bıçakları. Günün birinde, bu bıçaklardan birini yanına almadığı için pişman olacaktı.

tg:@novaebook

Bedel

Lin, tam olarak hangi noktada kaderinin kendisini Küçük Adam'a çıkan yola soktuğundan emin değildi. Çin karşıtı yaygaranın ilk dalgası dükkânlarından birinde yangına sebep olduğunda başı zaten beladaydı. Horoz dövüşü çok iyi gitmediğinde Lin geri kazanacağını umarak dükkânındaki mallarla bahse girmişti ama borçları artmaya devam ediyordu.

Eşi kendisini terk ettiğinde işler daha da kötüleşmişti ama kızları sinir bozucu bir hızda büyüyor olsa da okula her zaman yeni okul üniformalarıyla gittiğinden emin olmuştu. Bu konuda Lin ve Mathilda her zaman hemfikir olmuşlardı. Covey bir kız olsa da iyi bir eğitim alacaktı.

En sonunda Lin'in ekonomik durumu o kadar kötüleşmişti ki Küçük Adam Henry'ye gitmek zorunda kalmıştı. Lin bundan daha iyisini yapmalıydı. Küçük Adam'ın parasını almaya gelecediğinin an meselesi olduğunu bilmeliydi. Çünkü Lin'in görebildiği kadarıyla bu dünyadaki adamlar böyle yapardı, sana verdikleri paranın geri ödenmesi gerekirdi. Ve bu durumdan en çok acı çekecek olan da kızı olacaktı, elinde kalan tek varlığı. Çünkü Lin'in kendisine şunu sorması gerekeceği gün hızla yaklaşıyordu: *Ne yapmaya hazırsın?*

tg:@novaebook

Covey

O baharda radyolarda sürekli The Wailers çalıyordu ve biraz dans müziği böyle zamanlarda bile Covey'nin kendisini daha iyi hissetmesinde çok etkili oluyordu. Pearl çıkmıştı ve Covey de radyonun sesini açıp müzikle uyumlu şekilde dans ederken nemli tenini ferahlatmak için saçlarını boynunun arkasına attı. Küçük Adam eve girdiğinde sırtı mutfak kapısına dönüktü.

Yangından beri, babası onu evde tek başınayken ön kapıyı kilitlemesi konusunda pek çok kez uyarmıştı ama Küçük Adam arka tarafı kullanmıştı. Pearl çıkarken kapıyı açık bırakmış olmalıydı. Küçük Adam da kapı pervazına bile vurmadan içeri girmişti.

Küçük Adam birkaç haftadır her pazar günü eve geliyordu ve bu süre zarfında babasının yangından zarar görmüş dükkânı tamamen yenilenmişti. İki olay arasındaki bağlantı Covey'ye çok açık göründü. Her şey daha da endişe vericiydi çünkü babası Küçük Adam'ın Covey ile *daha yakın bir ilişki* dediği şeyle ilgilendiğinin ipuçlarını vermişti.

Babası ne zaman Küçük Adam konusunu açsa Covey kalkıp odadan çıkardı. Babası en sonunda aklını başına toplayacak, diye düşünürdü Covey, Küçük Adam da kendisiyle zaman harcama-

tg:@novaebook

nın çok saçma olduğunu anlayacaktı. Ama yine de her zamanki gibi oradaydı, hafta içi günlerden birinde öğleden sonra sanki kendisininmiş gibi izin almadan ailesinin mutfağına girmişti.

"The Wailers," dedi Küçük Adam. "Güzel müzik."

"Babam burada değil," dedi Covey.

"Biliyorum," dedi Küçük Adam. "Ben de bu yüzden geldim zaten." Covey'ye doğru bir adım attı. "Geldiğime memnun olmadın mı?"

Covey nefesini tuttu. Küçük Adam şimdi, aşırı şekerli tıraş losyonunun kokusunu duyacağı kadar yakınındaydı. Küçük Adam şimdi, nefesini boynunda hissedeceği kadar yakınındaydı.

"Birbirimizi biraz daha yakından tanıyabiliriz," dedi Küçük Adam. Covey'yi öpmeye çalıştı ama Covey yüzünü yan tarafa çevirdi. Küçük Adam yeniden uzandığında Covey onu ittirdi ama adam Covey'nin bileklerinden tutup onları duvara doğru bastırdı; o kadar sert tutuyordu ki Covey bu baskı altında kemiklerinin kırılacağını düşündü. Covey okulda, avcılarını uzaklaştırmak için olduğu yerde büzülen ve ölü taklidi yapan bir kurbağa türü olduğunu öğrenmişti. Sakin kaldı ve zihnini o şeye odakladı; kurbağanın karnının altındaki kırmızı renkli kısım açıktaydı, kıpkırmızı yüzeyinde siyah işaretler vardı ve her ihtimale karşı vücudu zehirle doluydu.

Yüzünü yana çevrilmiş halde tuttu, kızgın görünmek için çenesini sıkıp gözlerini kıstı ama Küçük Adam'ın göğsünün içindeki kalbinin atışını duyabildiğine emindi. Daha önce de kızları zorladığı bilinen bir sırdı. Bıçaklarla dolu mutfak çekmecesini düşündü. İşe yaramak için çok uzaktaydı.

"Utangaç bir kızsın, öyle mi? Yoksa sadece numara mı yapıyorsun?" Küçük Adam sesini alçalttı. "Merak ediyorum da o

tg:@novaebook

Grant denen oğlanla sahile gittiğinde de bu kadar edepli miydin?"

İnsanlar, "kanım dondu" derken bunu kastediyordu. Covey, Gibbs ile kendisi arasındaki şeyi Bunny ve eninde sonunda fark etmiş Pearl dışında kimsenin bilmediğini sanıyordu. Ama Pearl bir keresinde mahalledeki her evde Küçük Adam'la kardeşine bir şeyler borçlu olan insanlar olduğunu söylemişti. Ve tehlikeli birine bir şeyler borçlu olduğunuzda, o kişi için casusluk da yapardınız. Hatta ailenizden birini elinde tutuyorsa onun için birine zarar vermeye bile gönüllü olurdunuz. Önemli olan, Henry kardeşlerin gözüne takılmaktan kaçınmaktı. Ama Küçük Adam Gibbs'i çoktan fark etmişti. Küçük Adam'ın dudaklarından isminin dökülme biçimi bile Covey'nin Gibbs'in tehlikede olduğunu anlamasına yetmişti.

"*O oğlanla vakdini neden harcıyon ki?*" diye tısladı Küçük Adam, Covey'nin bileklerini bırakarak. Adam geri çekildi ama Gibbs'in adını duymak Covey'nin bacaklarını o kadar güçsüzleştirmişti ki hareket etmeye cesaret edemedi.

"Sence Gilbert Grant babanın borçlarından kurtulmasına yardımcı olacak mı, Coventina? Sence kendine düzgün bir hayat kurmaktan ziyade üniversiteye gitmekle ilgilenen Gilbert Grant, babanı kılıçla ortadan ikiye ayrılmaktan koruyacak türden bir parayla çıkıp gelebilecek mi?"

"Benim babam..." diye başladı Covey.

"Senin baban," dedi Küçük Adam. "Kendi karısını bile evde tutamayan kumarbaz adamın teki. Dükkânlarını bile kendi elinde tutamıyor. Bunu biliyor muydun, Coventina? Dükkânlarının artık babana ait olmadığını biliyor muydun? Ah, bilmiyor muydun? Ama bu doğru. Bana aitler. Ve eğer babanın bu evi kaybetmesini istemiyorsan ve kendini bir kulübede ya da daha kötü bir

tg:@novaebook

yerde yaşarken bulmak istemiyorsan, o zaman bana karşı davranışlarına dikkat edeceksin, küçük hanım."

Küçük Adam arkasını döndü ve başka bir şey demeden mutfaktan çıktı. Ertesi akşam, babası Küçük Adam'ın kendisiyle evlenmek istediğini söyleyince Covey öfkelenemedi bile. Sadece, "Hayır baba, lütfen, hayır," diye fısıldadı. Bu Covey için yeni, garip bir histi ve bu his ondan sesini çalmıştı.

Odasında tek başına ne kadar uzun süre oturdu, bilmiyordu. Dışarı çıktı ve bahçedeki vızıltıları ve tıkırtıları, babasının yatak odasının penceresinden duyulan nefesini dinledi. Yaprakların üzerine yerleşmeye başlayan, olgunlaşmış meyveleri çürümüş hale çeviren nemi içine ekti. Bir böceği kovaladı, bir damla gözyaşını sildi. Her şey aynıydı ama hiçbir şey aynı değildi. Gibbs'i bulup her şeyi ona anlatmak istiyor ama bunu yapamayacağını biliyordu. Şimdi olmazdı. Ama Gibbs yakında olanları öğrenecekti.

Şaşkınlık hissi azalmaya başlamıştı. Onun altında, uzaklardaki bir gök gürültüsü, denizlerden gelen bir rüzgâr, yaklaşan bir vahşi hayvan gibi hissettiren bir şey vardı. Ve artık hayvan kendisiydi, kapının süngüsünü açıp sokağa doğru koşturdu, yaşlar yüzünü, boynunu ve gömleğini ıslatıyordu. Covey yol boyunca koştu, sesi bir hırlama gibi çıkıyordu.

tg:@novaebook

Covey ve Gibbs

Covey, Gibbs'e Küçük Adam'dan nasıl bahsedeceğini bilmiyordu ama Gibbs çoktan öğrenmişti. Ertesi gün, lise binası ve uçurumlar arasındaki yolun karşısından kendisine doğru koşturan Gibbs'i gördüğünde Bunny ile okuldan çıkıyorlardı.

"Doğru mu?" dedi Gibbs yüksek sesle.

"Şşş," dedi Covey, doğrudan karşıya bakıp hızla yoldan geçerken.

"Ee, doğru mu?" dedi Gibbs, sesini alçaltarak. "Sen ve Küçük Adam hakkında söyledikleri doğru mu?"

"Bekle, bekle," dedi Covey. Bunny en sonunda *accık daha* diyerek dümdüz yürümeye devam edene ve Covey ile Gibbs ise sahile inen yola dönene kadar Bunny'yle birlikte, sessizce yürüdüler.

"Sen ve Küçük Adam'la ilgili meseleyi bana ne zaman söyleyecektin?"

"*Ben ve Küçük Adam* diye bir şey yok, Gibbs, bütün bunlar babamın başının altından çıktı. Kafalarında benim Küçük Adam'la evlenmem gerektiği düşüncesi var ama elbette onunla evlenmeyeceğim."

"Eğer Küçük Adam biriyle evlenmek isterse onunla evlenir."

tg:@novaebook

"Ama bu çok saçma, anlamıyor musun? Babam yakında bunu fark edecek. Ya Küçük Adam? Onu evli hayal edebiliyor musun? Unutur gider, şimdi sadece büyük adam olduğunu, istediği her şeyi yapabileceğini göstermek istiyor. Ben o adamla evlenmeyeceğim, Gibbs." Covey kollarını Gibbs'e doladı. "Ama lütfen," dedi, "senin benim için sakinleşmen gerekiyor. Biraz zaman vermeliyiz."

"Zaman mı? Ne zamanı?" dedi Gibbs. "İki hafta içinde İngiltere'ye gidiyorum ben. Sana ne olacak?"

Gibbs, Covey'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Covey'nin günler önce kendisi için hayal ettiği hayat bu değildi. Covey, okul evraklarını, bursunu ve kıtalar arası yolculuk için bir bilet ayarladıktan sonra, gelecek yıl Gibbs'in peşinden gideceğini umuyordu. Gibbs ile birlikte olmak için İngiltere'ye taşınmayı planlamıştı. Gibbs ile evlenmeyi, Gibbs gibi üniversiteye gitmeyi planlamıştı. Gibbs'ten çocuk sahibi olmayı planlamıştı.

"Covey, lütfen, benimle gel."

"Ne, İngiltere'ye mi? Ama ben hazır değilim."

"O zaman ben de seni bekleyeceğim. Birlikte gideceğiz."

Covey nefesini tuttu. Olmazdı. Gibbs'i, Küçük Adam'dan uzakta tutmalıydı.

"Olmaz, yapamazsın. Çalışmaların..."

"Başka yolu yok, göremiyor musun?" dedi Gibbs.

Ama Covey, kendisinin haklı olduğu konusunda Gibbs'i ikna etti. Gibbs gidecekti ve Covey de kendisinin gidişi için plan yapacağına dair söz verdi.

"Endişelenme," dedi Covey ona, birlikte geçirdikleri son günde, kendisi bile endişelenmeye başlamışken. Gizli yerlerinde, birlikte yalnız başlarına yüzmek istediklerinde gittikleri o sahil şeridinde suyun içinde duruyorlardı. Covey, Gibbs'e sa-

tg:@novaebook

rıldığında, tuzlu ağzını kendisininkinin üzerinde hissettiğinde, Küçük Adam'ın mutfakta kendisini sıkıştırdığı o gün Gibbs'in adını nasıl söylediğini hatırladı. Bir küfür, bir uyarı, bir ültimatom gibi söylemişti *Gilbert Grant* adını.

@novaebook

tg:@novaebook

Evlilik

Bir erkek ve bir kadın arasında Mezopotamya'da kaydedilen ilk evliliklerin üzerinden geçen dört bin yıldan fazla süre sonra, Batı Hint Adaları'ndaki küçük bir adanın kuzey sahilinde, 1965 yılının Ağustos ayında, benzer bir tören için hazırlıklar yapılıyordu. Coventina Lyncook, geleneklere uygun olarak Clarence Henry'ye bağlanacaktı; yalnızca Henry'nin kişisel çıkarları için değil, ayrıca daha büyük bir sosyal fayda için de. Covey'nin açısındansa bu evlilik, babasının Küçük Adam'a karşı finansal yükümlülüklerinin hafiflemesine yol açacaktı.

Covey, kasabadaki bir terzi dükkânında alçak bir taburede oturmuş, gelinliğinin orasına burasına iğneler batırıldığını hissediyor ve Küçük Adam Henry ile düğününün gerçekten de yapılacağına inanamıyordu. Buraya Küçük Adam'ın annesi tarafından getirilmiş Covey, kadının parasını ve sabrını olabildiğince tüketmeyi umarak bulabildiği en iğrenç gelinliği, kabarık bir garabeti seçmişti.

Covey'nin babası elbette bir şeyler bulacaktı. Başka bir alternatif olmalı, diye düşündü Covey. O esnada babasıyla konuşmayı reddediyordu. Terzinin aynasından göz ucuyla kendisine baktı ve en kötü ihtimale karşı Pearl'ün mutfakta kullandığı

tg:@novaebook

bıçaklardan birinin gelinliğinin kıvrımları arasına saklanıp saklanamayacağını düşündü. İşler bu noktaya gelirse, bıçağı kullanmaya cesareti olur muydu? Ne kadar ileri gidebilirdi?

Ve ondan sonra ne yapardı?

Covey, babasının Küçük Adam'la işleri yola koyacağına, bir son dakika iptali olacağına inanıp durmuştu. İşler düzelecekti, Benny ile birlikte o liman yarışına katılabileceklerdi ve Covey ertesi yıl Gibbs'le buluşmak için seyahat edecekti. Ama önce Küçük Adam'ın halledilmesi gerekiyordu.

Covey'nin Küçük Adam'la evliliği kaçınılmaz göründüğünde, düğünden sadece iki gün önce, Pearl otele gitti ve düğün pastası üzerinde çalışmaya başladı. Yaşamak için çalışmak zorunda olmanın hassas gerekliliklerinden hâlâ bihaber olan Covey, Pearl'e kızmıştı. Covey'nin isteği dışında gerçekleştirilen bir düğün için nasıl olur da bir pasta yapmayı kabul ederdi? Düğünden önce Bunny ile Covey'yi görmeye geldiklerinde Covey, Pearl'ün yüzüne bile bakmamıştı. Pearl'ün öpmesi için yanağını bile zorla çevirmişti.

Bunny, Covey'yi sıkıca tutmuş, onu bir sağa bir sola sallamış, sonra da onu babasının beklediği koridorda yürütmüştü. Covey'nin eldivenli elini desteklemek için babası büktüğü kolunu kaldırmıştı ve Covey, tıpkı uzun yüzüşlerde kollarının hareketini, akıntıyı ve hedefe olan uzaklığını yukarıdan görebilmesi gibi, zihninin bedeninden uzaklaştığını hissetti.

Artık düğünün yapılacağı salonda olan Covey, koyu renkli ceketler giymiş ve işlenmiş şapkalar takmış konukların oturduğu sıraların üzerinden uçuyordu. Küçük Adam'ın çıplak kafa derisinin üzerinde asılı kaldı, sonra çiçek süslemelerinin ve camdan pencerelerin yanından geçip Atlantik Okyanusu'na doğru ilerledi ve uzaklardaki, çok uzaklardaki Gibbs'e uzandı.

tg:@novaebook

Sonra Küçük Adam ağzını Covey'nin dudaklarına bastırdı ve Covey bedenine geri çekildi. Konuklar alkışlıyordu. Gerisi bir bulanıklık halinde geçti. Bir yemek vardı, bir iki konuşma. İfadesiz görünen yüzüyle babası, çiftin olduğu yöne doğru kadehini kaldırıp birkaç kelime etti. Covey sonra kendisini resepsiyon salonunda dikilirken ve Pearl'ün siyah pastasının otelin mutfağından salona doğru getirilmesini izlerken buldu. Covey, Küçük Adam'ın parmaklarını belinin yanına koyduğunu hissetti ve kalbi çelikten minik bir topa dönüştü.

@novaebook

tg:@novaebook

Siyah Pasta

Sonrasında olanlar, düğün resepsiyonundan iki gün önce çoktan başlamıştı. O perşembe günü, Pearl kalın tabanlı tencerenin altını yakmış ve bir şekerkamışı torbası açmıştı. Bir ölçü kaşığını kahverengi kristallere daldırarak etrafa toprak ve şeker şerbeti kokusunun yayılmasını sağlamıştı. Adada üretilen en kaliteli ham şekerdi bu ve yalandan bir evlilik için bir düğün pastası yapmak üzere sarf edilen sekiz saatlik emekle birlikte çöp olmak üzereydi.

Ne büyük bir günah.

Geleneğe göre gelin ve damadın ilk yıldönümleri için romlu pastadan bir dilim ayırmaları gerekiyordu. Aşk için evlenmiş ve elektrikli dondurucuları olan birkaç modern çift, pastalarından ayırdıkları dilimleri artık daha uzun süreler boyunca saklıyor, geçen her yıl için birazını kesip yiyordu. Ama bu evlilik, diye düşündü Pearl, böylesi bir onura değmezdi. Pearl için Covey'nin düğün günü bir yas günü olacak ve 1965 yılı da acı bir veda yılı olacaktı.

Pearl, Covey'yi doğduğundan beri, Covey'nin ailesi bir arkadaşı vasıtasıyla kendisini işe aldığından beri tanıyordu. Kuzey sahiline onlar için çalışmak üzere gelmişti ve sadece iki oğluyla gö-

tg:@novaebook

rüşmek için izin kullanıyordu. Buraya gelmeden önce Pearl'ün başkentten hiç ayrılmadığına inanmak zordu. Herkes gibi o da bu bölgenin meşhur lagününü duyarak büyümüştü ama en güzel güney sahilleri bile onu böylesi bir güzelliğe hazırlamamıştı. Değişen renkleriyle dipsizmiş gibi görünen o su... Yoğun bitki örtüsüyle kaplı, mavimsi yeşil renkli koylarıyla yakınlardaki plajlar... Geceleri minik, parıldayan şeylerle aydınlanan o kumlar...

Pearl adanın bu bölümünü sevmeye, yerli bir adama âşık olmaya ve sanki kendi çocuğuymuş gibi Coventina'yla ilgilenmeye başladı. Covey'nin annesi –başka insanların yanında Bayan Mathilda derdi ona– kendisine hiç hesaba katmadığı bir şey sunmuştu: bir arkadaşlık.

Pearl, Covey'nin babasından kaçtığı için Mathilda'yı suçlamamıştı. Yuvaları pişmanlıklarla doluydu. Anlayamadığı şey, Mathilda'nın kendi evladından nasıl bu kadar uzun süre ayrı kalabildiğiydi. Covey'yi yanına alacağına söz vermiş, ayarlamaları yapması için Pearl'e para bırakmıştı. *Zamanı geldiğinde*, demişti Mathilda. Ama o zaman hiç gelmemişti.

Covey'nin annesi gideli altı yıl olmuştu ve Pearl son dört yılda ondan hiç haber almamıştı. Covey bunu bilmiyordu elbette. Annesi gittikten sonra onunla irtibatta kaldığını Covey'ye hiç söylememişti. Pearl, Covey'nin bunu hiçbir zaman öğrenmemesine karar vermişti. Mathilda'nın başına ciddi bir şeyler gelmiş olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu ama Mathilda'nın bir sebepten ötürü fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmek çok daha kötüydü.

Pearl, Covey'nin eksikliğini çektiği anne sevgisinin birazını karşılamaya çalıştı ama aynı şey olmadığını biliyordu. Covey'nin kendisini temiz tuttuğundan ve iyi yemek yediğinden emin olurdu. Ve her akşamüstü kendi evine dönmeden önce kollarını

tg:@novaebook

Covey'ye sarıp onu sıkıca kucaklardı; kız Pearl'den daha uzun hale geldiğinde bile. Ama tüm bu düğün meselesi ikisi arasındaki işleri değiştirmişti.

On yedi yaşına geldiğinde Covey tamamen büyümüştü, kendisi fark etmiyor gibi görünse de gittiği her yerde bakışlar ona dönüyordu. Ama Covey'nin ilgilendiği tek şeyler o Grant denen oğlan, Bunny ve yüzmeydi. Her zaman, yüzme. Ama Küçük Adam tüm bunlara bir nokta koymuştu. Her akşamüzeri eve gelirdi ve sesi neşeli gibi çıksa da gözleri taş gibi olurdu.

Covey, morali bozukken mutfağa gelip tabureye çöker, Pearl'ün adını çocukluktan beri söylediği biçimde tekrarlardı. *Peaaarrrl.* Ama düğün günü yaklaştıkça Pearl, Covey'nin kendisinden uzaklaşmasını izledi. Covey mutfağa gelmeyi bırakmıştı. Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşuyordu. Neden böyle olduğunu anlasa da bu, Pearl'ün kalbini yaralıyordu.

O haftanın başlarında Covey mutfağa girmiş ve Pearl'ün düğün pastası için malzemeleri topladığını görmüştü.

"Bunlar ne için?" demişti Covey, Pearl'ün ne yaptığını görünce. Pearl cevap veremeden Covey öfkeyle mutfaktan çıkmıştı ve o anda ilişkileri değişmişti. Pearl, Covey'nin ihanete uğramış gibi hissettiğini anlamıştı. Pearl tarafından, babası tarafından, onu böylesi bir kaderden koruması gereken insanlar tarafından. Ama Pearl bunu tam olarak nasıl durdurabilirdi ki?

Yemek yapmak her zaman Pearl'ü rahatsız eden şeyleri yatıştırırdı. Pearl, kaşık dolusu şekeri tencereye döktü ve derin bir nefes aldı. Koku, onu çocukluğunun sıcak akşamüstlerine, dilimlenip soyulan taze şekerkamışı kokularına, şekerkamışı lifini çiğnerken ağzına akan tatlı sulara, cennet ağacının turuncu çiçekli gölgelerine götürdü. Pearl, tıpkı daha sonradan iki oğluna da yaptığı gibi, bu lezzeti küçükken Covey'le de paylaşmıştı.

tg:@novaebook

Covey şimdi Pearl'ün yeni evine gelmesini istiyor ama müstakbel damat buna karşı çıkıyordu. Küçük Adam'ın Pearl'e karşı sergilediği açık düşmanlık, Pearl'ün sonraki adımına karar vermesini kolaylaştırmıştı. Düğünden hemen sonra Covey'nin babasının hizmetinden çıkacaktı. Her zaman önemli adamların eşlerinden teklifler alırdı. Ancak Pearl, maaşın iyi olacağı ve konukların hiçbir zaman hayatlarına dahil olacağı kadar uzun süre kalmadığı o tepedeki yazlık villalardan birine gidecekti.

Geriye tek soru kalıyordu: Pearl, Covey'nin Küçük Adam'dan kurtulmasına nasıl yardım edebilirdi?

O canavardan kurtulmasına...

Pearl karıştırırken şeker koyulaştı ve dumanı çıktı. Neredeyse kara hale geldiğinde içinde kaynar su olan küçük bir tencereyi aldı ve suyu şekerin üzerine dökerken su cızırdayıp fokurdadığı için yüzünü çevirdi. İyice karartmak için, tereyağını da koyduktan sonra karışıma siyah boya ekledi, sonra da yumurtaları, unu, baharatları ve en sonunda haftalardır yoğun rom ve porto şarabında beklettiği meyve karışımını ilave etti. Bu pasta bir sanat eseri olacaktı.

Pearl yumurtaları kırıp karışıma eklerken, Covey'yi ve düğündeki misafirleri tehlikeye atmadan pastaya zehir katmanın bir yolu olup olmadığını düşündü. Elinde kullanabileceği, çok çabuk etki gösterecek bir şey vardı, bir dürtüyle önlüğünün cebine attığı bir şey. Pearl, bekletilmiş meyvelerin kavanozunu açtı ve alkol kokusunun burnunu kaşındırmasına izin verdi. Döktü, karıştırdı, kazıdı ve yeniden karıştırdı. İlk kek kalıplarını fırına attığında umutsuzluğa düşmüştü. Artık ne yapacağından emin değildi.

Elbette düğün misafirlerinden çok azı Küçük Adam Henry'nin cehennemin dibini boylamasına üzülürdü ama bu

tg:@novaebook

kadar güçlü bir adama, başınızı belaya sokmadan saldıramazdınız. Pearl, sadece Küçük Adam'ın yiyeceği pastaya zehir katmanın bir yolunu bulsa bile vatandaşlar ve polis arasında mecburi bir kargaşa çıkar ve kanıtlar doğrudan Pearl'ü işaret ederdi.

Pearl zehir şişesini cebinden çıkardı ve etiketini okurken bir önünü bir arkasını çevirdi. Hayır, Pearl bu işi zehirle yapmayacaktı. Bunu çocuklarına ve müteveffa kocasının anısına karşı yapamazdı. Ayrıca artık bunun Covey'nin sorunlarını çözeceğini de düşünmüyordu. Küçük Adam ani bir ölümle karşılaşırsa, adamın ailesi Covey'yi onun kardeşiyle evlenmeye zorlardı. Pearl şişeyi yeniden cebine soktu.

Düşünmesi gerekiyordu. Pearl insanların kendisini nasıl gördüğünü biliyordu. Pek az insan Pearl gibi bir kadının bir şeyleri halletmek için gerekli araçlara ya da kurnazlığa sahip olduğundan şüphelenirdi. Bazı insanlar tarafından hor görülmenin böyle avantajları vardı işte. Pearl tam da bu nedenden ötürü Covey'ye yardım etmenin bir yolunu bulacağına inanıyordu. Bu düşünce silsilesi sinirlerini yatıştırdı. Bu ve kendisini bu ateşten kurtarması için Tanrı'ya ettiği birkaç kelimelik duası...

Düğün gününün sabahında Pearl pastayı şekerden çiçeklerle ve konukların gözlerini kamaştıracak ancak sadece Covey'nin çözebileceği bir şifre içeren bir cezayirmenekşesiyle süsledi. Pearl çiçeklere leylak rengini vermişti. Pastanın çiçeklerle bezeli en üst katı, gelin ve damadın eve götüreceği kısımdı. Sıkıntısına rağmen, Covey onları görünce gülümseyecekti, Pearl bundan emindi. Covey leylakları hiçbir zaman sevmemişti. Tıpkı eskiden annesinin sevmediği gibi. Covey, Pearl'ün ne demeye çalıştığını anlayacaktı.

Pearl, üç gündür yanında taşıdığı küçük şişe için önlüğünün cebine uzandı ve şişeyi tezgâha koydu. Karıştırma kabından kre-

tg:@novaebook

ma torbasına biraz daha şekerli krema doldurmaya başladı. Tam o anda bir *pişşt* sesi duydu ve arkasını dönünce mutfak kapısında Bunny'nin durduğunu gördü. Pearl zehir şişesini kâsenin arkasına itti ve eliyle Bunny'nin gelmesini işaret etti.

"Eh, şu haline bak," dedi Pearl.

Bunny, Covey'nin düğünü için giydiği elbisenin soluk renkli kıvrımlarını göstermek için kendi etrafında döndü. Ayaklarını bir yandan diğer yana salladı. Ayakkabıları da elbiseyle aynı renkteydi. Sonra Bunny'nin gülümsemesi silindi. Pearl'e doğru yürüdü, mutfak tezgâhına yaslandı ve başını eğdi.

"Biliyorum, Bunny, biliyorum," dedi Pearl. Çenesiyle pastayı işaret etti. "Ama baksana."

"Çok güzel olmuş, Pearl," dedi Bunny, gözyaşlarının eşlik ettiği bir sesle. Sonra yüzünü buruşturdu. "Ama çiçekler, leylak rengindeler."

"Evet, öyleler," dedi Pearl, gururla başını sallayarak.

"Ama Covey o renkten nefret eder."

"Evet, eder," dedi Pearl. Ellerini kalçalarına koydu ve Bunny'nin bağlantıyı kurabilmesi için bekledi.

Bunny en sonunda gülümseyip yavaşça başını salladı. Doğruldu ve karıştırma kabına uzanarak parmağıyla biraz şeker kreması aldı. Kremayı yaladı ve sonra yeniden kaba uzandı.

"Hayır, git artık," dedi Pearl. "Hâlâ işimi bitirmem gerekiyor. Seninle orada görüşürüz."

"Pekâlâ, görüşürüz," dedi Bunny, ellerini bir bulaşık havlusuna silerek.

"Düzgün yürü," dedi Pearl, çömelip biraz daha pudra şekeri almak için tezgâhın altına uzanırken. Tekrardan ayağa kalktığında Bunny çoktan diğer odaya geçmişti.

tg:@novaebook

Düğün günü akşamüstü, siyah pasta resepsiyon salonuna dantelden beyaz bir örtünün altında götürüldü. Dört kişinin örtüyü kaldırdığı o anda geleneksel bir sessizlik oldu. Konuklar bağırdı ve Pearl'ün son eserini alkışladı ama Covey sadece orada durmuş pastaya bakıyordu, yüzü ifadesizdi. Sanki kız orada bile değilmiş gibiydi. Yüzü değişmeye başlamadan önce birkaç dakika geçmesi gerekti. İlk başta kafası karışmış gibi baktı, tıpkı Bunny gibi. Başını kaldırıp önce Pearl'e baktı, sonra yeniden pastaya döndü ve o zaman yüzü yumuşadı. Covey en sonunda neye baktığını anlamıştı. Ufak bir teselliydi ama yine de bir şeydi.

Kısa süre sonra meydana gelen ani olay karşısında kimse Pearl kadar şaşırmamıştı. O akşamüzeri saat dördü biraz geçerken, otuz sekiz yaşındaki acımasız tefeci ve zaman zaman cinayet işleyen Clarence "Küçük Adam" Henry, neredeyse on sekiz yaşındaki yeni eşi Coventina "Yunus Balığı" Lyncook ile oturduğu ve romlu pastalarını yedikleri masadan kalktı, sandalyesinin üzerinden geriye doğru sendeledi ve beyaz karo zemine düşerek öldü.

Pearl, Covey'yi almak için oraya doğru koşturdu. Ama Pearl vardığında, Covey gitmişti.

tg:@novaebook

Lin

"Bay Lyncook?"

Lin başını kaldırıp baktı. Uzun zamandır kendisine İngilizce soyadıyla seslenilmemişti. Dükkânının kapısını aşındıran polis memurları da dahil olmak üzere çoğu insan ona hâlâ Lin derdi. Sadece eşi ve okuldaki öğretmenleri ona Johnny demişti. Ama bu akşam, buradaki herkes için Lyncook'tu o. Kızı kayıptı, cinayet şüphelisiydi ve polis şimdi protokolü uyguluyordu. Memurlar arasında kendisine doğru gelmekte olan genç adam vardı ve peşinden de biraz önce kumların üzerinde bulduğu kızının gelinliğini taşıyan ve onu Lin'e sanki kırılacak bir şeymiş gibi nazikçe uzatan kadın polis vardı.

"Gece olunca arama çalışmalarını durduruyoruz," dedi erkek polis. Lin bu polisi tanıyordu. Bunny'nin ağabeyiydi. Lin bu adamın babasıyla horoz dövüşüne giderdi. Bu genç adamın büyümesine tanık olmuştu. Bu çocuk eskiden kendisine Bay Lin derdi. Bu çocuk eskiden bir su kamışı kadar zayıftı.

Lin başını eğip Covey'nin gelinliğine baktı ve onu kollarının arasında yuvarladı. Lin, Covey'yi varlıklı bir adamla evlendirmenin her şeyi çözeceğini ummuştu, ama Covey Lin'i borçları kar-

tg:@novaebook

şısında kendisini Küçük Adam'a satmakla suçlamıştı. Ve şimdi de bu olmuştu. Kızı, bildiği tek yoldan, denizden kaçıp gitmişti.

"Siz?.." diye söze başladı Lin. "Orada?.."

"Üzgünüm, Bay Lyncook," dedi polis, "Gökyüzüne bir bakın." Lin kararan göğe doğru gözlerini kıstı, bir fırtına yaklaşırken dalgaların gümbürdeyen gücünü dinledi. Covey bile burada tek başına uzun süre hayatta kalamazdı. Lin kendisine artık her şey için çok geç olduğunu söyleyip durdu ama ya değilse? Ya çok erken pes ediyorlarsa?

Polis sırtını suya doğru döndü ve yürümeye başladı. Başını öne eğmiş, ayaklarını kumda sürüyen Lin de polisin peşinden ilerledi ama Küçük Adam'ın iki haydudunun arkasından koştuğunu görmedi. Küçük Adam Henry o kadar güçlüydü işte. Kardeşi, polislerin varlığında bile adamlarını Lin'in üstüne salmaktan çekinmemişti. Polisin, Henry ailesinin yasadışı işlerinin çoğunu, stratejik yerlere bırakılmış içi para dolu zarfların da yardımıyla görmezden geldiği bilinen bir gerçekti. Ama herkesin içinde bu pusuya düşürme işi çok ileri gitmişti.

Polis haydutları Lin'in üzerinden aldığında adamın sadece üstünkörü birkaç çiziği vardı. Ama polisler haydutları gözaltına almadı, sadece kovaladılar ve bir daha aynı şeyi yapmamaları konusunda uyardılar. Bu da zaten tam Lin'in beklediği şeydi. Lin kızının gelinliğini kumdan aldı ve onu silkeledi. Şifon kumaş hışırdayınca ortaya düğün pastasından rom ve şekerle karışık bir gardenya kokusu yayıldı. Tabağı bir şangırtıyla yere düşerken gelinliğine pasta ve şeker kreması bulaştırmış olan Covey'nin de tıpkı diğer herkes gibi ayağa kalkıp öğüren ve tökezleyen damat yüzünden dikkati dağılmış olmalıydı.

"Leylaktan nefret ederdi," dedi Lin yüksek sesle.

"Ne dediniz, efendim?" diye sordu polis memuru.

tg:@novaebook

Lin başını salladı ve gelinliği yeniden katladı. Covey leylaktan nefret ederdi ve Pearl de bunu biliyordu ama Pearl yine de kızının düğün pastasına leylak rengi şeker kreması koymuştu. Lin şimdi alacakaranlık ve fırtına bulutlarıyla kaplı sahile dönüp baktı ve Pearl'ü daha önce gördüğü yeri düşündü; küçük bir tanık grubuyla birlikte kumu çevreleyen çukurlu asfalt yolun kenarında duruyordu. Hepsi de tıpkı Lin gibi, Covey'yi kendilerine geri getirmesini umarak denize doğru eğilmiş bakıyorlardı. Ama Pearl bile artık beklemeyi bırakmıştı.

Pearl, Lin'in kızıyla kızın kendi annesinden bile daha fazla vakit geçirmişti. Kızı hakkında muhtemelen Lin'in bildiğinden daha fazla şey biliyordu. Ayrıca kızını önemsiyordu, Lin bundan emindi. Lin, sahil yolunda dikilip eteğinin kenarıyla gözyaşlarını silen Pearl'ü düşündü ve zihninin kenarında rahatsız edici bir fikir belirmeye başladı.

@novaebook

tg:@novaebook

Bunny

Bunny deniz suyunun yüzüne sıçradığını hissetti. Kıyıya vuran büyük dalgalardan bu kadar uzaktayken iyiye işaret değildi bu. Pearl ve diğerleriyle birlikte sahil yolunda durmuşlardı ve Covey'den bir iz var mı diye körfezin dalgalı sularını tarıyorlardı. Bunny, güçlü bir yüzücünün bile yanlış hesap yapabileceğini biliyordu. Ama Covey, acelesi olsa bile, nasıl bir rüzgârın estiğini, nasıl bir gökyüzünün oluştuğunu anlamış olmalıydı. Covey, burada çok uzun bir süre dayanamayacağını bilirdi.

Bunny şimdi arkadaşının hesaplarını hayal etmeye çalışıyordu. Covey tekrar karaya çıkmadan önce kıyı boyunca ne kadar ilerleyebilirdi? Polis de bunu düşünmüştü elbette ama onlar çoktan geri dönmüştü. Çoktan Covey'den ümidi kesmişlerdi. Covey'yi ya da dalgaları, Bunny'nin anladığı şekilde anlamıyorlardı.

Birlikte yüzdükleri son kez, yani önceki gün, dalgalar daha sakindi. Ilık sudan kolayca geçmişler, sonra güneş altında kurumak için kuma oturmuşlar, tuzlu dudaklarını yalamışlar, hiç konuşmadan birbirlerinin saçlarını örmüşlerdi. Ağlamalı tartışmalarından, *ya şöyle olsaydı* diye başladıkları cümlelerinden sonra söyleyecek bir şey kalmamıştı. Covey, Gibbs'in peşin-

tg:@novaebook

den İngiltere'ye gitmeye dair planlarını ona ne zaman fısıldasa Bunny'nin kalbi parçalanırdı ama Bunny başka bir adamla yapılan bu zoraki evlilikten ve Covey'nin hayallerinin bu şekilde bastırılmasındansa her şeyi tercih ederdi.

Bunny, yükselen alacakaranlıkta fırtınanın çok hızlı ilerlediğini gördü. Covey bunu bilirdi ama Bunny artık Covey'nin kayalara çarpmadan ya da denizde sürüklenmeden güvenli bir yere yüzecek kadar vaktinin olacağından emin değildi. Bu güç ya da hızla ilgili değildi. Bu, etten kemikten bir insan olmakla ilgiliydi. Bu, doğanın gücüne saygı duymakla ilgiliydi. Ve tam o anda, Bunny, Covey'nin ne yapmaya çalıştığını anladı.

Tabii ya, diye düşündü Bunny. Tabii ya. Bunny, Pearl'ün elini tuttu ve onu Covey'nin evine doğru sürükledi.

@novaebook

tg:@novaebook

Pearl

"O ölmedi," dedi Bunny, Pearl'e. "Buna inanmıyorum ben."

Pearl, Bunny'ye baktı. Bu kız için kalbinde bir şefkat besliyordu. Onu da neredeyse Covey'yi tanıdığı kadar uzun süredir tanıyordu.

"Bunny," dedi Pearl.

"Hayır," dedi Bunny ve sesindeki inatçılık Pearl'ün gözlerinin dolmasına neden oldu. Bunny de tıpkı Covey gibi bir gecede genç bir kadına dönüşmüştü. Covey'yle birlikte ilk yüzme madalyasını göstermek için mutfağa koştuğunda ve bronz renkli madalyayı Pearl'e doğru sallayıp patateslerin tezgâhtan yere yuvarlanmasına neden olduğunda Bunny hâlâ küçücük bir kızdı. Tökezleyip bir şeyleri devirme eğiliminde olan o çocuk büyüyüp bir ağaç kadar büyük, güçlü ve güzel olmuştu.

Bunny'nin annesi Pearl'e, o sakarlığının bir ateşli hastalık sonrasında başladığını anlatmıştı. Bunny'nin bazen hâlâ ağrıları olurdu ve yorulduğunda da topallardı. "Ateşli hastalık onda biraz hasar bıraktı," demişti Bunny'nin annesi, ama Bunny odaklanırsa üstesinden gelinemeyecek bir şey de değildi. Yüzme bunu yapmasına yardımcı oluyordu. Şimdi on yedi yaşına gelmiş olan

tg:@novaebook

Bunny'nin boyu Pearl'ü geçmişti, omuzları genişti ve gözlerinde de bir berraklık vardı.

"Pearl, oradan kurtulabilecek biri varsa o da Covey'dir," dedi Bunny. Ama Covey'nin ortadan kaybolmasından bu yana dört saatten fazla zaman geçmişti ve güneşin son ışıkları da gökyüzünden silinmişti.

"Hazırlandığınız şu büyük yarış," dedi Pearl, "siz kızlar ona hazır mıydınız?"

"Neredeyse evet."

"O yüzüşü yapmak için kaç saat gerekiyordu? Şimdiye kadar geçirdiği süre mi?"

"Hayır, daha azı."

"O zaman, yaklaşan bir fırtınayla birlikte, dışarıda tek başına nasıl kalabilir?"

Bunny başını salladı. "Bunu yapabileceğini düşünmüyorum, Pearl. Ama demek istediğim de bu zaten, anlamıyor musun?" dedi Bunny, dirseğiyle arkasındaki bir tencereye vurup kapağının tezgâha düşmesine neden olarak. "Ben bunu yapmayı denediğini bile sanmıyorum."

Pearl ellerini kalçalarına koydu ve Bunny'ye dikkatlice bakmak için başını çevirdi. "Ne diyorsun sen, Bunny?"

"Bildiğimiz bir yer var," dedi Bunny. "Kıyıya yakın. Covey oradaysa tamamen iyi durumdadır," diye açıkladı sesi çatlayarak.

Pearl tek kelime etmeden Bunny'ye, Bay Lin'in dükkânından modern bir şey olan pilli bir el feneri verdi. Mutfak masasının üzerine kanvastan bir buz çantası koydu ve içine bir havlu, kuru kıyafetler ve yiyecek doldurdu. Odadan çıktı ve banknotlarla dolu küçük bir ahşap kutuyla geri döndü. Kutu, Covey'nin annesinin sahip olduğu tek değerli şeydi, kapağının etrafında oymalar olan güzel bir şey. Mathilda gittikten sonra Covey anne

tg:@novaebook

babasının yatağının ucuna oturur, kutuyu elinde tutar ve kapağını açıp sonra düşmesine izin verirdi, tekrar tekrar açıp sonra yine düşmesine izin verirdi.

Pearl, kraft kâğıdından bir parça kopardı ve güvenilecek birinin adını ve adresini yazdı. Güvenilecek biriydi çünkü tıpkı Pearl gibi, kendisine güvenmeye gelen bazı etkili kadınlar dışında kıymeti neredeyse hiç bilinmemişti. O, kocalarının yanında asla adını anmadıkları, varlığından habersizlermiş gibi davrandıkları biriydi. Pearl buz çantasını verirken Bunny el fenerini bir yağ şişesine çarpıp devrilmesine neden oldu.

Odaklan, Bunny, diye düşündü Pearl.

"Çok özür dilerim, Pearl," dedi Bunny, içindekiler tezgâha dökülürken şişeyi yakalayarak.

"Bırak," dedi Pearl, bir havlu alırken. "Ben yaparım." Pearl mutfakta Bunny'ye güvenemezdi ama Covey hâlâ hayattaysa onu getirme konusunda güvenebileceğini biliyordu. Bunny sahili en az Covey kadar iyi bilirdi.

"Seninle gelemeyeceğimi biliyorsun, Bunny," dedi Pearl. "Küçük Adam'ın tanıdıkları her yerde. Kendi başına gitmelisin. Sadece normal davran, Bunny ve eğer onu bulursan onun yanında kalma, sadece bunları ona bırak ve git. Ve yavaş yürü. Sessiz ol, bir şeylere takılma."

Pearl parmağını kâğıtta yazılan ismin üzerine bastırdı. "Covey'nin bu kişi dışında hiç kimseyle konuşmaması gerektiğini anladığından emin ol. Bu kişi ne yapacağını bilir." Bunny'yi kapıya doğru ittirdi.

"Ve hiçbir koşul altında, gün doğana kadar buraya geri dönme, duyuyor musun beni?"

tg:@novaebook

Covey

Covey üzerinde sadece gelinliğinin altına giydiği külotuyla kumlarda sürünürken her tarafı kesikler içindeydi ve kanıyordu. Önce mide bulantısı geldi. Sonra da bayıldı. Ayıldığında, yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Gözyaşlarına boğuldu. Ne düşünüyordu ki? Nereye gidebilirdi? Ona kim yardım edebilirdi? O akşamüzeri sahilden gelen sesleri duymuştu. Covey kaçıp gitmişti. Polis, onun Küçük Adam'ı öldürdüğünü düşünüyordu. Tek avantajı, artık herkesin onun ölmüş olduğunu düşünmesiydi.

Covey daha önce, saklandığı kayaların arkasından başını suyun üzerine doğru kaldırıp babasını izlemişti. Taşta, nefes almak için çıkabileceği bir açıklık vardı. Gibbs'in kendisini birden fazla kez öpmesine izin verdiği yerde. Tek başına mücadele ettiği, her yerini kesen ve batan şeylere tutunduğu, arama botu yaklaşırken su seviyesinin altına indiği yerde. Bot yavaşlamış ama oyuğa girmemişti. Herkes, hiç kimsenin kayaların bu kadar yakınında dalgalara uzun süre dayanamayacağını, vücutlarının kökünden sökülmüş bir deniz yosunu gibi fırlayacağını bilirdi.

Covey babasının bakışlarını sudan çekmesini, sonra da başını eğip yürüyüp gitmesini izledi. Kollarının arasında Covey'nin

tg:@novaebook

gelinliğini top halinde tutarken geriye doğru bakmış, sonra yürümüş, sonra durmuştu. Covey nefes almak için yeniden çıktığında bir bağırtı duydu. İki adamın babasını yere serdiğini ama Bunny'nin ağabeyinin adamları babasının üzerinden çektiğini gördü. Küçük Adam'ın elemanları olmalılardı.

Babası elbiseyi yerden almak için eğilmişti. Üzgün görünüyordu.

Babası...

Eh, artık çok geçti. Babası kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Johnny Lyncook şu horoz dövüşlerine gitmeden önce, borca girmeden önce, kızını bir çuval kırmızı fasulye gibi satmadan önce iki kez düşünmeliydi. Evet, Covey babası da dahil hepsinin kendisinin öldüğünü düşünmesine izin verecekti. Babası ondan geleceğini çalmıştı, Covey de şimdi onu yeniden eline alıyordu.

Covey irkildi. Karanlıkta biri vardı. Covey nefesini tuttu.

"Covey!"

Bunny'ydi bu.

Tabii ya!

Gibbs dışında Covey'nin mağarayı ne kadar iyi bildiğini bilen tek kişi Bunny'ydi. Ama Gibbs artık yardım etmek için çok uzaktaydı.

"Çok geç olana kadar bekleme. Eğer fikrini değiştirirsen," demişti Gibbs, birlikte geçirdikleri o son günde, Covey gömleğine yapışmış ağlarken, "bana bir mektup gönder ve gelip beni bul." Ama Covey yapamamıştı, şimdi olmazdı. Bir uzun mesafe araması bile yapamazdı. O artık bir kanun kaçağıydı. Eğer kaçma şansı olacaksa, eğer değer verdiği insanları korumak istiyorsa, bildiği herkese ve her şeye karşı kapılarını kapamak zorundaydı.

tg:@novaebook

Bunny önce açtığı sonra da hemen kapadığı bir el feneriyle orada dikiliyordu. Sevgili, sevgili Bunny, bir havlu ve kuru kıyafetler, su ve yemek, ayrıca Pearl'den para getirmişti. Güvenilecek birinin adresini getirmişti. Bunny, Covey'yi o kadar seviyordu ki onun kaçıp gitmesini sağlıyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Londra

Covey otobüsün penceresinden dışarı baktı. Üniversitenin yaklaştığını görebiliyordu. İniş düğmesine bastı ve dışarıya adımını attı, bacakları titriyordu. Kampüs açılardan, sütunlardan ve yeşilliklerden oluşan bir genişlikti. Londra bu anlamda komik olabilirdi. Çok fazla taş vardı ama çok fazla yaşam da vardı. Covey yolun karşısında bir bank bulup oturdu ve gelip geçen insanları izledi. Hırkasını vücuduna iyice sardı ve sohbet eden, gülen ve kaş çatan tüm o yüzleri izledi. Olabileceği insanları, yaşayabileceği hayatları.

Burada başka kahverengi tenli insanlar da vardı; öğrenci gibi görünen insanlar ve hatta biri hoca olmalıydı. Gri saçları, fitilli kadifeden ceketi ve rahat bir havası vardı. Yine de Gibbs'i seçmekte hiç sorun yaşamayacağından emindi. Çoğu insandan daha uzun boylu ve daha koyu renk tenli olacaktı. Ve o da Covey'yi fark edecekti, Covey bundan emindi, atkuyruğunu kesmiş olsa, bukleleri bir şapkanın altından gizli olsa ve şapkasının siperini yüzüne doğru indirmiş olsa bile Gibbs onu fark ederdi. Gibbs'in kendisinin burada olduğunu sezeceğini, onun gelişini bir resifin üzerinden geçen bir akıntı gibi hissedeceğini, Covey'nin kalbi

tg:@novaebook

kazağının altında atarken Gibbs'in doğrudan oturduğu banka geleceğini hayal etti.

Aslında sadece geçen sonbahar gelmiş olsa bile İngiltere'ye gelişinin üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Adadan kaçmak için dakikalar sayarken kendisini gemiden ayıran o koyu renkli su şeridini hatırladı. Rampadan yukarı ilerleyen kalabalık yolcu grubunun peşinden giderken sürekli omzundan geriye doğru baktı ama endişelenmesine gerek yoktu. Geride kalan herkes onun öldüğünü düşünüyordu. Buraya, adanın diğer ucuna, Londra ve Liverpool'a gitmek üzere olan bir gemiye bakmak hiçbirinin aklına gelmezdi.

1948 İngiliz Vatandaşlık Yasası, Milletler Topluluğu vatandaşlarının İngiltere'ye serbest giriş yapmalarını sağlıyordu. Covey, 1965 yılının sonbaharında on sekiz yaşına basmıştı ve Pearl'ün bir tanıdığının çocuklarına bakıcılık yapmak üzere annesinin soyadıyla yolculuk ediyordu. Artık adalardan göçü sınırlayan yeni düzenlemelere rağmen, Coventina Brown için sorunsuz bir aktarma sağlayacak araçlara sahip bir aileydi bu kişiler.

Covey, geçiş ve sahte evraklar karşılığında işvereni için en az bir yıl çalışma sözü vermişti. Kendisini alan aile bu işin risklerinin farkında değildi. Sadece bir arkadaşlarının genç bir akrabasına deniz ötesinde yeni fırsatlar kazanmasında yardımcı olduklarını düşünüyorlardı. Ve yetkililer tarafından sorgulanmaktan kurtulacak kadar varlıklı ve açık tenliydiler. Ancak Pearl'ün başkentteki bağlantısı Covey'ye yakalanma tehlikesini ve kendisine yardım etmek için elinden geleni yapanlara karşı sorumluluğunu hatırlatmıştı.

"Senin için yaptığımız şey yüzde yüz *âdetlere uygun* değil, biliyorsun," demişti Pearl'ün bağlantısı. Covey onu sadece Bayan Eunice olarak biliyordu. Tam adını hiçbir zaman öğrenememiş-

tg:@novaebook

ti, sadece onun geleneksel ilaçlar konusunda bilgili bir ebe olduğunu ve adanın dört bir yanından kadınların "kadın doğasına ilişkin sorunlar" için ona danıştığını biliyordu.

Bayan Eunice, Covey'ye sahtecilik için yasal yaptırımlar olduğunu hatırlattı. Sahte bir kimlikle seyahat etmeye karşı yasal yaptırımlar vardı. Bir cinayet şüphelisinin kaçmasına yardım edenlere karşı yasal yaptırımlar vardı. Gibbs'i bulmaya çalışmak, Pearl ya da Bunny'yle iletişime geçmeye çalışmak ve hatta yolculuk gemisinde yanlış kişiyle arkadaş olmak Covey'nin başını belaya sokabilirdi, kendisine yardım etmeye çalışan ya da onu önemseyen insanlardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bayan Eunice'in tavsiyesi açıktı: "Etrafındaki insanlardan hangisinin *boşboğaz* olacağını bilemezsin, değil mi? İnsanların *hepsinin* siyahi olmadığı bir yere gittiğini unutma. Sen adadan bir kadınsın ve onlardan daha iyi davranman gerekiyor."

Covey saçlarını ve ayakkabılarını temiz tutacak, elbiselerinin dizinde ya da çok üstünde olmamasını sağlayacaktı. Dans salonlarından ve konserlerden uzak duracaktı. Sokak gösterilerinden uzak duracaktı. O günlerde İngiltere'de harabe haldeki evlerde yaşamaktan, polis copları yemekten, eğitim alıp da işlerden ret yemekten bıkmış siyahi insanlar tarafından gittikçe daha fazla protesto gerçekleştiriliyordu. Adalıların alışveriş yapmayı sevdiği büyük marketlerden uzak durmalıydı. Bu, geldiği yerden birileriyle karşılaşma ihtimalini en aza düşürecekti. "Gizli ol," demişti Bayan Eunice. "Kendini güvende tut, beladan uzak dur."

Başka bir deyişle, diye düşünmüştü Covey, yalnız kal.

Ama Covey anlıyordu. Küçük Adam'ın ailesinden olabildiğince uzak durması gerekiyordu. Göze çarpmadan biraz zaman geçmesine izin vermeliydi. Eninde sonunda bu denizaşırı ülkede eğitimine devam edebilecekti. Eninde sonunda, Gibbs'i arayabilecekti. Kötü

tg:@novaebook

günlerde, uyuyamadığı gecelerde Covey, Gibbs ile yaptıkları tüm planları düşünürdü. Ama onunla çok erkenden bağlantıya geçme riskini alamazdı; günün birinde geçerdi belki. Ya da geçmezdi.

Yüzemiyor oluşu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Covey bulabildiği her fırsatta yürüyüşe çıkardı ve etrafında gördüğü sürprizlerle kafasını dağıtırdı. Londra'nın fotoğrafları ve haber filmleriyle büyümüştü ve şehri bildiğini sanırdı ama şimdi görüyordu ki şehrin neye benzediğine dair hiçbir fikri yoktu. Trafik, reklamlar, tuğladan duvarları olan dükkânlar... Canlı mankenler, genç kadınlar bir vitrinin içinden kıyafetlere modellik yapıyordu. Ofislerde çalışan kızlar kışın bile mini mini etekleriyle sokaklarda dolaşıyordu. Kurşun renkli nehir her şeyin kalbini delip geçiyordu, neredeyse her yerde kömür kokusu vardı.

Covey arada sırada, yıkık dökük binalara, kaldırıma saçılan çöp yığınlarına ve kendi memleketinde hiç görmediği, sefalet derecesinde bir soğuğa karşı birbirlerine sıkı sıkı sarılan beyaz ve kahverengi insanlara denk gelirdi. Bunlar, artık tadını çıkaramadığı tüm o şeyleri düşünmesine neden olurdu. Havadaki sıcak, ipeksi his, olgunlaşan meyvelerin esintisi, Karayip Denizi'nin tatlı-tuzlu kokusunu... Bazı günlerde, güneşte kuruyan inek gübrelerinin kokusunu ve etrafında uçuşan sineklerin sesini bile özlediği oluyordu. Covey'nin etrafındaki yeniliklere alışması biraz zaman alacaktı.

Ve dik dik bakılmaya alışması da zaman alacaktı.

Hakkında fısır fısır bir şeyler söylenmesine alışması...

Tamamen yok sayılmasına alışması...

Adalardan bir kadın gibi muamele görmeye alışması...

Aylarca bu şekilde yaşamak, Covey'nin insanlardan uzak durma isteğini yumuşattı. Karayipler'den gelen ve aşina olduğu aksanına ısınan, kendisi gibi genç kadınlarla tanışması çok

tg:@novaebook

sürmedi. Çeşitli ülkelerden gelen insanların sosyalleşmek ve bilgi alışverişinde bulunmak için toplandığı büyük bir ev vardı ve neyse ki orada kendi küçük kasabasından kimseler yoktu.

Covey onların hikâyelerini dinledikçe, kendisini işe alan ailenin o ilk yağışlı, soğuk mevsimde kendisine verdikleri botlar ve eldivenlerle ne kadar şanslı olduğunu anladı. Covey'nin işverenleri aile kütüphanesinden okuması için ona kitaplar vermişti. Kendisinin aksine diğer kızlar kalacak yer bulmakta zorlanmış, *Kalacak Yer* yazan kapılardan geri çevrilmişlerdi ve lavabosu olan bir odaya işteki beyaz kızlardan daha fazla para ödüyorlardı.

Covey'nin işverenleri, onunla bir bireymiş gibi konuşuyorlardı çünkü bağlantıları Pearl'e kadar uzanan iyi konumdaki bir devlet yetkilisi adamla arkadaştılar. Devlet yetkilisi adamın eşi Bayan Eunice'i tanıyordu ve görünüşe göre Bayan Eunice, Covey'nin babasına ve diğer dükkân sahiplerine mal satan toptancının eşinin okuldan eski bir arkadaşıydı. Erkeklerin hiçbiri Bayan Eunice'i duymamıştı ama kadınların hepsi hayatlarının bir noktasında yardım için onun kapısını çalmıştı. Ve hepsi de Pearl'ün siyah pastalarını ya satın almış ya da tadına bakmıştı.

Covey'nin aksine, tanıştığı adalı kadınların çoğu buradaki eğitimlerini bitirir bitirmez ya da dönmek için gerekli parayı biriktirir biriktirmez Karayipler'e geri dönmeyi planlıyordu ama gerçekte çok azı bunu gerçekten yapacak imkâna sahipti. Bazıları âşık olurdu ve bazıları da ortadan kaybolurdu, dedikodulara göre çocuk yapmak için bir yerlere gitmiş olabilirlerdi.

"Ya Judith?"

"Judith mi? Bir süredir görmedim."

Sonra sessizlik olur, bir baş sallanır, birkaç kaçamak bakış atılırdı. Bir kereden fazla sormamak gerektiğini bilirlerdi.

tg:@novaebook

Kadınların hepsi İngiltere'ye gelmeden önceki hayatları hakkında konuşurdu. Geçmişi hakkındaki doğruları söyleyemeyen Covey ise bunun yerine kendi uydurduğu bir çocukluktan bahsederdi. Çekik gözlü baba, evden kaçmış anne olmadan. Kendi büyükannesinden çok daha uzun süre yaşamış bir büyükanneyle büyüdüğüne dair belirsiz bir resim çizerdi. Adanın hiçbir zaman görmediği kırsal kesimlerinde yaşamaktan bahsederdi.

Kadınların bazıları hemşirelik okumak için adadan getirilmişti.

"Ulusal Sağlık Hizmetleri'nde her zaman hemşire eksikliği vardır, bilirsin," demişti kadınlardan biri Covey'ye. "Bunu düşünmelisin. Sana yardımcı olabilirim."

Convey çok geçmeden ikna oldu. Hemşirelik okuluna kaydolmak için bakıcılık pozisyonunu bırakacaktı. Kendisi için doğru mesleğin bu olduğundan emin değildi, sadece ilerlemek ve hayatının kontrolünü eline almak için ne gerekirse yapacağını biliyordu. Babasını düşündü. Babası kendi hayatının kontrolünü kaybetmişti ve Covey burada bunun bedelini ödüyordu.

Covey de İngiltere'ye gelmek istemişti ama bu şekilde değil. Yalnızlık en çok uyku vakti geldiğinde canını sıkıyordu. Bazen kitap okumak için çok üzgün olduğunda yatağının kenarında oturur ve ahşap kutusunun üst kısmında elini gezdirirdi; kutunun abanoz kapağı bir çocuğun kolu kadar pürüzsüzdü ve oymalı kenarları parmak uçlarını gıdıklıyordu. Kapağı kaldırır ve sonra düşmesine izin verirdi, sonra yeniden kaldırır ve annesini düşünerek tekrar tekrar aynı şeyi yapardı. Evi düşünerek...

Covey'nin elinde adadan kalan tek şey bu kutu ile aklında ve yüreğinde saklayabildiği diğer şeylerdi. Pearl'ü, Bunny'yi ya da Gibbs'i bir daha görüp göremeyeceğini düşünmemeye çalışıyordu. Kendi kendine, er ya da geç işlerin değişebileceğini ve hayatını yaşama konusunda yeniden özgür olacağını söylerdi.

tg:@novaebook

Ama o zamana kadar hayatı sadece kendisine ait değildi. Covey buraya sadece babasının aptallığı ve Küçük Adam'ın acımasızlığı yüzünden gelmemişti. Diğer insanların iyilikseverliği sayesinde de buraya gelmişti. Görünmez olmayı onlara borçluydu.

Ama aylar geçtikçe, Gibbs'in dışarıda bir yerlerde olduğu, yeniden aynı kara parçası üzerinde bulundukları gerçeğine direnmek daha zor gelmeye başladı. Covey bazen sinemaya gideceğini söylerdi ama bunun yerine Gibbs'in okuduğunu düşündüğü üniversiteye giden otobüse biner, araç eski avlunun önünde durduğunda camdan dışarı bakar ve bahçeye doğru giden yolda ilerleyen öğrencilerin arasında Gibbs'i arayarak banktaki yerini alırdı.

Covey pek çok kez kampüse gelmişti ve her seferinde kalabalığın içinde Gibbs'i aramıştı. Ama aynı zamanda onu bulma ihtimalinden de korkuyordu. Onu görüp de seslenmeden nasıl edecekti? Onunla konuşup ona dokunmadan nasıl duracaktı?

Evet, Gibbs kendisiyle bağlantıya geçmesini istemişti ama onlarınki gibi küçük bir adadan geldiğinizde herkes herkesi tanırdı. Onlarınki gibi bir adadan geldiğinizde, okyanusun diğer ucunda bile olsa tekerlerine çomak sokan insanlara zarar vermek için başka adamlar bulan, Küçük Adam gibi büyük adamların hikâyelerini duyarak büyümüş olurdunuz. Covey bunların ne kadarının efsane ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyordu. Sadece bunu öğrenme riskine giremeyeceğini biliyordu.

Genç bir adam bankta Covey'nin yanına oturdu ve bir kitap açtı. Covey, midesindeki çalkalanmayı adamın duyup duymadığını merak etti. En sonunda yerinden kalkıp sokağın karşısına geçti. Ters yöne giden bir otobüs gelip tam önünde durdu. Covey herkesin otobüse binmesini bekledi, üniversite bahçesine doğru son bir bakış attı, sonra otobüse bindi ve umudunu içine gömdü.

tg:@novaebook

Şimdi

Bayan Bennett

B ve B, şimdiye kadar size anlatmaya çalıştığım şey, benim İngiltere'de Coventina Brown adıyla yaşamaya başlamış Coventina Lyncook olduğumdu; muhtemelen anlamışsınızdır. Ya da eskiden öyle olduğumu... Bu elli yıl önce, başka bir hayattaydı. Ama yine de her şey birbiriyle bağlantılı.

Bunun şoke edici olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Ama size bunları açıklayacak başka kimse yok. Bunu anlatmayabilir, hiçbir şey söylemeyebilir ve siz ikinizin hayatlarınızı yaşamanıza izin verebilirdim ama sonra ne olacaktı? Siz ikinizin bir kız kardeşi var. Eğer şimdi, gitmeden önce size gerçeği söylemezsem üçünüz birbirinizi sonsuza dek kaybetmiş olacaksınız. Bunu sizden saklamak için çok zaman harcadım ama size bunu borçluyum. Benim geçmişimi öğrenmenizi size borçluyum çünkü bu sizin de hikâyeniz.

tg:@novaebook

Byron ve Benny

Annesi üzülmeye başlıyordu, Byron bunu onun sesinden anlayabiliyordu. Başını kaldırıp Benny'ye baktı ve gözlerinin parıldadığını gördü. Ara vermek isteyip istemediklerini sordu Bay Mitch. Byron başını salladı. Byron'ın bir an için geri çekilmeye ihtiyacı vardı, düşünmeye ihtiyacı vardı. Çok fazla isim, mekân ve tarih vardı. Acaba tüm bunları not mu etmeliydi? Hayır, bu çok garip olurdu. Yeniden Bay Mitch'e baktı. Elbette, Bay Mitch. Not alacaktı.

Byron'ın aklında kalanlar şunlardı: Annesi kaçak bir gelindi. Annesinin başka bir çocuğu vardı. Annesi bir katil olabilirdi. Ya da öyle miydi? Söylememişti. Ama o adamı öldürmediğini de söylememişti, öyle değil mi? Annesi bunu onlara nasıl yapabilirdi? Bu bombayı ortaya atıp sonra bununla tek başlarına mücadele etmeleri için onları nasıl bırakabilirdi? Byron yeniden Benny'ye bakmak üzere döndü. Benny de o Benny gözleriyle, kaşları çatılmış halde Byron'ı izliyordu ve sonra bir anda yüzü yumuşadı, kadın ayağa kalktı ve Byron eskiden tanıdığı Benny'den bir dokunuş gördü.

Düşünceli Benny... Sanki bir anda aklına gelmiş, sanki hepsi oturma odasında oturup rahatça sohbet ediyorlarmış gibi bir

tg:@novaebook

fincan kahve, çay ya da bir bardak su ikram ederken takındığı o nazik tavrıyla Benny... Bu sanki dostane bir araymış da o kayıttan biraz daha uzun süre uzak kalmak için bir bahane değilmiş, bu evde açığa çıkan kafa karışıklığından bir adım geri çekilmenin bir yolu değilmiş gibi...

Benny mutfak işleri yapmanın sakinleşmesine yardımcı olacağını biliyordu. Duyduğu her şeyi düşünürken yavaş hareket ediyordu. Annesi o adamı öldürmüş müydü? Hayır, Benny buna inanmıyordu. Buna inanmayı reddediyordu. Annesi kaçmıştı çünkü bir fırsat görmüştü. Ama nasıl olmuştu da Byron ve o annesiyle bunca yıl yaşamış ve onun bir şeyler sakladığını anlayamamışlardı?

Benny kullanılmış kahve filtresini attı ve kutudan yeni bir tane çıkardı. Kepçeden kâğıt filtreye düşen kahve tanelerinin sesini dinledi, yeni kahve kokusunu içine çekti ve Benny bir tabağa kurabiye koyarken annesi de tam oradaymış gibi düşündü. Annesi hiçbir zaman kurabiye demezdi, bisküvi derdi. Benny sadece bakmak için baharat çekmecesini açtı. Yenibahar, *jerk* baharat karışımı,* kimyon ve tarhun otu şişelerini karıştırdı. Kuzey ve güney bölgesinden baharatlar... Ayağında çoraplarla buzdolabına doğru yürüdü ve annesinin terliklerinin yerde çıkardığı sesi hatırladı.

Benny buzdolabının önünde durdu, soğuk havanın ayak parmaklarına vurmasına izin verdi ve annesinin yaptığı son pastayı düşündü. Pastanın dondurucuda beklediğini biliyordu ama şu anda oraya bakmaya dayanamazdı. Bunun yerine alnını buz-

* Karayipler'e özgü, genellikle etlerin marine edilmesi veya pişirilmesi için kullanılan, İskoç biberi, karabiber, kimyon, tarçın, kişniş, zencefil, kekik, sarımsak ve soğan gibi baharatları içeren bir karışım –çn.

tg:@novaebook

dolabının üst kapağına yasladı. Ne zaman birlikte siyah pasta yapsalar "*Bu senin mirasın*," derdi annesi ve Benny annesinin ne demek istediğini bildiğini düşünürdü. Ama şimdi görüyordu ki ne demek istediğinin yarısını bile bilmiyordu.

Oldukça yakın bir zaman önce, Benny'nin annesinin, kendi annesinin mutfağında siyah pasta yapmayı öğrenmek için çok küçük yaşta öksüz kaldığını düşündüğü bir nokta olmuştu. Benny, annesinin siyah pasta yapmayı yetiştirme yurdundaki rahibelerden öğrendiğini düşünmüştü. Böyle bir şey var mıydı? Siyah pasta yapan rahibeler? Peynir yapan şu rahibeler gibi? Çikolata yapan şu keşişler gibi?

Annesinin çocukluk hikâyeleri her zaman belirsizdi. Çakışan tarihler, eksik detaylar vardı. Pek çok eksik detay... Benny, annesinin geçmişine dair söylememeyi tercih ettiği şeyler olduğunu hissederek büyümüştü. Anne babasının çocukluklarının kendisininki kadar kolay olmadığını duyarak büyümüş, bu yüzden daha fazlasını öğrenmek için ısrar etmemişti. Eh, artık en sonunda bunun için bir şansı vardı ama bu düşünce onu korkutuyordu. Benny, annesi hakkında ne kadar şey öğrenirse onu o kadar kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

•

tg:@novaebook

Bayan Bennett

Bazen, insanlara kendimizle ilgili anlatmadığımız hikâyeler, anlattıklarımızdan daha önemlidir. Size bir yetimhanede büyüdüğümü söyledim çocuklar, ama elbette öyle olmadı. Bunun için bir nedenim vardı. İngiltere'de, benim adada büyüdüğüm yerden başka bir bölgede, rahibeler tarafından yetiştirilmiş bir arkadaşım vardı. Onunla tanıştığımızda ben hâlâ oldukça yalnızdım, önemsediğim herkesten ayrı düşmüş gibi hissediyordum ve onları bir daha görüp göremeyeceğimden ya da bunu nasıl yapabileceğimden emin değildim. Eh, bu arkadaşım bir nevi beni ele geçirdi ve hayatımdaki boşluğu doldurdu. Benim buna ihtiyacım vardı. O olmasaydı ben bugün burada olmazdım.

Özür dilerim. Bir saniye. Biraz durabilir miyiz, lütfen?

Evet, kaydı durdurun.

Özür dilerim, bu çok zor.

tg:@novaebook

İKİNCİ KISIM

@novaebook

tg:@novaebook

Öncesi

Elly

Elly'nin babası geri dönmeyecekti, yetimhanedeki rahibeler kendisine bunu hatırlatmıştı. Babası, annesiyle beraber cennete gitmişti ve artık küçük bir kız arayan yeni bir aile vardı. Hazırlanma zamanı geldiğinde, rahibeler Elly'yi arayıp durdu ama Elly ilgilenmiyordu. O, arka bahçede toprağı kazıp deniz kabuklarını çıkarmakla meşguldü.

Bu kısımda hiç kum yoktu, görünürde hiç sahil yoktu, sadece sarı-kahverengi toprak vardı. Yine de burada bej rengi, beyaz ve pembemsi renklerde milyonlarca, milyarlarca deniz kabuğu vardı ve Elly o yaşta bile kabukların sihirli olduğunu biliyordu; her an her şeyin olabileceği, mucizelerle dolu bir yerde yaşadığını biliyordu, babasının geri dönüp onu alabileceği bir yerde. Belki babasının onu da cennette annesi ve kendisinin yanına alacağını söylerdi Elly, ama rahibeler bunun için çok erken olduğunu, önce gidip başka bir aileyle yaşaması gerektiğini söylerdi.

Çimlerin arasından bir cırcırböceği fırladı ve yeniden zıplamadan önce Elly'nin dizinin üstüne kondu. Elly çay saatine kadar burada kalabilseydi yetimhaneye bir şeyler getiren hanımlardan pasta alabilirdi. Elly, pastanın tadını düşünerek bir

tg:@novaebook

an için yukarı doğru baktı, sonra çubuğu toprağın içine iyice itti. Topraktan bir tutam aldı, ağzına götürdü ve çiğnedi. Rahibe Mary'nin yetimhaneye götürmek üzere kendisine yaklaştığını fark etmemiş gibi yaptı. Rahibe Mary elini tutmak için uzandığında başını eğdi.

"Kıpırdamadan dur," dedi Rahibe Mary, Elly'nin saçını örerken. Elly'nin ayakkabıları parlıyordu ve elbisesi kolalanıp ütülenmişti. Rahibe Mary, Elly'nin gömleğinin yakasını düzeltti.

"Kendine bir bak," dedi Rahibe Mary. "Baban seninle gurur duyardı." Ama Elly'nin babası oradaydı, bunu Rahibe Mary'ye söylemek istedi. Elly babasını görebiliyordu. Onu pek çok kez pencerenin arkasından izlemişti ve babasının ruhu bir kelebek biçiminde ağaçların arasından süzülüyordu; kanatları parlak sarı ve siyah renkteydi. Babası camın hemen ardında, kızını kontrol etmek için kanat çırpıp eğilirdi.

"Ah, bak, bir kırlangıçkuyruk," dedi Rahibe Mary, parıldayan gözlerle pencereyi göstererek. Rahibe Mary üşütmüştü; bir mendille burnunu silip duruyordu. Gözleri kızarmıştı ve yaşlıydı. "O, tüm bölgedeki en büyük kelebek, bunu biliyor muydun?" dedi Rahibe Mary ve Elly'nin yanağına dokundu. Elly yarım ağızla gülüp hayır dercesine başını salladı.

"Buralarda onlardan artık pek görmüyoruz," dedi Rahibe Mary, Elly'nin elini tutup onu kapıya yönlendirirken. Birlikte, olabildiğince yavaşça koridorda ilerlediler. Elly, Rahibe Mary ile kalmak istiyordu ama bu konuda zaten uzun bir konuşma yapmışlardı. Kırlangıçkuyruk babasını düşündü; Başrahibe onu artık yetimhanede istemese bile, nereye giderse gitsin hiçbir zaman yalnız olmayacağını biliyordu.

Söylemeye gerek bile yoktu ama Elly'nin yeni ailesi onu birkaç ay sonra yetimhaneye geri verdiğinde Başrahibe çok kızmıştı.

tg:@novaebook

Elly, böyle bir şeyin yapılabileceğini bile bilmiyordu. Baş Başrahibe, Elly'ye kimsenin yalancı bir çocuk istemeyeceğini söyledi. O adamla ilgili küçük yalanlar söylediği için Elly kötü bir şey yapmıştı. Ama Elly yalan söylememesi gerektiğini biliyordu ve genellikle de söylemezdi zaten. Yine de rahibelerle yaşamaya geri gönderilmişti ve içlerinden buna sevinmiş gibi görünen tek kişi, Elly'ye sıkıca sarılan, saçlarını okşayan ve "Şimdi git, duanı et ve yatağa gir. Yarın erkenden dersler olacak," diyen Rahibe Mary olmuştu.

Ertesi gün, Rahibe Mary, Elly'ye gazeteden kestiği bir kırlangıçkuyruk resmi gösterdi ve onu Elly'nin alıştırma kitabının arasına soktu, Elly de böylece eve dönmüş olduğunu anladı. Sonraki gün kazmak için bahçeye koştu.

Elly zamanla adanın her zaman bir ada olmadığını öğrendi. Dünya'da bir zamanlar yaşanan patlamalar ve kaymalar karayı denizin altına itmiş, buradaki yaşam ve enkaz katmanları günün birinde suyun içinden yükselecek bir kireçtaşı örtüsü oluşturmuştu. Ve şimdi, otuz milyon yıl sonra, Elly burada duruyor ve yetiştirme yurdunun dışındaki sıcak toprağa parmaklarını batırıyor, dünyanın uğultusunu dinliyor ve o zamanlarda bile bu his olmadan yaşayamayacağını düşünüyordu.

Elly, kabukların tam olarak oraya, Elly'nin guava ve guinep ağaçları ile acı kavun çalısı arasındaki yerine nasıl geldiklerinden emin değildi. Sadece, onları yerinden çıkarıp sulu boyayla boyayabildiğinde, ya da onları ezip pembemsi kum haline getirdiğinde veya onları elbisesinin cebinde hissedebildiğinde çok mutlu olduğunu biliyordu. En güzellerini, bozuk paraları ve topraktan bulup çıkardığı oldukça eski bir tarağı sakladığı karton kutuya koyardı.

tg:@novaebook

Elly yurt gecelerinde bazen bir kabuğu elinde döndüre döndüre saatlerini harcardı. Elly daha sonra okudukça anlayacaktı ki bu kabuklar oraya ait olmamakla kalmıyordu, o zamana da ait değillerdi. Elly en sonunda kabuklarla birbirlerini bulmalarının kaderleri olduğunu anladığında memeleri yeni tomurcuklanmaya başlamıştı. Ve bu, kaderine dair anladığı ilk şeydi.

Elly, toprağı eleyip fosilleri, kayaları ve tortuları ayıklayarak geçmişine ve geleceğine bakmak için doğmuştu. Derslerine saçında bir toka, ayaklarında ayakkabılar ve kollarında kitaplarla gidebilirdi ama artık biliyordu ki bunlar geçici şeylerdi, kendisinin özündeki şey diğer insanların ona verdiği, ona seslendiği, ona söylediği ya da inkâr ettiği herhangi bir şey değildi ve bu şeylerin hiçbirinin onun dünyadaki gerçek yeriyle bir ilgisi yoktu.

Kutsal Kitap'ta *çünkü topraksın* deniyordu ve Elly artık bunun gerçekten ne anlama geldiğini biliyordu. Ezelden beri dünyanın bir parçası olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını, korkacak hiç ama hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ve hayalini gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Dünya'nın merkezindeki toprağı, kabukları ve taşları inceleyecekti çünkü kaderinde bu vardı.

tg:@novaebook

Geçit

7 Haziran 1962'de, üç güçlü deprem adayı salladı. Toprak macun haline geldi ve büyük bir tsunami, korsanların meşhur cenneti olan, adanın en zengin şehrini suya gömdü. Üç bin insan öldü. Ardından gelen bir salgında iki bin kişi daha öldü.

1961 yılının baharında, bir grup yetim plastik bir kovayı sırayla marinanın sığ sularına daldırdı. Kızlar, küçük bir adaya yapacakları günübirlik gezinin başlamasını beklerken kovaya minik balıklarla dolu su dolduruyorlardı ki üç yüz yıllık geçitteki kalıntılar içlerinden birinin ayağını kesti. Müdavimler geçidin yüzeyin altında olduğunu bilirdi ama bu kızlar uzaklardan gelmişti. Daha önce hiç marina görmemişler ve denize de hiç bu kadar yakından bakmamışlardı.

Elly o zamanlarda bilmiyordu ama o geçitte ayağını kestiğinde, hayatını yeni bir yola sokmuştu. Rahibelerin sonradan iddia ettiği üzere, neredeyse kendisini öldürecek bir enfeksiyon ve ateşle hastaneye götürüldü. Ateşi düştükten sonra, Elly her gün sabah hemşiresinin ayağındaki sargıyı açmasını, kesiğin çevresini sürdüğünde yakan bir parça gazlı bezle silmesini ve sonra ayağını temiz pamuğa yeniden sarmasını izlerdi.

"Hemşire olmayı seviyor musun?" diye sordu Elly bir gün.

tg:@novaebook

"Evet, neden ki," dedi hemşire. "Bir genç kadın için saygın bir meslek. Ayrıca insanlara yardım ediyorum." Hemşire sargı bezini bir makasla kesti ve sonra Elly'ye baktı. "Sen de günün birinde bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Elly omuz silkti. "Ben eğitim almak için İngiltere'ye gitmek istiyorum," dedi.

"Eh, İngiltere'de de büyük bir hemşire ihtiyacı var," dedi hemşire. "Ayrıca hükümet kadınlarımızı eğitim almak için oraya gönderiyor. Bunu düşünmelisin." Elly, İngiltere'deki sağlık hizmetlerinin, küçük bir çalışma anlaşması karşılığında Milletler Topluluğu'ndaki kadınların hemşirelik diploması almalarının masrafını karşıladığını zaten biliyordu. Bunu yetiştirme yurdundaki mutfakta bulunan radyodan duymuştu. Kaderini gerçekleştirme yolundaki ilk adım hemşirelik okuluna gitmek olabilirdi. Elly, hastanede kaldığı sürede bir plan geliştirdi.

Ortaokulu bitirmesine daha birkaç yılı vardı ama artık ne istediğini biliyordu. Lisede çok çalışacaktı ve zamanı geldiğinde hemşire olmak için okyanusun ötesine seyahat edecekti. Bir hastanede ya da bir doktorun ofisinde iş bulabilirdi. Sonra da gerçekten istediği şeyin eğitimini alabileceği bir üniversiteye başvurabilirdi. Elly'nin kaderinde olan şeyin bir adı vardı, bunu kitaplarda görmüştü. Elly bir jeolog olacaktı.

Zamanlaması çok iyiydi. O günlerde yetimhanenin hayırseverleri onun deniz ötesi yolculuğunu karşılayacak kadar cömertti. Sınav sonuçları neredeyse adadaki herkesin sonucundan daha iyiydi ve bu türden bir şey bir sponsoru gururlandırırdı. Altı yıl sonra İngiltere'de Coventina Brown ile tanıştığında Elly hemşirelik eğitimini bitiriyordu ve şimdiden yeni bir plan hazırlamaya başlamıştı.

tg:@novaebook

Pasta

"Hadi, Elly," dedi Coventina.

Elly gözlerini kapamıştı ama kirpiklerinin arasından mum ışıklarını yine de görebiliyordu. Derin bir nefes alıp üfledi. Yirmi bir yaşındaydı. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, binlerce kilometre ötedeki bir yetimhanede yaşayan zayıf bir çocuktu.

On yaşında, her zaman aç olan ve hiç uyumayan Elly.

Karanlıkta, soğuk karoların üzerinde çıplak ayakla yürüyen Elly.

Holde hiç akrep olmaması için dua eden Elly.

Mutfak kapısının orada, konserve arayan Elly.

Roma batırılmış meyvelerin kokusunu alan Elly.

Konserveden pastanın kırıntılarını toplayan Elly.

Parmaklarını yalıyor, kapağını kapıyor.

Yatağına doğru koşturup hiç rahibe olmaması için dua ediyor.

Şimdi kendisine ait pastası vardı. Doğum günü mumları onun içindi. Alkışlar ve kucaklamalar tamamen onun içindi. Londra'daki bu kiralık odanın mutfağını paylaşan kızlar meyveleri haftalarca bekletmiş ve yumurtaları ayırmıştı, sadece kendisi için. Elly'nin hâlâ bir annesi, bir babası yoktu ama yalnız da değildi.

tg:@novaebook

"İşte," dedi Coventina, pastayı kesmesi için bir bıçak uzatarak. Coventina pastayı yapmış, Edwina şeker kremasını hazırlamıştı ve yetim Elly mutluydu. Serin ve nemli bir şehirde, adadaki evinden bir okyanus uzaklıkta yeni bir aile bulmuştu.

Elly adaya ne zaman geri döneceğini bilmiyordu. Yıllar sürebilirdi. Rahibe Mary'nin kendisine verdiği kelebek resmini, bir Kutsal Kitap'ın arasında saklıyordu. Rahibe Mary'den gelen bir mektubu, yetimhanenin bahçesinden birkaç kabuğu ve toprağı kazarken bulduğu eski tarak ile bozuk paraları sakladığı bir kutusu vardı. Günün birinde geri dönecek ve Rahibe Mary'ye hemşirelik okulundaki kızlarla olan fotoğrafını gösterecekti. Kızlar akıllı görünüyorlar, gülümsüyorlar ve sanki her zaman birliktelermiş ve hep de öyle olacaklarmış gibi yan yana duruyorlardı.

@novaebook

tg:@novaebook

Covey ve Elly

Covey, Eleanor Douglas ile üniversite hastanesinde ilk kez karşılaştığında Eleanor, "Bana Elly de, jelly gibi ya da belly!" demişti. Çok ciddi görünen bir kızdı ama bazen Covey'yi güldüren bu gibi şeyler söylerdi. Covey kendisiyle aynı adadan gelen biriyle arkadaşlık kurarak ve birbirini tanıyan kadınlarla aynı pansiyona taşınmayı kabul ederek risk aldığını biliyordu. Yine de Elly, "Neden gelip bizimle yaşamıyorsun?" diye sorduğunda bu sanki yapılacak en doğal şeymiş gibi gelmişti.

Elly'nin kahkahalarının pamuk gibi havasında, mutfak masasının üzerindeki bezelye ve pirinç tencerelerinde, sokakta birlikte yürümenin yeni hissinde, Covey o âna kadar ne kadar kötü hissettiğini ancak o zaman fark etmişti. Yüzme kulübünden beri herhangi bir grubun parçası olmamıştı. Bunny'den beri hiç gerçek arkadaşı olmamıştı.

"Şşş," demişti kızlardan biri bir gece, yavaşça bölme duvarına vurup odalarının kapısından seslenerek. Elly ile her zamanki gibi çok yüksek sesle konuşuyorlardı. Böyle şeylere dair kuralları vardı. Ev sahibeleri yerine ev arkadaşlarının kendilerini uyarması daha iyiydi. Yatakta olmalılardı ama bunun yerine ikisi de kar-

tg:@novaebook

yolalarının arasındaki zeminde yerde oturuyor, Elly'nin halının üzerine yaydığı haritaya bakıyorlardı.

"Yani, biz burayız," dedi Elly. "Gördün mü, burası? İngiltere'nin bu kısmındaki kayalar en genç olanlardan. Çoğunlukla kil ve buzullardan geriye kalan diğer topraklarla kaplılar."

"Buzullar," diye tekrarladı Covey. Doğanın böylesine büyük, yavaş ve soğuk bir gücünün dünyayı şekillendirmiş olması fikri merakını celbetmişti. Bu onun denizi düşünmesine, çocukken kendilerine Dünya'nın denizlerle çevrili bir kara parçası olduğunun öğretildiğini ama aslında tam tersi olduğunu düşünmesine neden oldu.

"Bu toprak parçası, burada," diye devam etti Elly, parmağını haritanın cilalı yüzeyinde kaydırarak, "şiddetli süreçlerle var olmaya zorlandı ve bugünkü haline geldi." Kaşlarını kaldırdı. "Bizim adamıza olandan pek de farklı değil, anladın mı?"

Covey başını salladı. Gülmemeye çalıştı. Elly'nin o anki ifadesi, onun Covey'yle neredeyse aynı yaşta birinden ziyade orta yaşlı bir öğretmen gibi görünmesine neden oluyordu.

"Eğer zamanda yeterince geriye gidersen, her şeyin bir başka şeyle bağlantılı olduğunu göreceksin."

Covey şimdi bulundukları yerden ikisinin de büyümüş olduğu uzaklardaki yere doğru uzanan okyanusu düşündü. Ve bunu yapmaya niyetlenmiş olmasa da kendisini önceki hayatı hakkında konuşurken buldu. "Ben eskiden yüzerdim," dedi Covey. "Eskiden denizde yüzerdim. Metrelerce ama metrelerce yüzerdim."

"Gerçekten mi?" dedi Elly. "Ne heyecanlı!"

Covey, herkese söylediği gibi adanın güneyinden değil de kuzey kıyısından olduğunu açıkladı. "Dünyanın en güzel körfezine sahiptik."

tg:@novaebook

Covey o zamana kadar geçmişine dair uydurduğu hikâyeye kısılıp kalmıştı. Elly'ye ya da başka birine Küçük Adam'la zoraki evliliğinden ya da onun ölümünden ve hatta Gibbs'ten bile bahsetmemişti ama Elly'ye üzücü bir aile durumu yüzünden evden ayrıldığını anlatmıştı. Artık daha fazlasını söylememek için kendisini tutuyordu.

"Burada yüzmeyi denedin mi hiç?" diye sordu Elly.

Covey yüzünü buruşturdu. "Denedim ama yapamadım. Çok soğuk. Benlik değil."

"Ben yüzmeyi hiç öğrenmedim," dedi Elly. "Sadece bir kere sahile gittim."

Covey'nin ağzı bir *aa* dercesine aralandı. Bu onun hayal bile edemeyeceği bir şeydi, özellikle de onlarınki gibi küçük bir adada.

Elly de Covey'ye sahilden uzakta ve denizin yukarısında, tarih öncesi bir okyanusun midye kabuklarını bıraktığı bir yerde büyüdüğünü anlattı. Hırkasının cebine uzanırken gözleri parıldıyordu.

"Bak," dedi Elly, elini açıp pembe ve beyaz renkli üç kabuk göstererek. "Bu," dedi, Covey'ye doğru eğilip, "benim yapacağım şey. Bu, hemşirelik okulundan sonra yapacağım şey."

"Kabuk toplamak mı?" diye sordu Covey.

"Hayır," dedi Elly gülerek. "Onlar üzerine çalışmak. Jeoloji. Dünya hakkında her şey. Okyanuslar, volkanlar ve buzullar," diye devam etti Elly. "Tek ihtiyacım olan şey üniversiteyi orada okuyabilmem için ikna edici bir tavsiye mektubu almak. Bazı kız öğrencileri var ama..." Cümlesini yarıda bırakıp sertçe nefes verdi. Covey başını salladı. Elly'nin söylemesine gerek yoktu. Şimdiye kadar konuşmalarında neyi dile getirmemeye çalıştıkla-

tg:@novaebook

rını biliyordu: insanların onları nasıl gördüğü ve bunun hayatta kendilerinden beklenen rolleri nasıl şekillendirdiği.

Alçak sesle, anavatanlarında maruz kaldıkları bazı lakaplara ve diğer önyargı biçimlerine karşı duydukları dehşeti paylaştılar. Çünkü adanın bağımsızlığından beş yıl sonra bile, Büyük Britanya onlar için anavatan anlamına geliyordu. Çocukluklarını İngiliz yönetimi altında geçirmişler ve bir İngiliz eğitimi almışlardı.

Covey ve Elly, öncelikle ait oldukları yerin, yetiştikleri adanın tepeleri, mağaraları ve sahilleri olduğu konusunda hemfikirlerdi ama yaşamlarını bu kadar çok etkileyen kültürün de bir parçası olduklarını hissediyorlardı. Büyük Britanya'ya taşınmak, bir akrabanın evinde kalmak gibi olmalıydı. Her şeyini kaybetmiş iki genç insan için güvenli bir liman...

Elbette, Atlantik'i geçtikten sonra durum pek böyle değildi. Elly Londra'da kendisini ikili bir varlıkmış gibi hissettiğini söylemişti; bir tür karışım gibi, hem evinde hem de yabancı biri gibi, hem hoş karşılanan hem de karşılanmayan biri gibi. Altmışlı yılların sonunda savaş sonrası rahatlama ve iyimserlik azalmaya başlamıştı. İnsanlar sınırlı kaynaklardan endişe duyuyordu. Bu, hükümetin tekrar tekrar raporlanan istihdam sıkıntılarını karşılaması için göçmenleri çağırmasına rağmen, süregelen hoşgörüsüzlüğü körüklemişti.

"Endişelenme, Elly," dedi Covey ona. "Bir yolunu bulacaksın."

"Biliyorum," dedi Elly, artık haritayı toplarken. "Bulacağım. Peki ya sen?"

"Ben mi?" dedi Covey, derin ve yavaşça nefes alarak. *Hiçbir şey söyleme, Covey. Hiçbir şey söyleme.* "Eh, hemşirelik benim için iyi bir fırsat."

tg:@novaebook

"Ama aldığın sertifikayla daha iyi maaş ya da promosyon almayacaksın. Bizim gibi ada kızlarının çoğunun daha yüksek seviye sertifikalar almasına izin vermediklerini biliyorsun."

Covey ellerine baktı, parmaklarının avuçlarıyla birleştiği noktalar kuruyup çatlamıştı. Hastaları tedavi etmekten çok lazımlıkları ve klozetleri temizliyor gibiydi. Elly haklı mıydı?

"Benim için şimdilik önemli değil," dedi ve ellerine bakmaya devam etti. "Aksi halde ne yapacağımdan emin değilim." Ki bu doğruydu.

Ama Coventina hemşire olacak insan değildi, Elly bunu görüyordu. Elly'nin kendisi de değildi. Elly için hemşirelik bir sondu ve sıradaki adımlarını çoktan planlamıştı. Covey'ye jeoloji okumayı planladığını söylediği o geceye kadar hiç kimseye isteklerinden bahsetmemişti. Rahibe Mary'ye bile asla anlatmamıştı.

Zamanı geldiğinde, Elly bir jeoloji bölümüne kaydolma konusunda yardım almak için danışmanına başvurdu. Evet, fen dersleri geçmişi ağırlıklı olarak biyoloji ve kimyayla sınırlıydı ama kendi başına jeoloji okumaları yaparak epey ilerlemişti. İstediği eğitimi alabilecek nitelikte olduğuna ikna olmuştu.

Elly, aklındakileri söylerken cebindeki bir kabuğa dokundu. Danışmanını ikna etmenin biraz zaman alacağını anlamıştı ama başarılı olamayacağını beklememişti. Kendisine fen dersleri konusunda ne kadar başarılı olduğunu söyleyen kadın şimdi bir tavsiye mektubu vermeyi reddediyordu. Elly kabuğu parmaklarının arasında o kadar sıktı ki kabuk kırıldı.

Danışmanı, kendisi gibi eğitim almış ve gelecek vadeden genç adalılara, ulusal sağlık sisteminin çok geniş fırsatlar sunduğunu hatırlattı. Belki, Elly'yi ileri seviye hemşirelik eğitimi için önerebilirdi. Ama Elly başhemşirenin odasından çoktan çıkmıştı. Elly'nin gerçekleştireceği bir hayali vardı.

tg:@novaebook

Elly, o akşam eve döndüğünde Covey'ye planından bahsetti.

"Beni bir hemşire olarak kalmaya zorlamayacakları bir yere gitmem gerekiyor. Atlantik'in gerisine dönmem gerekiyor, Covey. Onlar beni Kanada'ya götürürler."

"Kanada mı?" dedi Covey. "Ama nasıl?"

"Belki Kanada'ya bile ihtiyacım yok. Ama eğer bana yardım etmeyeceklerse buradan gitmem gerekiyor ve daha iyi maaş ya da daha ucuza kalacak yer bulmam gerekiyor. Para biriktirmem ve başka bir üniversiteye nasıl gireceğimi çözmem gerekiyor."

"Ama kalman gerekiyor. Bu eğitimimizin bir parçası."

"Evet. Bu yüzden olabildiğince çabuk şekilde buradan uzaklara gitmemiz gerekiyor."

"Gitmemiz mi?"

"Evet, Coventina. Gitmemiz." Elly yürümeyi bırakıp Coventina'nın önünü kesti. "Sen burada ne yapıyorsun? Bazen geceleri hiç uyumuyorsun. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Neden kalıyorsun? Şehir değiştirebiliriz. Bu güzel olur."

Başka bir şehre, başka soğuk ama deniz kıyısında bir şehre gitmek üzere binebilecekleri bir tren vardı, evet, ve Elly ikisini de varlıklı bir ticaret şirketinde sekreter olarak işe aldırabilecek birilerini tanıyordu.

"Adalarla ticaret yapıyorlar," dedi Elly. "Orada Karayipler'den de insanlar var." Artık gözleri ışıldıyordu. "Hoş bir adamla tanışabilirsin," dedi.

Covey yorgundu. Bir süredir yeterince değişim yapmış gibi hissediyordu. Ama Elly gitmeye hazırdı; Covey onsuz ne yapardı? Elly, Covey'nin Bunny'den sonraki ilk gerçek dostuydu. Ve Elly, dünyadaki gerçek yerini bulmaya kararlı olduğu için Covey de kendisini onun hayaline bıraktı. İkisi de çantalarını topladı ve Edinburgh'ya doğru yola çıktılar. Tren, Covey'nin ruh halini

tg:@novaebook

sakinleştiren inanılmaz derecede yeşil bir kırsaldan hızla geçti. Covey kendisine hayatta kalmanın, kendisiyle önceki hayatı arasına mesafe koymanın yolunun bu olduğunu söyledi. Ardına bakmayı bırakmanın, her gün Gibbs'i daha az düşünmenin yolunun bu olduğunu...

@novaebook

tg:@novaebook

Elly Olmak

Covey en başta çok az şey hatırladı. Bir korna sesi, raylara sürten metal tekerlerin çığlığı, yuvarlanma, yuvarlanma ve yuvarlanma...

Kendine gediğinde, toz ve duman bulutu arasında seçebildiği ilk şey olan arkadaşının el çantasının sapını kavradı. Çok daha sonra, çığlıkları, kokuları, vücudunun her yerinin acıdığını, emekleyip Elly'ye seslenirken dizinin sürtündüğü sıcak metalin yanmasını hatırlayacaktı. Covey, Elly'nin kolunu ve mağazadan gururla satın aldığı saatini gördü. Arkadaşının kolunu yakaladı. "*Elly, Elly!*" diye haykırdı. Sonra Elly'nin kalan kısmını gördü ve arkadaşının bu hali Covey'nin bayılmasına neden oldu.

Covey ayıldığında, kolunda bir tüp ve başında bir ağrıyla hastanedeydi. Yastığın üzerindeki saçının kokusunu alabiliyordu; yanmış benzin ve duman, pamuklu çarşafların ve tuvalet ispirtosunun kokusuna karışıyordu ve ayrıca bir lazımlıktan gelen hafif bir koku vardı. Hastane yatağının yanındaki sandalyenin üzerinde duran Elly'nin el çantasını gördü. Kendi çantası neredeydi? Şapkası neredeydi?

Battaniyesinin altına baktı. Üzerinde pamuk bir sabahlık vardı. Kıyafetleri nereye gitmişti? Ceketinin cebinde annesinin

tg:@novaebook

ahşap kutusunu taşıyordu. İçine para doldurmuş ve kutuyu yolculuk için ceketinin astarına diktiği cebe sokmuştu, kutuyu yoklamak için belinin etrafındaki alana dokunup duruyordu. Covey acıya rağmen başını daha fazla çevirdi. İşte oradaydı. Ceket gitmişti ama birisi kutuyu çıkarmış ve onu tekerlekli bir tepsinin üzerine bırakmıştı. Kutuya uzanmaya çalışarak ellerini uzattı.

Ne yaptığını gören bir hemşire kutuyu yerinden alıp Covey'ye uzattı. Covey kutuyu karnının üzerine koydu ve titreyen kollarla orada tuttu.

"Nasılsın, Eleanor?" diye sordu bir hemşire.

"Covey," dedi Covey.

Hemşire kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Coventina," dedi Covey. Hemşire telaşla uzaklaştı, sonra yanında ikinci bir kadınla döndü.

"Coventina Brown?" diye sordular, Covey de başını salladı. "Coventina, arkadaşın mıydı?" Covey konuşmak için ağzını açtı. "Çok üzgünüz, Eleanor." Başlarını salladılar. "Coventina başaramadı. Kazadan sağ çıkamadı." Elly'yi kastediyorlardı, değil mi? Covey ağzını kapadı, kurumuş kenarları gözyaşlarının tuzuyla sızlıyordu. Arkadaşının cansız elini düşündü. Zavallı Elly. Covey bir mide bulantısı dalgası hissetti ve yatağın kenarına doğru eğildi.

Hemşirelerden biri, Covey'yi yastığına geri yatırdı ve nemli yüzünü bir havluyla sildi. Covey başını çevirdi ve vücudunu döndürmeye çalıştı ama bacağındaki ağrıyla çığlık attı.

"Dikkatli ol, Eleanor," dedi hemşire. "İyi olacaksın ama oranı oldukça kötü biçimde çarptın."

"Covey," dedi Covey.

"Biliyorum, Eleanor, çok üzgünüz. Berbat bir şey bu."

tg:@novaebook

Covey artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kazadan sonra hatırlayabildiği son anları gözünde canlandırdı. Covey onu bulduğunda Eleanor hâlâ hayattaydı, Covey bundan emindi. Covey onu çekmeye çalışırken, ağır bir şeyin altından çekip çıkarmaya çalışırken Eleanor bir tür ciyaklama sesi çıkarmıştı. Covey kendinden geçmeseydi arkadaşını kurtarabilir miydi? Sonra da Elly'nin o metal yığını altında nasıl göründüğünü hatırladı. Muhtemelen kurtaramazdı. Elly gerçekten de ölmüştü, değil mi?

Elly her zaman bulunduğu ortama ışık saçardı. Bu ışık nasıl sonsuza dek gitmiş olabilirdi?

Covey bir uyuyup bir uyandı; uyandığında bazen oda karanlık oluyordu ve servisteki diğer kadınların burun çekişleri ve hırıltılarını duyuyordu. Kaç gün geçmişti?

"Senin için iletişime geçebileceğimiz birileri var mı?" diye sordu hemşire, bir sabah. "Hiç akraban var mı? Ya da arkadaşın?"

"Elly."

"Elly mi? Bir akraban mı?"

"Eleanor."

"Ah, Eleanor yerine Elly yani," dedi hemşire. "Elbette. Bunu mu tercih edersin? Sana Elly mi diyelim?"

Covey tartışmak için çok yorgundu ama kafası netleşmeye başlamıştı. Akraba mı? Akraba ya da arkadaşlarına haber verilmesi riskini alamazdı ve Elly'nin de bir ailesi yoktu. Covey pansiyondaki arkadaşlarından bazılarının ya da hatta Elly'nin bahsetmeyi sevdiği o adadaki rahibenin bu durumdan haberdar olmak isteyebileceğini düşündü. Ama ya Covey? Gazetelerde ilan çıkacak mıydı? Adı kurtulanlar arasında sayılacak mıydı?

Ya adadakilerden biri onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenir ve onu aramaya gelirse? Ve onu bulurlarsa, kaçışında Pearl'ün

tg:@novaebook

rolünü de öğrenirler miydi? Ya da Bunny'nin? Ya çalıştığı aileye ne olurdu? Çocukları hâlâ küçüktü ama Covey, eğer intikam almaya karar verirlerse bunun Küçük Adam'ın ailesi için bir şey fark ettirmeyeceğini biliyordu. Şimdi bile, gizli kalmayı kendisine yardım etmiş olan herkese borçluydu.

Ertesi sabah erken saatlerde, diğerleri hâlâ uyurken Covey, Elly'nin çantasına uzandı, onu yan tarafındaki yatağın üzerine koydu ve içindekileri birer birer dışarı çıkardı. Ruj, kâğıt para, tren bileti, pasaport... Pasaportun arasına sıkıştırılmış bir fotoğrafta Covey ve Elly'nin de dahil olduğu bir grup genç kadın gülümsüyordu. Covey bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülse de gülümsedi. İnsanlar Covey ve Elly'ye kardeş olup olmadıklarını sorardı ve onlar da buna gülerdi. Ama şimdi bu fotoğrafa bakarken Covey, gülümsemelerinde, ten renklerinde, ikisinin de çenelerini geriye çekme biçiminde, insanların neden böyle bir şey sorduğunu görebiliyordu.

Elly...

Covey, Elly'nin çantasının derinlerine daldı ve Elly'nin kabuklarının, bozuk paralarının ve kaplumbağa kabuğundan tarağının durduğu küçük çantayı çıkardı: Elly'nin hazine çantasını. Covey kabuklardan birini burnuna götürüp toprak kokusu almaya çalıştı. Elly, kimsenin kendisini hayallerinden vazgeçirmesine izin vermemişti. Elly'nin kararlılığı nedeniyle Edinburgh'ya giden o trene binmişlerdi. Şimdi artık Elly öldüğüne göre Covey, planı olmayan bir insan haline geri dönmüştü. Arkadaşı olmayan bir insan... Ona ne olacaktı?

Covey, Gibbs ve birlikte yaptıkları plandan Elly'ye bahsedebilmiş olmayı diledi. O hayalden nasıl vazgeçmeye çalıştığını ve bunun kendisine ne yaptığını açıklayabilmiş olmayı diledi.

tg:@novaebook

Covey daha sonra Elly'nin çantasını tekrardan aldı ve genç kadınların fotoğrafını aradı. Uzun bir süre fotoğrafa bakarak yattı, bir parmağını minik, gülümseyen yüzlerin üzerinde gezdirdi, fotoğrafı bir an için göğsüne bastırdı ve sonra fotoğrafı parçalara bölüp bu parçaları çantanın bir köşesine tıkıştırdı. Çantanın dibinde düzleşmiş bir havayolu postası zarfı buldu. Zarfın içinde Rahibe Mary'den gelmiş bir mektup vardı. Covey mektubu iki kez okudu, sonra mektubu parçalara ayırdı ve parçaları da fotoğraftan geriye kalanların yanına, çantanın içine doldurdu.

"Eleanor Douglas," diye mırıldandı kendi kendine. "Eleanor Douglas." Bu ismi tekrar tekrar söyledi. Elly onun arkadaşıydı ama Covey'nin artık Elly için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Covey iki yılda iki kez ölümden dönmüştü. İki yılda iki kez kendisine ikinci bir şans verilmişti. İki yılda ikinci kez, bu fırsatı değerlendirecekti.

O akşamüzeri hemşire yatağına yaklaştı. "Nasılsın, Elly?" diye sordu.

Covey hiçbir şey demeden sadece başını salladı.

tg:@novaebook

Elly, Elly

Biri Elly'ye sesleniyordu ama o çok yorgundu. Bir rüyanın içine dalmıştı. Bahçede toprağı kazıp midye kabuklarını çıkarıyordu. Bir kırlangıçkuyruk alçaldı ve yüzünün yanından geçti. Burası bir mucizeler diyarıydı. Bu bahçede hiç yanmış metal kokusu yoktu, hiç acı yoktu; sadece kendisine *Elly, Elly* diye seslenen ve elini tutup çeken birisi vardı. Elly'yi eve götürmek için gelmiş birisi...

@novaebook

tg:@novaebook

Eleanor Douglas

1967 yılının yaz ayında, gazeteler İngiltere'nin kuzeyinde yüksek hızla ilerleyen bir ekspres trenin raydan çıkmış bir yük vagonuna çarptığını bildirdi. Ölenlerden biri, kimliği olay yerinde bulunmuş belgelerle tespit edilmiş olan, yirmi bir yaşındaki Coventina Brown idi. Bayan Brown, orada bulunan bir şirketteki sekreterlik işlerini yapmak üzere Edinburgh'ya gidiyordu.

Ticaret şirketi, Bayan Douglas birkaç hafta sonra tek başına ofislerine geldiğinde, o kazadan sağ kurtulanlardan biri olan yirmi iki yaşındaki Eleanor Douglas'a yaptıkları iş teklifinin geçerli olduğunu söylemekten geri durmadı. Başlangıçta genç kadın biraz kafası karışmış görünüyor, kendisine seslenildiğinde bazen cevap vermiyordu ama kibar biriydi ve işleri çabuk öğrenmişti. Daha önce hiç ofis tipi hesaplama makinesi kullanmamış olsa da sayılarla arasının çok iyi olduğu ortaya çıktı ve müdürü, doğru bir karar verdiği için oldukça memnundu.

tg:@novaebook

Kayıp

Byron ve Benny, annelerinin Bay Mitch'ten bir kez daha kaydı durdurmalarını rica ettiğini duydu.

"Anneniz bu noktada çok üzgündü," dedi Bay Mitch. "Arkadaşı Eleanor'u kaybetmek çok yıkıcıydı ve onun kimliğini almak dönüşü olmayan bir yol gibi hissettirmişti."

Hem Byron hem de Benny bakışlarını kendi ellerine dikmişti.

"Devam edeyim mi?"

Byron da Benny de başını salladı. İkisi de konuşacak durumda değildi.

İnsanlarla ilgili mesele bu işte, diye düşündü Benny. Bir insana bakardınız ve içinde ne sakladığına dair en ufak bir fikriniz olmazdı. Babaları bu olayları biliyor muydu, diye merak etti Benny. Anneleri ona ve Byron'a o kadar çok şey hakkında yalan söylemişti ki annelerinin bu hikâyesinin asla haberdar olmadıkları kız kardeşe nasıl bağlanacağı hakkında tahmin bile yürütemiyordu, tıpkı şimdi sahip oldukları hayatta olduğu gibi. Benny de kendi hayatı hakkında bu kadar çok yalan söylemiş miydi? Hayır, böyle yalanlar değil. Bunların yanından bile geçmezdi.

Benny, annesinin en azından bir konuda numara yaptığını fark ettiğini şimdi anlıyordu: zaman zaman yaşadığı o baş ağrıları. Bu baş

tg:@novaebook

ağrıları o kadar kötü olurdu ki annesi tüm hafta sonu boyunca yatakta kalırdı. Benny o zamanlarda bile bunların fiziksel bir şeyden ziyade annesini üzen bir şey olduğunu hissederdi. Çok üzen bir şey...

Annesi her zaman ailenin hayat dolu üyesiydi, en sabırlı üyesiydi. Bir keresinde Benny bir dalga yakalayıp sörf tahtasının üzerinde ilk kez ayakta durmayı başarana dek suyun içinde Benny'yi beklemişti.

"Acele etme, Benny," derdi annesi. "Dikkatini ver, ne zaman yapacağını anlayacaksın."

Benny hiçbir zaman o kadar sörf meraklısı olmamıştı ama doğru zamanın geldiğini anlamak, o tahtada ilk kez ayakta durmak, Benny'nin aklında kalan bir şey olmuştu; Benny'nin kendisini kötü hissettiğinde bile hayatın er ya da geç onu ayağa kaldıracağını hissetmesini sağlamıştı. Ta ki biraz yardıma ihtiyacı olduğunu en sonunda kabul edene kadar.

Benny'nin terapisti geçen yıl ona ailesinde bir depresyon hikâyesi olup olmadığını sorduğunda Benny annesini düşünmüş ve "*Belki*," demişti. Çünkü annesinin yemek masasında çok sessizleştiği ya da yemeği tamamen atladığı, onlara başının ağrıdığını ve yatması gerektiğini söylediği zamanları hatırladı.

Benny küçükken bazı sabahlar babası onu yatak odalarından kovalayıp, "Annenizin uyumaya ihtiyacı var," derdi ve annesi gün boyunca yataktan çıkmazdı. Babası bir keresinde yatak odalarının kapısını aralık bırakmıştı ve Benny de içeriyi gözetleyip annesinin uyanık halde, gözlerini tavana dikmiş uzandığını görmüştü.

Benny şimdi annesinin bu kötü hallerini sadece fizyolojisinin mi tetiklediğini yoksa bu durumun başından geçmiş şeylerden mi kaynaklandığını merak etti. Annesi elbette zaman zaman geçmişinin ve onu gizleme çabalarının dayanılamayacak hale geldiğini hissetmiş olmalıydı. Tam olarak ne kadarını gizlemişti? Ve annesinin anlatacağı daha ne kadar şey kalmıştı?

tg:@novaebook

Bayan Bennett

İkinci kez öldüğümde, çok erkendi. Elly'nin ölümü karşısında yıkılmıştım ama bir kapı açılmıştı, ben de o kapıdan geçtim. Elly'nin çantasından, ihtiyaç duyduğum tüm belgeleri aldım. Unutmayın, B ve B, Elly bir yetimdi ve İskoçya'da ikimize iş vermek üzere bekleyen insanlar ikimizi de şahsen tanımıyor, sadece birimizin öldüğünü ve diğerinin hâlâ bir işe ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Edinburgh'daki iş arkadaşlarım ve komşularım yeterince dost canlısıydı ve ben de artık hayatımı yoluna koymaya başlamıştım. Adadan kayboluşumun üzerinden iki yıl geçmişti ve ben, kimsenin beni aramaya gelmeyeceği fikrine alışmaya başlamıştım. Eleanor Douglas, adanın uzak bir kısmından gelen bir yetimdi ve beni ister Coventina Brown ister Coventina Lyncook olarak bilin, artık resmi olarak ölmüştüm. Benim için işlerin yolunda olup olmadığını soracak kimse yoktu. Üçüncü kez ortadan kaybolduğumda, benim için doğru soruları sormayı umursayacak kimse yoktu. Çünkü, evet, B ve B, bu üçüncü kez yaşanacaktı.

tg:@novaebook

Dalgaların Sürüklediği Ağaç Parçası

Johnny "Lin" Lyncook kızının iki yıl önce kaybolduğu körfeze bakıyor ve kendisine nerede yanlış yaptığını soruyordu. Yan tarafındaki kumda saplanmış duran bir ağaç parçası vardı; o kadar büyüktü ki kimse onu sahilden kaldırmayı bile denememişti. O parça yıllar içinde körfezde yaşayan, her gün yanından geçip giden, gölgesinde birbirine sarılan ve onu denizin çok ötesinden gören insanların kalplerine kök salmıştı. Zaman zaman küçük bir parçası bir gece ortadan kaybolur ve birinin bahçesinde, verandasında ya da üzeri camlı masasında belirirdi. Bu şeyin güzelliği, onu çalmayı meşrulaştırıyordu.

Bu dev ağaç parçası, yıllar önceki şeklini hâlâ koruyordu, sadece deniz tarafından yıkanıp cilalanmış ve güneş altında hafifçe yanmıştı. Lin ailesiyle adaya geldiğinde ağaç parçası oradaydı ve kızı on sekizinci doğum gününden hemen önce kaybolduğunda da orada duruyordu. Lin'in kızının teni o ağaç parçasıyla aynı renkteydi, kolları ve bacakları bir ağaç kadar güçlüydü ve yüzü, Küçük Adam Henry'nin sahip olmak isteyeceği türdendi.

Bir şeyin güzelliği, onu çalmayı meşrulaştırıyordu.

Lin şimdi ağaç parçasının yanında duruyordu, zihni yıllardır hiç olmadığı kadar açıktı. Sandaletlerini çıkardı ve su kenarına

tg:@novaebook

yürüdü. Hiçbir zaman kendisinden şüphe duyan bir adam olmamıştı ama şimdi tek yaptığı buydu. Geçen zamanın faydalı olacağını düşünmüştü ama hâlâ kendi kendisine bir şeyleri farklı yapsaydı ne olacağını soruyordu. Önce kızının annesi onu terk etmişti ve şimdi de tek evladı ölmüştü. Küçük Adam'la evlendikten sonra denize koşmuş ve dört saat içinde orada boğulmuştu.

Herkes Küçük Adam Henry'nin şampanya kadehini yere düşürmeden ve ağzından köpük fışkırtarak cam parçalarının üzerine düşmeden önce nasıl birdenbire hırlamaya ve sendelemeye başladığını görmüştü. Bu kadar nefret edilen bir adam olmasaydı insanlar onun erken yaşta bir kalp sorunundan dolayı öldüğüne inanabilirdi ama kimse Küçük Adam'ın öldürülmüş olduğundan şüphe duymuyordu. Pek çok insan bunu yürekten istemişti. Lin, Küçük Adam'ın öldüğünü görmekten üzüntü duymuyordu ama bundan kızının sorumlu olduğuna da inanmak istemiyordu.

Ama Covey, yeni evlendiği kocası yere düşer düşmez düğün salonundan kaçıp gitmişti. Bu, diye düşündü Lin, herhangi bir suçu kabul etmekle aynı görünüyordu. Covey'nin gelinliğinin sahilde bulunmasının üzerinden iki yıl geçmişti. İlk birkaç gün boyunca, bir ceset bulunamaması Lin'e umut vermişti. Covey bilinçsiz halde başka bir kıyıya vurmuş olabilirdi, sular alçalana kadar bir mağaranın hava cebinde sıkışmış olabilirdi. Ama bu noktada, Lin bile kızını bir daha asla göremeyeceğini kabul etmek zorundaydı.

Lin'in bildiği tek şey, Küçük Adam Henry'nin kardeşlerinin kendisini öldürmelerinin an meselesi olduğuydu ama şimdilik Henry ailesinin işine canlıyken daha çok yarıyormuş gibi duruyordu. Lin'in hâlâ onlara borcu vardı ve artık onlara ait olan dükkânları idare etmek için de kendisinden daha iyi biri yoktu.

tg:@novaebook

Lin bütün işini ve kızını kaybetmişti ve sahip olduğu bu acı, Henry ailesine bir miktar zevk veriyor olmalıydı.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, pek çok insan Covey'nin Küçük Adam'ı zehirlediğine inanıyordu ve pek çok insan hâlâ Lin'e dostane davranmaktan kaçınıyordu. Sadece Pearl, Küçük Adam'ın ailesinin ne tepki vereceğinden endişelenmiyormuş gibi görünüyordu. Artık tepedeki villalarda bir işi olsa da pazar günü öğleden sonraları hâlâ Lin'in evine geliyor ve ona yemek yapıyordu.

Pearl eve geldiği zamanlarda Lin'le nadiren konuşuyordu ama sanki hiçbir şey değişmemiş gibi mutfağa gidiyordu. Kadın ona her zaman pöç yahnisi ya da bir tencere pilav ve fasulye ile biraz kızarmış buz, bazen de *callaloo** bırakırdı ama bu yemekler Lin pek bir şey yemediği için kendisine en az birkaç gün yeterdi. Lin, Pearl'ü de en az kızını tanıdığı kadar uzun süredir tanıdığını fark etmişti ve Pearl'ün özel hayatı hakkında çok az şey biliyor olsa da onun bu evden eksilmiş olması, Covey'nin kaybını daha da derinleştiriyordu; tabii böyle bir şey mümkünse.

Lin iyi bir adam olsaydı, Covey'nin Clarence Henry ile evlenmesine izin vermezdi. Ama ne pahasına, diye düşündü. Küçük Adam'ın yine de Covey'yi elde edeceğinden şüpheleniyordu ve böylesi daha kötü olurdu. Tek çocuğu kirletilmiş olurdu ve beş parasız kalırdı. Belki de ölmesi daha iyi olmuştu. Belki Lin de ölse daha iyi olurdu. Üzücü gerçek şuydu ki, Lin iyi bir adam olsaydı en başından bu durumda olmazdı.

Lin derin bir nefes aldı ve denize doğru yürüdü. Kızının gittiği yoldan gidecekti. Ve eğer pek çok insanın inandığı gibi, öbür dünya diye bir şey varsa, Lin belki orada kızını bulabilirdi. Ayak-

* Deniz ürünleri ya da etle de yapılabilen, tropik ıspanak ve enginar yapraklarıyla hazırlanan, Karayipler'e özgü bir tür yahni. –çn.

tg:@novaebook

larının altındaki kumu hissetti, ağzında tuz tadı aldı. Kızının en iyi halinde olduğu günlerden birinde, suda çok mutlu olduğu ve ona ulaşmak için her şeyi yapabileceği imgesini zihninde tutmaya çalıştı. Ölmeden önce bunun son düşüncesi olmasını sağlamaya çalıştı.

Lin daha sonra, tam olarak ne zaman yakasından tutulup çekildiğini hatırlayamayacaktı. Her şey puslu bir hal almıştı. Kumların üzerinde yetersiz beslenmiş iki oğlanın tepesinde durduğunu hatırlıyordu. Karınları çırpı gibi bacaklarının üzerinde kahverengi sukabakları gibi dışarı fırlamıştı. Muhtemelen denize yakın yerdeki ahşap barakalarda yaşayan şu ailelerin çocuklarındandılar. Küçük Adam'ın kardeşleri işine el koymadan önce Lin bu ailelere bir şeyler satardı.

Bu oğlanlar Lin'i kumun kuru kısmına kadar çekmeyi başarmışlardı. Lin orada bitkin ve utanmış halde uzandı. Kendini düzgünce öldürmeyi bile becerememişti. Daha sonradan eve gittiğinde Pearl koşa koşa eve geldi, Lin'in az önce yaşadıklarından habersiz halde kollarını sallıyordu.

Kadın ne diyordu? Kısa Gömlek denen bir yerli hakkında gevezelik edip duruyordu. Lin'in sırılsıklam olduğunu görmüyor muydu?

"Eskiden Küçük Adam için çalışırdı, hatırladın mı?" diyordu Pearl. Genç adam, Küçük Adam'ın kardeşinin içkisine bir şey koyarak onu zehirlemeye çalışırken yakalanmıştı ve polis iki yıl önce Küçük Adam'ın öldürülmesinden dolayı onu suçluyordu. Bay Lin anlamıyor muydu? Covey artık esas şüpheli değildi.

Yani bu kadardı. Bu artık Clarence Henry'nin ailesinden daha fazla tehdit almayacağı anlamına geliyordu; birileri Lin'in kafasına vurup onu timsahların yemek yemeyi sevdiği nehirden aşağı atmayacaktı. Ama kızını kurtarmak için artık çok geçti. Ve

tg:@novaebook

Lin hâlâ kendi dükkânlarında bir amele gibi çalışmaya zorlanacaktı.

Daha onurlu bir adam, kendini öldürmek için başka bir girişimde bulunmak üzere sahile geri dönerdi. Ama Lin, özü itibarıyla korkak bir adamdı. Ayrıca kumarbaz bir adamdı. Günün birinde her şeyi geri kazanacağını düşünmeden edemiyordu. Kızı Covey hariç her şeyi…

@novaebook

tg:@novaebook

Kısa Gömlek

Kasabadaki pek çok insan Kısa Gömlek Higgins'i tanırdı ama o âna kadar Pearl onun Covey Lyncook'un hikâyesiyle bir ilgisi olacağını düşünmemişti. Kısa Gömlek bir gölge kadar zayıftı ama uzun boyluydu, bu lakabını da zaten bu yüzden almıştı. Kız kardeşinin sekizinci sınıfta kendisi için diktiği gömlekler yetişkin olduğunda bile sıska bedenine olmaya devam etmişti, sadece gömleklerin etekleri gittikçe yukarı çıkıyordu ve en sonunda adamın kahverengi karnını görebiliyordunuz.

Kısa Gömlek gibi fakir bir genç için Küçük Adam Henry adına çalışmak dışında çok az seçenek olurdu. Kısa Gömlek en sonunda tüm vücudunu örtecek iki gömlek ve ayakkabılarına kadar uzanan pantolonlar alacak kadar para kazanmıştı. Ama bu lakap üzerine yapışıp kaldı.

Kısa Gömlek yirmi beş yaşına geldiğinde artık anne babası ve kardeşi dışında kimse ona gerçek adıyla seslenmiyordu. Kız kardeşi neredeyse hiç konuşmuyordu. Önceki yıl birileri kardeşini dövmüş ve ölmesi için bir zakkum çalısının altına öylece atmıştı. Polis bunu kimin yaptığını kimsenin bilmediğini söylüyordu ama Kısa Gömlek biliyordu ve o adama bunun bedelini ödetecekti.

tg:@novaebook

Kısa Gömlek'in kız kardeşi, birden fazla kez, Küçük Adam'ın kardeşi Percival'ın ısrarlı şekilde kendisine asılmasından duyduğu rahatsızlığı dile getirmişti. Ama Kısa Gömlek o aile için çalışıyorken ne yapabilirdi ki? Hastanedeyken kız kardeşi Kısa Gömlek'in elini sıkıca tutmuş ve kendinden geçmeden önce kendisine saldıran kişinin ismini fısıldamıştı. Kız hastaneden çıktıktan sonra güçsüz haldeydi, yavaş konuşuyordu ve Percival Henry kafasına çok kez vurduğu için ara sıra nöbetler geçiriyordu.

Kısa Gömlek'in annesi, farkında olmadan kendisine çözüm sağlamıştı. Annesi adanın merkezindeki eski, ormanlı tepelerde ve kireçtaşı mağaralarının olduğu yerde büyümüştü. Çocuklarına da dikenli çalılardan, ume ağacı meyvelerinden ve yanmış odunlardan kaçınmalarını öğütlerdi. Asla ağızlarına sokmamaları gereken şeyleri onlara ezberletmişti.

1967 yılında bir öğleden sonra, Kısa Gömlek, Percival Henry için hazırladığı içkinin içine zehirli bir bitkinin yaprağının suyunu damlatırken yakalandı. *Onca insan arasından Kısa Gömlek!* Hiç böyle birine benzemiyordu. Ancak, aslında bir prenses olan kız kardeşine bir çöpmüş gibi davranıldığında bir genç adamın kalbi böyle bir şeye dönüşebiliyordu.

Kimse Henry kardeşleri ve yaptıklarını sevmezdi ama herkes, paçayı sıyırabileceğinden emin olmadıkça bu insanları zehirlememek gerektiğinde hemfikirdi. Kısa Gömlek tutuklandıktan sonra yaptığını itiraf etti ve gerekçelerini açıkladı ama iki yıl önce Küçük Adam'ın cinayetiyle bir ilgisi olduğunu ısrarla reddetti. O gün kasabada bile değildi. Kısa Gömlek en sonunda Percival Henry'yi zehirlemeye teşebbüs ettiği için hapse girdi ve Clarence Henry cinayeti için hakkında bir işlem yapılmadı.

Pearl, Kısa Gömlek'in Küçük Adam'ı öldüremeyeceğini biliyordu ama Pearl için en önemlisi, o adamın yaptıkları sayesinde

tg:@novaebook

Covey'nin faili meçhul cinayetin açık şüphelisi olup olmadığının sorgulanmaya başlamasıydı. Kasabada yapılan dedikodularda belki de Coventina Lyncook'un kocasının düşüp ölmesinden faydalandığı ve arkasına bile bakmadan kaçıp gittiği konuşuluyordu. Ayrıca, diye kabul ediyorlardı, kim aynı şeyi yapmazdı ki? Belki günün birinde, diye düşündü Pearl, Covey eve geri dönebilirdi.

Pearl, Kısa Gömlek'e olanları Covey'ye haber vermeye çalıştı ama İngiltere'deki bağlantıları Covey'den bir süredir haber almamıştı. *Lütfen tekrar deneyin ve onunla bağlantı kurmaya çalışın,* diye rica etti Pearl. Fakat en sonunda onlardan Covey'nin başına gelenleri öğrendi. Çok kötü bir kaza olmuştu. Bunca şey yaşamış, biraz mutlu olmayı hak eden bir çocuğun başına neden bu gelmişti ki? Pearl kollarını havaya kaldırdı ve her zaman ona güvenmesi öğretilen Tanrı'ya isyan etti.

tg:@novaebook

Bunny

Coventina Brown ismiyle seyahat eden Coventina Lyncook'un İngiltere'deki bir tren kazasında hayatını kaybettiği haberi ulaştığında, kasabadaki pek çok insan onun başından beri hayatta olduğunu fark etmemişti. Düğün gününde denizde kaybolduğundan beri Covey'nin yasını tutanların –Covey'nin babası ve Gibbs Grant de bu kişilere dahildi– kalpleri ikinci kez kırılmıştı. Tren kazasının olduğu zaman Gibbs İngiltere'de okuyordu ve ancak o zaman tüm bu süreç boyunca Covey'yle birbirlerine ne kadar yakın olduklarını fark etti.

Pearl ona tren kazasından bahsettiğinde Bunny sahile koşup mağarayı aradı ve tıpkı Covey'nin düğün gecesinde onu bulduğu gibi kızı yine orada uzanmış halde, bilinci neredeyse kapanmış ama hâlâ hayattayken bulabileceğine dair bir mucize olmasını diledi. Covey ile İngiltere'ye gitmeli ya da sonra peşinden onu takip etmeliydim, diye düşündü Bunny. Ya da belki en başında kaçmasına yardım etmek bir hataydı.

Bunny üzerinde kıyafetlerle denize girdi ve ufka doğru yüzüp durdu. Covey'nin tam önünde olduğunu hayal etti ve kendi kendine hiçbir şeyin değişmediğini söyledi ama iki saat sonra kıyıya çıkmak ve gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı. Eve kadar

tg:@novaebook

gözleri yaşlı halde koştu, ıslak giysileri uzun yosun saçakları gibi üzerine yapışmıştı ve o halde yatağına girdi.

Bunny ertesi yıl yüzme kulübünde bir bankta oturuyordu; üzerine bir havlu sarmıştı, lastik sandaletlerinin içindeki parmaklarını oynatıp geriyordu ve koçun gelmesini bekliyordu. Koçun masasındaki radyodan gelen ve Johnny Nash'e ait popüler şarkıya doğru başını çevirdi. Covey için bir yıl yas tuttuktan sonra Bunny artık arkadaşı olmadan hayatına devam etmesi gerektiğini anlamıştı ve arkadaşını gerçekten onurlandırmak istiyorsa Covey'nin kendisine açtığı yoldan ilerlemeliydi. Bunny'nin denizde yüzme konusunda bir yeteneği vardı, koçu böyle demişti. Günün birinde ünlü olabileceğini söylemişti.

Bunny'den birkaç yaş daha büyük başka bir kız yüzme alanına geldi. Gazetelerde bahsedilen, kasabalarındaki ilk kadın polisti. Patsy *bir şey*. Covey'nin kaybolduğu gün, Covey'nin babasıyla birlikte sahildeydi. Bunny'nin polis olan kardeşi de Patsy denen bu kızın iyi biri olduğunu söylemişti. Polis kız Bunny'ye bakıp başıyla selam verdi. Bunny de aynı şekilde karşılık verdi ve Covey'yi düşündüğü için sırtından boynuna doğru bir sıcaklık yükseldi.

Bunny yüzücü gözlüklerini ne zaman yüzüne taksa ve yüzmeye başlayacak olsa Covey'yi düşünürdü. Bunny, kendisini ilk kez Covey'nin soktuğu denize aitti. Korkularına rağmen aitti o denize. Yüzme koçu kendisi için uzun mesafe yüzme eğitimi verebilecek ikinci bir eğitmen bulmuştu ve bu bir devrimdi. Bunny artık neler başarabileceğini anlıyordu.

En kötü zamanlarında, sudayken önünde arkadaşı olduğunu hayal edip cesaretini toplardı ve Covey'nin kendisiyle değil de Gibbs Grant'le birlikteyken daha mutluymuş gibi görünmesi ar-

tg:@novaebook

tık Bunny'yi üzmüyordu. Zaman içinde, Covey'nin bir zamanlar mutlu olduğunu anımsamak onu rahatlatır hale bile gelmişti.

Covey gittikten sonra Bunny de zorluk yaşamıştı. Sadece yüzme faydalı olmuştu. Yüzme ve ilkokul günlerinden beri babasıyla tekneleri tamir eden Jimmy...

Daha sonra, bir erkeğin kendisini öpmesine ve onunla seviş-

mesine izin verdiğini Patsy'ye açıklamak zor olacaktı. Onunkisi pek çok kadının yaşadığı gibi ilk seferine zorlanma şeklinde olmamıştı. Hayır, Jimmy, neşeli ve şakacı bir adamdı, iyi bir işçiydi ve iyi de bir arkadaştı. Bunny'yi her zaman yüzme konusunda cesaretlendirmişti. Jimmy hiçbir zaman, bazı diğer insanların yaptığı gibi, Bunny'nin bir kadın olarak açık denizde yüzmesinin *Tanrı'nın gözünde iğrenç bir şey olduğunu söylememişti.*

Jimmy, kızların yüzmesi esnasında kendi motorlu kanosunu bir güvenlik botu olarak kullanmayı kabul etiğinde, "O çocuk sana abayı yakmıııış," diye takılmıştı Covey bir keresinde Bunny'ye.

Jimmy hiçbir zaman Bunny'nin hayallerini sorgulamamıştı ve Bunny de, normal olan bu olduğu için, Jimmy onunla çıkmak istediğinde, ona o şekilde sahip olmak istediğinde hiç direnmemişti. Ergenliğin getirdiği hararet Bunny'nin diğer kadınlar gibi davranmasını kolaylaştırmıştı ve Bunny, Jimmy'nin kolları arasında kendisini rahat hissetmişti. Covey'nin yokluğunun ve Covey'nin kaybının tüm duyguları ve tüm arzuları sönükleştireceğini sanıyordu. Ancak Patsy ile tanıştığında yanılmış olduğunu fark etti. Jimmy de bunu fark etmişti.

Jimmy, şehir içindeki bir otobüs kazasında öldüğünde birbirleriyle görüşmeyi bırakmışlardı. Jimmy ve birkaç diğer erkek, otobüs hareket etmeye başladığında aracın dış tarafına tutunmuşlardı. Fakat otobüs şekerkamışı tarlalarıyla çevrili, tozlu ve

tg:@novaebook

çukurlu bir yolda ilerlerken Jimmy'nin eli kaymış ve düşmüştü. Bunny, asla onun eşi olmayacak olsa bile Jimmy'ye karşı bir tür sevgi beslediğini ancak o zaman anlamıştı. Bir insanı sevmenin farklı biçimleri vardı ve insanın önemsediği birini kaybetmesi canını yakıyordu. O acı, nasıl yaşaması gerektiğine dair daha net bir karar vermesini sağladı.

Bunny bel çevresinin kalınlaşma sebebinin yediği yemekler değil de ilerleyen hamileliği olduğunu fark ettiğinde Patsy ile beraber İngiltere'ye gitmek üzere hazırlandılar ve henüz küçük bir çocuk olan Patsy'nin kardeşinin de vakti geldiğinde yanlarına gelebilmesi için gerekli ayarlamaları yaptılar. Patsy en başından itibaren geride kalan tek ebeveyni olan babasıyla ilgileneceğine dair söz verdiğini açıkça belirtmişti ve Patsy'nin bu sadakati Bunny'yi ona daha da yakınlaştırmıştı.

O zamanlarda iki bekâr kadının birlikte yaşaması normaldi. Hatta olması gereken buydu. O zamanlarda, yeni doğurduğunuz bebeğinizin babasının adada öldüğüne dair dedikoduları yayması için komşulara güvenmek kolaydı. Ve siz de şimdi orada, yurtdışında yeni bir hayata yelken açıyordunuz. Ayrıca size göz kulak olması için sizinle aynı ülkeden gelen bir ev arkadaşınızın olması da büyük şans değil miydi?

"Sen, ne?" dedi Bunny'nin yeni koçu, ona durumu açıkladığında. İngiltere'ye taşınmasını ayarlayan o olmuştu.

"Hem çocuk hem de işle, eğitimini nasıl idare etmeyi düşünüyorsun?" dedi koç. Artık yüzü yumuşamıştı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi, Bunny?" Adam kendi itibarını, yanında getirdiği bu genç yeteneğe bağlıyordu.

"Hayır, efendim," dedi Bunny.

"Ayrıca, başını dik tut, genç hanım. Ne tür bir şampiyon başını daldan sarkan bir meyve gibi eğer ki?"

tg:@novaebook

Bunny güldü.

"Böyle daha güzel." Koç yaklaştı ve uzun boylu Bunny, adamın gözlerinin içine bakabilmek için yeniden başını eğmek durumunda kaldı.

"Sana güvenen çok insan var, Bunny, beni duyuyor musun? Ama önemli olan tek şey sensin, senin kendine güvenip güvenemeyeceğin. Bunun şakası yok. Ona saygılı davranmazsan o kanal seni parça parça eder."

"Evet, efendim."

Bunny'yi desteklemeye gelen başkaları da vardı; bu insanlar içinde bulundukları döneme, yerliler ve göçmenler arasında ev tutma ve diğer ayrıcalıklar konusunda yükselen gerilime rağmen adalardan gelen uzun mesafe yüzücülerinden çok etkileniyorlardı. Bunny'nin koyu tenine rağmen... Çünkü Bunny'nin garip yeteneğinin ve baş döndüren gülümsemesinin Milletler Topluluğu'nun imajına ışıltı katacağını görmüşlerdi.

Ama önce fethedilmesi gereken o demir renkli dalgalar, Bunny'nin bugüne kadar deneyimlediği her şeyden daha soğuk olan ve kendisini rotasından saptıran o anormal sürüklenme, mide bulantısı, çokça mide bulantısı ve başka bir hayat yaşamaya uygun olmadığını bilse bile kanalı geçme işini başarabileceğinden emin olmadığı zamanlarda üzerine çöken derin bir çaresizlik hissi vardı.

tg:@novaebook

Parlak Gelecek

Yeni Eleanor Douglas, gittiği her yerde birileri tarafından tanınacağından endişe ederek arkasına bakıp durmayı en sonunda bırakmıştı. Yeni işi Edinburgh'daki limana yakındı ve pansiyondaki odası da suya o kadar uzak sayılmazdı. Oraya vardığında hâlâ topallayarak yürüyordu ama su çok soğuk olsa ve bir daha yüzebileceğinden şüphe duysa bile deniz havası ona çok iyi gelmişti.

Ticaret şirketindeki müdürü oldukça destekleyiciydi. Kendisine kalacak yer ayarlaması ve otobüs rotasını öğrenebilmesi için ona bir gün izin vermişti. Ofisteki diğer memurlar başlangıçta ona utangaç biçimde bakmış, nazikçe konuşmuşlardı. Hikâyemi duymuş olmalılar, diye düşündü Eleanor. Bir tren kazasından nasıl sağ çıktığımı... Aynı kazada nasıl bir arkadaşımı kaybettiğimi...

Bu şehir tıpkı Londra gibi aşırı büyük otobüsler ve gri sokaklarla tam bir trafik curcunasıydı ve çoğunlukla pembe suratlı insanlar vardı ama aynı zamanda Londra'dan farklıydı da. Binalar rengârenkti. Dağınık halde duran kocaman, yeşil renkli ekmeklere benzeyen geniş ve alçak bir tepe vardı. Bir tepede kocaman bir kale vardı, ne manzaraydı ama! Fakat aynı zamanda bir kayıp hissi, hayatından söküp alınan herkesin ve her şeyin yokluğu da

tg:@novaebook

oradaydı. Gibbs'i düşünmemeye çalıştı ve oğlan aklına geldiğinde de kendini uyumaya zorladı.

Eleanor'un yeni müdürü ona iyi bir başlangıç yaptığını söyledi. "Güzel olmanın yanı sıra ayrıca yetenekli bir kadınsın," demişti. Adam, muhasebe defterlerinin nasıl tutulacağını Eleanor'a göstermek için geç saatlere kadar ofiste kalıyordu. Ona, bunun pozisyonunda ilerlemesini sağlayacağını söylemişti. "Önünde parlak bir gelecek var," demişti. Ve bir süre sonra, Eleanor da buna inanmak için kendisine izin verdi.

Ta ki müdürü çok yaklaşana kadar...

Ta ki adam onu öpmeye çalışana kadar...

Ta ki ellerini oraya götürene kadar...

Sonrasında olanlar Eleanor'u o kadar şaşırttı ki ağzını bile açamadı.

@novaebook

tg:@novaebook

Akla Bile Gelmez Şey

Benny ayağa kalkıp başını bir sağa bir sola salladı.

"Olmaz, yapamam," deyip odadan çıktı.

Byron öne doğru eğilip bir elini alnına koydu. Her an ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Bay Mitch başını eğdi. Keşke Eleanor bu olanları ailesine daha önce anlatabilseydi. İnsanlar bir başkasına kötü davranmaya başladığından beri kadınların başına bu tür şeyler geliyordu. Fakat bundan utanmayı bırakmalarının zamanı gelmişti.

Benny koridoru geçip anne babasının odasına girdi. Yatağın yanındaki, annesinin tarafında duran komodinin üzerinden küçük, çerçeveli bir fotoğraf aldı. Anne ve babasının evlendikleri gün nikâh dairesinin dışında çekilmiş bir polaroid fotoğraftı bu. Çerçevenin camındaki tozu başparmağıyla sildi. Herhangi bir özel güne ait fotoğraf olabilirdi. İki gülen yüz, soluk renkli kolsuz bir elbise, kahverengi bir takım, küçük bir şakayık buketi...

Benny annesinin yüzünü inceledi. Bir noktada, annesi babasıyla tanışmıştı. Bir noktada, yeniden âşık olmuştu. Bir noktada, annesi mutluydu, öyle değil mi? Annesinin yaşadığı onca şeyden sonra bir insan hâlâ mutlu olabilirdi, değil mi? Benny'nin buna

tg:@novaebook

inanmaya ihtiyacı vardı. Hayır, kesin olarak bilmeye ihtiyacı vardı. Benny çerçeveyi tekrardan komodine koydu, koridordan geçti ve oturma odasına geri döndü. Byron'a ya da Bay Mitch'e hiç bakmadan oturdu ve kucağına bir yastık aldı.

@novaebook

tg:@novaebook

Bayan Bennett

B ve B, bunu duymak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm ama yaşanan her şeyi anlamanız gerekiyor. Edinburgh yakınlarındaki o ticaret şirketindeki pozisyon bana bir sığınak, dinlenip yeniden hayal kurmaya başlamak için bir yer sağlamıştı. Bu nedenle, ertesi yıl kendimi olasılıksız bir durum içinde bulduğumda nasıl hissettiğimi anlayabilirsiniz. Yeniden kaçmaya zorlandığımda nasıl hissettiğimi...

Birisi size kötü bir şey yaptığında tepki vereceğinizi, karşı koyacağınızı, kaçıp gideceğinizi düşünerek büyüdünüz siz. Ben de zaten bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamıştım. Ama bu kez, sanki her şey donakalmış gibiydi. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Ve yeterince güvenebileceğim kimsem de yoktu.

Ertesi gün, bir şey yapmam ya da söylemem gerektiğini düşünerek işe gittim ama müdürüm sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ama ben olduğunu biliyordum çünkü o bir anda ofisinde çok vakit geçirir olmuştu, esas çalışma alanına neredeyse hiç gelmiyordu, muhasebe kayıtlarının üzerinden geçmek için artık beni geç saatlere kadar tutmuyor, benimle doğrudan konuşmuyor, ofis çalışanlarına bir grup olarak hitap ediyordu. Her şeyi böyle silebilmiş olduğu için şoke olmalıydım ama gerçek şu ki, rahatlamıştım. Ve

tg:@novaebook

ben de yaşananları yok etmeye çalıştım. İşe gitmeye, eve dönmeye, geceleri şifonyeri kapımın önüne çekmeye ve sabah olana kadar saatlerce uyanık kalmaya devam ettim.

Bir gün, maaşımı alırken, işverenime İngiltere'ye geri döneceğimi söyledim. Bana hemen sağlam bir referans vereceğini söyledi. Elbette kalmamı istemedi. Neden gittiğimi de sormadı. Çünkü ne yaptığını biliyordu. Konuşurken yüzüme bakmıyordu. Masasındaki maaş çeklerinden birini alıp zarf içinde bana uzatırken kendi parmaklarına odaklanmıştı.

"Sıradaki," dedi, arkamda duran kızı eliyle çağırarak.

Bu şekilde gitmeme izin verdiğinde bile hissettiğim duygunun adını koyamıyordum. Pek öfke ya da korku gibi olmayan, geniş bir yas duygusu gibi bir şey. Bebeğimin içimde kıpırdanıp durduğunu hissettiğimde, ancak o zaman ızdırabıma odaklanabildim. Karnımdaki o kıpırdanmayı hissettiğimde, iki şeyi anladım. Birincisi, çocuğum bir kız olacaktı ve ikincisi, ona nasıl hamile kaldığımı asla bilmeyecekti.

tg:@novaebook

Ayrılık

1970 yılında, Eleanor cebinde birkaç şilinle Londra'ya geri dönmüştü ve birisinin az önce eline tutuşturduğu bir broşüre bakıyordu. Üzerinde "*Yalnız değilsin*" yazan genişçe bir kâğıttı bu. En başta Tanrı'dan bahsedildiğini sandı. O günlerde sanki bir mağazaymış gibi kendi reklamlarını yapan kiliseler vardı. Sonra broşürde ibadet etmekten bahsedilmediğini anladı, kendisi gibi kadınlardan bahsediliyordu. Evli olmayan ve hamile kalmış kadınlardan... Broşürleri çoğaltmak için kullanılan makinenin mavi mürekkebiyle yazılmış şeylerin hiçbir yerinde bu açıkça söylenmiyordu ama *yardıma muhtaç genç kadınlar* ifadesi Eleanor'un yüzüne çarpan gizli bir kod gibiydi.

Bu, ne de olsa, gerçekten ihtiyaç duyduğu şeydi. Bu türden bir yardım... Eleanor, ticaret şirketinde Londra'ya dönmesini sağlayacak kadar para kazanmıştı, fakat tüm tren yolculuğunu çok da uzak olmayan kazaya dair anıları susturmaya çalışarak ve titreyerek geçirdi.

Elly...

Londra'ya geri dönmüştü çünkü başka nereye gideceğini bilmiyordu. Ama oraya ayak basar basmaz, orada tanıdığı herhangi bir şeye ya da birine geri dönemeyeceğini fark etti. Kendisini

tg:@novaebook

ya da esas Eleanor'u tanıyan birilerinin yanına dönme riskine giremezdi. Ayrıca, evaze elbisesi altındaki karnı diğer insanlar tarafından fark edilmeye başladığında kalacak bir yeri de olmayacaktı.

Ama şimdiden fark edilmeye başlamış olmalıydı çünkü otobüs durağında beklerken orta yaşlı bir kadın gelip eline bir parça kâğıt sıkıştırmıştı. Eleanor, kâğıtta yazan adrese giden bir otobüse bindi ve kendisini şehrin daha önce hiç görmediği bir yerindeki alçak, tuğladan bir binanın önünde dikilirken buldu. Oraya girince kendisine yemek ve yatacak bir yer verildi, doğru şeyi yaptığı söylendi. Geniş bir odada, yurt misali yataklarda birbirlerinin iç çekişlerini, horlamalarını ve hıçkırıklarını duymaktan başka bir şansları olmadan yatıyor olsalar bile etrafında başka kadınların olması ne büyük rahatlıktı.

Rahibeler ona, kendisi gibi bir anneyle çocuğu için düzgün bir gelecek bekleyemeyeceğini söylediler. Ama yanlış bir şey yapmadığını da söylediler. Buna zorlanmıştı. Önemli değil, dediler. Önemli olan, çocuğu için nasıl bir gelecek istediğiydi. Önemli olan, Eleanor'un bulamayacağı iş, ya da hayatta kalmak için yapmak zorunda kalacağı şeylerdi. Çocuğunun hayat boyu taşıması gerekeceği etiketler olacaktı. Önemli olan, çocuğunun daha iyisini hak ettiğiydi.

Rahibelerin demek istediği, çocuğunun Eleanor'dan daha iyisini hak ettiğiydi. Çocuğu, Eleanor'un dahil olmadığı bir şeyi hak ediyordu.

Eleanor çocuğunu vermek istemiyordu ama insanların sizi nasıl gördüğü ile sizin kendi içinizde ne gördüğünüzün aynı olmadığını fark etti. Kendinizi nasıl bildiğiniz, her zaman bu dünyada size yardımcı olmak için yeterli gelmiyordu. Gerçek şu ki,

tg:@novaebook

Eleanor kendisinin ve bebeğinin iyi durumda olacağını garanti de edemiyordu.

"Sen daha iyi bir geleceğe sahip olasın diye," dedi Eleanor, karnındaki şişkinliğe doğru. Bebeği bu ayıbı hiç bilmesin diye yeminler etti kendi kendisine.

Bebeği... Her şey çok hızlı olmuştu. Acı, ıslaklık, çığlıklar... Ve sonra her şey bitti ve Eleanor tatlı tatlı ağlayan, solgun alnının tepesinde küçük bir doğum izi bulunan, ıslak siyah saçlı ve uzun parmaklı bir bebek doğurdu. O âna kadar, başka bir insanı bu şekilde sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Kızına annesinin adını verdi ve bebeğini altı ay boyunca emzirdi. Memeleri onu görür görmez, bebeği ağzıyla meme ucuna yapışana kadar ağrıyordu. Emzirmediği zamanlarda diz çökmüş halde yerleri siliyor ya da çamaşır yıkıyor, çenesinden akan teri eteğinin ucuyla siliyordu.

Bir gün, rahibelerden biri Eleanor'a güzel bir elbise giymesini söyledi. Bebeği bir bebek arabasına koyup taksiye bindiler ve Eleanor'u sarı duvarları, ahşap dosya dolapları ve bebek bakım ürünleri posterleri olan bir ofise götürdüler. Bir kadın, Eleanor'a bir kâğıt imzalattı ve bebeğini kollarından aldı.

"Hayır, bekleyin," dedi Eleanor. "Ben şey..." Kadın onu koridorda taşırken bebeğin burun çekmeleri tam bir inlemeye dönüştü ve Eleanor da ağladı.

"Sessiz ol artık," dedi rahibe, dışarı çıkarlarken. "Bir hanımefendi gibi davran."

Eleanor, günün birinde bebeğini bulacağına, onu yanına almanın bir yolunu bulacağına inanarak bekâr annelerin olduğu pansiyondan ayrıldı. O andan itibaren yaptığı her şey, kendi başına bir çocuk büyütebilecek hale gelme düşüncesiyle yapılmış şeylerdi. Bir pansiyon bulmak, bir sekreterlik işi bulmak, otobüs

tg:@novaebook

yolculuğuna para harcamamak için işe yürüyerek gitmek, yasalara rağmen pencerelerinde hâlâ *Siyahiler, Köpekler ve İrlandalılar Giremez* yazan sokaklardan kaçınmak için yolunu uzatmak...

Eleanor konserve balık ve meyveyle beslendi ve biraz para biriktirmeyi başardı. Birkaç ayın ardından bebeğini götürdüğü evlat edinme ofisini bulmaya çalıştı ama artık yerinde yoktu. Pansiyona gidip kızının nerede olduğunu söylemeleri için rahibelere yalvardı ama kadınlar onu polisi aramakla, akıl sağlığının yerinde olmadığını söylemekle tehdit ettiler.

Ondan sonra Eleanor'un yüzü hiç gülmedi; ne sevilecek bir adam, ne yeniden doğum yapmanın sevinci ne de denize dalmak Eleanor'un içinde oluşan ve onu dibe çekmeye devam eden anaforu tamamen yatıştıramadı.

Eleanor en kötü gecelerinde rüyasında bekâr annelerin kaldığı eve dönerken boş çocuk arabasını görüyor ve mucizevi bir şekilde bebeğinin geri dönüp dönmediğine bakmak için arabaya doğru eğiliyordu.

tg:@novaebook

Bayan Bennett

Yıllar sonra, ülkenin çeşitli kısımlarında benim gibi olan başka genç kadınlar da olduğunu öğrenecektim, bebeklerinden vazgeçmek zorunda olduklarını hisseden kadınlar... Ama o zamanlarda kimse bu olanları bilmiyordu. Haberlerde duyulmaya başlayıncaya kadarki yıllar boyunca ben de kesinlikle bilmiyordum.

O götürüldükten sonraki günleri hâlâ hatırlıyorum; nereye gidersem gideyim bebek arabasıyla gezen her anneye bakmak için yavaşça yürür, gergin halde kızımın o arabada olup olmadığına bakar, sırf bebeğe bir bakış atabileyim diye iltifat edip çocuğu öpmek için duraklardım. Kıvrık parmaklar ve minik ağızlar olurdu, her zaman arayan, her zaman aç haldeki ağızlar... Ve ben de yalnız başıma her zaman arıyordum, her zaman açtım.

tg:@novaebook

Kavuşma

Eleanor, hayatının uzun bir süre yüzmek gibi olduğunu kendisine söylemeye alışmıştı. *Derin ve büyük bir nefes al, her seferinde bir kol darbesi...* Yüzerek birkaç metre ilerlediğinizde, dünya sanki sonsuz bir yermiş gibi hissettirirdi. Fakat bir zamanlar sizi tanıyan insanların olduğu bir şehirde görünmez halde kalmaya çalıştığınızda sokaklar, gökdelenler, otobüsler ve dükkânlar sizi bir ağ gibi sıkıştırabilirdi, ta ki kaçınılmaz olan –kaçınılmaz şekilde– gerçekleşene kadar.

"Şey, ne diyeceğimi bilemiyorum," dediğini duydu Eleanor, tanıdık bir sesin. Ofisinin yanındaki bakkalda ödeme yapmak için kuyrukta bekliyordu. Diğer kuyrukta bekleyen ve başlarını birbirlerine doğru eğip kıkırdayan iki kadına doğru bakınca tanıdığı bir yüzü gördü. Eskiden Elly ile kaldıkları pansiyondan Edwina'ydı bu. Eleanor'un hâlâ Covey olduğu günlerden, Edwina.

Edwina'nın kafasında hemşire şapkası vardı ve çok iyi görünüyordu. Eleanor bağırıp Edwina'ya doğru koşarak kadına sarılmamak için kendisini zor tuttu. Elly'le birlikte, Edwina ve diğer kızlarla güzel zamanlar geçirmişlerdi. Ama onların hepsi geçmişte kalmıştı. Edwina her an başını kaldırıp Eleanor'u görebilirdi.

tg:@novaebook

Eleanor yüzünü diğer yöne çevirip alışveriş sepetini yere bıraktı ve tam tersi istikamete doğru hızla yürüdü.

İşte o zaman, İngiltere'den tamamen ayrılmayı düşünmeye başlamıştı. Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri hâlâ Batı Hint Adaları'ndan eğitimli genç kadınları göçmen olarak kabul ediyordu. Eleanor'da Elly'nin hemşirelik diploması vardı ve Kuzey Amerika zaten Elly'nin planının bir parçasıydı. Ama Eleanor'un minik kızı bu ülkede bir yerlerdeydi. Ayrıca Gibbs de öyle. O kadar uzağa nasıl gidebilirdi ki?

Aylar geçtikçe Eleanor, kızını bulabilse bile kendisinin çocuğu için yapabilecekleri ile başka birinin o çocuğa sunabilecekleri arasında bir fark olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bir kanyon kadar derin ve geniş bir fark... Acı gerçeği, kendisini öldürse bile bebeği için seçilen yolun onun için belki de en iyisi olabileceği gerçeğini kabul etmeye başladı.

Eleanor şemsiyesini açtı ve yağmurda başını eğerek, yorucu ve gri günde ayaklarını sürüye sürüye ilerledi. Eve yaklaştığında Karayipler aksanıyla konuşan birilerini duydu ve başını kaldırıp baktığında sokağın karşısında küçük bir grup erkek gördü. Bir binanın saçakları altında duruyorlar, belli ki yağmurun dinmesini bekliyorlardı. *Bol şans*, diye fısıldadı Eleanor onlara. Sonra da durup yeniden baktı.

Adamlardan biri de sokağın karşısından kendisine bakıyordu. Bir yanlışlık yoktu. Eleanor o adamı tanıyordu. O adam Gibbs'ti ve bir an için Eleanor yeniden Covey oldu. Babası onu Küçük Adam'la evlenmeye zorladığında bırakmak zorunda kaldığı oğlan karşısındaydı işte. Evlenmek niyetinde olduğu aşkı karşısındaydı. Bir daha asla göremeyeceğinden korktuğu adam karşısındaydı.

tg:@novaebook

"Gibbs!" diye bağırmaya çalıştı Covey ama hiç sesi çıkmadı. Karşıdan karşıya geçmek için kaldırımdan indi ama bacakları onu taşımadı.

Gibbs bunu daha önce de yaşamıştı. Öldüğünü bilse bile Covey'yi gördüğünden emin olmuştu. Arada bir başına gelirdi bu. Covey'yi bir otobüste, bir köprüde, bir dükkânda görürdü. Birini özlemenin insanın üzerinde böyle bir etkisi olabiliyordu.

Gibbs yaşadıkları yerde Covey'nin sahilde kaybolduğunu öğrendiğinde pes ettiğini hissetmişti. Burada ne yaptığını artık bilemiyordu. Anavatanını beklediği kadar sıcak bulmamıştı, üniversitedeki hocaları da umduğu kadar destekleyici değildi. Devam etmesini sağlayan tek şey, hocalarının kendisi hakkında duydukları şüphede yanıldıklarını onlara kanıtlamaktı. Zaten geri dönse ne yapacaktı ki, orada Covey'yi bulamayacağını bilerek? Ebeveynleri de çoktan ölmüştü. Annesi bir süredir hastaydı ve o öldükten kısa süre sonra babası da ölmüştü. "Kırık bir kalple ölüp gitti," demişti amcası.

Sonra Bunny aradı. Bütün hikâyeyi anlatmak için bir uzun mesafe operatöründen arıyordu. Covey'nin nasıl kurtulduğunu, nasıl İngiltere'ye kaçtığını, Bunny ve Pearl'ün bu olanlardan kendisine neden bahsetmediğini anlatmak için... Çok yakındaydı, Covey çok yakındaydı ama bu kez gerçekten ölmüştü. Covey kuzeydeki o korkunç tren kazasında ölmüştü ve bu kez, yetkililerin elinde bunu kanıtlayacak belgeler vardı, ellerinde Covey'nin fotoğrafı vardı.

Gibbs o âna kadar kırılacak bir kalbinin kalmadığını bilmiyordu. Önce anne babası, şimdi de bu. Bir insan böyle bir şeyi nasıl atlatabilirdi ki? Yatağına gitti ve hocalarından biri, nazik olanlardan biri derslerini yeniden toparlaması için yardım teklif

tg:@novaebook

edene kadar haftalarca yataktan çıkmadı. "Gibbs olağanüstüydü," demişti hocası, bunu yapabilirdi. Gibbs de kendisine toparlanma izni verdi.

Gibbs, bu kez bir Londra sokağının diğer ucunda duran Covey'yi gördüğünde, bunun yine bir gündüz düşü olduğunu düşündü. Hâlâ Covey ile yaptıkları planlarını düşünüyordu; eğitimlerini bitirecek, bir aile kuracaklardı. Covey ile ilk kez tanıştıkları yüzme kulübünü, ilk kez öpüştükleri o koyu düşünüyordu. Beş koca yıl geçmişti. Ama bunun bir yanılsama olmadığını görebiliyordu. Sokağın karşısındaki kadının da kendisini tanıdığını görebiliyordu. Adını söylüyor, kolunu kendisine doğru uzatıyordu. Covey'nin hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğinde Gibbs'in de bayılmamış olması bir mucizeydi.

Gibbs sokağın karşısına koşturdu ve Covey'nin yüzü yere çarpmadan önce onu yakaladı. Covey kendine geldiğinde Gibbs onu kollarının arasında tutuyordu ve kırk yıl sonra ölene kadar da bir daha asla bırakmadı. Covey ve Gibbs, birbirini bulmuştu.

tg:@novaebook

O Zamanlar

O zamanlar, ortadan kaybolmak kolaydı. O zamanlar, adınızın sadece bir kısmıyla ve hatta bir takma adla bile yeni bir banka hesabı açabilir ya da bir ehliyet alabilirdiniz. Herkesin parmak izini almıyor, yüz tanıma araçları kullanmıyorlardı ya da eklem filmlerinizi dijital hale getirip kan testi sonuçlarınızı e-posta ile göndermiyorlardı. Alışveriş tercihlerinizi ve sizden hediye olarak bir çikolata ve peynir paketi almış herkesin doğum günlerini kayıt altına almıyorlardı. Kısmen-doğru-ama-çoğunlukla-yanlış bilgiler için başka insanları para ödemeye ikna etmek üzere yaşınız, adresiniz ve sizinle ilgili sözde gerçekleri internette paylaşmıyorlardı.

O zamanlarda, çoktan ölmüş bir anne babanın tek oğlu olan genç bir adamın ismini kısaltması ve Gilbert Bennett Grant'ten Bert Bennett'e dönüşmesi, belgelerini bununla eşleşecek şekilde yavaş yavaş değiştirmesi ve sevdiği kadınla olan geçmişine dair tüm bağlarını koparması daha kolaydı. O zamanlarda, genç bir kadının yalıtılmış bir halde kendi ailesini kurabileceğine inanması daha kolaydı çünkü bu dünyadaki tek gerçekler sevgi ve sadakatti. İşte bu yüzden, Bert ve Eleanor da böyle yaptı.

tg:@novaebook

Şimdi

Benny

Yani babası da geçmişi hakkında yalan söylemişti. Benny öfkeden ziyade üzüntü hissediyordu. Benny özellikle de annesi hakkında daha çok şey öğrendikçe, diğer insanların kurallarına karşı gelmek için ailesinde bedel ödeyen tek kişi olmadığını görüyordu.

Evet, Eleanor Bennett en sonunda, hayatında pek çok insandan çok daha şanslı olmuştu. İlk aşkıyla yeniden kavuşmuş ve ondan iki çocuk yapmıştı. Ama Benny'nin annesi, Benny'nin hayal bile edemeyeceği kadar büyük yaslar tutmaya devam etmişti. İlk çocuğu, ilk ailesi, ilk kimliği…

Benny eskiden, zorbalığa, ailesinden uzaklaşmaya, yalnızlığa rağmen cesur bir ruha sahip olduğunu, kendisi olmakta ısrar ettiğini düşünürdü. Joanie, Steve ya da planları konusunda işler yolunda gitmedi diye kuyruğunu kıstırıp koşa koşa eve geri dönmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Ancak son zamanlarda, gösterecek daha fazla şeyi olmadığı için biraz utanç duyuyordu. Annesinin en azından başından geçenlere dair gösterecek bir şeyleri vardı.

tg:@novaebook

Gençlik yıllarında yaşadığı onca şeyden sonra, annesi neden Benny'ye neler olduğunu anlatmamıştı? Neden ona tavsiye vermemişti? Annesi neden onu daha çok kucaklamamıştı? Ve annesi artık yanında olmadığına göre, Benny'nin bu duygularla ne yapması gerekiyordu?

@novaebook

tg:@novaebook

Byron

Byron'ın ebeveynleri, herhangi bir şey hakkında gerçeği söylemişler miydi?

Bir şeylerin üstünü örtme konusunda bu kadar iyi miydiler? Yoksa Byron mı görmek istememişti? Byron daha fazlasını öğrendikçe bazı şeyler daha çok anlam kazanıyordu. Birkaç yıl önce o kendine güvenen, tuttuğunu koparan annesi sessizleşmiş, ilgi meraklısı biri olup çıkmıştı. Her zamankinden daha alıngandı ve dikkati daha çok dağılıyordu. Byron, annesinin bir tür içsel değişim yaşadığını hissedebiliyordu. Bunun babasını kaybetmenin ya da Benny'yi özlemenin ötesinde bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Ama bunu kurcalamak istememişti.

Byron, annesinin canını sıkan şeyin, eskiden olduğu gibi kendiliğinden geçeceğine inanmak istemişti. Byron'ın kendisi de çok sıkıntıdaydı. Ofiste yaşananlardan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bunların kendisini hâlâ eskisi kadar rahatsız etmesine şaşırıyordu. O zamanlar hâlâ birlikte yaşadığı Lynette, tüm bunlar olurken kendisine daha fazla zaman ayırmasını istediğinde hüsrana uğramıştı.

Byron bencillik etmişti, bunu şimdi görebiliyordu. Annesinin her zaman basiretli, kendisinin yanında olan, ona her zaman

tg:@novaebook

içindeki sesi dinlemesini söyleyen, "*Göreceksin, Byron*, işler yoluna girecek," diyen ve olumlu düşünen o kadın olmasına ihtiyacı vardı. Ne de olsa, diye düşünmüştü o zamanlar, işler onun ailesi için yoluna girerdi, değil mi?

@novaebook

tg:@novaebook

ÜÇÜNCÜ KISIM

@novaebook

tg:@novaebook

Bir Yıl Önce

Etta Pringle

Etta Pringle sandaletlerini ayağından çıkardı, kumun üzerine kurulmuş ahşap platforma adımını attı ve yürürken kalabalığa el salladı. Alkışlar, yerini çocukluğunun seslerine bırakmıştı. Deniz, rüzgârda sallanan palmiye yaprakları ve annesinin kendisini uyaran sesinin hatırası... "*Bir genç hanım insanların içinde asla ayakkabılarını çıkarmaz!*" derdi annesi. Etta bu düşünce karşısında gülümsedi ve sonra da derin nostalji dalgasına kendisini hazırladı. Annesi en azından Etta'nın neler başardığını görecek kadar yaşamıştı. Torunlarının büyüdüğünü görecek kadar... Biricik kızının hayatında her şeyin yolunda olduğuna inanacak kadar...

Etta güneş ışığını içine çekmek için yüzünü kaldırdı ve kollarını açtı. Kalabalık tezahürat yapıyordu. Sadece yirmi dört saat sonra buradan giden bir uçakta olacaktı. Annesi ölmüşken ve erkek kardeşi de İngiltere'de yaşarken, törenin burada, memleketinde, her şeyin başladığı bu koyda yapılmasını kendisi istemişken, Etta'nın burada kalmak için artık hiçbir gerekçesi yoktu.

"Etta Pringle, sadece iyi işler başarmış yerli bir kız değil," dedi başbakan. "Etta Pringle işte tam da bu koydan başlayarak, yüze

tg:@novaebook

yüze dünyayı fethetmiş bir kadındır." Bazıları çocukken kullandığı lakabı haykırdı ve Etta da gülüp başparmağını kaldırdı.

"Ve şimdi," dedi başbakan, "bu memleketimizin şampiyonu haklı olarak benim gibi politikacıları çevreyi korumamız için sıkıştırıyor çünkü bizimki gibi dünyanın en güzel denizi bile suda çözünen kimyasallara, plastiklere, su seviyelerinin yükselmesine ve giderek sertleşen hava koşullarına karşı güvende değil."

Daha fazla alkış koptu, bir madalya göründü ve sahilin bu kısmına Etta Pringle'ın adı verildi. Etta, kayaların üzerinde köpüren dalgaların ilerisine baktı. Çok daha hızlı ve cesur bir yüzücünün, Etta'nın ilk kez on bir kilometre çizgisini geçmesini ve onun gerçekte kim olduğunu fark etmesini sağladığı koy işte burasıydı.

Etta, Şili'deki Macellan Boğazı'nı yüzerek geçmiş, New York'un Manhattan Adası'nın etrafından dolaşmış, İngiliz Kanalı'nı geçmiş ve Sibirya kıyılarındaki buzlu sulardan sağ çıkmıştı; dünyada bunların hepsini yapan ilk siyahi kadın olmuştu. Böyle şeylerin konuşulmadığı bir zamanda başka bir kadınla iki çocuk yetiştirmişti. İnsanlarla dolu stadyumlarda engellerin üstesinden gelmek hakkında konuşmalar yapmıştı. Ama Etta'nın hayatında hiçbir zaman aşamayacağı bir engel vardı.

Etta kalabalığa baktı. İşte oradalardı. Birkaç Henry oğlanı. Henry ailesinden her zaman etrafta dolanan, birilerinin bir hata yapmasını bekleyen, asla geri ödenemeyecek koşullar karşılığında eşsiz desteklerini sunmak isteyen birileri olurdu. Artık Henry'lerde tamamen yeni bir nesil vardı, diğer insanları sömürmek için yaşayan insanlar... Kin tutmaktan zevk alan insanlar... İşte Etta'nın bu yüzden bu adadan çekip gitmesi gerekiyordu.

tg:@novaebook

Bir Yer Vardı

Etta Pringle adada onurlandırılırken, Eleanor Bennett neredeyse beş bin kilometre uzakta, Kaliforniya'daki evinde oturmuş dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Pringle'ın sosyal medyada popüler hale geldiğini görünce memnun oldu. Eleanor'un eşi Bert, Tanrı ruhuna merhamet etsin, bundan büyük keyif alırdı. O ve Eleanor, adalardan bir kadının, siyahi bir uzun mesafe yüzücünün bu kadar ünlü olduğunu görmekten onur duyuyordu. Ancak Bert'ün vefat etmesinin üzerinden geçen beş yılda Pringle çok daha popüler olmuş, motivasyon konuşmaları genç nesillerce bilinir hale gelmişti.

Ve şimdi de bir sahile Etta Pringle'ın adı verilmişti. *Düşünsene Bert*, diye içinden geçirdi Eleanor. İthaf töreninin videosunu internette görünce Eleanor'un gözleri yaşardı. Bu, Eleanor'un sıla hasretini öyle artırmıştı ki Bert ile birlikte, Batı Hint Adalılardan ve kendilerini hatırlayabilecek insanlardan kaçmaya çalışarak kendi yollarına gitmeden önce nasıl biri olduğunu hatırlama ihtiyacı duymuştu. "*Karayipliler*," diye hatırlatıyordu oğlu sürekli. O insanları bu şekilde tanımlamak daha doğruydu. Kendi memleketindeki insanlara ne demesi gerektiğini oğlunun söylemesi komik değil miydi?

tg:@novaebook

Bunca yıldan sonra bile Eleanor'un oturduğu mahallede adalardan gelmiş birinin sesini duymak o kadar yaygın bir şey değildi; bu yüzden arabasına atlayıp kuzeye, Los Angeles'a giderdi, emekliliğin faydalarından biri de böyle ani plan değişiklikleri olmuştu. Crenshaw bölgesinde, Eleanor'un en sevdiği ada yemeklerini alabildiği bir yer vardı. Yeşil muzlar, bir teneke ake meyvesi, bir kavanoz tütsülenmiş ringa balığı ezmesi ve bir şişe acı biber sosu... Çin usulü yumurtalı erişte lerden ve küçük Çin lahanalarından bulabildiği, ayrıca *suey mein*'in ne demek olduğunu açıklamak zorunda kalmadığı bir yer... Onun bir Çin yemeğinden ziyade bir ada yemeği olduğunu açıklamak zorunda kalmadığı bir yer...

Bir saatten biraz fazla zaman sonra, Eleanor dükkânın reyonları arasında dolaşıyor, parmak uçlarını kavanozlar ve paketler arasında gezdiriyor, etiketleri okumak için öne eğilmiş, çoğunlukla kahverengi yüzleri izliyor ve farklı aksan ve dillerde yapılan konuşmaları dinliyordu. Hamur işi malzemelerinin yanında, mor bir etek ile sarı bir üst giymiş zayıf bir satış görevlisi kadın bir market içi sunumu yapıyordu.

"Siyah pastada ise," diyordu kadın, küçük bir gruba, "badem ezmesinden bir taban, şeker kremasını düzgünce uygulayabilmek için gereklidir." Konuşurken, önündeki kumaş kaplı tahtanın üzerine pudra şekeri serpti.

"Kekinizi hazır ettikten sonra, şeker kremasını koymadan önce kekin üzerine bir kat badem ezmesi sürmeniz gerekir. Aksi halde, kekinizi özel yapan tüm o rom ve diğer şeyler, şeker kremasının sulu kalmasına neden olur." Başını sallayıp birini işaret etti. "Sizin başınıza geldi mi bu? Öyle mi?"

tg:@novaebook

İnsanlar soru sorarken, satış görevlisi de şeker serpilmiş yüzeyin üstüne bir dolu badem ezmesi döktü. Sonra da elleriyle düzleştirdi ve bir oklava aldı.

"İçinizde, YouTube'daki şu İngiliz kadını izleyeniniz var mı? Sürekli farklı etnik yemeklerden bahseden hani? Kimi kastettiğimi anladınız, değil mi? Dünyanın farklı yerlerindeki yerel gelenekler hakkında ilgi çekici programlar yapıyor. *O kadın*, siyah pastanın gerçek bir Karayip tarifi olmadığını iddia ediyor."

Satış görevlisi başını yana eğip bir kaşını kaldırdı. Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi.

"Avrupalılar dünyanın bu kısmına gelip de belirli yemekleri buraya getirmeseydi, siyah pastamız olmayacağını söylüyor. Tarifin, farklı kültürlerin bir karışımından meydana geldiğini söylüyor. Farklı kültürler mi? Eh, Karayipler'in ne olduğunu sanıyor ki zaten?" Bazıları tısladı ve seyircilerin arasından mırıltılar yükseldi.

Eleanor badem kokusunu içine çekti ve annesi ile Pearl dedikodu yapıp kıkırdarken mutfak masasına yayılmış badem ezmesinin olduğu çocukluğundaki mutfağı hatırladı. Eleanor o günleri, hâlâ Covey olduğu ve annesinin çekip gitmemiş olduğu o günleri pek düşünmemeye çalışırdı. Ama o gün, o anda adaya geri dönmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etme konusunda kendisini serbest bıraktı.

Memleketinde görünmeden dolaşabilse, eski okul alanlarını ve yüzme kulübünü geçip çimentodan duvarları, kıvrımlı teneke den çatısı ve köşesinde çiçek açmış kırmızı ebegümeci olan büyüdüğü eve gidebilseydi nasıl olurdu? Bir komşunun bahçesinden bir sapodilla meyvesi koparmak, cüce bir hindistancevizi ağacından bir yaprak koparıp soymak için durabilseydi? Babasının diğer erkeklerle domino oynadığı arka bahçelerine girip

tg:@novaebook

babasının arkasında durabilse, zayıflıkları babasını alt etmeden önce yeniden onun kızı olabilseydi?

Annesi hâlâ orada olsaydı?

Eleanor bunca yıldır nerede olduğunu açıklamak zorunda kalmadan geri dönebilseydi nasıl olurdu? O zaman, evet, geri dönerdi, arka bahçede yerden demirhindi kabukları toplar ve starliçe bitkisinin turuncu renkli uçlarının yanında, verandanın betondan basamaklarına otururdu. Çocuklarına kabukları nasıl kırıp açacaklarını, ipçiklerini nasıl çıkaracaklarını ve posayı şeker dolu bir kâsede nasıl yuvarlayacaklarını anlatırdı. Onları denizde yüzmek için koya götürürdü.

Fakat elli yıl boyunca ortadan kaybolup sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönemezdiniz. Eleanor, üç çocuğunu da yanına alamayacaksa geri dönmeyi denemezdi zaten. Ve elli yılın ardından, Eleanor çocuklarından birinin nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Terbiye

Byron tüm hikâyeyi bilseydi kendisiyle ilgili ne düşünürdü?

Eleanor, garaj yolundan arabaya doğru yürümeden önce oğluna sarıldı. Babası gibi ışıl ışıl gözleri olan ve dimdik duran oğluna baktı ve yaptığı hiçbir şeyin, terbiyeli genç bir insan yetiştirip onu topluma bırakmaktan daha önemli olmadığını biliyordu. Çünkü dünyanın *zeki* insanlardan daha çok *terbiyeli* insanlara ihtiyacı vardı ki oğlu bunların ikisine de sahipti.

Ama bu güzel adamın bir zayıflığı vardı. Çok inatçı olabiliyordu. Benny'ye karşı olduğu gibi... Küçük kız kardeşine o kadar bağlanmıştı ki Benny'nin dönüştüğü genç kadını gerçekten görememişti. Benny büyümüş ve kendini savunmuştu fakat Byron onun gelişimine direnmişti, tıpkı Eleanor ve Bert'ün yaptığı gibi. Yıllar içinde Benny'ye daha soğuk davranmıştı ama Benny yüzünde o yavru köpek ifadesiyle ağabeyinin peşinden gitmeye devam etmişti. Byron bu açıdan babası gibiydi. Bir şeyleri kontrol edemediğinde ya da anlayamadığında, kendisiyle o şey arasına mesafe koyardı.

Eleanor, gerçeği söylerse oğlunun saygısını kaybeder miydi?

Eleanor'un kocası gerçeğin bir kısmını biliyordu, tamamını değil. Bert yıllarca Eleanor'u saklamıştı çünkü ailesini koruduğu-

tg:@novaebook

nu düşünüyordu, çünkü âşık olduğu kadının kaderinin elinden alındığını anlamıştı. Ama kadının ne kadar çok şey kaybettiğini hiçbir zaman öğrenmemişti. Eleanor'un ilk çocuğundan haberdar değildi. Eleanor bunca yıl boyunca kocasına yalan söylemişti çünkü bir kişinin sizi sevmeye devam etmesini istiyorsanız ondan tüm yüklerinizi sırtlanmasını isteyemezdiniz, eskiden kim olduğunuza dair her şeyi görmesi riskini alamazdınız. Kimse bir başkasını bu kadar yakından tanımak istemezdi.

Tabii, bir kişi, "*Bak! Uzun zamandır kayıp olan kızım. Her şeyi yoluna koydum*," demediği müddetçe.

Kollarını oğlunun göğüs kafesine dolayan Eleanor, oğlunun kalp atışlarının yavaşça kendisine çarptığını hissetti. Kollarının arasındaki bu en değerli varlığını hissetti ve göğsünde sakinleşen o soluk tenli, ağlayan ve altı hafta sonra kollarından çekip alınmış o bebeği, ilk çocuğunu düşündü. Eleanor şimdi diğer çocuğunun kalp atışlarının da teninin altında mırıldandığını, kafasının içinde güm güm attığını hissetti.

Byron çıkmaz sokakta bir U dönüşü yaptı ve kaslı, kahverengi kollarından birini arabanın camından çıkarıp yavaşça el salladı. *Şu gülüşe bir bak!* Eleanor arabanın arkasından koşup Byron'a bağırarak onu geri çağırmak ve ona kendisini ve kız kardeşini yetiştirmenin bu hayatta yaptığı en önemli şey olmadığını açıklamak istedi. Eleanor'u en çok tanımlayan şey yanında tuttuğu şeyler ya da kişiler değil, bıraktığı şeylerdi.

Bebeğini kendisinden aldıkları gün imzaladığı o kâğıdı neden yırtıp atmamıştı ki? Bebeği hâlâ kollarındayken neden taksiden fırlayıp kaçmamıştı? Neden çocuğunu elinde tutmak için kapıları yumruklamamış, banka soymamış, kendini satmamıştı? Kızı da onca yıl boyunca geceleri gözünü kırpmadan yatıp tıpkı Eleanor gibi kendisini bırakıp giden annesini düşünmüş müy-

tg:@novaebook

dü? Eleanor kendi annesini düşündüğünde olduğu gibi, bu düşünceler kızının da içini bir kurt gibi kemirmiş miydi?

Elli yılda zaman çok değişmişti. Zorla evlat edindirmeler haberlere konu olmuştu. Eleanor gibi saçları ağarmış kadınlar, yüzleri gözyaşlarından ıslanmış halde biyolojik çocuklarına kavuşurken gösterilmişti. Devletten özür dilemesi istenmişti. Birileri bir film bile çekmişti. Eleanor kızını arama girişimini yeniden başlatmayı, yetkililerden yardım istemeyi düşünmüştü. Ama her seferinde tereddüt etmişti. Artık orta yaşlı bir kadın olan kızı babasının kim olduğunu öğrenmek isteyebilirdi. Ayrıca Eleanor'un diğer çocukları da bunu öğrenmek isteyebilirdi.

Kızının hangisini tercih edeceğini hayal etmeye çalıştı. Eleanor, çekip gitmiş ve bir daha da asla geri dönmemiş olan kendi annesini düşündü. Annesinin gerekçeleriyle ilgili gerçekten ne bilmek isterdi? Ya gerçeği bilmek, yaşadığı hasretten daha çok canını yakarsa? Eleanor ilk çocuğuna yıllar önce yakışıklı bir oğlanla tanıştığını ve kendini onun cazibesine bıraktığını söyleyebilirdi. İnsanlar bu günlerde böyle şeyler söylüyordu. Ama kızının gözlerinin içine bakacağından ve yalan söylediğini anlayacağından korkuyordu.

Kızı o zaman kendisini terk ettiği ya da hayatında kalmayı başaramadığı için Eleanor'dan daha çok nefret eder miydi?

Ayrıca hiç de küçük bir konu olmayan o diğer konu vardı. Eleanor Douglas bugün İngiltere'de yeniden ortaya çıkarsa, birileri onun bir cinayet şüphelisi olarak aranırken başka bir ülkede aniden ortadan kaybolan ve 1967 yılında bir tren kazasında öldüğü bildirilen Coventina Brown ya da kimlikteki adıyla Coventina Lyncook ile olan bağlantısını fark edebilirdi. Çözülmemiş halde kalan bir cinayetti bu.

tg:@novaebook

Eleanor'un sevdikleri için ördüğü sahte hikâye, kendisini kapana kıstıran bir ağ olmuştu. Bu da yetmezmiş gibi, Eleanor en küçük kızının çekip gitmesine de izin vermişti. Belki de en çok ihtiyaç duyduğu zamanda Benny'nin kendisinden ve Bert'ten uzaklaşmasına izin vermişti. Tabii Eleanor o zaman durumun böyle olduğunu görememişti.

Eleanor çocuklarını her şeyden çok seviyordu fakat Bert onun için çok şeyden vazgeçmişti. Gerçeği örtbas ederek kendi kariyerini riske atmıştı. Tüm bu yıllar boyunca kendisini ve çocuklarını sevip koruyan o adama bir sadakat borcu vardı. Bert inatçılık ettiğinde Eleanor onun yanında durmak zorunda kalmıştı. Böyle bir şeyi çocuğunuza açıklayamazdınız. Bunu yapmak hayatınızın yalanlarla örülü bir ağ olduğunu ortaya çıkarmak anlamına geldiğinde, çocuğunuza karşı dürüst olamazdınız. Eleanor'un kocası beş yıl önce ölmüştü ama Benny hâlâ eve dönmemişti.

Dünya, Benny gibi bir kız için pek de kolay bir yer değildi. Bu nedenle Eleanor ara ara küçük kızına ulaşmaya çalışırdı. Telefonuna mesajlar bırakırdı. Benny'nin, yanlış anlaşılmalara rağmen annesinin hâlâ kendisini düşündüğünü ve umursadığını bilmesini istemişti. Ama Benny aramamış, annesini görmeye gelmemişti.

Anlaşılan o ki, Benedetta hayatına Eleanor olmadan devam etmeye karar vermişti. Peki bu, Eleanor'u nasıl bir konumda bırakıyordu? Kızları ve tüm hayatı boyunca kendisinin gerçekten kim olduğunu bilen kocası olmadan Eleanor artık kim olacaktı? Bu, sanki hiç var olmadığı anlamına geliyordu.

Byron arabasıyla uzaklaşırken Eleanor kırk beş yıllık evine, kocasının tam da Byron doğduğunda satın aldığı eve girdi. Kendisini yorgun hissediyordu. Her şeyden yorulmuştu. Ön kapıyı kapadı, sırtını kapıya yasladı ve bir karar verdi.

tg:@novaebook

Kaza

Eleanor Bennett, kocası öldükten beş yıl sonra garaja girdi, kayak tahtasını çıkardı ve doğru türden bir dalga arayıp bir kaza olmasını umarak sahil boyunca güneye doğru arabayla ilerledi. Dul eşler onu böyle bir şeyin olabileceği konusunda uyarmıştı. Ona duygularının üstesinden gelmesini ve hayatına devam etmesini söylemişlerdi ve o da böyle yapmıştı. Yeniden randevulara çıkmaya bile başlamıştı. Ama büyük bir yanı paramparça haldeydi. Bert ölmüştü, bunun anlamı Gibbs'in de öldüğüydü. Ve eğer Gibbs öldüyse, o zaman Covey de ölmüş demekti.

Eleanor hayatta kaldığı için her zaman gurur duyardı. Güçlü olacak şekilde yetiştirilmişti. Kaçıp gidecek kadar güçlüydü, geçmişini arkasında bırakacak kadar güçlüydü, başını dik tutup yoluna devam edecek kadar güçlüydü. Ve yıllar boyunca karşılığını aldığı pek çok şey, ailesi, evi, kahkahalarla geçen günleri kendisine bir onaylama gibi gelmişti. Eleanor sık sık yaşadığı pek çok şeye değdiğini düşünürdü. Ama her şeye değil. En önemli şeye değil. Her zaman en sonunda işlerin yoluna gireceğini, ilk kızını bulacağını, diğer çocuklarına her şeyi açıklayacağını ve şu anda hissettiği gibi hissetmeyeceğini umardı.

Artık umudu kalmamıştı.

tg:@novaebook

Yeter, yeter, yeter. Koşullar iyiydi, güzel bir güney dalgası vardı. Yetkililer çocuklarıyla konuşurken belki de nazik davranır, Eleanor'un son nefeslerinin güneş ve tuzlu suyla dolu olduğunu, ölmeden önceki son anlarında hayatı dolu dolu yaşadığını söylerlerdi.

Fakat mesele şu ki; koca memeli, altmışlı yaşlarında, yüzme kıyafeti giymemiş ve kışın sörf yapmaya çıkmış siyahi bir kadın, Güney Kaliforniya'da dikkatlerden kaçmazdı. Görevli cankurtaran Eleanor'u takip etmiş ve alarm durumuna geçmişti. O cankurtaran ve meslektaşları Eleanor'u yakaladığında kadın oldukça kötü haldeydi. Tahta uçup kafasına çarpmış ve Eleanor kayıp düşerek incik kemiğini kırmıştı. Daha sonra, sudan çıkarıldığını hatırlamayacaktı.

Eleanor bacağında iğneler, kırık kaburgalar ve başında kötü görünen bir yarayla hastaneye kaldırılmıştı ama bunun dışında iyiydi. Akşamüzeri oğlu eve geldiğinde Eleanor uyuşturulmuş ama uyanık halde yatıyor, parlak televizyonu izliyor ve yatıştırıcıların duyduğu üzüntünün derinliğini örtmeye devam edeceğini umuyordu. Hayatta kalmış olmasının mı yoksa en başından böyle bir şeye kalkışmış olmasının mı kendisini daha kötü hissettirdiğini bilmiyordu.

tg:@novaebook

Byron

Byron'ın arkadaşı Cable'ın lakabı "kablo"ydu çünkü çocukken kendi ebeveynlerinin izlediği tüm o eski klasik filmlerin olduğu kablolu kanalı severdi. Siyahilerin güzel rollerde oynadığı tüm filmleri bilirdi ve siyahi hizmetçilerin ya da hamalların insanı sinir edecek derecede patlak gözlü tasvir edilmediği tüm klasikleri severdi. Ve böyle olduğu durumlarda bile yine de o filmleri izlerdi. Byron ile bu konu üzerine en şiddetli tartışmalarını yapmışlardı.

Cable eski filmleri severdi çünkü bu filmlerin hayata dair net bir tutumları vardı. İyi insanlar sonunda iyilikle karşılaşırdı. Ya da kahraman olarak ölürlerdi. Cable, insanların içindeki iyiliğe, başkaları için fedakârlık yapmaya ve kefarete inanırdı. En kötü zamanlarda bile işlerin düzgünce halledilebileceğine inanırdı. Cable, her erkeğin hayatında olmasına ihtiyaç duyduğu türden bir arkadaştı.

Cable bir bira içmek üzere Byron'ı aramış ama Byron annesinin hastanede olduğunu söyleyerek bu teklifi geri çevirmişti.

"Bir sörf kazası mı? Bayan Bennett mi? Ve sen bunu bana söylemedin mi?"

tg:@novaebook

"Üzgünüm, adamım, dün sabah oldu," dedi Byron. "Başını çarpmış. Bacağını çok kötü vurmuş. Ameliyat etmek zorunda kaldılar. Ama iyi olacak."

Cable, yirmi dakika sonra hastanedeydi. "Sörf, demek ha?" dedi, kafeteryadan aldığı kahvesini yudumlarken. "Nerede oldu bu?"

"Balboa," dedi Byron.

"Newport Sahili mi?"

Byron başını salladı.

"Wedge noktası mı?"

Byron tekrardan başını salladı. Byron, Cable'ın beyninin tiktaklarını dinlerken bir süre sessizce oturdular. Byron, Cable'ın bir şeyler düşündüğünü biliyordu. Byron da düşünüyordu. Byron, Wedge'de sörf yapmayı başarmıştı ama annesi onu sadece kıyıdan izleyip tezahürat yapmıştı. Orası sörfçüler ve vücut sörfü yapanlar için bir cennetti ama Güney Kaliforniya'daki en büyük dalgalara sahip olduğu için tehlikeli bir yer de olabiliyordu.

"Orada ne yapıyordu ki?" diye sordu Cable.

Byron başını yavaşça salladı.

"Annenin bir tür kendini öldürme isteğine sahip olmadığından emin misin, Byron? Babam öldükten sonra benim anneme olmuştu bu."

"Senin annene mi? Ama o iyi görünüyor."

"Artık iyi. Ama o yaşlı kadından gözünü ayırmamalısın, Byron. Annen iyi bir sörfçü, bu *yaptığının* iyi olmadığını bilecek kadar iyi bir sörfçü."

Byron gözlüğünü çıkardı ve çocukluk arkadaşına sert bir ifadeyle baktı.

"Seni anlıyorum, Cable. Ama babam öleli beş yıl oldu. Annenin biraz sıkılmış olduğunu düşünüyorum, sana bunu söyle-

tg:@novaebook

yebilirim. Bu yüzden gidip bir denemek istedi ve kötü bir karar verdi."

Cable hiçbir şey demeyerek kaşlarını kaldırdı ve kahvesinden başka bir yudum aldı. Byron uzaklara bakıp içini çekti.

"Lanet olsu-un," dedi.

"Ne olursa olsun, bir şeyler yapmamız gerekiyor. Ona bir adam bulalım, Byron. Yani, Bay Bennett'e saygısızlık etmek istemiyorum, onu bir amca gibi sevdiğimi bilirsin ama hayır, böyle olmaz. Annene onu kollayabilecek birini bulmamız gerekiyor. Ondan en az on beş yaş genç olmalı. En az."

Byron başını sallayıp güldü.

"Neden gülüyorsun? Gülme."

Herkesin Cable gibi bir dosta ihtiyacı vardı. En kötü zamanlarda bile Byron'ı güldürebiliyordu. Ama daha sonra, Byron gecenin köründe uyandı ve Cable'ın annesi hakkında söyledikleri düşündü.

Kendini öldürme isteği mi?

Byron'ın göğüs kafesinin altında bir his vardı, bir tür panik hissi. Benny'yi aramak üzere cep telefonunu aldı ama sonra telefonu komodine geri bıraktı. Benny'nin olanları bilmesi gerektiğini, burada olması gerektiğini düşündü. Annelerinin çocuklarının yanında olmasına ihtiyacı vardı. Ama o aramayı annesinin yapması gerekiyordu. Ya öyle olacaktı ya da Benny o bencil kıçını kaldıracak ve bağlantıya geçecekti. Kendi isteğiyle... Aksi halde, babası öldüğünden beri yaptıkları şekilde devam etmeleri gerekecekti.

Benny olmadan...

Kardeşinin yokluğu hayatlarındaki çatlaklara sızarken...

Byron çok sonraları, annesinin bu sörf kazasının hayatlarında bir dönüm noktası olduğunu görecekti. Anneleri hastaneden

tg:@novaebook

çıktıktan sonra Byron bazı iş seyahatlerini iptal etti ve çocukluğunu geçirdiği evde kalmaya başladı. Hâlâ araba kullanamayan ve topluluk bahçesinde gönüllü olarak çalışamayan annesi birkaç haftalığına bir tekerlekli sandalye kiraladı ve kendi deyimiyle birkaç *sosyal etkinlik* planladı. Byron onu eski film stüdyolarından birine, bir müzeye ve bir konsere götürdü. Sonra da onu kongre merkezinde şu meşhur siyahi yüzücüyü görmeye götürdü. O zamana kadar koltuk değnekleriyle oldukça çevik hale gelmişti ve aylardır olduğundan daha mutlu görünüyordu.

Byron, belli ki kendisi ve Benny hakkında onlardan çok daha fazlasını bilen Avukat Bay Mitch'i ilk kez o zaman gördü. Annesinin bir şeyler karıştırdığını ve Bay Mitch'in de kendisinden öncekiler gibi çoktan annesinin büyüsüne kapıldığını tahmin etmeliydi.

@novaebook

tg:@novaebook

Her Zamanki Gibi

Hava durumu tahmincileri, 2017 yılının Kaliforniya'da kaydedilmiş en sıcak yıl olacağını söylemişti ve bu haber Byron'ı biraz olsun bile şaşırtmamıştı. Bu yıl onun için biraz kötü geçmişti. Ayrıca gelecek yılın annesinin son yılı olacağını da henüz bilmiyordu. Sadece sona hazır olduğunu biliyordu. Annesinin kazası, terfi alamaması, Lynette'le yolunda gitmeyen şeyler... Sürekli kavga ediyorlardı ve bunların yarısında Byron tam olarak neden kavga ettiklerini anlayamıyordu.

"Anne?" diye seslendi, ayakkabılarını girişteki kilime silerken. Botlarından, kuzeydeki çalılıklardan yayılan külle karışık kireçli bir toz çıktı.

"Merhaba, oğlum," dedi annesi koridorun ucundan. "Günün nasıldı?" Annesinin ruh hali yaraları iyileştikçe daha da düzeliyor gibi görünüyordu.

"Her zamanki gibi," dedi Byron. Kaliforniya çalı yangınlarının en kötüsü ölümlere ve evlerin yanmasına neden olmuştu. Yangınlar yamaçlardaki bitkileri söküp almıştı ki bu da yağmur yağdığında çamur kayması riskini artırıyordu. Bu da toprağı daha çok aşındıracak, su kaynaklarını kirletecek, fidelerin büyümesini yavaşlatacak ve yamaçların dengesini yeniden bozacaktı.

tg:@novaebook

Byron, işi aslında diğer araştırma alanlarına odaklanıyor olsa da yağmur sularının okyanusa karışması ve kirli su akışı hakkında yorum yapması için yerel gazeteciler tarafından davet edilirdi.

Byron okullarda da meşhurdu. Bu, sosyal medyada devasa bir takipçi kitlesi yakalamasına ve zeki bir atlet olmasına yardımcı olmuştu. Bu son özellik, özellikle eğitimcilerin ilgisini çekmişti ve öğretmenler, atletizm ile akademik başarının bir arada yürütülebileceği ve birinin diğerinden kaçınmak için bahane olmaması gerektiği konusunda öğrencilere mesaj verebilmek için, çalıştıkları devlet okullarına Byron'ı davet etmişlerdi.

Byron, özellikle de bilim ve teknoloji kariyerlerinde hâlâ çok az temsil edilen kitlelerden gelen öğrenciler için rol modeli olmaktan mutluydu. Ancak öğrencilerinin sürekli belli kariyerlere yönelmelerine neden olan düşünce yapılarını kırmalarını isteyen okullar, bu önyargıları yıkmaktan ziyade pekiştiriyorlardı.

Spor meselesi buna bir örnekti. Herkes Byron'dan üniversitedeki atletizm başarılarından bahsetmesini istiyor, ona hiç basketbol oynayıp oynamadığını soruyordu. Şehir merkezinden gelen çocuklarla konuşurken bahsetmesi beklenen sporlar bunlardı. Hiç kimse Byron'ı bir Kaliforniya insanı olarak en açık şekilde tanımlayan sporu sormuyordu: sörfçülüğü.

Byron'a sörf yapmayı öğreten annesiydi. Pek çok Los Angeles'lının, bu sporun sarışın erkekler tarafından icat edildiğine inandığı bir dönemde sörf tahtalarının üzerine uzanan küçük siyahi çocuk ve uzun boylu annesi her zaman bakışları üzerlerine çekerlerdi. Annesi bazen Byron'ı kumlara geri götürür, kendi tahtası üzerinde dalgaların arasına girer ve kıyıya geri dönerken çığlıklar atardı.

"Bazı insanlar sörf yapmanın denizle bir ilişki kurmak olduğunu düşünür," demişti annesi bir gün, Byron suyun içinde

tg:@novaebook

zorluk yaşarken, "ama sörf yapmak esasında kendinle kurduğun bir ilişkidir. Deniz sen ne istersen onu yapar." Sonra da göz kırpmıştı.

"Yapman gereken, Byron, her zaman kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmek. Bu seninle alakalı, merkezini bulmak ve korumakla alakalı. Bir dalgayı bu şekilde yakalarsın. Sonra da daha fazla pratik yapmaya ihtiyacın olduğunu veya bir fırtına dalgasının yaklaştığını ya da o dalganın sadece senin için çok fazla olduğunu görürsün. Hatta sörf yapmanın sana uygun olmadığına bile karar verebilirsin ve bunda da hiçbir sorun yoktur. Ama oraya iyi bir şekilde konsantre olup gitmeden bunlardan hangisinin doğru olduğunu bilemezsin. Bu sörfün gerçeği ve hayatın da gerçeğidir," demişti annesi.

O günün erken saatlerinde, Byron iki ortaokulu ziyaret etmek üzere hazırlanırken bir şeyi biraz farklı yaptı. Sırt çantasını ve dizüstü bilgisayarını Jeep'inin yolcu koltuğuna bıraktı ve sonra dönüp sörf tahtalarından birini aldı. Tahtayı arabanın arkasına yerleştirirken, bunu neden daha önce yapmadım ki, diye düşündü.

"Kaçınızda bunlardan bir tane var?" diye sordu Byron uzun sörf tahtasını havaya kaldırarak, farklı sınıflardan öğrencilerden oluşan grupla konuşurken. Sadece iki el havaya kalktı ama Byron sörf, fizik ve deniz tabanı üzerine mesleki çalışmaları ve aralarındaki bağlantılar hakkında ilerlerken dalgayı yakaladı.

Sörf hakkında konuşma fikri, Byron otobanda bir polis memurunun ehliyetini kontrol etmesi için arabasında oturmuş beklerken aklına gelmişti. Bu yıl dördüncü kez polis tarafından durduruluyordu. Byron sinirlerini kontrol altında tutmak için derin ve yavaş nefesler alıp verdi ve kendisini kolunun altında bir sörf tahtasıyla suya doğru koşarken hayal etti. İşte o zaman,

tg:@novaebook

her zamanki Kariyer Günü sunumunda birazcık değişiklik yapmaya karar vermişti.

"Pek çoğunuz gibi ben de tam burada, Güney Kaliforniya'da doğdum," dedi Byron, spor salonunun tribünlerinde oturan bin öğrenciye hitaben konuşurken. "Ayrıca ilkokulu, liseyi ve her iki üniversitemi de bu eyalette, her zaman sahilin yakınlarında okudum." Bir eliyle sörf tahtasını tuttu ve diğer eliyle ona üç kez dokundu.

"Bildiğiniz gibi, Kaliforniya sörfçülükle meşhurdur. Ve ben de sörf yapmayı severim ama Orange County'de geçirdiğim onca yıl boyunca sörf tahtası üzerinde başka bir siyahi adamı neredeyse hiç görmedim. Şimdi, bu sizce neden böyle?"

Bir çocuk elini kaldırdı. "Gelenek yüzünden mi?" diye sordu.

"Gelenek," dedi Byron. "Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Ama kimin geleneğinden bahsediyoruz?" Sörf tahtasını kürsüye dayadı ve çocuklara doğru yürüdü.

"Benim anne babamın doğduğu yer olan Karayipler'de siyahi insanlar sörf yapar. Esasen, bana sörf yapmayı öğreten de annemdi. Ayrıca bir milyardan fazla insanın yaşadığı ve bildiğiniz üzere çoğu insanın siyahi ya da kahverengi tenli olduğu Afrika ülkelerinde de insanlar sörf yapar. Peki ya Asya? Orada da çok uzun bir sörf tarihi vardır. O halde neden burada, dünyanın sörf merkezinde bu yok?" Bazı çocuklar artık öne doğru eğilmişti.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Byron. "Aslında kıyının daha yukarısında bir grup siyahi sörfçü var. Hatta hafta sonları ders bile veriyorlar. Ama ben kendi alanımda büyürken böyle bir şey yoktu. Sörf yapmanın Kaliforniya'da sadece belirli bir grup insana özelmiş gibi görünmesinin çeşitli nedenleri var."

Byron bunu seviyordu. Bir salon dolusu ergen kendisini dinliyordu.

tg:@novaebook

"Ama ben size burada hepsinden bahsetmeyeceğim, bu bambaşka bir hikâye. Söylemek istediğim şey şu. Aynısı benim yaptığım iş için de geçerli. Üniversitede okurken doktora programımdaki tek siyahi bendim."

Byron ellerini kaldırdı. "Biliyorum, sanki Neolitik Çağ'dan bahsettiğimi düşünüyorsunuz."

Gülüşmeler oldu.

"Ama o kadar uzun zaman önce değildi. Eğitimimi tamamladığımı, faydalı işler yaptığımı ve mesleğimi sevdiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum. Ve şimdi farklı yerlerden üniversite öğrencilerinin benim çalışma alanıma girdiklerini görüyorum. Zaman değişti, bu doğru. Ancak bilim alanına giren ve doktora düzeyine kadar tüm eğitimleri alan ya da gerçek terfi imkânları sunan işlerin peşinden giden öğrencilerin sayısı olması gerektiği kadar yüksek değil. Yani, ne demek istiyorum?"

Eller havaya kalktı.

"Güzel, sorularınızı bir dakika içinde alacağım ama konuşmamı tamamlamak için şunu söylememe izin verin: Sörf yapmak istiyorsanız, sizden önce sörf yapmış ve size benzeyen birilerini bulmak için beklemeyin. Ve eğer benim alanıma, okyanus bilimlerine ve uzaktan algılamaya ilgi duyuyorsanız ya da kimya, biyoloji veya bilgi teknolojileri gibi bir şeylere ilgi duyuyorsanız birilerinin size bu işleri yapma izni vermesini beklemeyin. Sadece gidin, eğitim alın ve mümkün olan her yerdeki programlara başvurun çünkü her türden yetenekli genç insanlara ihtiyacımız var ve eğer oyunu oynamazsanız, kazanamazsınız."

Byron gelenekten bahseden öğrenciye yeniden baktı. "Yani, gelenek. Evet, gelenek bize bazen sadece belirli insanların belirli konuları çalışması gerektiğini, belirli sporları yapması ya da bir orkestrada çalması gerektiğini veya her ne yapıyorsanız onu

tg:@novaebook

söyler ama gelenek sadece insanların ne yapması ya da ne yapmaması gerektiğiyle ilgilidir; neyi yapabileceğinizle ilgili değil. Gelecekte ne yapıyor olacağınızla da ilgili değil."

Spor salonuna ayaklı bir yazı tahtası getirildi. Byron tahtaya ilerledi, bir parça tebeşir aldı ve yazmaya başladı.

"Okul müdürünüzün burada bir tür rol modeli olarak size konuşma yapmam için beni davet etmesinden onur duydum. Ama söylediklerimi tekrar etmeme izin verin. Eğer etrafta size benzeyen birilerini göremiyorsanız, yine de o şeyi yapmalısınız." Yüzünü yeniden öğrencilere çevirdi.

"Başka birinin kim olduğunuza ve ne yapmanız gerektiğine dair fikirlerinin sizi engellemesine izin mi vereceksiniz?" Hâlâ bir öğrenciyken annesinin kendisine söylediği şeyi hatırlayarak gülümsedi.

"Size burada Polyannacılık oynamanız gerektiğini ve ekonomik engeller ve önyargılar da dahil olmak üzere yüzleşecek gerçek engeller olmadığını söylemiyorum. Sizden önceki neslin böyle şeylerle mücadele etmesi gerekiyordu ve çoğumuz da bunu yapıyoruz. Ama kendinize bir iyilik yapın ve bunun üzerine *düşünmemezlik* etmeden önce bir düşünün, tamam mı?"

Alkışlar yükseldi.

Byron dikkatleri yazı tahtasına yazdığı şeyin üzerine çekebilmek için yana doğru bir adım attı. *O DALGAYA HÜKMEDİN.*

"Size söylemek istediğim şey bu arkadaşlar; hayatta o dalgayı yakalamalı ve ona hükmetmelisiniz. Ama ya size doğru gelen hiç güzel dalga göremiyorsanız? Gidip onu aramanız gerekiyor. Aramayı bırakmayın, tamam mı? *Aramanın* yollarından biri de derslerinize çalışmaya devam etmektir. Okullara başvurmanızın önemini de sakın azımsamayın. Çünkü oyunu oynamazsanız..." dedi Byron, iki elini kulaklarına götürerek.

tg:@novaebook

"... kazanamazsınız," diye devam ettirdi dinleyiciler.

Soru cevap bölümünün sonunda, bazı çocuklar yanına gelip bilim programları ve stajlar gibi şeyler hakkında sorular sordu ama Byron birkaç çocuğun daha yakından bakabilmek için sörf tahtasına yanaştığını görebiliyordu. Bu çok iyi, diye düşündü Byron, öğrencilerle özçekim yapabilmek için poz verirken. Bu bir başlangıçtı. Ama bu çocukların hepsi sözünü dinleseler bile bunun yeterli olmayacağını biliyordu Byron. İşte bu yüzden günün birinde kendi burs programını başlatacaktı.

"Yani iyi bir gün geçirdin mi, oğlum?" diye soruyordu annesi şimdi.

"Evet, anne, her zamanki gibi. Senin bacağın nasıl?"

"Daha iyi, Byron. Her gün daha iyi oluyor."

Annesi sörf kazasının ardından hâlâ bir baston kullanıyordu. O dalgaya çıkmaktan daha iyisini yapmalıydı. Her zaman kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmek gerektiğine dair yaptığı onca konuşma, annesini gözü pek davranmaktan ve bu esnada neredeyse boynunu kırmaktan alıkoymamıştı. Cable'ın dediği gibi, annesi tam olarak ne yaptığını bilmiyorduysa tabii.

Byron'ın annesi, herkesten daha çok, hatta babasından bile daha çok, her zaman stratejik düşünmeyi ve hesaplı hareket etmeyi öğütlemişti. Byron annesine çok benzediğini düşünürdü ama annesi son zamanlarda Byron'ın bu düşüncesini haksız çıkaran ve kendisini gergin hissetmesine neden olan pervasız davranışlar sergiliyordu.

Tıpkı Benny gibi...

tg:@novaebook

Benim Adım Benny

Benedetta Bennett, annesi ölmeden bir yıl önce, Midtown Manhattan'daki bir kürsüye çıkmış ve "Merhaba, benim adım Benny," diyerek salonu selamlamıştı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz çok büyük bir hata yaptığını biliyordu. Benny titreyerek orada dikildi, mikrofonun elektronik vızıltısı duraksamasıyla dalga geçiyordu. Sırtının küçük bir kısmına bir ter dalgası yayıldı. Bel kısmı kaşındı. Samimi yüzleri karşısında rahatsız olarak seyircilerine yeniden baktı.

Otuz çift göz. Kardeş gibi sevgilerini gösterdikleri o yumuşacık, samimi anlarda hiçbir fikirleri yoktu, değil mi? O gözler, kısa süre sonra, kapıya doğru koşturarak o salondan çıkmasına neden olacaktı. Bu insanlar Benny'nin nasıl bir durumda olduğunu bilemezlerdi. Yarım saat önce, bir ağacın uyduruk tabanının yanındaki buzlu kaldırımdan, umutsuzluktan bunalmış halde neredeyse düşeceğini bilemezlerdi.

Benny çalıştığı işlerden birinden dönerken otobüsten inmiş, yürümüş, yürümüş, yürümüştü. Sonra bir adam yanından geçip gitmişti ve bir binanın girişindeki merdivenlerden tırmanırken adamın gözlerindeki o bakışı yakalamıştı Benny. Adamın kırklı yaşlardaki yüzü, bir film yıldızının saç kesimi ve çenesinin altın-

tg@novaebook

da bağladığı kaşmir bir fularla çevrelenmiş olsa bile, Benny'nin kendi yaralanmış iç dünyasını yansıtıyor gibiydi. Sadece tek bir şey farklıydı, adamın yüzünde rahatlamaya yakın bir ifade vardı. Adam kocaman bir kapıyı çekip açtı, durakladı ve yeniden Benny'ye baktı. Kapı orman yeşiliydi ve orman yeşili Benny'nin en sevdiği renkti. Bu yüzden, adamın peşinden gitti.

Benny, tozlu kâğıt ve okul günleri gibi kokan loş bir giriş salonundan geçti ve sıra sıra katlanır sandalyeler ile üzerleri atıştırmalık ve broşür dolu masaların olduğu büyük, sıcak bir odaya girdi. Birisi kâğıt bardakta kahve ve glütensiz kurabiye uzatınca başıyla teşekkür etti. Karşılama mırıldanmalarının, tanımadığı yüzlerin sığınağının ve parmaklarının arasındaki bardağın sıcaklığının tadını çıkardı. Şimdiden kendisini daha iyi hissediyordu; o noktada kendisini durdurabilirdi ama bunu yapmadı. Onun yerine, tüylü mavi kazağı olan genç bir adamla kırmızı etekli bir kadının arasındaki sandalyeye oturdu ve iyi niyet dalgasıyla katarsis ihtiyacının onu odaya çekmesine izin verdi.

O âna kadar kimse onun nasıl olduğunu, nereden geldiğini ya da neden burada olduğunu öğrenmek istememişti, çünkü ne de olsa herkes aynı basit nedenden ötürü buradaydı ve *tam olarak neden* o akşamüstü orada bulundukları sorusu ile *tam olarak kim* oldukları ya da olmayı umdukları sorusu, söz hakkı alana kadar incelenmeyi gerektirmiyordu. Ve Benny şimdi, bir eliyle kürsünün kenarını tutuyor ve diğer eliyle yarısı yenmiş kurabiyesini sıkıyordu.

"Benim adım Benny ve ben bir alkoliğim."

Bu birkaç kelimeyle Benny, insanların "Ne olursa olsun, buyur gel," diyecekleri bir yer arayan alkoliklerin iyileşme toplantısını resmen çökertmişti. Kendi babasının cenaze törenine katılmadığını söylediğinde bile insanların kendisini destekleye-

tg:@novaebook

cekleri bu toplantıyı... Bunu neden yaptığını açıklarken kendisini yüzlerinde bir şok ifadesi olmadan dinleyecek insanların olduğu toplantıyı... Onu anlamayacak ama yine de dinleyecek olan insanlara, diğer insanların kendisine biçtiği rollere uymadığı için ya da diğer insanların ona uygun olmadığını düşündüğü rolleri sergilemek istediği için bir birey olarak özünün sorgulanmasından bıktığını söyleyebileceği toplantıyı…

Benny, tek bir kelime daha etmeden odayı terk etmesi gerektiğini biliyordu ama kurabiye ev yapımıydı ve biraz zencefil tadı almıştı. Ve uzun zaman sonra ilk kez birileri onu dinliyordu. Bu yüzden konuştu. Onlara her şeyi anlattı. Babasının kendisini reddetmesi, annesinin hayal kırıklığı, ağabeyinin kendisiyle konuşmaması ve kalbini kıran sevgilisi hakkında konuşmayı tamamladığında dürüst davrandı ve toplantıya sahte bir kimlikle katıldığını çünkü başka ne yapacağını bilemediğini kabul etti. Saygı beklemediğini ve buradan hemen çıkıp gideceğini söyledi. Mikrofondan uzaklaştı ve başını sallayıp "Özür dilerim…" diye mırıldanırken doğrudan çıkışa yöneldi.

Sandalyelerin arasından hızla geçerken bir kadın, "Böyle şeyler için de destek grupları olduğunu biliyor musun?" diye seslendi ve bir başkası da "En azından dürüst davrandın," dedi. Benny'yi farkında olmadan oraya çekmiş Bay Film-Yıldızı-Saçlı ise "Bol şans," dedi. Benny'nin yüzü yanıyordu ancak ilk ve tek AA toplantısının* ona öyle ya da böyle faydalı olacağına dair bir his vardı içinde.

Benny, merdivenlerinden indi ve dairesine ulaşana kadar kırk dakika boyunca yürüdü. Koltuğa gömüldü, üzerine bir battaniye çekti ve battaniyenin sıcaklığı ile dün gece tüylerine sinmiş

* "Alcoholics Anonymous" ya da Türkiye'de bilinen adıyla "Adsız Alkolikler" Amerika'da 1935'te kurulmuş, kâr amacı gütmeyen bir sivil toplum örgütüdür. -ed.n.

tg:@novaebook

sarımsak kokusuna şükran duydu. *Yeter, yeter, yeter.* Benny telefonunu açıp evi aradı ama kimse açmadı. Daha sonra günleri hesaplayınca, annesinin sörf kazasından dolayı hastanede olduğunu ve Byron'ın bunu haber vermek için Benny'yi arama zahmetine bile girmediğini anlayacaktı. Çok uzun süre uzakta kaldığınızda böyle şeyler olabiliyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Pasta

Benny, annesi telefonu açmış olsaydı ne söyleyebileceğini düşünerek saatlerce uyumadan yattı. Sabahın dördünde yataktan çıktı ve mutfak tezgâhını sildi. Fırının içine koyduğu tencere ve tavaları çıkarttı, buzdolabından birkaç yumurta aldı ve en önemli malzeme olan rom ve porto şarabına yatırılmış kuru meyvelerin olduğu kavanozu almak için tezgâhın altındaki dolaplardan birine uzandı. Malzemeleri bir kâsede karıştırdı ve hurma ile maraska kirazı ekledi. Ama ağaçkavunu koymadı. Ağaçkavunundan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Annesi de öyle.

Benny'nin, sabah işine gitmeden önce, tüm rutini tamamlamak ve soğuması için ocağın üzerine iki siyah keki koymak için yeterli zamanı vardı. Annesiyle konuşmaya hâlâ ihtiyacı vardı ama onu yeniden arayacak cesareti de yoktu. Mesajı bu olmalıydı, kekler. Hazırlığının birkaç fotoğrafını çekti. Onları bir mektupla birlikte annesine gönderecekti.

Benny, ondan neler öğrendiğini, onu ne kadar yakından izlediğini ve tekniğini ne kadar geliştirdiğini annesine gösterecekti. Çünkü bir siyah pasta yapmak, bir ilişkiyi idare etmek gibiydi. Kâğıt üzerindeki tarif yeterince basitti. Ancak başarısı malzemelerin kalitesine ve çoğunlukla da onları ne kadar iyi idare ettiği-

tg: /vaebook

nize, çeşitli süreçlerin zamanlamasına, havadaki nem oranına ya da fırın termostatının nasıl çalıştığı gibi değişkenlere nasıl karşılık verdiğinize bağlıydı.

Benny ilişkiler konusunda pek iyi olmamıştı ama bir keki nasıl yapacağını biliyordu.

Birinci fotoğraf: yumurtaların yanında duran meyve kavanozu. Benny günün birinde bu tarifin yumurtasız halini yapacaktı çünkü zaman değişmişti ve yiyecekler de zamanla birlikte değişiyordu ama bunun için muhtemelen annesini dehşete düşürecek bir dizi deneme yapması gerekecekti.

Çıkıt.

İkinci fotoğraf: şekerin karamelize edilmesi. Tavadan dumanlar yükseliyordu, ateş tam zamanında kapatıldı ve tahta kaşık sos tavasından gözüküyordu. *Çıkıt.*

Üçüncü fotoğraf: kek karışımıyla dolu iki kalıp, ocağın üzerinde su dolu bir tepsinin içinde duruyordu. *Çıkıt.*

"Ailemi kaybettikten sonra elimde kalan tek şey bu," demişti Benny'nin annesi bir kere, bir parmağıyla başının yan tarafına dokunarak. "Onu burada taşıdım. Siyah pasta tarifini, öğrendiklerimi, onurumu…"

Dördüncü fotoğraf: tezgâhta soğuyan siyah keklerden birine yakın çekim. Islak toprak rengi, cennet kokusu. *Çıkıt.*

Şeker kremasını hazırlamak bir gün daha sürecekti ve Benny sonra da kendi imzası olan süslemenin, basit beyaz bir taban üzerinde duran, koyu yeşil yapraklarla süslenmiş turuncumsu kırmızı renkte kocaman bir ebegümeci çiçeğinin fotoğrafını çekecekti. Annesinin daha önce böylesini görmemiş olacağına bahse girerdi. Annesi, Benny'yle gurur duyacaktı. Annesinin Benny'ye telefon açtığı nadir durumlarda her zaman doğum

tg:@novaebook

günü gibi bir sebebi olurdu ancak günün birinde annesi öylece aramış ve Benny'nin telesekreterine konuşmuştu.

"Pasta yapmamızı hatırlıyor musun?" demişti annesi. "Mutfağa girmelerini yasakladığımızda baban ve Byron'ı delirtiyorduk." Benny annesinin gülümsediğini duyabildi. Annesi sonra, Byron'ın iyi olduğunu, sık sık seyahat ettiğini ve sürekli televizyona çıktığını söylemeden önce bir an için sessiz kaldı. Annesi, gece yarısı, Benny'nin telefonunu kapattığını bildiği Doğu Yakası saatlerinde Benny'nin cep telefonuna da mesajlar bırakırdı. Sanki annesi ona ulaşmak istiyor ama tam olarak da istemiyormuş gibi.

Annesi her zaman evden arardı. Benny, artık annesinin bir cep telefonu kullandığını tahmin ediyordu ama numarasını hiç bilmiyordu.

Annesi en son bıraktığı mesajlarda, "Biraz okuyup düşünüyorum. Senin gibi insanlar hakkında. Karmaşık ilişkileri olan insanlar hakkında," demişti. Annesi hâlâ Benny'nin farklılığını isimlendiremiyor ama çabalıyordu. Benny, babasının inadı olmasaydı annesinin çoktan yelkenleri suya indirmiş olacağını düşünüyordu. Annesi her zaman bir şeyleri kendi bildiği gibi hallederdi, Benny'nin babası söz konusu olmadığında.

Ayrıca bu, annesinin Byron'a da aktardığı bir şeydi: Bert Bennett'e koşulsuz sadakat. Benny babasını sever, ona hayranlık duyar ve elbette o da babasına sadakat gösterirdi, ta ki babası ona sadakat göstermeyi bırakana kadar. Araya sınır koyan babasıydı.

Öyle değil miydi?

Annesi bir konuda haklıydı. Benny'nin ilişkilerinin karmaşık olduğu doğruydu. İnsanlar genelde sadece biriyle ilişki kurma eğiliminde olurlardı, kendisi gibi insanlarla... Arada kalmışlarla, *ne o ne bu* olanlarla değil. Bu politikada böyleydi, dinde böyley-

tg:@

di, kültürde böyleydi ve söz konusu çekim yasaları olduğunda da böyle oluyordu.

Benny dikkat etmeliydi, kek harcını fazla karıştırıyordu. Tedirgin hale geliyordu. Kendisine nasıl da yapmacık dendiğini, kafası karışık dendiğini, ikiyüzlü dendiğini düşünüyordu. Açık Açıkyüreklilikle yaşamaya çalışan Benny, sürekli olarak güvenilmez biri olmaya kendini hazırlamıştı. Neyse ki zorlu üniversite günlerinden bu yana zaman değişmişti. Ama hâlâ bazı yanlış anlaşılmalar devam ediyordu.

İnsanlar bir şeyi anlamadıklarında, genellikle kendilerini tehdit altında hissederlerdi.

İnsanlar tehdit altında hissettiklerinde de genelde şiddete başvururlardı.

@novabook

tg:@novaebook

Benny Yazıyor

Pasta yapma fotoğrafları hazırdı ve korumalı bir zarfın içine konmuştu. Benny, mutfak tezgâhının önüne bir tabure çekip bir kalem çıkardı.

Sevgili anne, diye yazmaya başladı.

Benny'nin ilk hatası bu mektubu elle yazmak olmuştu. Her zaman yavaş yazan biri olmuştu çünkü. İkinci hatasıysa kendisini elle yazdığı bir mektupla açıklayabileceğini sanmaktı; sadece anlatacak çok şey olduğundan değil, aynı zamanda bazı şeyler yazılamayacak kadar kötü olduğundan... Yine de babasının ölümünün üzerinden beş yıl geçmiş olsa da, denemek istedi.

Son konuşmamızın üzerinden çok zaman geçtiğini biliyorum. Mesajlarını dinledim. Sadece onlardan memnun olduğumu ve sürekli seni düşündüğümü bilmeni istedim. Babamın cenazesi konusunda gerçekten çok üzgünüm. Orada olmadığım için özür dilerim. Aslında o gün oradaydım ama senin bilmeni istemedim sadece. Senin babamın her zaman sevdiği o şeftali rengi elbise içindeki halini gördüm ve âdet olduğu üzere siyah giymediğin için çok memnun oldum. Şu kadınlardan birkaçının (kimleri kastettiğimi biliyorsun) saygın Bert Bennett'in dul eşinin kocasının cenazesinde öyle parlak

tg:@novaebook

bir elbise giymesine yan yan baktıklarını hayal edebiliyorum! Babam bunu çok komik bulurdu.

Senin ve Byron'ın yanınıza gelmemiş olmamın bir sebebi var. Uzun zaman geçtiğini biliyorum ama açıklamak istiyorum...

Benny üniversiteden, Steve'den, başarmaya çalıştığı şeylerden ve hayal kırıklıklarından bahsetti. Bu kadar çok zaman geçtiği için üzgün olduğunu söyledi ama bu hali kendisine son zamanlarda pek güzel şeyler yaşatmamış olsa bile olduğu kişi olmaktan dolayı özür dilemeyecekti. Benny mektubunu tamamlayıp pulunu yapıştırdı ama onu bir posta kutusuna atmayı başarması biraz zaman alacaktı. Bunu yaptığında çoktan 2018 yılının sonbaharı gelmişti ve Benny şu anda, o zaman annesinin zamanının tükenmiş olduğunu anlıyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Şimdi

Bayan Bennett

B ve B, babanızın size karşı katı olabildiğini biliyorum. İkinizden de çok büyük beklentileri vardı. İkimizin de vardı. Ve şimdi görüyorum ki bu sizin omuzlarınıza büyük bir baskı bindirdi. Ama babanız benim aşkımdı ve bana güzel bir oğlan ve bir kız verdi, ayrıca sizi bildiğinizden çok daha fazla sevdi. Belki günün birinde sizin de kendi çocuklarınız olur ve o zaman anlarsınız.

Benedetta, şu anda seni düşünüyorum. Elbette, babanın seni çok derinden önemsediğini biliyorsundur. Sen onun küçük kızıydın. Ama büyüdün ve bizim beklediğimizden çok farklı bir kadına dönüştün. Bu, seni sevmediğimiz anlamına gelmiyor. Ayrıca sana inanmadığımız anlamına da gelmiyor. Ama evet, kendi fikirlerimiz var ve bizi sonuna kadar dinlemeni bekledik. Bu dünyada kendi yolunu nasıl çizeceğin konusunda endişelendik.

Zamanın değiştiğinin farkındayım. Eskiden sağlam bir eğitim bu ülkede bir fark yaratabilirdi, özellikle de hayatı boyunca bir sürü önyargıyla karşılaşabilecek bizim gibi insanlar için. Artık hiç kimse genç bir insanın bir kariyer sahibi olması ya da istikrarlı bir ev hayatı olması için neyin gerektiğini bilmiyor gibi görünüyor. Siz gençler artık çok daha özgürsünüz, kimi seveceğiniz konusunda

tg @novaebook

bile. Ama internetteki tüm o nasıl yapılır listelerine rağmen sanki daha az yol göstericiniz var gibi de duruyor. Sanki artık hangi yolun sizin için doğru olduğunu bilmenizin mümkün olmadığı, çok fazla seçenek var gibi. Ayrıca önyargılar da hâlâ etrafta. Bazı durumlar için daha az resmi haldeler ama hâlâ mevcutlar.

Her koşulda, özellikle de prestijli bir üniversiteden alınmış bir diplomanın zararı olmadığını düşündük. Sen üniversiteyi bıraktığında ve geri dönmeyi de reddettiğinde bu sanki oluşturmak için çok çabaladığımız bir şeylerin, hayatınız boyunca yanınızda taşıyabileceğinizi düşündüğümüz bir tür güvenlik ağının çözülmeye başladığını hissettirdi. Ayrıca kabul etmekten nefret ediyorum ama senin için yaptığımız onca şeyden sonra biraz da alınmıştık.

Okulda bu kadar başarılı olmak için ne kadar şanslı olduğunu anladığını sanmıyorum, Benny. Nasıl olabilirdin ki? Lisede notlarının bir kez düşmesi dışında tek yapman gereken kendini göstermekti ve öylece sınıfın zirvesinde oluyordun. Bir tür yeteneğin olduğu açıktı, Benny ve sen bunu kaldırıp atmışsın gibi hissettik.

O Şükran Günü meselesine gelince... Babanla benim size her zaman sevginin ve sadakatin her şeyden daha önemli olduğunu öğrettiğimizi biliyorum. Ama ya sevgi ve sadakat birbiriyle çatışma içinde olursa? Siz çocuklarımı her şeyden çok daha fazla seviyorum ama babanıza duyduğum sadakat bizim ailemizin temeli. Tıpkı onun her zaman benim yanımda olması gibi, benim de babanızın yanında olmam gerekiyordu. Bizim için... O olmadan, hiçbirimiz bu noktaya gelemezdik. Babanın, senin bize sosyal yaşamın hakkında söylemeye çalıştığın şeyi sindirebilmesi için birazcık zamana ihtiyacı vardı. Ama sen çıkıp gittin ve onun gururu devreye girdi. Seninki de sanırım.

Sekiz yıl boyunca birbirimizi görmemeye devam edeceğimizi düşünmemiştim. İlk olarak, sen kaçıp gittin ve bir daha hiç arama-

tg:@novaebook

dın. Sonra da baban hastalandı. Ve ben o iyileşince sana haber vermeyi, bizi görmek için eve geri dönmeni söylemeyi düşündüm ama ne olduğunu anlayamadan baban öldü. Sonra da seni cenazede göremedik ve bu çok ağır geldi, benim için bile. O andan sonra seninle konuşmak istemedim. Akıl sağlığımı korumak için mesafemi korumam gerektiğini hissettim. Ne aptaldım, Benny. Bir kere daha, asla boşa harcamamam gereken bir zamanı harcamıştım.

Arada bir cep telefonuna sesli mesajlar bıraktım ama sen hiç cevap vermedin. Ama şimdi mektubunu aldım, pasta fotoğrafları olan mektubunu. Aylar önce bana postalamak istediğini söylediğin fotoğrafları. Onları görünce seni aradım. Sana bir mesaj bıraktım. O fotoğrafları çok sevmiştim! Ve artık biliyorum. Üniversiteyi terk etme nedenlerini, Steve meselesini... Bunların hiçbirini bana neden anlatmadın? Neden yardım istemedin? Biz kadınlar neden utanç duygusunun yolumuza çıkmasına izin veriyoruz? Benim çocukluğumdan bu yana zamanın değiştiğini düşünürdüm ama belli ki yeterince değişmemiş.

tg:@novaebook

İhanete Uğramış

İhanete uğramış... Byron annesinin söylediklerini dinlerken tam da böyle hissediyordu. Annesinin neden bahsettiğini bile bilmiyordu. Benny'nin başına neler geldiğini anlamıyordu. Ayrıca o Steve denen adam da kimdi? Byron'ın tek bildiği, dışlandığıydı. Benny kim bilir neredeyken annesi için her şeyi yapan oydu.

Byron kaç kez Benny'yle görüşmek istemiş ama annesine duyduğu sadakatten ötürü onu aramaktan vazgeçmişti? Kaç kez kardeşine arayı açtığı, kendisine ulaşmadığı için küfretmişti? Kaç kez onu doğrudan aramadan, kardeşinin ne halde olduğunu öğrenmeye çalışmıştı? Şimdi öğreniyordu ki annesiyle kardeşi iletişim içindeydi ve ikisi de bunu Byron'a söyleme zahmetinde bulunmamıştı.

Benny babalarının cenazesine gelmediğinde Byron ona bir süre o kadar öfkeliydi ki onunla konuşmak bile istememişti. Annelerini kızdırmaktan başka bir işe yaramayan bir dizi adımın sonuncusuydu bu da. Üniversiteyi bırakmak, bir şehirden başkasına taşınmak, İtalya'da aşçılık, Arizona'da sanat... Hayatı hakkında gittikçe daha az şey anlatması... Byron'a, bir zamanlar açıkyürekli küçük kardeşi artık bençil bir sürtüğe dönüşmüş gibi

tg:@novaebook

gelmişti. "*Bir kadın hakkında öyle şeyler söyleme*," derdi annesi, ama Byron'ın aklından geçen tam da buydu. Ayrıca, doğru değil miydi?

Annesi geçen yıl sörf yaparken neredeyse boynunu kırdığında da Byron telefonu eline alıp Benny'yi aramak ve ona, "*Benedetta, lütfen eve gel*," demek istemişti çünkü onun inatçı ve uçarı annesinin, babalarının ölümünden sonra kendi hayatını yaşamak dışında her şeyi yapmak isteyebileceği fikri Byron'ın güvencini sarsmıştı. Ama biraz düşününce, neden kardeşini o aramak zorundaydı ki? Benny en son ne zaman Byron'ı aramıştı?

Byron yetişkinlik yaşamının çoğunu, Afrikalı Amerikalı bir birey olarak ve var olmanın zorluğunun her daim farkında olarak geçirmiş olsa da çocukluğunu geçirdiği eve adım attığında ayaklarının altında sağlam bir zemin olduğunu hissetmişti. Kardeşinin ortadan kaybolması ve sonra da babasının ölümü, hayatının temelinin sarsılmaya başlamasına neden olmuştu ama asıl taşları yerinden oynatan olay annesinin sözde kazası ve bunun ardındaki fikirdi.

Byron ayrıca polis tarafından en son durdurulduğunda da Benny'yi aramaya yeltenmişti. Sonrasında içi onun sesini duyma isteğiyle dolmuştu; kendisinin adını söylediğini işitme, ona neler olduğunu anlatma ve kendisi olmasa bile en azından Benny'nin güvende olduğunu bilme isteğiyle... Byron hiçbir zaman güvende olmasa bile... Annesiyle böyle şeyleri konuşamazdı. Cep telefonunu eline almış ve rehberi Benny'nin adına doğru kaydırmıştı ama arabasında ekrana bakarak oturmuşken elleri titremişti.

Byron en azından annesinin Benny'nin sesini duymadan ölmediğini biliyordu artık. Bu iyi bir şeydi, öyle değil mi? Byron yine de ihanete uğramış gibi hissediyordu. Benny ile yakın za-

tg:@nicebook

manda ciddi bir konuşma yapmaları gerektiğini biliyordu. Sadece böyle bir konuşmayı nasıl başlatacağını bilmiyordu.

"Ah, durun," dedi Byron. "O neydi öyle?" Bay Mitch'ten kaydı durdurmasını istedi. Annesinin dediklerinin bir kısmını kaçırdığını fark etmişti. Bay Mitch durdurma tuşuna bastı ve sehpadaki kutudan bir peçete almak için uzandı. Byron, Bay Mitch'in burnunun kızarmış olduğunu gördü. *Bu adamın olayı ne? Ağlamıyor herhalde, değil mi?*

"Özür dilerim, bu alerji beni öldürüyor," dedi Bay Mitch.

Doğru, diye düşündü Byron, yılın bu zamanı alerjiler olurdu.

"Bir bardak çay falan ister misiniz, Bay Mitch?" diye sordu Benny.

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim. Ama lütfen bana sadece Mitch deyin, Bay demenize gerek yok. Ya da sadece Charles. Anneniz bana böyle derdi. Charles." Adamın *anneniz* deme tarzı, Byron'ın kafasında bir çınlama sesi oluşturdu. Elbette. Bunu neden anlamamıştı ki? Charles Mitch ve anneleri arasında bir şey vardı, değil mi? Charles Mitch de şu an yastaydı.

"Pekâlâ," dedi Benny. Yeniden yastığa sarıldı; tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi, tam o şekilde, karnına doğru bastırıp... Belki yastık aynı değildi, farklı bir renkteydi. Anneleri eski olanı yıllar önce bir barınağa vermişti. Her zaman kendi hayatlarından ufak parçaları alır ve daha azına sahip olan ailelere verirdi. Eski oyuncaklarını, eski kitaplarını, eski battaniyelerini... "*Bunlar sizi tanımlamaz*," derdi, "*bunlar öylesine şeyler.*" Doğru. Tabii kendisine ait o berbat koltuktan bahsetmediğiniz sürece... Byron o koltukla yollarını ayırması için annesini kaç kez ikna etmeye çalışmıştı? Ezilmiş kadife denen bir şeyi kim icat etmişti ki zaten?

Byron küçük kız kardeşini özlüyordu. Ama karşısında oturan bu kişi, gerçekten onun Benny'si değildi. Bu son sekiz yıldır

tg:@novaebook

kendisi olmadan hayatını yaşamış bir kadındı ve Byron'a sanki her şeyi unutmasını beklermiş gibi bakıyordu. Artık buradaydı ve başka bir şeyin önemi yok gibiydi. Eh, ya onca kırgınlığa ne olacaktı? Kırgınlıklar önemliydi. Yarın annelerinin cenaze törenini yapacaklardı ve sonra ne olacaktı? Her şey geçecek miydi? Benny ile ayrı yollara mı gideceklerdi? Byron'ın eskiden bildiği hayattan geriye hiçbir şey kalmayacak mıydı?

@novaebook

tg:@novaebook

Bay Mitch

Kimlik meselesi söz konusu olduğunda bir aile geçmişiniz, kendinizi nasıl gördüğünüz ve sonra da diğer insanların sizi nasıl gördüğü vardır. Tüm bu elementler, beğenseniz de beğenmeseniz de kimliğinizi oluşturur. Charles Mitch, eyaletteki siyahi avukatlar birliğinin saygın bir üyesiydi ancak bunca yıldır sahip olduğu başarısının, insanların Afrika kökenlerini aslında pek de fark etmemesine bağlı olduğunu düşünüyordu.

İnsanlar, Charles'ın teninin ötesini görmekte zorlanıyordu. İnsan hakları hareketi geçmişine (öğrenci halinin o fotoğrafına) rağmen... Beyaz olmayan genç suçlularla (başka çocuklara da yardım etmişti) yaptığı gönüllü çalışmalarına rağmen... Çocuklarının görünümüne (ışıklar içinde yatsın, annelerine çok benziyorlardı) rağmen...

Beyaz insanlarınki gibi bir burna sahip olma meselesine gelince; kalbiniz kırıldığında herkes bunu anlayabiliyordu çünkü hem göz kenarlarınız hem de o burnunuz kızarıyordu. Amerika'da bunca erkeğin duygularını saklamaya çalışmasına şaşmamalı. Evet, Charles Mitch'in kalbi kırılmıştı. Charles'ın eşi, onun hayatının aşkıydı. Ama sonra yeniden âşık olmuştu; bu kez ölen avukat arkadaşının eşi olan ve en sonunda kendisinin bir hayalet olduğunu Charles'a açıklamış Eleanor Bennett'e...

tg:@novaebook

Charles Mitch

Charles, Eleanor'un gerçekten Eleanor olmadığını yaklaşık bir yıldır biliyordu. Bir süredir çıkıyorlardı ama kadın bunu, sörf kazasından sonra onu hastanede ziyarete gidene kadar kendisine açıklamamıştı. Eleanor'un kendisine ne söylediğini anlaması Charles'ın biraz zamanını almıştı. "Kaza aslında bir kaza değildi," demişti Eleanor, gerçekten hayatta kalma kısmı dışında.

"Kim olduğumu gerçekten sadece kocam biliyordu," demişti Eleanor o gün Charles'a. "Artık kimse beni tanımıyormuş gibi hissediyorum."

"*Ya ben?*" demek istemişti Charles ama dememişti.

"Bu normal," demişti Charles. "Bert ile kırk yıldan fazladır birliktesin. Onunla bir aile kurdun. Benim eşim öldüğünde sanki ben de onunla birlikte kaybolmuşum gibi hissettim. Başlangıçta sadece çocuklar çok küçük olduğu için dayanabildim."

"Ama bu farklı," demişti Eleanor. Sonra da Bert ile ne yaptıklarını anlatmıştı. Diğer İngiliz-Karayiplilerden uzaklaşmak için Doğu Kıyısı'ndan uzaklara, Kaliforniya'ya nasıl geldiklerini...

"Ne demek istediğini anlıyorum," demişti Charles. Ama gerçekte, "*Ben hâlâ senin kim olduğunu biliyorum. Yoksa bilmiyor muyum?*" diye düşünüyordu.

tg:@novaebook

Charles ve Eleanor ilk kez yıllar önce, Charles ve Bert Bennett ile birlikte parası olmayan siyahi ailelere ücretsiz hukuki destek sunmak için gönüllü çalışan bir tanıdıklarının evinde karşılaşmıştı. Eşi öldükten ve artık yeniden biriyle birlikte olma fikrine alışmaya başladıktan sonra, Charles en iyisinin Eleanor'dan uzak durmak olduğunu anlamıştı. Kadının kendisi üzerinde bir etki bıraktığı açıktı, kalbinde bir kıpırdanma oluşturuyordu ama başka biriyle evliydi ve Charles Mitch, başka birinin karısını ayartacak bir adam değildi.

Bert'ün adalardaki geçmişinden bahsetmekten hoşlanmadığını hatırladı. Bert, Charles'a hem kendisinin hem de Eleanor'un yetim olduğunu söylemişti. Charles ayrıca, çocuklarından bahsederlerken Bert ve Eleanor'un birbirlerine nasıl baktıklarını da hatırlıyordu. Hayır, Charles asla o adamın karısını ayartmayı başaramazdı, bunu denese bile yapamazdı.

Charles, Bert'ün bu şekilde oldukça hızlı ama yeterince uzun bir çöküşle gitmesine gerçekten üzülmüştü ve kocasının mezarı başında duran Eleanor'un yüzünü görmek ona acı vermişti. Eleanor, önce kocasının tabutuna bakmış, sonra Bert'ün sanki ağaçların arasından çıkıp gelmesini bekliyormuş gibi bakışlarını uzaklara çevirmişti. Charles ancak çok zaman sonra, Eleanor'un beklediği kişinin Benny olduğunu anlamıştı.

Bert'ün ölümünden sonra Eleanor hukuki danışmanlık almak için Charles'a gelmişti ve tanışıklıkları daha kişisel bir şeye dönüşmüştü. O esnada, Charles'ın kalbindeki bazı kırıklar iyileşmeye başlamıştı.

Hastanedeki o gece hemşireler Charles'ın Eleanor'un odasında geç vakte kadar kalmasına izin vermişti. Charles öne doğru eğilmiş ve Eleanor konuşurken dirseğini yüzünün yanındaki yastığa koymuştu. Eleanor'u sonraki görüşünde kadın ona gü-

tg:@novaebook

lümsemişti ve Charles, ikisi de bir uçurumdan dönmüşler gibi hissediyordu. Eleanor, oğlunun onu kendi evine geri götüreceği kadar iyileştiğinde, Charles ve o yeniden görüşmeye başlamıştı. Birkaç kontrol testi bir sorunu olduğunu ortaya çıkardığında, Eleanor onu Byron'la tanıştırmak için bir öğle yemeği organize ediyordu.

2018 yılının başlarında, sörf kazasından birkaç ay sonra, Coventina Lyncook olarak doğmuş Bayan Bennett yetmiş yaşına basarken –bunu doktorlar bilmese de– Eleanor'un tıbbi kayıtları kadının neredeyse yetmiş üç yaşında olduğunu söylüyordu. Ama geri kalan şeyler doğruydu. Kan grubu, 0 negatif. Hastalık, ilerlemiş. Gelecek yıla kadar hayatta kalma şansı, neredeyse yüzde on beş.

Coventina Lyncook olarak doğmuş Eleanor Douglas Bennett, bu haberi sakince karşılamıştı. Bir kumarbazın kızıydı o. Şimdiye kadar iki kez ölmüş ve geri dönmüştü. Her zaman ihtimallerin dışında olmuştu. Ama ya bu kez başaramazsam, diye sordu Charles'a. Çocuklarını bu şekilde bırakamazdı. Charles'a söylemesi gereken bir şey vardı.

tg:@novaebook

Hikâyenin Geri Kalanı

Charles'ın bugün burada oturup Eleanor'un hikâyesini yeniden dinlemenin acı verici sürecine katlanmasının tek nedeni Eleanor'un avukatı ve dostu olarak verdiği sözdü. Eleanor'a, çocuklarının bunu atlatmasına yardımcı olacağı sözünü vermişti. Çocukları için bunlar çok fazlaydı. Ama ya Charles'a kim yardım edecekti?

1970 yılında, tüm Amerika'da hukuk fakültelerine kayıtlı siyahi öğrenci sayısı dört binden azdı. Bu sayıca az öğrencilerden biri de Charles Garvey Mitch'ti. Yarı zamanlı çalışmaya başlamasının üzerinden geçen kırk yılda Charles hem profesyonel hem de kişisel olarak neredeyse her türden şeyi görmüş ya da duymuştu. Bu yüzden, Eleanor Bennett sörf kazasından sonra hâlâ baston kullanan haliyle sendeleyerek ofisine gelip hikâyenin bir bebeğin de dahil olduğu geri kalanını anlatması gerektiğini söylediğinde Charles şaşırdığını söyleyemezdi. Kendi deneyimine göre, hiç kimse size en başta tüm gerçeği anlatmazdı zaten. Özellikle de size âşık olanlar...

Charles bugün baktığında, Eleanor'un aşırı derecede talihsiz mi olduğuna yoksa o gün kendisine anlattığı kaderin cilvelerinden sağ çıktığı için çoğu insandan çok daha şanslı mı olduğuna

tg:@novaebook

karar veremiyordu. Kadın onun ofisine gelmişti çünkü aralarındaki şey çoktan yakın bir şeye dönüşmüştü ama bunun kesinlikle profesyonel bir görüşme olması gerekiyordu. Ofisine gelmişti çünkü onun yardımına ihtiyacı olacaktı. İşte o zaman Eleanor, Charles'a kızından bahsetti. Daha önce hakkında konuşup durduğu kızından değil. Diğer kızından...

Charles, Eleanor'a yardım etmeyi kabul etti; araştırmalarını başlattı ve bir avukat olarak ona profesyonel tavsiyelerde de bulundu. Ama bu ikili rolü oynamak kolay değildi. Charles, zorlu durumlardan kendi payına düşeni görmüştü. Ellili ve altmışlı yıllarda solgun bir siyahi çocuk olarak büyümüştü. Eşini çok erken yaşta, o günlerde lanet ettiği hızla ilerleyen bir hastalık yüzünden kaybetmişti. İki Afrikalı Amerikalı çocuk yetiştirmişti ve onları bu dünyadan nasıl koruyacağını düşünerek uykusuz kalmıştı. Duygularını kontrol etmeyi öğrenmişti. Ama bu, duyguları olmadığı anlamına gelmiyordu.

Charles eşi öldükten sonra birileriyle randevulara çıkmıştı. Ama Eleanor'la olan şey farklıydı. Bu aşktı. Eleanor en sonunda genç bir kadınken başından geçenleri kendisine anlattığında Charles acı çekmekten kendini alamadı. Hiçbir erkek böyle şeyler duymamalıydı. Hiçbir kadın böyle şeyler yaşamamalıydı. Charles, Eleanor'la görüşmelerinden sonra yalnız başına eve gitmiş, sendeleye sendeleye içeri girmiş, ön kapıyı kapatmış ve dönüp yere çökene kadar alnını kapıya dayamıştı.

tg @novaebook

Öncesi

Bert

Bert ve Eleanor Bennett, 1970'lerin sonlarında, emlakçıların siyahi ailelere ev göstermeyi kabul ettiği Anaheim yakınlarında küçük bir şehirde pastel renkli, bungalov tarzı bir eve taşındılar. Orange County'de Disneyland, deniz kuvvetleri üsleri ve sahiller vardı, ayrıca kuzeyinde de Los Angeles bulunuyordu. Yürüme mesafesinde havacılık, otomobil ve kauçuk fabrikaları vardı. Siyahi bir çift için bile çokça iş vardı yani. Güney Kaliforniya, genç çiftin birlikte yeni bir hayat kurmak için yaşayacak yer arayışlarına yanıt olmuştu. New York'taki diğer Karayiplilerle karşılaşmaktan ve tanınma riskinden kaçınmak için Amerika'yı terk etmemelerine yetecek kadar uzaktı.

Bert bir kauçuk fabrikasında bir iş, Eleanor ise devlette bir idari iş bulmuştu. Eleanor'un patronları onun detayları yakalayabilme becerisini ve rakamlarla arasının iyi olduğunu hemen fark etmiş ve onu her yıl terfi ettirmiş, muhasebecilik derslerinin de parasını ödemişlerdi. Benny okula başladığında Los Angeles ilk siyahi belediye başkanını seçmişti ve Bert avukat olmuştu; önceden yaptığı hukuki çalışmalar, Amerika'daki hukuk fakültelerinin ürkütücü kabul sürecini onun için daha kolay hale getir-

tg:@novaebook

miş ve pek çok siyahi ve Latin Amerikalının hukuk fakültelerine kabul edilmesinin önünde duran görünmez geçitlerden geçmesini sağlamıştı.

Büyük oğullarının en sonunda San Diego'daki doktora eğitimine başladığı gece Bert ve Eleanor sırtlarını yastıklarına dayadılar, kadeh kaldırır gibi alyanslarını birbirine vurdular ve el ele tutuştular. Daha kötülerini gördükten sonra iyi talihlerine sevindiler ve birbirlerine, çocuklarının daha iyisini görmeye devam edeceklerini söylediler. Daha iyisini... Daha da iyisini...

* * *

Bert ve Eleanor onca yıl boyunca adaya geri dönemedi ama Eleanor çocuklarına bir tür aile geleneğini aktarmak istiyordu. Siyah pasta gibi. Çocukluğundan geriye kalan tek şeyin bu siyah pasta olduğunu söyleyip duruyordu ve çocuklarının hayatında da bu pastanın düzgün bir yeri olması konusunda ısrarcıydı. Bu durum, her kış birkaç hafta sonu Benny ile mutfağı sanki bir askeri alan gibi kuşattıkları ve o esnada Bert ve Byron'ın da aslında tam da evde tembellik etmek isterlerken evin dışında gezindiklerî bir ritüel olarak kendini gösterdi.

Eleanor, bir kadın erkek ayrımı yaratma niyetinde olmadığını söylemişti. Sadece, Noel için pasta yapmaya evde gerçekten ilgi gösteren tek kişi Benny'ydi. Dış görünüşü tıpkı Bert'e benzeyen ancak mutfakta, beline bağlanmış bir önlük ve elinde kırık yumurta kabuğuyla ne zaman dursa gözlerinde tıpkı annesininki gibi bir ışıltı beliren bir kız yetiştirmişlerdi. İkisi birlikte çalışmayı, kendini gösterip hayat kazanabilecek gizemli malzemelerle uğraşmayı seviyorlardı.

Bu da tahmin edildiği üzere, her yıl aynı konuşmaya yol açıyordu.

tg:@novaebook

"An-ne," derdi Bert'ün oğlu, sesindeki şikâyet yüzde yüz Amerikan aksanını içeriyordu ve ebeveynlerinin aksanından hiçbir iz yoktu.

"Hayır!" diye yanıtlardı Eleanor, ekranın arkasından.

"Kah-ve."

"Hayır, efendim."

"Sadece bir bardak kahve istiyorum."

Eleanor'un gözlerinden biri bir ekranla duvar arasında belirirdi. "Kuralları biliyordun. Bunu sadece yılın bir ayında yapıyorum ve sen de kuralları biliyorsun."

"Ama ben artık sadece bazı hafta sonları eve geliyorum ve sen tek bir bardak kahve içmeme bile izin veremiyor musun?"

Eleanor her zaman alanın tamamen kapanmasını sağlayacak kapısı olan bir mutfak istemişti. İngiltere'de ilk kez *kapanabilir* mutfakları görmüştü, buna böyle diyorlardı ve o zamandan beri çocuklar evden tamamen gittikten sonra mutfak alanını yeniden düzenleme konusunda Bert'le sürekli konuşurdu. Eleanor, Bert kendisini ne zaman bir restorana götürse mutfak alanına çıkan kanatlı kapıların olduğu yöne doğru arzu dolu bir bakış atardı. "Bunlar gibi," derdi. "Böyle bir kapı bile olur."

Kaliforniya'ya ilk taşındıklarında kimse kapılı mutfağı olan evler satmıyordu. Bert ve Eleanor da zaten burada uzun süre kalıp kalmayacaklarını bilmiyorlardı. Ama yıllar sonra bile hâlâ buradalardı; yatak odalarının penceresinin dışında insan boyutunda bir kaktüs olan bu tek katlı, müstakil ve açık mutfaklı evde, Bert ve Eleanor'un çocukluğunda gördükleri her şeyi gölgede bırakan okyanus dalgalarında sörf yapmayı öğrenmiş Kaliforniyalı erkek ve kız çocuklarıyla Pasifik sahilindeki yaşıyorlardı.

tg:@novaebook

Benny on beş yaşına geldiğinde neredeyse Bert'ün boyuna ulaşmıştı ama yine de kollarını onun boynuna dolar ve onu güldürecek şekilde kelimeyi uzatarak "*Babacığıuım,*" derdi. Ama sonra değişmeye başladı. Aksileşti ve okuldaki notları da neşesiyle bağlantılı olarak düşüp yükselmeye başladı. Bu özellikle rahatsız ediciydi çünkü genel olarak Benny'nin yapması gereken tek şey bir sınıfa girip oturmaktı, hemen sınıfın en iyisi oluveriyordu.

Eleanor bunun sadece ergenlik olduğunu söylemişti ama Bert'ün küçük kızı onu endişelendirmeye başlamıştı.

@novaebook

tg:@novaebook

Şükran Günü, 2010

Benny kızının ne dediğini anlamamıştı. Ya da belki onu anlamıştı ama bunun kendi kızı için nasıl doğru olabileceğini anlamıyordu. Benny'nin üniversiteye dönmemesi yeterince kötüydü, bir meslek sahibi olup ekonomik olarak güvende olmaya odaklanmaması yeterince kötüydü. O *konsept kafe* saçmalığı da neydi öyle? Ama Bert'ü bu sefer üzen şey kafe meselesi değildi.

O ve Eleanor son yıllarda Benny'nin Şükran Günü'nde eve birini getirmesini istiyor ama Benny hiç kimseyi getirmiyordu. Benny, Arizona'da, arabayla bir günlük yolculuk mesafesinde yaşıyordu ve Eleanor ve Bert onun arkadaşları hakkında daha fazla şey öğrenmek, hayatının bir parçası olarak kalmak istiyordu. Benny en sonunda Noel için eve birini getirebileceğini söyledi ama önce Bert ve Eleanor'a açıklaması gereken bir şey vardı.

Tanrı aşkına. Bütün bunları söylemesi mi gerekiyordu gerçekten? Ne demelerini bekliyordu ki? Okulu bırakmasının sebebi bu muydu? Kendini bir *konsept* deliğine hapsetmek istemesinin sebebi bu muydu? Kendisini gerçek dünyada, gerçek ilişkiler kurmaktan uzak tutmak mıydı? Böyle bir karmaşayla nasıl düzgün bir hayat yaşayacaktı?

Amerika Birleşik Devletleri'nde yeni adıyla hukuk eğitimine sil baştan başlamış Bert; karısını ve çocuklarını korumak için adalar-

tg:@novaebook

daki ve İngiltere'deki eski hayatıyla tüm bağlarını koparmış Bert; küçük kızına bisiklete binmeyi, harçlıklarını biriktirmeyi, başarılı bir dönem ödevi yazmayı öğretmiş Bert, şimdi ihanete uğramış gibi hissediyordu. Bunca yıldır ne için çalışmıştı? Şimdi karşısında duran, yüzü çarpılmış ve kendisine bağıran bu kadın da kimdi?

Yetiştirdiği kızı bu değildi. Bu, ona sağlamak için çok çabaladığı eğitim fırsatlarını elinin tersiyle iten biriydi. Ne yapmak istediğiyle ilgili sürekli fikir değiştiren ve şimdi de ne tür bir insanla randevuya çıkmak istediği konusunda görüşlerini sürekli değiştiren biriydi. Bert işleri onun adına kolaylaştırmak için çok çaba harcarken Benny kendi hayatını daha karmaşık hale getirip duruyordu. Yetiştirdiği kızının daha minnettar olması gerekiyordu. Yetiştirdiği kızının, "*Özür dilerim, baba,*" demesi ve kollarına koşması gerekiyordu.

Bert arkasını dönüp odadan çıktı. Karısı da koşarak peşinden geldi, gözleri yaşlıydı. Eleanor kollarını arkadan Bert'ün beline sardı ve yüzünü de sırtına dayadı.

"Bert," dedi Eleanor ama Bert konuşamadı.

Eleanor daha sonra, Eleanor'un ilişkiler konusunda yaptığı en iyi şeyi yaptı. Hiç kıpırdamadan, bir şey söylemeden, Bert'ün yanında olduğunu hissettirerek orada öylece durdu. Uzun zaman önce, birbirlerini neredeyse tamamen kaybedeceklerdi. Birlikte kurdukları bu güzel aileyi kurma şanslarını neredeyse kaybedeceklerdi. Ondan sonra, Eleanor hiçbir zaman Bert'ün yanından ayrılmamıştı.

"Bana sadece bir dakika ver, tamam mı?" dedi Bert. "Sadece bir dakika. Sonra geri gelip onunla konuşacağım." Ama Bert ve Eleanor oturma odasına geri döndüklerinde Benny gitmişti ve Şükran Günü konukları da çoktan mutfak kapısına gelmişti. Ve Bert, o günle ilgili hiçbir şey anlamamıştı.

tg:@novaebook

Keşke

Keşke Bert altı ay içinde öleceğini bilseydi, o zaman o arabadan inerdi. Sokağın karşısına geçer, camekâna eliyle tıklatır, gülümserdi. Onun yerine, New York'ta Benny'nin çalıştığı restoranın dışındaki taksinin içinde kaldı ve camın ardından kızını izledi. Onunla konuşmak istemişti ama ne diyecekti ki? Aradan bir yıl geçmişti ama kızının bu hayatıyla ilgili hâlâ içi rahat değildi. Başka biri olsaydı, kızı dışında biri olsaydı Bert onu özgür bırakırdı. Herkesin fikri kendine, önemli olan sevgidir, derdi. Ama bu onun küçük kızıydı.

Gençler her zaman kendi bildiklerini yapmak isterdi ve Bert de hiç farklı olmamıştı. Sadece bu günlerde, mevcut olan her şeyi tüketmek ve daha kendi başlarına neler olduğunu çözemeden her şeyi herkese anlatmak gibi bir dürtüleri vardı. Hayır, önemli olan tek şey sevgi değildi. İnsanların ne diyebileceği ya da sizi incitebilecekleri de önemliydi. Elinden gelse, Benny'ye söyleyebileceği şey belki de şuydu: *Ne yapmak istiyorsun? Ve buna değer mi?*

Benny zaten Doğu Yakası'nda, bu kadar uzakta ne yapıyordu ki? New York'ta hiç arkadaşı var mıydı? Arkadaşlığı, babası ve annesinin gördüğü gibi mi görüyordu? Peki ya sadakat? Bert ve

tg:@novaebook

Eleanor, kendileri için hiçbir sorun yokmuş gibi davranmadıkları için Benny buraya taşınmış, onlara yeni adresini bile vermemişti. Onları bu kadar kolay terk edebilmişti. O ve kardeşi için bu hayatı kurmanın anne ve babası için nelere mal olduğuna dair bir fikri var mıydı?

Benny'den haber almak zor bir iş olmuştu. Bert karısına ikinci kez eyalet dışında bir toplantıya gideceğini söylemişti ama sadece Kaliforniya eyaletinde çalışma ruhsatı olan bir avukat, bir yıl içinde Kaliforniya dışında kaç iş anlaşması olduğunu söyleyebilirdi ki? Onların eyaleti, gizli takibe karşı düzgün yasalar hazırlayan ilk eyalet olmuştu. Eğer Benny'nin babası olmasaydı kendi kendisini kızını gizlice takip etmekle suçlayabilirdi. Ama Bert'ün, Benny'yi kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca Benny'ye ne söyleyeceğine karar vermeden Eleanor'a da bu durumdan bahsetmek istememişti.

Benny'nin üzerinde kabanı olan yaşlı bir kadına yardım etmesini izledi. Ne kadar da nazikti. Kızının içinde hâlâ saygı kalmıştı. Her zaman iyi kalpli bir çocuk olmuştu zaten. Ama bazı şeyler değişmişti. Şükran Günü'nde kavga ettikten sonra Bert oturma odasına gelip de Benny'nin evi terk ettiğini görünce çok şaşırmış, bütün o insanlar gelirken onun akşam yemeğine gelmemesi karşısında dehşete düşmüş, sonra da özür dilemek için bir telefon bile açmamasına öfkelenmişti. Benny böyle davranmazdı: Hiçbir zaman böyle davranmamıştı.

O gün, Benny, Bert'ü açık fikirli olmamakla suçlamıştı ama son yıllarda giderek içine kapanan, daha az sabırlı hale gelen ve diğer insanların sorularıyla yüzleşmekten kaçınan Benny'nin kendisiydi. Kaçmıştı çünkü Bert ve annesiyle yüzleşemeyecekti, onların kaygıları olduğunu kabul edemeyecekti. Ayrıca, ailele-

tg:@novaebook

rinden biri ne zamandan beri diğer insanların onayını alma konusunda endişe duyuyordu?

Bert, grubun tek siyahi erkeği ve en yaşlısı olarak akşamları o hukuk derslerine gitmekten korksaydı bugün nerede olurlardı? Bütün bu cilalanmış gibi görünen bitkileri, çıngıraklı yılanları, depremleri ve şen şakrak konuşan insanları olan bir eyalete taşınmaktan korksaydı kendisi bugün nerede olurdu? Kendisine bir geçmişe sahip olma izni vermeyen bir kadınla bir aile kurmaktan korksaydı bugün nerede olurdu? Bert'e de bir geçmişe sahip olma izni vermeyen bir kadınla? Zaman zaman adadaki amcasını ve kuzenlerini düşünürdü Bert. Onları telefonla aramak ve ne durumda olduklarını öğrenmek isterdi. Ama böyle bir şey hayatını mahvedebilirdi.

Bert oturduğu yerde kıpırdandı ve acıyan yerini ovaladı. Şimdi kızını izlerken, kızı o kadına gülümseyip başını salladığında Bert de kendisini başını sallarken buldu. Çok fazla endişeleniyordu, değil mi? O hâlâ Benny'ydi işte. Hâlâ gençti. Kendi yolunu bulacak, hayatını yeniden düzene sokacaktı. O güzel küçük kızı, günün birinde ona ve annesine geri dönecekti.

tg:@novaebook

Benim Küçük Kızım

Bert Bennett'in toprağa verildiği gün, Benny'nin sol kolu, morarmış kaburgalarının üzerinde askıdaydı ve gözlerinden biri de şişip kapanmıştı. Yüzünün yarısı sargı beziyle kaplıydı. "*Bisiklet kazası*," demişti önceki gün kendisini havaalanından alan şoföre. "*Ah*," demişti adam da, profesyonel bir tavırla.

Cenazeden önce Benny'yi otelden alan da aynı şofördü. Emniyet kemerini tutmuş ve Benny'nin yerine yerleşmesine yardımcı olmuştu. Dışarısı çoktan yanıyordu ve Benny aracın camını indirip güneşten pişmiş kaldırımların, yaseminlerin, işlenmiş toprağın ve batıdan gelen esintideki tuzun kokusunu içine çekmişti. Evin kokusunu…

Mezarlığın tarihi, Los Angeles'ta otuz binden az insanın yaşadığı ve buraların bir tarım arazisinden fazlası olmadığı zamana kadar dayanıyordu. Burası, SoCal'un bir piknik örtüsü sermeyi düşünebileceğiniz türden geniş, yemyeşil çimenlere sahip ilk tesisiydi. Benny'nin aklına, ailesinin evlerinin yakınlarındaki parkta düzenledikleri barbekü partileri gelmişti. Balonları, üzerlerinde *Bennett Eğlencesi* yazan kâğıtlarla birlikte ağaçlara iliştirmek için babasına yardım ederdi ve güneş batana kadar diğer ailelerle birlikte orada kalırlardı.

tg:@novaebook

Benny şu anda ayakkabılarını çıkardığını ve babasının gömüleceği yeri bulana kadar çimlerin üzerinde çıplak ayaklarıyla koştuğunu hayal edebiliyordu. Ama bugün arabadan dışarı çıkmayacaktı. Eliyle yanağındaki yaraya dokundu. Şoförden, başlarını öne eğmiş, siyah ve lacivert takımlar ve elbiseler giymiş ve her renkten insanın olduğu kalabalığı görene kadar yolu takip etmesini istedi. Babası popüler ve başarılı biriydi, siyahi toplulukta önemli bir figürdü. Bir köprü kurucu, tam bir müsamaha insanı olarak bilinirdi ama Benny onu en son iki yıl önce gördüğünde, babası kendisini dinlemeyi reddetmişti.

Ebeveynleri ona her zaman sevgi kapasitesi ne kadar büyük olursa o kadar iyi bir insan olabileceğini öğretmişti. Ama Benny onlara bu ilkelerini hatırlatmaya çalıştığında babası bir duvar örmüş, ayağa kalkmış ve odadan çıkıp gitmişti. Babası o kadar hızlıca kendisine sırtını dönmüştü. Ve Benny bir daha babasını görmemişti.

Benny, kalabalık dağılmaya başladığında ağabeyini gördü. Arabaların sıra sıra park edildiği bir yere doğru yürüyordu, bir kolunu annesine dolamıştı ve başını da annesinin başına yaslamıştı. Annesi, babasının en sevdiği elbise olan parlak, dalgalanan bir elbise giymişti. Elbisenin rengi Benny'nin gülümsemesini sağlamıştı, aynı anda gözlerinden yaşlar akıyor olsa bile...

Benny, ağabeyinin annesi için arabasının kapısını açmasını ve annesi koltuğa yerleşene kadar kolunu çekmemesini izledi. Byron eskiden Benny'ye karşı da böyle korumacıydı.

"Bu kadarı yeterli," dedi Benny, şoföre. "Artık gidebiliriz."

Araba mezarlığın yanından geçerken, Benny, babasının onu asla bu durumda görmek istemeyeceği düşüncesiyle kendisini avuttu. İki yıldır konuşmamışlardı ve yine de son birkaç günde başına gelenleri babasına anlatsaydı babası Benny küçükken yaptığı gibi kollarını ona sarar, çenesini kızının başına yaslar ve "*Benim küçük kızım*," diye mırıldanırdı.

tg:@novaebook

Etta Pringle

Etta Pringle başını eğip elindeki programa baktı. *Mukavemet Yüzücüsü ve Motivasyon Konuşmacısı Etta Pringle* ile *Tanışma.* Artık o kadar çok seyahat ediyordu ki bir mikrofona konuşmaya başlamadan önce tarihi ve konumu iki kez kontrol ettiğinden emin olurdu. *27 Şubat 2018, Anaheim, Kaliforniya.*

Sunucu kendisini, "Küçük bir adalı kız büyüyüp dünyayı fethetti," diye takdim ederken Etta gülümsedi. Sunucu Etta'nın Catalina'da ve İngiliz Kanalı'nda nasıl yüzdüğünü, Manhattan Adası'nın etrafında nasıl dolandığını anlattı. Gezegendeki soğuk sulardan bazılarına nasıl göğüs gerdiğinden bahsetti.

Etta dinleyicilerine her zaman karşılaştığı zorluklardan bahsederdi ancak onlara hiçbir zaman söylemediği bir şey vardı; Etta "Bunny" Pringle, nereye giderse gitsin hâlâ müteveffa arkadaşı Covey Lyncook'u düşünüyordu. Ve bazen de onu gördüğünü sanıyordu.

Birini kaybetmek insanın üzerinde böyle bir etki bırakabiliyordu.

Covey'nin ölümünden sonra Bunny yeniden âşık olma şansına erişti, bu kez karşısındaki kişi de aynısını hissediyordu. O ve Patsy, Birleşik Krallık'ta hem Bunny'nin oğlunu hem de

tg:@novaebook

Patsy'nin küçük erkek kardeşini büyüttü ve onların büyüyüp eğitim görmelerini, ebeveyn olmalarını izlediler. Patsy, Scotland Yard'a katılan ilk siyahi kadın olmuştu. Ve tüm bunlar esnasında, her yıl Bunny'nin kararlılığını sınayan denizler eninde sonunda ona karşı iyi davranır olmuştu. Artık yetmiş yaşındaki Benny'nin hayatının büyük bir kısmını Covey'siz geçirdiği yıllar oluşturuyordu ama hâlâ dalgalarla ya da korkusuyla, biraz ötesinde arkadaşı varmış gibi düşünmeden yüzleşemiyordu.

Ve Bunny şimdi ona Covey'yi düşündüren birini gördü. Bunny konuşmasını tamamladığında ve izleyici sorularına geçildiğinde, koridorda oturan ve tıpkı Covey gibi kendisine bakan genç bir kadını iyice inceledi. Bunny önce uzaklara baktı, sonra yeniden o yöne döndü ve gözlerini kıstı. Altmış yıldır vücudunu çok zorlu rutinlere maruz bırakan, kendi yaşının yarısındaki insanların bile çoğundan daha güçlü olan Bunny, gördüğü şeyin şaşkınlığı karşısında bacaklarının kendisini ayakta tutabileceğini düşünmüyordu ama tuttular.

Bunny kadar çok konuşma yaptığınızda, dikkatiniz dağılsa bile konuşmaya devam etmeyi öğreniyordunuz. Tuvalete gidip gelen insanlar, telefonda konuşanlar, yüzünüzün etrafında vızıldayan bir sinek... Ama bu... hiçbir şey Bunny'yi buna hazırlayamazdı. Bunny çıplak ayaklarına yeniden ayakkabılarını geçirdi ve sahnenin yanındaki merdivenlerden indi. Ayağı halının çıkıntısına takıldı. *Konsantre ol, Bunny!*

Ana koridorda yürürken son bir soruyu daha yanıtladı. Seyirciler böyle kapanış şeylerini severdi. İnsanlar, Molokai Kanalı'nın güçlü dalgalarında yüzmeyi başarabilen bir kadının da etten kemikten biri olduğunu görmeyi severdi. Hafifçe topallayarak yürüdüğünü, yüzünün yan tarafında bir ben olduğunu

tg:@novaebook

ve içlerinden bazılarının da satın alabileceği bir parfüm koktuğunu görmeyi severlerdi.

Bunny koridoru iki kez arşınladı, bu kez yaşadığı kesinlikten cesaret buldu; hayal görmüyor, yasının etkisiyle bir fantezi kurmuyordu. Durdu. Hiç şüphe yoktu. Seyircilerin arasında oturan o kısa saçlı kadın Covey'di. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bunny ileri uzanıp Covey'yi hemen o anda sandalyesinden kaldırmak istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Her yerde kameralar vardı. Etkinliğin sonunda Bunny kalabalığın dağılmasını bekledi ve sonra koşa koşa Covey'nin yanına gitti.

"Bunny," dedi Covey, koltuk değneklerinden birine yaslanıp ona sarılırken. Ama sonra Bunny'nin kolunu sıktı ve aceleyle kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunny doğruldu ve bir adım gerilediama Covey'nin elini iki eli arasına aldı.

Bunny en iyi ses tonuyla konuşmaya başladı. "Beni dinlemek içi buraya gelmenize çok sevindim," dedi. "Adınız neydi?"

"Benim adım Eleanor Bennett," dedi Covey, koltuk değneklerine yaslanarak. "Oturduğum yerin yakınlarında konuşma yapmaya geleceğinizi duydum ve hâlâ bu değneklerle olsam bile ne pahasına olursa olsun bunu kaçırmak istemedim."

"Siz nasıl?.."

"Sörf yaparken bacağımı kırdım."

"Sörf yaparken mi!" dedi Bunny. Covey başını salladı. İkisi de güldü.

"Eh, kesinlikle sizi yeniden görmek isterim," dedi Bunny, Covey'nin eline bir kartvizit sıkıştırarak. Covey'nin yüzünün yan tarafında beyaz saçlar vardı. Covey güzeldi. *Covey hayattaydı!*

Örgülü sarı saçları olan, siyah döpiyes giymiş genç bir kadın onlara yaklaştı ve Bunny'yi yandaki çıkışlardan birine yönlendirdi. Televizyon kameralarından oluşan bir yığın da onların peşin-

tg:@novaebook

den gitti ve Bunny ile çocukluk arkadaşının arasına girdi. Yine de oda, Bunny'yi uzun bir süre boyunca takip edecek bir ışıkla dolmuş gibiydi. Bunny kesinlikle güzel bir hayat yaşamıştı ve daha da iyi olacağını biliyordu.

Otele geri döndüklerinde Bunny'nin havaalanına gitmeden önce çantalarını toplamak için bile çok az zamanı vardı. Asistanı kapısını çaldığında Bunny kahkaha atıyordu.

"Etta," diye seslendi asistanı.

"Sadece on dakika daha," dedi Bunny kapıya doğru. "Lobide görüşürüz." Bunny yatağın köşesine oturdu ve kollarını iki yana açıp bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak kendisini geriye doğru bıraktı ve tavanı izledi.

Yüzüyor gibiydi.

Hemen Covey'yle konuşması gerekiyordu. Bunny aramak üzere cep telefonunu eline aldı ama Covey'nin numarasını almamış olduğunu fark etti. Eleanor, demişti adı için. Eleanor Bennett. Ama tam olarak nerede yaşıyordu ki? Ve Bunny, bu kadar yaygın isimde birini nasıl bulacaktı? Onu bulmayı deneyebilirdi ama onun kendisine ulaşmasını da bekleyebilirdi. Öyle ya da böyle, Bunny bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini hissediyordu.

tg:@novaebook

Eleanor

Bunny ile sadece bir dakika konuşmuştu ama bu ruh halini yükseltmeye yetmişti. Bunny'yi kongre merkezinde o şekilde görmek, onca yılın ardından arkadaşına sarılmak, Eleanor'un zihninde her şeyi netleştirmişti. İlk kez, Eleanor Bennett olmaktan dolayı gerçek bir huzur hissediyordu. Uzun süredir ilk kez, hâlâ Covey de olduğunu hissetmişti.

Mesele sadece kendisiyle ilgili olsaydı Eleanor bu yaşta ömürlük yalanını açığa çıkarmak, insanlara açıkça Covey olduğundan bahsetmek ve hatta risklerin farkında olsa da adaya geri dönmek isterdi. Ancak hangi isimle olursa olsun bir hayat yaşadığınızda, o hayat başkalarına bağlanıyordu. Olası sonuçlara dair bir iz bırakıyordunuz. Asla kendiniz olamıyordunuz ve bunu hatırlamayı önemsediğiniz insanlara borçlu oluyordunuz.

Çünkü sevdiğiniz insanlar, kimliğinizin bir parçası oluyordu. Hatta belki de en büyük parçası…

tg:@novabook

DÖRDÜNCÜ KISIM

@novabook

tg:@novaebook

2017

Marble

Marble Martin televizyonda canlı yayınlara ne kadar çıkarsa çıksın, canlı yayının başladığı son saniyeye kadar sunucu ve konukların etrafında olup biten her şey hâlâ onu çok şaşırtıyordu. Bu kez başka bir konuk, mavi kazaklı kahve kralı, reklam arasında Marble'ı azarlayarak ortalığı daha da karıştırıyordu.

"Bence kitabını satmaya çalıştığın için böyle şeyler söylüyorsun," dedi adam.

"Durun, durun," dedi sunucu, "bunu programa saklayalım." Tırnakları turkuaz renkte boyanmış bir kadın sıradaki bölümün başlangıcı için parmaklarıyla geri sayım yapıyordu. Sunucu ağzından bir parça sakız çıkardı, onu bir peçeteye sardı ve alması için bir stüdyo görevlisine uzattı. Bir saniye sonra sinyal ışığı yandı ve sunucu sanki bir arkadaşına bir sır veriyormuş gibi kameraya doğru eğildi.

"Marble Martin," dedi sunucu, "etno-yemek gurusu ve geleneksel yemekleri içeren *Doğru Bir Şeyler* isimli çoksatan kitabın yazarı, İtalyan kahvesi diye bir şey olmadığını söylüyor. Ama Caffé Top şirketinin başkanı Renzo Barale onun bu söylediğinden hiç hoşlanmadı. Buna ne diyorsun, Marble?"

tg:@novaebook

"Ben bir İtalyan kahve *kültürünün* olmadığını söylemiyorum," dedi Marble. "İtalya, kahve çekirdekleri karışımıyla ve demleme teknikleriyle ünlüdür. Ben kendim Napolitan espressoya bayılırım. Ben sadece pek çok durumda diğer ülkelerin tarımsal ve tarihi katkılarını görmezden gelemeyeceğimizi ve bir mutfak geleneği üzerinde yüzde yüz hak iddia edemeyeceğimizi söylüyorum."

"Sizin söylediğiniz gibi diğer ülkelerin katkılarını *görmezden gelmeye* çalışmıyoruz," dedi Kahve Adam. "Bizim birinci sınıf kahvemiz, kökenlerine saygı duyduğumuz bir düzine farklı ulusun çekirdeklerinin bir karışımı. Ama o çekirdekleri karışımımıza seçenler *biziz*, İtalyan kahvesini dünyanın en iyisi yapan kahve demleme tekniklerini üreten *biziz*." Marble, Kahve Adam'ın kazağının Atlantik Okyanusu renginde olduğunu fark etti.

"Demek istediğim," dedi Marble, "bazı yiyeceklerin belirli bir coğrafi alan ya da yemek kültürü içinde doğduğu, beslendiği ve geliştiğidir. Diğerleriyse ithal edilir ve evet, zaman içinde yeni bir kültürde kendilerine yer edinirler ama o uzun yolculuk, o ticari takaslar ve pek çok durumda bir keşif geçmişi olmasaydı en başında orada olmazlardı."

"Biz diğer ülkelerdeki kahve üreticilerini sömürmüyoruz," dedi Kahve Adam. "Çekirdeklerimizi adil ticaret anlaşmaları aracılığıyla satın alıyoruz."

"Ben sizin şirketinizin kahve üreticilerini sömürdüğünü iddia etmedim, ben sadece, örneğin başından beri Avrupa'daki pek çok ürün ve tarifte varmış gibi kabul edilen bazı besinlerin önceki yüzyıllarda ticareti zorla çalıştırılmaya ve son derece düşük ücretli işgücüne dayanan başka ülkelerde üretildiğini söylemeye çalışıyorum. Şekerkamışı, mesela." Marble kahve gurusunun en sonunda dinliyor olduğunu görebiliyordu.

tg:@novaebook

"Bu da bizi başka bir örneğe getiriyor. Ya klasik Noel zamanı meyveli keki? İngiltere'de bu kek çoğunlukla tropiklerden elde edilen şekerkamışlarıyla yapılır. Karayipler'de ise daha soğuk ülkelerden ithal edilen kuru üzüm ve frenküzümüyle yapılır. Bir İngiliz olan ancak uzun yıllar misyoner ailesiyle Trinidad'da yaşamış büyükannem, Karayip usulü çok güzel bir romlu kek yapar. Ona siyah pasta der. Ama gerçekten Karayipler'in midir bu tarif? Şekerkamışı dünyanın o bölgesinde yetişmez bile. Oraya Afrika'dan gelmiştir ve Afrika da onu Asya'dan almıştır. Yani söyleyin bana, bu pasta kime ait?"

Marble kendi kurduğu mantık karşısında kıkırdadı. "Bir kültürün nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını her zaman söyleyemeyiz," dedi, "özellikle de mutfakta. Benim kitabım bir coğrafi bölgeye, bir kültüre özgü aile geleneklerine bakıyor; ya da bir şey en azından yerel tarıma ve gelenek göreneklere o kadar uzun süredir karışmış oluyor ki bu tarifin kökenini başka bir yerde arayacaksak detaylı bir inceleme için bin yıldan uzun zaman öncesine gitmemiz gerekiyor."

Marble kitabının bir kopyasına uzandı ve onu, kameranın kapağa yakınlaşacağını bildiği bir noktaya doğru kaldırdı.

"Bu nedenle, örneğin bir Fransız tarifindeki Fransız balını ya da bir Galler güvecindeki Galler tuzunu ele alabilirim. Benim için bunlar, Jamaika'dan rom ve şekeri, Portekiz'den porto şarabını, Kuzey Amerika ya da Avrupa'dan frenküzümü ve kuru üzümü, Tunus'tan hurmayı ve Endonezya'dan da baharatları almış olan, bahsettiğim romlu pastadan farklıdır."

"Yani siz bir mutfak püristisiniz," dedi sunucu.

"Hayır, hiç de değil," diye karşılık verdi Marble. "Yemek diasporası, tıpkı insan diasporası gibi pek çok kültürel geleneğin şekillenmesine yardımcı olmuştur. Ama ben gerçekten de yerli

tg:@novaebook

mahsuller ve son derece yerelleştirilmiş mutfak geleneklerinden çok etkileniyorum ve bu kitapta da bunu yazdım."

"Peki ya sizin kendi yemek kültürünüz, Marble Martin?" diye sordu sunucu. "Sizin için hangi mutfak kültürü *doğru*?"

Marble arkasına uzanıp gülümsedi. "Damak zevkim kim olduğumu yansıtır ve ben de pek çok insan gibi aralardayım. Ben Londra'da doğdum ve kuzeyden gelen bir baba ile kendi annesi onu Batı Hint Adaları'nda misyoner bir çocuk olarak büyütmüş bir anne tarafından Londra'da yetiştirildim. Farklı şeyler yiyerek büyüdüm ve en sevdiğim yemek Karayipler'e ait."

"Ne o?"

"Soğuk sabahlarda annem, tıpkı kendi annesinin yaptığı gibi, bir vanilya ve küçük hindistancevizi dokunuşuyla mısır unu lapası yapardı." Marble için bu lapa, cennete *şu kadar* yakın olmak demekti. Sıcak püre soğurken, üst kısmında kalın bir tabaka oluşur ve onu bir kaşıkla kırdığınızda baharatlı, sütlü bir aroma ve biraz buhar yükselirdi.

"Ama o lapa, büyükannemin geleneklerinden gelmiyor," dedi Marble. "Onun ailesi bu alışkanlığı Karayipler'de yaşarken edinmiş ve sonra da onu İngiltere'ye getirmişler. Ve baharatlar da esasında Asya'dan ithal ediliyor. Yani, bu onu bir yemek diasporası haline getiriyor."

Marble gülümsedi ve kahve CEO'suna doğru uzandı. Adamın parfümündeki bergamot kokusunu alabiliyordu.

"İtalyanlar o mısır unu lapasından daha yoğun bir şey yapar; tuzlanmış etler ve soslarla servis edilen bir polenta. Ama bu ancak, Kristof Kolomb mısırı Yeni Dünya'dan Avrupa'ya getirdikten sonra olmuştur. Ama siz benim kitabımda bunun yerine bakla ve kavuz buğdayından yapılan ve antik Romalıların çok uzun zaman önce yediği şeye daha çok benzeyen, antik polenta-

tg:@novaebook

yı bulacaksınız. Bunun kestaneden yapılan başka bir versiyonu da var."

Kahve Adam başını salladı. Programdan sonra Marble'ın kartını istedi ve kartı eline bastırıp bir daha şehre geldiğinde şirketinin genel merkezine gelmesi için onu davet etti. Marble bunu yapabileceğini söyledi. Adamın elleri manikürlüydü ama nasır tutmuştu. Onu bir dahaki görüşünde adam Marble'a kendi bahçe işlerini yapmaktan hoşlandığını ve ayrıca gitar çaldığını söyleyecekti. Onu yeniden görmek ve onu daha yakından tanımak istediğini söyleyecekti.

Marble kim olduğundan, kahve gurusunun daha yakından tanımak istediğini söylediği bu kişi olup olmadığından giderek daha az emin olsa da bunun güzel bir fikir olduğunu söyleyecekti. Marble birkaç yıl öncesine kadar, yaptığı hızlı konuşmalarda kendisini Londra-doğumlu-sanat-tarihi-eğitimi-almış-ama-yemek-uzmanı-olmuş-biri olarak tanıtırdı. Ayrıca anne olduğunu da eklerdi. Bugünlerdeyse basitçe, "*Güçlü bir yer hissi olan yiyecekler hakkında yazıyorum*," diyordu. Çünkü belirsiz bir şey olsa da etkileyici bir cümleydi bu ve hayatının neye dönüşmesini istediğine dair söylemek istediği tek şey de buydu.

tg:@novaebook

Aşk Tarifi

Marble'ın İtalya'daki ikameti, tahmin edilebilir bir hikâyenin sonucuydu. Sanat tarihi çalışmaları için Birleşik Krallık'tan gelmişti ve orada bir adamın aşkı için kalmıştı. Ama başlangıçta, konu sadece sanattı. Ve yemek, elbette. Bir gün, geleneksel tariflerin hikâyelerini anlatan bir fikir aklına geldiğinde, bir kâse mantar gösteren bir antik Roma mozaiğine bakıyordu.

Kitap bir hobi, bir sevgi işi olarak ortaya çıkmıştı. Ama Marble daha sonra televizyon programları ve konferanslardan davetler almaya başlayınca "*Neden olmasın?*" diye düşündü. İnsanlar her zaman kendilerini yeniden yaratmazlar mıydı? Marble'ın formülü basitti. Önce bir geleneksel tarifi araştıracak, sonra da onu kullanmış bir modern aile, topluluk ya da restorandan bir hikâye bulacaktı.

Bölge koşulları ve iklimin yanı sıra, yiyecekler genellikle kimin kimi sömürgeleştirdiği, savaş esnasında kimin nerede konumlandığı, ellerinde hiçbir şey kalmadığında kimin çocuklarını neyle beslemek zorunda kaldığıyla ilgiliydi. Ve elbette durum coğrafyayla da ilgiliydi; bu yüzden Marble odağını, bin yıldan fazla süredir yerel olarak üretilmekte olan yerli ürün ya da besinlerle yapılan geleneksel yemeklerle sınırlandırmaya karar verdi.

tg: novaebook

Hayatın en makus gerçeklerinden biri de yemek hakkında konuşarak çok para kazanmak oldukça mümkünken, sanat ve arkeoloji çalışarak bir hayat kurmanın Marble için çok büyük, hatta belki de imkânsız bir sınav olmasıydı. Televizyonlardaki programlara çıkmış, adı internette kitap kapaklarının üzerinde yazmıştı. Yani Marble'ın bir planı vardı. Aslında tarh, kültür ve diğer şeyler hakkında konuşurken, yemek tarifleri hakkında konuştuğunu söyleyecekti.

Marble'ın planının ilk adımı, ismini değiştirmesiydi. Tüm sosyal medya sohbetlerinde Mabel yerine onun tercih ettiği isim olan Marble'ın kullanıldığından emin olmak için son derece dikkatle düzenlenmiş bir kampanya yürüttü. Sonra da tariflerin ardında yatan hikâyeler üzerine yaptığı araştırmayı destekleyecek bir bursa başvurdu: kültürel anlatılar ve aile hikâyelerindeki karakterler olarak antik yemekler.

Ve şimdi de eşiyle tanışmıştı. Umbria'da yetişen farro hakkında zengin turistlere bir konuşma yapması için davet edilmişti ve adam orada, Roma'da bir hafta sonu tatilinde, İngilizce derslerine giriyordu.

İşte oradaydı.

Kimya komik bir şeydi. Marble çok daha sonra en sonunda evlendiği o adamla kendisi arasında bir bağ oluşmasına yardımcı olmuş şeylerin bir listesini yapabilecekti ancak gerçek şu ki, kimya en başından beri işin içindeydi. Tıpkı bir zeytinliğin arasından süzülen güneş ışığında minik yapraklardan oluşan bir evren yaratan bir esinti gibi oradaydı. Sadece seks değil. Kimya. İkincisi, sadece ilkiyle ilgili değildi.

Marble onunla tanıştığı anda, onunla aynı yatakta olduğunu hayal edebiliyordu ama aynı zamanda kolunu adamın koluna doladığını, bir köprüde yavaş yavaş yürüdüklerini, yemekler

tg:@novaebook

hakkında konuştuklarını, siyaset tartıştıklarını, öylesine havadan sudan konuştuklarını da hayal edebiliyordu. Ancak o zamanlar, ortaya çıkacak kültürel ve kişisel farklılıklara, tartışma ve hayal kırıklıklarına rağmen ortaya çıktığında aşkın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyordu. Sadece birkaç yıl sonra, başka bir insanın DNA'sının bir parçası haline gelebileceğini bilmiyordu.

Sevdiğiniz insan o kadar zengin olduğunda bir evlilik yapmanın kolay olması mümkün olmuyordu. İşte oradalardı, 1990'lı yıllarda genç bir İngiliz kadınla orta yaşlı bir İtalyan adam şehirler arasında mekik dokuyordu. Marble elbette insanların ne düşündüğünü biliyordu. Zengin iş insanı ve servet avcısı kadın muhtemelen kötü bir sona doğru ilerliyordu. Bu evliliğin sonu geldiğinde, çoğu insanın beklediği gibi olmayacaktı.

Marble o cumartesi gecesi yatağa gitti, katıldıkları partiden dolayı biraz çakırkeyif haldeydi ve ertesi sabah bir dul olarak uyandı. Düşündüğünde, kocası uykusunda, oldukça huzur içinde ölmüştü ama bu olması gerekenden en az kırk yıl önce olmuştu.

Marble yıllar boyunca, kocası anahtarı kilide sokarken evrak çantasının kapıda çıkardığı sesi duymaya devam edecekti. Eve geç gelmesini beklediği zamanlarda yaptığı gibi, yatağın kocasının tarafını da açmaya devam edecekti. En küçük oğluna, "*İşte baban eve geldi*," dediğini hayal edecekti. Ancak kocası o kadar erken ölmüştü ki hiçbir zaman kendi çocuğuna sahip olamamıştı.

tg @novaebook

Şeker

Marble'ın CEO ofisine çağrılmasına neden olan, şeker bölümüydü. George'un odasına Kahve Adam'la çıkmaya başlamadan öncesine kadar aylardır gitmemişti. Buna gerek olmamıştı. Bir medya şirketi patronu ve onun yıldız sunucularından biri, birbirlerini görme ihtimali olan her biçimde yeterince görüşüyorlardı. Marble Londra'ya ne zaman gelse, genelde kendisini onunla öğle yemeği yerken buluyordu.

Bazen George'un eşi Jenny de onlara katılırdı. Marble ikisini birlikte görmekten hoşlanırdı. Alaycılık, yalandan karşı çıkmalar, bir el dokunuşu... George iyi bir adamdı ve Marble onu bu kadar rahatsız hissetmiş görmeye üzülüyordu. *Etkili bir izleyici*, onlara şeker bölümü hakkında telefon açmıştı. George'un deyimiyle, bunun anlamı çok parası olan bir reklamcının programdan şikâyetçi olmak için süreçteki editör grubunu atlayarak kişisel hattından aradığıydı.

"Küfür içerikli miydi?" diye sordu Marble.

"Bence küfür içerikliydi," dedi George.

Marble, seyircilere zaten herkesin bildiği birkaç şeyi hatırlatmıştı ancak birisi canlı yayına bağlanıp Marble'ın neden şekerkamışıyla yapılan daha fazla tatlıdan bahsetmediğini sordu.

tg:@novaebook

Pek çok izleyicimizin bildiği gibi, ben çoğunlukla geleneksel, yerel yiyeceklere odaklanıyorum. Yerli gelenekler olarak duyurulan pek çok tarifte şekerkamışı kullanılıyor ancak ben sadece yerel kökenleri olan, yerli yiyeceklerle ya da en az bin yıldır yerli üretim altındaki yiyeceklerle yapılan tarifler hakkında konuşmayı tercih ediyorum. İşte bu nedenle, kökeninin oraya dayandığını bildiğimiz Asya'dan değilse şekerkamışı kullanan tariflerden uzak duruyorum.

Şekerkamışı yerel bölgesinden çok uzaklara gitti ve Asya'dan Afrika'ya ve Kıta Amerikası da dahil dünyanın diğer bölgelerine götürüldü. 1600'lü yıllarda şekerkamışı ve saplarından sıkılarak elde edilen şekerli sıvı Karayipler'i ele geçirdi ve bazı insanları ticaret kralına, bazılarını da kölelere dönüştürdü.

Marble o bölümden gurur duyuyordu.

"Şimdi, sinirlenme ama Marble," diyordu George. "Ben sadece bilmeni istiyorum, tamam mı? İtalyan kahve kralıyla zaten üreticilerin sömürülmesi tartışmasını yaptın. Şimdi de Avrupa'da şekerle yapılan hiçbir şeyin geleneksel olarak görülemeyeceğini söylüyorsun."

"Şekerkamışıyla."

"Ne?"

"Şekerkamışıyla yapılanların. Pancar şekeriyle değil."

"Doğru."

"Ve sadece geleneksel değil."

"Ne?"

"Yerel. Yerel kökenleri olan geleneksel yemekler."

"Doğru."

"Ayrıca, Kahve Adam'la bir tartışma yapmadık, sadece farklı bakış açılarımız vardı. En sonunda benim gerçekten ne demek istediğimi de anladı."

tg:@novaebook

Esasında, programda konuştuktan sonra, ertesi ay akşam yemeğine çıkmışlar, gece geç saatlere kadar dışarıda kalıp sohbet etmişler, bir sonraki hafta Milano'da buluşmuşlar, kendi şehirlerine dönen trenlere binmeden önce uzun ve narin bir şekilde öpüşmüşlerdi. Ama George'a bunlardan bahsetmeyecekti. Müteveffa kocasının da İtalyan olduğu gerçeğini adamın aklına sokmak istemiyordu. Kendisi için üzülmesini istemiyordu.

"Sadece, senin bir yemek gurusu olman gerekiyor, bir siyasi yorumcu değil."

"Sen neden bahsediyorsun, George? Sadece tarif paylaşmam ve insanlara yemekler hakkında, nereden geldikleri hakkında hiçbir şey söylememem mi gerekiyor? Benim işim bu değil, ben şef değilim. Benim uzmanlık alanım yemeklerin nereden geldiği üzerine, bunu biliyorsun. Ve yemeklerin dünyanın farklı yerlerine nasıl gittiğinden bahsederken bunun ardındaki sosyal, ekonomik ve politik gerçeklerden bahsetmemezlik yapamazsın. Bu benim siyasi yorum *yaptığım* anlamına gelmiyor."

George ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı ve Marble'ın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Marble, senin en büyük hayranın benim, sen de bunu biliyorsun. O bamya bölümüne bayılmıştım."

"Sen benim kazandırdığım paranın hayranısın," dedi Marble, bir kaşını kaldırarak.

"Para, senin istediğin programların yapılmasını sağlıyor," dedi George.

"Ah, kabalaşmaya başladın."

"Sen de aşırı talepkâr davranıyorsun."

İkisi de güldüler. "Hayır, George, gerçekten, benden ne beklediğini anlayamıyorum. Bana sansür mü uyguluyorsun?"

tg:@novaebook

"Ah, senden ne beklediğimi ben bile bilmiyorum. Hayır, seni sansürlemek istemiyorum ama belki gelecek sefere seçtiğin kelimelere biraz daha dikkat edebilirsin? Elbette tarihe sağlam bir bakış atmamız gerekiyor ama izleyicilerimizin bir kaşık şeker kullandıkları için utanmalarını istemeyiz."

"Ah," dedi Marble, yavaşça başını sallayarak.

"Dağıtım haklarını uluslararası pazara satmayı hedeflediğimizi biliyorsun."

"Hı hı," dedi Marble. Ayağa kalktı, öne doğru eğildi ve George'un yanağını öptü.

"Jenny nasıl?"

"İyi. Çocukları özlüyor. Bir ara bize gelsene? Gün sonu onun için daha kolay olur. Öğle yemeği her zaman gergin oluyor."

"Gelirim. Onu ararım." Marble, George'a kızgın değildi ama o telefon aramasından rahatsız olmuştu. Masasına geri döndü ve şeker bölümüne giden internet bağlantısına tıkladı.

Diğer kültürlerden iyisiyle kötüsüyle aldığımız şeyleri kabul etmeye gönüllü olmazsak, bir gelenek üzerinde tam olarak hak iddia edebileceğimizi düşünmüyorum.

Orada oturup ekranda kendini izlerken Marble bir sonraki kitabının konusunun ne olacağını fark etti. Yüz seksen derecelik bir dönüş yapacaktı. Eline bir kalem aldı ve *ŞEKER* yazdı.

tg:@[illegible]book

Wanda

Kızı sevimli bir çocuktu; sevgi dolu, çalışkan ve güzel. Biraz afacandı ama hiçbir zaman başını belaya sokmamıştı. Ama daha sonra, Wanda Martin'in kızı zor bir durumun içine girdi. Kocasının ani ölümünden sonra hamileliğinde sorun yaşamıştı. Wanda ve kocası, Londra'da tamamen kalması için Mabel'a yalvarmıştı ama Mabel bebeğiyle İtalya'ya dönmekte ısrar etmişti. Ve on altı yıl sonra, torunu yılın büyük bir kısmını İngiltere'de yatılı bir okulda geçirirken bile Mabel hâlâ oradaydı.

Neyse ki Mabel'ın işi onu zaman zaman eve geri getiriyordu. Wanda kızı yanında olduğunda çok mutlu oluyordu. Bunun bu kadar sıradan hissettirmesine bayılıyordu; bisikletle kızının evine gidebilmek, onunla oturup bir fincan çay içebilmek, Mabel dizüstü bilgisayarına gömülmüşken onun orkidelerine birkaç damla su dökebilmek... Birkaç dakika içinde Wanda kendi evine gitmek üzere çıkacaktı ama önce kızının arkasından eğildi ve bilgisayar ekranındaki ilk birkaç satırı okudu.

"Hayır, anneciğim," dedi Mabel, eliyle ekranı kapayarak. Wanda, artık elli yaşında olsa bile kızının kendisine hâlâ *anneciğim* demesine bayılıyordu. Görebilmek için yeniden uzandı.

tg:@novaebook

Şekerkamışı. Bambu kadar kalın gövdeli bir ot sıkılarak, nihayetinde dünyayı değiştirecek bir şekerli sıvı üretti.

"Şu anda kimsenin okumasını istemiyorum, anneciğim."

"Ne için bu, canım?"

Kızı başını kaldırmadan, "Başka bir kitap yazmayı düşünüyorum. Geri döndüğümde bakmak üzere notlar alıyorum sadece," dedi.

Mabel nereye geri döndüğümde demek istemişti? Roma'ya mı? Çünkü onun evi burasıydı, Londra'da, onların yanında... Kızının ve torununun hayatta ihtiyaç duyacağı her şeyin merkezi burasıydı, öyle değil mi? Wanda ve kocası hayatlarını bunu sağlamaya adamıştı. Çünkü, oldukları kişi buydu. Onlar Mabel'ın annesi ve babasıydı.

@novaebook

tg:@[illegible]aebook

Öncesi

Para Tüm Kapıları Açar

Para tüm kapıları açtığı için, 1969 yılının kışında Batı Hint Adaları'ndan gelen bekâr bir sekreterin kızı olarak doğmuş solgun bir kız çocuğu, resmi kanallar aracılığıyla evlatlık verilmek yerine, ayrıcalık için bekâr anneler evine cömert bir bağış yapmış olan varlıklı bir Londralı çiftin eline doğrudan verildi. Wanda ve Ronald Martin, bunu bir bebek satın almak olarak görmüyordu. Bunu süreci hızlandırmak olarak görüyorlardı. Başvurularını yapmışlardı. Mülakatlar yapmışlardı. Bekleyip durmuşlardı. Umut etmişlerdi. Umutlarını neredeyse kaybedeceklerdi.

Kızları ergenlik yaşına geldiğinde, ikisi de beyaz olan üvey ebeveynleri kızlarının karışık ırk çocuğu denecek biri olduğunu görebiliyordu ama bunu fark etmemişler gibi davrandılar. Irk zaten modası geçmiş bir kavram değil miydi? Ama kızlarının kendilerinden çok farklı göründüğü de doğruydu. Daha koyu tenli, daha uzun boylu, daha iri. Kızlarına, büyükbabasının akrabalarından birine benzediğini söylemişlerdi. Kendilerine de kızlarının her zaman onlara ait olduğunu söylediler. Onun kendilerinin küçük kızları olduğunu ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu değiştiremeyeceğini söylediler.

tg:@novaebook

Boy

Mabel Martin'in vücudu tamamen ergenliğe girdiğinde, anne babasına benzemediği gerçeğinden endişelenmeye başladı. Okuldaki pis kokan Amerikalı çocuğun onu elleyip *esmer şeker* demesinden bir süre sonra, ama iki ev aşağıda yaşayan ve aniden umutsuzca âşık olduğu o Randall denen oğlandan daha uzun olduğu gerçeği karşısında, göğsü ve boyu konusunda duyduğu rahatsızlığın daha da sinir bozucu bir şey haline gelmesinden önceydi.

Mabel on yedi yaşına geldiğinde her iki ebeveyninden de daha uzun boylu ve daha zayıftı. Annesi, Mabel'a burnunu anne tarafından büyükbabasından aldığını söylüyordu ama Mabel büyükbabasıyla hiç tanışmamıştı ve onu ancak annesinin çekmeceli dolabının üzerinde duran lekeli, kahverengi portresinde görebiliyordu. "*Gördün mü*," derdi Mabel'ın annesi gülümseyerek. Hayır, Mabel aslında hiçbir benzerlik görmezdi ama gülümseyip başını sallardı.

Neredeyse otuz beş yıl sonra Mabel, ya da şimdiki adıyla Marble, Roma'da bir güzellik salonunda başlık şeklindeki kurutma cihazının altında otururken telefonunun çaldığını hissedecekti. Telefonunun ekranında *Mal Varlığı* kelimesini görecek

tg:@novaebook

ve daha önce adını hiç duymadığı bir Amerikan hukuk firmasından gelen e-postanın, kendisinin her iki ebeveyniyle de bir benzerliği olmamasıyla ilgili olduğunu hemen anlayacaktı. Marble o zaman, bu mesajı hayatının büyük bir kısmı boyunca beklediğini fark edecekti.

O zamanlarda, anne ve babasının kökenleri hakkında bunca yıldır kendisine yalan söylediğini anlayacak yaştaydı; ebeveynlerinin bunu yapması ya sevgiden ya da korkudandı veya her ikisi yüzündendi çünkü o anda Marble'ın üzerine akın eden ve belindeki kıvrımların terlemesine neden olan duygular bunlardı. Ebeveynlerine karşı bir sevgi, öğrenmiş olabileceği şeye karşı bir korku, nasıl hissedebileceğine karşı bir korku. Evet, çoğunlukla korku.

Çünkü ebeveynleri onu ne kadar sevmiş, ona ne kadar anlayışla yaklaşmış ve onun gençlik rüyalarına ne kadar para harcamış olurlarsa olsunlar, onların Marble'ın hayatındaki varlıkları göğüs kafesinin altına oturan ve yıllar içinde yavaş yavaş büyüyerek onu içeriden dürtükleyen o minik vızıltıyı gidememişti. Çok uzun zaman önce başka birinin, Bebek Mabel'ın sevilecek, anlayış gösterilecek ve para harcanacak biri olmadığını düşünmüş olabileceği hissiydi bu.

Aile ağacına dair şüpheleri, kendi oğlu doğduğunda ve yumuşak, yeni doğmuş suratı şekil almaya başladığında iyice kabarmıştı. Oğlunun kıpkırmızı, damarlı cildi yavaş yavaş daha pürüzsüz, koyu zeytin rengini almıştı ve saçları da yumuşak, fırça gibi bir hale dönmüştü.

"Torunun sana hiç de benzemiyor, değil mi, anne?" deyiverdi Marble bir gün, kurnazca.

"Hayır benzemiyor, canım," dedi annesi. "Ellerinde küçük bir İtalyan çocuğu tutuyorsun." Marble'ın kocası soluk tenli bir

t@novaebook

anne babadan doğma sarışın bir adam olmasaydı, bu mantıklı bir iddia olabilirdi. Oğlu Giò ergenliğe ulaştığında, babasının ailesinden aldığı tek şey o çilli burnuydu.

Marble, Giò'yu İngiltere'deki yatılı okula gönderdikten sonra yılın büyük bir kısmını ülke dışında geçirmeye devam etti. Anne babasının yanında çok fazla vakit geçirirse, gözlerindeki o artan kuşkuyu fark edeceklerinden şüphelendi. Anne babasının Marble'ın onların öz çocuğu olmama ihtimalini onunla konuşmayacaklarını anlayacak kadar bu konuyu ima edip durmuştu.

Marble bazı günler son derece içerlemiş hissederdi. Diğer günlerdeyse anne babasına, yaşlanmayla birlikte çöken omuzlarına bakar ve kendisini suçlu hissederdi. Oğlu, Marble'ın hayatındaki en güzel şeydi. Anne babası da onun için aynı şeyi mi hissetmişti? Onu kaybetmekten korkmuş olabilirlerdi. Sanki böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi.

Ya da mümkün müydü?

@novaebook

tg:@novaebook

Şimdi

Bayan Bennett

B ve B, elli yılın ardından, artık ilk çocuğumu asla bulamayacağımı kabullenme zamanımın geldiğini düşünüyor olabilirsiniz ama ben bunu yapamadım. Demek istediğim, babanızın ölümünün ardından üzerime çöken yalnızlık duygusunun üzerine bir de bununla yaşayamadım. Sizin de bildiğiniz gibi, bu konuda kendimi o kadar kötü hissediyordum ki yarımadada o sörf tahtasını aldım ve neredeyse boynumu kırıyordum. Saçma bir şeydi, bunun farkındayım ama oraya gittiğim için tamamen üzgün olduğumu söyleyemiyorum çünkü bunu yapmak beni kız kardeşinize ulaştırdı.

Eğer hastaneye yatırılmasaydım ve sonra da o izleme kontrollerine ihtiyacım olmasaydı, hasta olduğumu bu kadar çabuk öğrenemeyebilirdim. Tanı konduğunda kendimi iyi hissediyordum. Bu yüzden de eğer kemoterapiye başlamasaydım, bir gün önümde iki ilaç şişesiyle, bilgisayarda video izlemek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun halde oturmasaydım, bugün burada size bütün hikâyeyi anlatıyor olmayabilirdim.

B ve B, bu kaydı, çok uzun süre yaşayacağımı düşünmediğim için yaptığımı biliyorsunuz. Size yalan söylemeyeceğim, yakın-

tg:@novaebook

da öleceğime üzülüyorum. Ama bu kısa süre zarfında, o aptalca kendimi öldürme düşüncesine kapıldığım günden beri, ömür boyu sürecek bir mutluluk yaşadım. Ve şimdi bunu sizinle paylaşacağım.

@novaebook

tg:@nobook

Şayot Kabağı

Eleanor Bennett, yedi günlük ilaç kutusunu henüz doldurmuştu ve bilgisayarının karşısında oturmuş, hastalığının ilerlemesini yavaşlatmanın tek yolunun beslenmeden geçtiği kararını verdiği için çeşitli gıdaların besin değerlerine bakıyordu. İlaç tedavisinin, yetmiş yaşındaki kemiklerinin içinden *iyi* şeyleri çekip aldığını hissediyordu. Çevrim içi bir makale okurken, şu ekranda beliren rahatsız edici reklamlardan birinde bir şayot kabağı görseli göründü. Bu şayot kabağının dikenli, yeşil yüzeyi onu adadaki eski yıllarına götürdü.

Annesinin ortadan kaybolmasından sonraki yıllarda Pearl'ün ona her gün, talk pudralı haliyle sarılarak anne gibi davranması çok büyük bir rahatlama kaynağı oluyordu. Pazartesileri hariç, çünkü pazartesi geceleri çorba gecesiydi. Balık türlüsü gecesi değil, güveç gecesi değil, içinde hiç sevmediği *chocho* da olan biftek ve sebze gecesiydi.

Kaliforniya'da o sebzeye *şayot* demeyi öğrenmişti. *Sechium edule* bitkisinin yerel dildeki ismi olan *chocho* kelimesinin, İspanyolca konuşan bazı insanların kadınların alt bölgeleri için söyledikleri kelimeye benzer olduğunu fark etmişti. Soğanlı, kertenkele yeşili renkli ve bulaşık suyu aromalı kabağa onca yıl

tg:@novaebook

direndikten sonra bu çağrışım ahlaksızca bir tatmin duygusu uyandırmıştı. *Chocho*'nun, eğer bir insan olsaydı, biraz garip hissettirebileceğine inanmayı severdi. Bunun, günün birinde kendisine hayatının sürprizini getireceğini ise hayal dahi edemezdi.

Bilgisayarının ekranındaki şayotun görüntüsü bile Eleanor'un dudaklarının aşağı doğru bükülmesine yetti ama yine de video kutucuğuna tıkladı. Bir anlatıcı, şayotun İtalya'da yerel bir pazarda görüldüğünü açıklıyordu.

"Karayipler'de değil," diyordu konuşmacı, "Asya'da değil, ama burada, Güney Avrupa'da." Eleanor bu kişiyi tanıyordu. Kadının sesinde tanıdık bir şeyler vardı. Sonra, kamera şayottan konuşan kişinin kalın boğazına doğru döndü ve Bayan Bennett, tıpkı kendisine benzeyen, sadece daha açık tenli ve daha koyu renkli saçları olan orta yaşlı bir kadına bakarken buldu kendisini. Eleanor'un fark ettiğine göre, kadının ses tonu da kendisininkine yakındı.

İşte oradaydı, gözlerinin önünde duruyordu ama Eleanor kendisine bunun mümkün olamayacağını söyleyip durdu. Eleanor kızını, bebeği Mathilda'yı nafile bir çabayla ararken böylece karşısında belirmesi, bilgisayar ekranında gözükmesi mümkün değildi. Mümkün değildi. Ya da mümkün müydü? Videoda yazılı bir isim vardı. Eleanor, internette bir arama sayfası açtı ve ismi girdi. Marble Martin. Kadının fotoğrafı çıktı. Ve özgeçmişi. 1969 yılında Londra'da doğmuştu. Bu kadın, Eleanor'un bebeği Mathilda'ydı, Eleanor artık bunu biliyordu, kalbinin, her zaman orada duran o boşluğa doğru kabarmasından biliyordu.

Yaşadığı şaşkınlığa rağmen, Eleanor bu ânın ironisini fark edebildi. Geçen elli yıldaki en kötü gecelerinde, ilk çocuğunun kendisinden alınmış olmasının acısıyla öylece yatarken, kızını nafile bir çabayla ararken, acısını kocasından ve diğer çocuk-

tg:@novaebook

larından gizlerken, çocukluğunun pazartesi akşamlarına, şayot yemekten kaçmanın en büyük endişesi olduğu, annesinin hâlâ eve geri döneceğini umduğu ve vajinasına zorla bırakılmış da olsa bir çocuğu sevebileceğini öğrenmesinden önceki o akşamlara geri dönecekti.

Ve bu, o dumanı tüten bir kâse çorbayı içmesi için kafasının ütülendiği, sonra da kendisinin en büyük teselli kaynağı olan, Pearl'ün kucaklamasıyla sarmalandığı zamanların anısı olacaktı.

@novaebook

tg:@novaebook

Tanı

Tanı. Tanı. Tanı.

Eleanor bunca yıl boyunca sadece ilk kızını bulmak istemişti. Şimdi onun kim olduğunu ve onunla nasıl iletişime geçebileceğini biliyorken, bunu yapamayacağını fark etti. Artık çok geçti. Böyle bir tanı almışken, sadece kendisini doğuran annesinin ölmek üzere olduğunu söylemek için bir yabancı olarak kızının hayatına öylece, davetsiz halde girmesi doğru olmazdı.

"Bence senden haber almak isterdi," dedi Charles. "Bence her zaman onu bulmak istediğini, ondan hiçbir zaman gerçekten vazgeçmediğini senden duyma şansına sahip olmaktan memnun olurdu. Bunun nasıl bir armağan olabileceğini bir düşün."

Charles iyi biriydi. İnsanları bu şekilde ikna edebiliyordu. Ama Eleanor ertesi sabah çoktan fikrini değiştirmişti.

"İşler çok hızlı ilerliyor," demişti Eleanor, Charles'a. "Önce diğer çocuklarımın bilmesi gerekiyor. Sonra da onu arayabiliriz."

Eleanor, Charles'ın elini tuttu. "İşlerin bizim için bu hale gelmesinden dolayı üzgünüm," demişti. "Bu aptal hastalık." Charles uzanıp Eleanor'un alnından öpmüştü, sonra yanağından, sonra boynunun kıvrımından. Eleanor gülene kadar burnunu kadının tenine bastırmıştı Charles.

tg:@novaebook

Küçük Bebeği

Onu bir kere aramıştı ama konuşacak cesareti bulamamıştı.

Eleanor'un elinde Marble Martin'e ait bir İngiltere numarası vardı. Bu imkânsız gibi görünmüştü ama Charles'ın dediğine göre dedektifler bunun için vardı. Charles'ın kendisine verdiği kâğıt yığınından okuduğuna göre, Marble Londra ve Roma arasında yaşayan bir uzak mesafe gezginiydi. Eleanor, Marble'ın bir tür sahne ismi olduğunu ve gerçek adının Mabel Mathilda olduğunu okumuştu. Kızının ikinci adını okuyunca Eleanor'un kalbi tekledi. Mathilda, Eleanor'un annesinin adıydı. Onu evlat edinen insanlar, Eleanor'un bebeğine bizzat verdiği ismi de tutmuştu.

Eleanor kendisini hazır hissettiği başka bir zaman yeniden arayabilirdi. Çocuğunu korkutmak, onu şaşırtmak, onu elli yıldır yetiştirip seven insanlara ihanet etmek istemiyordu. Bu konunun düzgünce ele alınması gerekiyordu. Ayrıca, kızı kendisiyle konuşmak da istemeyebilirdi. Eleanor'un buna da hazırlıklı olması gerekiyordu.

Şimdilik, kızının *Alo? Alo-o?* dediğini duymak yeterliydi. Bu, tıpkı kendi sesinin geri yankılanması gibi bir şeydi. Onca yıllık ayrılıktan sonra bile Eleanor'un küçük bebeğinin hâlâ onun bir parçası olduğunun, annesinin memesinden son kez çekip alındığında annesinden bir parça da almış olduğunun kanıtıydı.

tg:@novaebook

Iguana

Telefon çaldığında Marble sırt üstü uzanmış, bir iguanayı izliyordu. Her şeyden bu kadar uzaktaki bu sahile gelmekle çok iyi yaptığını düşünüyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ebeveynleri ve kökenine dair endişelerini dindiremiyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ondan bir şeyler bekleyen hiç kimsenin olmadığı bir yerde olmaya ihtiyacı vardı. Ve burası, öyle bir yerdi işte. Uzaklardan kendisine odaklanan o parlak siyah gözleri gördüğü an bunu anlamıştı. Marble izlerken iguana Marble'ın tam suratının yanına kakasını yaptı ama Marble bunu hiç umursamadı.

Bu yaratığın dinginliği, örümcek gibi parmaklarının ağaca dolanması, püsküllü sırtı bir sanat eseriydi. Marble bakışlarını kırık beyaz kumlara vuran turkuaz dalgalara çevirdi, güneşin altında ısınan teninin güzel kokusunu içine çekti, sonra da tabletini açıp haber başlıklarına baktı.

Fransa'daki bir nükleer güç santralinde bir yangın çıkmıştı, İtalya'da başka bir büyük deprem olmuştu, Akdeniz'de daha fazla mülteci boğulmuştu. Ve neredeyse her yerde kavga vardı. İnsanların sıkıntıları, büyük sıkıntıları vardı ama bu birkaç günde Marble, fotoğraf çekimlerinden, mikrofonlardan ve toplantı odalarından uzakta, duygularının hiç bastırılmadan vücuduna akın etmesine izin verdiği ve köpeği kadar büyük bir kerten-

tg:@novaebook

keleye bakmaktan başka hiçbir şey yapmadığı bu yerde sadece kendisine odaklanmak istiyordu. Evdeki köpeğini düşündü ve komşunun oğlunun ona çok fazla yemek vermediğini umdu.

"Nasılsın, Köpek-Adam?" diye sorardı komşunun oğlu Marble'ın köpeğine her zaman ve Bobby de her zaman küçük bir atlayışla cevap verirdi. Artık neredeyse koca adam olmuş olan o çocuk Marble'ın oğluyla aynı okula giderdi, Marble'ın oğluyla birlikte ağaçlara tırmanırdı ve okul tatillerinde evde olduğu zamanlarda Marble'ın oğlunu görmeye gelip dururdu. Giò yatılı okula ilk kez gittiğinde, komşunun oğlu Marble'ın evinin ön basamaklarında oturmuş, Marble kapıyı açana kadar yere bir sopayla vurup durmuştu. Yıllar geçtikçe onun genişleyen omuzlarına, yeni çıkan cılız bıyığına ve kendi çocuğu çok uzaklardayken gözlerinin önünde büyüyen bu çocuğa bakmak canını sıkmıştı. Ama bu çocuk, Marble'ın çocuğunu daha altları bezli olduğu zamandan beri tanıyordu, bu yüzden Marble en sonunda bir gün ona gidip, "*Köpeğime bakmak ister misin?*" diye sormuştu.

Iguana boynunu çevirdi, sonra o gri-beyaz dinginliğine geri döndü. Marble gözlerini kapadı ve kendisini, yosun kaplı bir taş kütlesine dönüşen, uzun ve soğuk geceler boyunca uyuyan ve ancak güneşin sıcaklığıyla hayata dönen o kertenkele olarak hayal etti. Cep telefonu titremeye başladığında aklında hâlâ bu düşünce vardı.

Rehberinde kayıtlı olmayan bir numara arıyordu.

"Alo?" diye yanıtladı Marble. Kimse konuşmadı ama Marble bir nefes sesi duydu.

"Alo-o?"

Hiçbir cevap yoktu. Hat düştü.

Telefonunu bir kenara bırakmadan önce bir süre bekledi. Önemli bir şeyse arayanın tekrardan arayacağını biliyordu.

Ama kimse tekrar aramadı.

tg:@novaebook

Şimdi

Miras

Benny banyoda ellerini yıkayıp aynadan kendisine bakıyordu. Yüzünde sadece babasının yüz hatlarını ve ayrıca annesinin çarpık gülüşünü görüyordu. Artık anne tarafından kendisine başka neyin miras kaldığını da biliyordu. Ten rengi vardı bir kere. Benny kardeşine ve ebeveynlerine kıyasla o kadar soluk tenliydi ki, kardeşine bu kadar benzemeseydi evlatlık olduğundan şüphelenebilirdi. Bu, annesinin babasından geçmiş olmalıydı.

Ailesi hakkında her şeyi bilmemek daha önce onu gerçekten de hiç rahatsız etmemişti. Benny ve Byron, ebeveynlerinin ikisinin de yetim olduğuna inanarak büyümüştü. Cevaplanmamış sorular bununla ilgili oluyordu. Her zaman böyle olmuşlardı; anlatılmamış hikâyelerden ve yarı şekillendirilmiş kültürden oluşan, Karayip kökenli Afrikalı Amerikalı bir aile.

Benny artık ebeveynlerinden önceki nesilleri, uzak bölgelerden gelenleri, orada yaşadıkları hayatı ve farklı kültürel etkileri merak ediyordu. Benny başka bir tür mirası, artık annesinden geldiğini bildiği bir karşı durma ruhunu da düşünüyordu. Annesi de diğer insanların beklentilerini, olması gerektiği kadına

tg:@novaebook

dair insanların yorumlarına rağmen kendi yolunu bulmaya çalışmıştı. Annesi de kapıları kapatmış ve yoluna devam etmişti.

Keşke daha önce anlatmış olsaydı.

Ses kaydında Eleanor, Benny'nin babasının gerçekten de anne babasını kaybetmiş olduğunu söylemişti, ama o zamana kadar babası genç bir yetişkin olmuştu. Gibbs Grant, okumak üzere İngiltere'ye gitmesinden ve insanların aklından çıkmasından sonra geride kalan insanlar, tıpkı kendisinden öncekilerin yaptığı gibi Gibbs'in de yeni, göçmen hayatının akışına kapılıp gittiğini varsaymış olmalıydılar. Annesinin akrabaları Gibbs'i bulmaya çalışmış olabilirdi ama ölmüş olduğuna inanılan bir kadınla birlikte değiştirilmiş bir isimle, herkesin gözü önünde saklandığını hayal bile edememişlerdi.

Benny'nin annesi, Benny'nin babası öldükten sonra artık ruh gibi olmuştu, artık onun gerçekten kim olduğunu bilecek biri kalmadığını düşünüyordu. Annesinin durumunun gerçeği anlaşılmaya başlamıştı. Eleanor Bennett zaman içinde, kimliğinin büyük kısmı ortadan kaybolunca kadar kendisinin bazı parçalarından vazgeçmişti. Kayıplarını dile getirmek için kendisini özgür de hissetmiyordu. Benny ve Byron geride kalan boşlukları hiçbir zaman yeterince kapatamamışlardı, öyle değil mi?

Benny ve Byron hiçbir zaman yeterli olmamıştı.

Benny askıdan bir havlu aldı, klozet kapağının üstüne oturdu ve kardeşi ile Bay Mitch ağladığını duymasın diye yüzünü havlu kumaşına gömdü.

Koridorun diğer ucunda Byron mutfakta kahve öğütürken ellerine bakıyordu. Benny ile birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, aralarında dokuz yaş ve birkaç ton renk farkı olmasaydı ikiz olabilirlerdi. Görünen o ki, Benny annesinin babasına, annesini

tg novaebook

o adadan gitmek zorunda bırakacak hatalar yapan o Lyncook denen adama benziyordu.

Karayipli insanların çocukları olarak Byron ve Benny her zaman farklı geçmişleri olan ataları olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama Byron özünde bir Kaliforniya çocuğuydu ve her şeyden önce siyahi bir erkekti. Onun kimliği buydu. Elbette, diğer insanların zihinlerinde o her zaman siyahi bir erkekti ve aslında dışlanmasaydı bunda bir sorun da yoktu.

Byron, kendi dünyasında ten renginin ağırlığına dair ne zaman şüpheye düşse, Benny'ye bakması yeterli oluyordu. Kız kardeşi her zaman dikkatsiz bir sürücü olmuştu, otobanda insanın içine Tanrı korkusu salabilirdi ve kum rengi teniyle Benedetta Bennett hiçbir zaman polis tarafından durdurulmamıştı. Fakat Byron yılda üç ya da dört kez durduruluyordu.

Bu artık, Byron'ın geceleri araba sürmekten korktuğu bir noktaya ulaşmıştı. Belirli bir saatten sonra belirli mahallelerdeki belirli arkadaşlarını ziyaret etmek istemediği bir noktaya ulaşmıştı; başına bir şey geleceği korkusundan değil, polis tarafından durdurulma korkusundan. Yeni bir arabaya ihtiyacı olduğunda, siyahi bir adamın öyle bir arabaya sahip olmaması gerektiğini düşünen birinin gözüne takılmayacak, daha az şık bir modele baktığı bir noktaya gelmişti. Çünkü bu da bir gerçekti. Ama bunu Cable dışında hiç kimseye itiraf etmemişti.

İngiliz kız kardeşinin nasıl biri olduğunu merak etti. Hayatında neler yapıyordu? Byron dayanamıyordu. Telefonundan internete girdi ve Marble Martin adını arattı. Görünüşe göre, Marble'ın Birleşik Krallık'ta büyük bir takipçi kitlesi vardı. Bir fotoğraf bulana kadar ekranı kaydırdı ve sonra da fotoğrafa tıkladı. Afallamıştı. Bu Marble denen kadın, annelerine ne kadar benzediğinin farkında mı, diye merak etti Byron. Kadın, Benny

tg:@novaebook

kadar soluk tenliydi ama o gözlerinde, burnunda ve ağzında hiçbir kusur yoktu. Bunlar annesinin gözleri, burnu ve ağzıydı ve bu kadının görüntüsü, Byron'da ancak bir ev hasreti olarak tanımlayabileceği bir özlem duygusu uyandırdı.

Byron geri kalan çekirdekleri koymak için buzluğu açtı ve alüminyum folyoya sarılmış daire şeklinde bir şey gördü. İşte oradaydı. Siyah pasta. Elini uzatıp dokundu. *Doğru zaman geldiğinde oturup o pastayı paylaşmanızı istiyorum*, diye yazmıştı annesi mektupta. *Bunun ne zaman olacağını anlayacaksınız,* demişti. Byron artık *ne zaman* olduğunu anlıyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Anonimlik

Benny valizini açtı ve gümüş rengi kazağını çıkardı. Annesinin yarınki cenazesinde tamamen siyah giyinmek istemiyordu. Katlanmış kazağı açtı ve onu eski sandalyeye astı. Eski yatak odasında olmayı planlamamıştı. Çocukluğunu geçirdiği evde, anne babası olmadan hiç uyumamıştı.

Benny, bu gece tarafsız bir yerde kalmanın daha kolay olacağını düşünmüştü. Seyahat etmenin anonimliğinde, uçsuz bucaksız havaalanı bekleme salonlarında, kiralık arabaların plastik kokularında ve çıkış yaparken kimlik bilgilerinizi silen otel giriş kartlarında her zaman huzur bulmuştu. Bu alanların hepsi duygusal yüklerden azadeydi. Ama bu kez durum farklıydı.

Benny, Orange County'de kalmak için bir otel bakmıştı ama çocukluğunu geçirdiği eve bu kadar yakın bir yerde, standart bir çift kişilik yatakta uzanırken içi, annesinin ölümünü aşan bir hüzünle; banyodaki fırçalanmış krom musluklara, yatak odasında ışığı karartan düğmelere ve kahve makinesinin yanında duran minik yapay krema tüplerine dokunduğunda kendisini dibe çeken bir hisle dolmuştu.

Oda geniş, temiz ve çok sessizdi, ülkeler arası bir uçuş yaptıktan sonra tam da ihtiyaç duyduğu gibiydi ama evinden sadece

tg:@novaebook

beş kilometre ötedeydi. Byron ona evde kalmasını söylediğinde Benny bunu yapacağını düşünmemişti. Byron, zoraki yorumlar dışında onunla konuşmuyordu bile. Anahtarlar, kahve, ölü yakma işlemi... Ama annesinin kaydının ilk kısmını dinledikten ve Bay Mitch'e iyi geceler diledikten sonra Benny babasının koltuğuna bakmış ve o otele geri dönmeye dayanamayacağını anlamıştı. Elbette, bunun böyle olacağını bilmeliydi. Ne de olsa, eve gelirken valizini de yanında getirmişti.

@novaebook

tg:@novaebook

Derinlik

Byron'ın telefonu mutfak tezgâhının üzerinde titriyordu. Bu sabahki kuaför randevusunu unutmuştu. Sadece kesim olacaktı, boyama değil. Şakaklarındaki gri saçları umursamıyordu ama kuaförü en azından bir süre için daha onları en az düzeyde tutmak isteyebileceği konusunda Byron'ı uyarmıştı. Byron, annesinin bunu yapmayacağını bilse de kendi randevusunu iptal etti çünkü yeterli zaman yoktu. Annesi, önce saçlarını yaptırmadan bir cenazeye gitmezdi.

Annesi, saçlarını yaptırmanın, kıyafetlerinin durumuna bakmanın ve yeni bir gömlek almaya ihtiyacı olup olmadığını görmenin bir saygı işareti olduğunu söylerdi. Bazı açılardan oldukça gelenekseldi ama Byron'ın görmeye başladığı gibi, bazı açılardan da hayal edebileceğinden çok daha az gelenekçiydi. Ancak, o ve Benny henüz birer çocukken annesinin ağzından düşmeyen cümlelerden biri, "*Saygılı giyin!*" cümlesiydi ve bu asla değişmemişti.

Byron çalışmaya ilk başladığında alınmış kaşları olan erkek ve takma saçlı kadın meslektaşlarını göreceğini hayal bile edememişti. Zaman değişiyordu ve insanlar modaya uymak için kendilerini ayarlamakta özgür hissetmeliydi. Sadece, her gün

tg: novaebook

Instagram'da paylaşılmaya hazır olacak şekilde görünmenin jeologlar, mühendisler ve matematikçiler için bir mesleki zorunluluk olacağını hiç düşünmemişti. Bu saygıdan daha ötesiydi, bu şovmenlikti.

Byron, sosyal medyaya, yaptığı işe çok fazla insanın ilgi gösterdiğinin işaretlerine minnettar olması gerektiğini düşünüyordu. Mesleği sayesinde ilgi görmeye kesinlikle devam ediyordu. Artık sahip oldukları sonar teknolojisi sayesinde ekibi, tek bir derin deniz gezisinden binlerce kilometrelik yüksek kaliteli haritalar elde edebiliyordu. Byron bazı günlerde tüm bu şeylerin güzelliği karşısında sadece gülüyordu.

Byron, kendisini çevrim içi olarak takip eden pek çok insanın, sualtı haritalandırmasının neden önemli olduğunu, bunun sadece teknolojiyle ve denizlerin altında yatan alanın şeklini görmekle ilgili olmadığını gerçekten anladığına inanıyordu. Bu iklim örüntüleri, tsunamiler, bölgesel savunmalar, balıkçılık, internet kabloları, kirliliğin takip edilmesi ve çok daha fazlasıyla ilgiliydi. Gelecekte nasıl yaşayacağımızla ilgiliydi. Ve elbette, parayla ilgiliydi. Her zaman, parayla.

Byron bazı sabahlar yatağında uzanıp uzun bir süre tavanı izler, işinin ne kadarının iyi amaçlara hizmet ettiğini ve ne kadarının da değerli metaller, nadir elementler, petrol ve diğer zenginlikleri bulmak için madencilik yapmak amacıyla kendisinin ürettiği bilgileri kullanacak, kâr peşinde koşan insanlara kapılar araladığını düşünürdü. Bunların çoğunun kendi yaşam tarzına da fayda sağladığını biliyordu.

İnsanlar, doğal kaynakların sorumlu bir şekilde yönetilmesinden, sürdürülebilirlikten ve ölçülü olmaktan bahsediyordu ancak Byron yirmi küsur yıllık kariyerinin çoğunda bu şeyleri görmemişti. İşini iyi yaparak, insanlarla ilişki kurarak ve yöne-

tg:@novaebook

ticilik pozisyonunu hedefleyerek, iyi bir şeyler yaptığını düşünmüştü. Ama şimdi iki ebeveyni de öldüğüne göre, hayatının birileri ya da bir şeyler için gerçekten fark yaratıp yaratmadığından artık emin değildi.

Anne babası, ona ve Benny'ye güzel bir hayat sunabilmek için çok fedakârlık yapmıştı. Byron, onlara karşı iyi davranmış mıydı? Yeterli olmuş muydu?

Byron artık, bunca yıldır özel biri olduğunu düşünmesini sağlayarak ebeveynlerinin kendisine bir armağan mı verdiğini yoksa ona kötülük mü ettiklerini bilmiyordu. En azından, bu alanda görünür olmanın eninde sonunda bir işe yarayacağını umuyordu; ona benzeyen ve onun yolundan gitmek isteyen o çocuklar için ya da sadece yüzlerinin kendilerine geri dönüp gülümsediğini, güzel bir şekilde baktığını ve saygıyla muamele ettiğini görmeye ihtiyacı olanlar için...

tg:@nirvanebook

Dinlemek

NASA 1978 yılında, gezegenin okyanuslarını uzaktan kontrol etmek için ilk Dünya yörüngeli uydusunu fırlattı. Bundan kırk yıl sonra, Byron ne zaman bölgedeki okulları ziyaret etse, onlara Seasat programında proje yöneticisi olarak görev almış siyahi kadından bahsederdi. Ama aynı kadının GPS teknolojisinin geliştirilmesinde önemli bir rol oynadığını öğrenmek öğrencilerin daha çok ilgisini çekiyordu. "*Kıyak!*" derdi her zaman içlerinden herhangi bir öğrenci, ya da o günün kelimesi her neyse.

Okulda olduğu zamanlarda pek çok insan gibi Byron da bunun farkında değildi ama çoktan o yöne doğru çekilmişti. Sahilden arabayla yirmi dakika uzağa... Sörf yapmaya... Bir depreme nasıl tepki vereceğini öğrenmeye... Byron, Dünya ve okyanusların sürekli bir gerginlik halinde olduğunu anlamıştı ve üniversiteye geldiğinde zamanının çoğunu denizleri dinleyerek harcamak istediğini biliyordu.

Byron, annelerinin cenazesi için hazırlanan Benny'nin odasından gelen tıkırtıları duydu. Byron'ın gözlemlerine göre, uzaktan gözlem yapmak, yani fiziksel olarak orada bulunmadan belirli konumlar hakkında bilgi toplamak, sizinle aynı oda-

tg:@novaebook

da bulunsa bile başka bir insanı anlamaktan çok daha kolaydı. Artık Benny'yi nasıl anlayacağı, kız kardeşiyle nasıl konuşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Böyle şeyleri çözmenize yardımcı olacak herhangi bir makine yoktu.

@novaebook

tg:@...ebook

Vedalar

Bu gerçek bir cenaze değildi. Annesinin bedeni orada değildi. Eleanor Bennett'in külleri, ilerleyen günlerde böyle şeyler için üretilmiş bir kutu içinde Benny ve Byron'a ulaştırılacaktı. Ama papaz, Eleanor Bennett'in eskiden gönüllüsü olduğu ve çok arkadaş edindiği bu kilisede ruhen burada olduğunu söylemişti.

Benny kolunu Byron'ın koluna geçirdi ve neyse ki Byron kolunu çekmedi. Byron'ın dirseğinin kıvrımı, şu an hayatındaki tek sağlam şeymiş gibi geliyordu. Benny, annesinin hayatını çevreleyen tüm o sırları düşünmemeye çalışıyordu. Kendisi ve Byron hikâyenin tamamını bilmiyorlardı. Hâlâ annelerinin ses kaydını dinlemeyi tamamlamaları, hâlâ düne kadar haberdar olmadıkları kız kardeşleriyle tanışmaları gerekiyordu. Hâlâ annelerinden geriye ne kadar şeyin kaldığını öğrenmeleri gerekiyordu.

Papaz, Benny'nin bir şeyler söylemesini istedi ama Benny bunu yapamazdı. Öne çıktı ve herkese geldikleri için teşekkür etti, annesinin bundan memnun olacağını söyledi ve sonra oturduğu yere geri döndü. Bay Mitch'in varlığına şükürler olsun. Adam en azından ayağa kalkmış ve aile adına bir şeyler söylemişti. Ya da Benny öyle sanıyordu. "Her birimiz Eleanor Bennett'in farklı bir yönünü biliyoruz. Anne, arkadaş, gönüllü..." cümle-

tg:@novaebook

sinden sonra dinlemeyi bırakmıştı Benny. Bay Mitch bir noktada gözyaşları içinde kürsüyü terk etmişti. Benny o kadarını hatırlıyordu. Gözleri ve burnu şakayık çiçeği kadar kızarmış Charles Mitch, Byron'ın yanındaki sıraya çökmüştü.

İnsanlar hâlâ çıkıp konuşuyordu. Tüm bu şeylere dayanmak mümkün değildi. Benny, Byron'ın koluna yaslandı. Byron elini Benny'nin elinin üstüne koydu ve ağabeyinin sıcak ve kuru haldeki elinin dokunuşu, Benny'nin kalbindeki tüm tozu silip süpürdü.

Biri şu anda Benny'nin yüzünü okşuyor, onu yumuşak, yün kokulu bir kucağa çekiyor ve samimi tonlu bir sesle annesinin adını anıyordu. Benny çoktan bir çıkış yolu arıyordu. Oturma odasındaki kalabalığa bakıp Byron'ı aradı ve onun bir grup insanın arasından geçip mutfağa doğru ilerlediğini gördü. Ağabeyinin peşinden gitti ve bir an için orada, lavabonun önünde Byron'la gülüp eğlenen annesini görmeyi umdu.

Annesini...

Benny keşke annesinin geçmişini daha önce öğrenseydi. Kaçak bir gelin, tekrar tekrar başka yerlere gitmeye zorlanmış, ne zaman acı çekse yeniden dengesini bulma konusunda zorluklar yaşamıştı. Benny tüm bunları bilseydi, üniversitede yaşadığı kendi zorluklarını ebeveynlerine söyleyebilirdi. Aralarındaki yanlış anlaşmanın yavaşça tırmanmasını engelleyebilirdi bu. Benny, üniversiteyi bırakması ya da aşk hayatı karşısında babasının kendisini daha rahat hissedeceğinden şüpheliydi ama Bert Bennett olarak, kızına kötü davranılmış olmasına duyduğu öfke, diğer bütün endişelerini ortadan kaldırabilirdi.

Benny bunun yerine uzak durmuştu. Daha da kötüsü, tüm bunlardan sonra başını eğik tutmaya, insanlarla iyi geçinmeye

tg:@novaebook

ve insanları kızdırıp zarar görmemeye çalışma alışkanlığı geliştirmişti. O halde, bütün bunların anlamı neydi ki?

Gerçek şu ki, Benny de o üniversiteye gitmeyi ebeveynlerinin onu orada görmeyi istemeleri kadar çok istiyordu. Ama dünyasının ergenliğin boğuculuğunu aşıp yeni bir ortama doğru genişlediğini düşündüğünde, uyum sağlamayı umduğu kalıpların –ırk, cinsel yönelim ya da siyaset için olanlar– dünyasını daha da daraltttığını fark etti.

Kendisi için belirlenen kalıbın dışına çıktığını anlamak için çoğu zaman tek bir bakış atmak yetiyordu. Öncesinde arkadaşça davranan o beyaz kızın Benny'nin siyahi kadın kuaföründen çıktığını görünce attığı bakış gibi. Ya da ortak alana gidip iki beyaz kızla kıkırdadığını gören siyahi oda arkadaşlarından birinin o akşam attığı bakış gibi. Ya da onur yürüyüşlerinde sık sık kendisine atılan ama hiçbir şey söylemeyen o bakış gibi. Ama o bakışlar, kolayca tespit edilemeyeceğinden sağlam şeyler değildi. Yüze atılan bir tekme daha sağlamdı.

O zamanlar kendisine çelme takan ve itip kakan kız onu haftalardır rahatsız ediyordu. "*Geri kalanımızdan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?*" demişti o gece Benny'ye. Ama hayır, Benny kimseden iyi olduğunu düşünmüyordu. Sadece neden başkalarından daha kötü olabileceğini anlamıyordu.

Sonra, ebeveynlerinin gözündeki hayal kırıklığını ve Byron'ın gözündeki kafa karışıklığını gördü. Bu nedenle uzaklaşmak ve aşçılık eğitimi almak için Avrupa'ya gitti.

Benny İtalya'da yeni bir şehre, yeni bir kadına ve insanlara dair sahip olabileceği yeni bir vizyona âşık oldu. İtalyan sevgilisinin *disagio* dediği şeye cevabın orada, denizaşırı ülkede kalmak olabileceğini düşündü; böylece memleketiyle arasındaki mesafe, ailesiyle arasında açılan yarığın üzerini örtecekti.

tg:@novaebook

Bir akşam yemeği vardı. Ana dili İngilizce olan insanlardan oluşan uluslararası bir gruptu ve herkes birbirini tanıyordu. Mutfaktan yayılan aromaları koklayarak, menüden tarifleri birbirleriyle değiş tokuş ederek mutlu ve gürültülü bir şekilde masaya yerleşirlerken birisi, "Sen neredensin?" diye sordu.

"Ben mi?" dedi Benny. "Ben Kaliforniya'danım." Benny, İtalya'ya gelmeden önce oradan taşınmış olsa da kalbinde hâlâ Kaliforniyalı olduğu vardı, her zaman da öyle olacaktı. Böyle bir şey söz konusu olsaydı, bir Kaliforniyalı pasaportu taşırdı. Düzeltme: Güney Kaliforniyalı pasaportu. Çünkü arada bir fark vardı.

Ama ebeveynleri hakkında konuşmaya başlamadan önce başka birisi atlayıp, "Benny Batı Hint Adaları'ndan," dedi. İnsanlar böyle sorulara neden onun adına cevap verirdi ki? Adalar bir kenara, Florida'ya bile hayatında hiç gitmemiş Benny adına... Ayrıca, bugünlerde ve bu çağda kim hâlâ *Batı Hint Adaları* derdi ki?

"Ya sen?" diye sordu Benny, başka bir konuğa, detaya girmek istemediği için. Odağı kendisinden uzaklaştırmak istediği için. Benny'nin adına cevap veren kadın, Benny'nin bu sorusu karşısında güldü.

"O Amerikalı! Anlayamıyor musun? O sarı saçlarına baksana." Benny düşünmeden kendi saçlarına dokundu ve şakaklarının üzerindeki yumuşak, koyu renkli kabarıklığı hissetti. Üç hafta sonra, Benny İtalyan sevgilisiyle kavga etmesinin ardından, eğitimini tamamladıktan sonra eve geri dönebileceğini düşündü. İşler burada da pek farklı değildi.

Benny elbette kendisini en başta Avrupa'ya getirenin ne olduğunu çoktan unutmuştu. Aşçılık okulu değil, ailesinden uzaklaşma ihtiyacıydı bu. Çünkü ev hasreti çekerken böyle şeyleri

tg:@novaebook

unutmak kolaydı. Şimdi geriye dönüp baktığında, Benny yetişkin hayatının büyük kısmını eve dönmeyi arzulayarak geçirmişti ama şimdi en sonunda döndüğünde, hiçbir şeyin düşündüğü gibi olmadığını hissediyordu.

Benny'nin annesi artık her anlamda tamamen gitmişti ve annesinden geriye kalan tek şey olan o ses kaydı, bu mesajı sürekli hatırlatıp duruyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Bayan Bennett

Benedetta, bana gönderdiğin mektubunda, sorunların konusunda neden sessiz kaldığını anlamayacağımı düşündüğünü yazmıştın ama elbette anlıyorum. Şiddet, bizim düşündüğümüzden daha fazla insanın hayatını şekillendiriyor. Ayrıca sessizlik de bizim sandığımızdan daha fazla insanın hayatını şekillendiriyor. Ben kız kardeşine hamile kaldığımda, bu tamamen benim isteğim dışındaydı ve şu âna kadar yakınlarımdan hiç kimse de bu durumdan haberdar değildi. Ve bunu onun bilmesini de önlemeliydim. Ondan vazgeçmem için beni ikna etmelerine izin verme nedenim kısmen buydu.

Ayrıca, utanıyordum da. Başıma gelen şeyi hiç beklemiyordum. Cömert bir işverenle, güzel bir yerde çalıştığımı sanmıştım. Güvende olduğumu sanmıştım. Sonrasında, neyi yanlış yaptığımı düşünüp durdum. Kendimi bu duruma sokacak ne yapmıştım? Ama bu soruların benimle hiç ilgisi yoktu. Birisi bizi incitmeye karar vermişse bu soruların bizimle hiç ilgisi olmaz. Ama biz sürekli aynı soruları sorduğumuzda onlar bizi ağırlıkları altında ezerler. Bizi çökertebilirler. Neyse ki ben o ofisten kurtulmam gerektiğini fark etmiştim.

tg novaebook

Benny, bunu sana yüz yüze söylemek isterdim ama daha fazla beklemeyi kaldıramam. Babanla ben seni olduğun insan olarak kucaklamakta, seni hemen kabul görmekte tereddüt ettiğimizde sen kaçıp gittin. Elbette, bize karşı daha sabırlı olmanı dilerdim ama sen incinmiştin ve kendini korumak için çıkıp gitmek istemiştin. Çok büyük hayal kırıklığına uğramıştım ama zaman içinde yaptığın şeyle kendimi özdeşleştirebileceğimi fark ettim. Eğer hayatta kalmak için ihtiyacın olanın bu olduğunu hissedersen, umarım yine aynı türden bir seçimi yapmaktan korkmazsın. Kendini sorgula, evet, ama kendinden şüphe duyma. İkisi arasında fark var.

Sadece, hayatta başarılı olmak için yapılacak tek şeyin bu olduğunu düşünme; toparlanıp insanlardan uzaklaşmanın tek yol olduğunu düşünme. Bu hiçbir zaman sorunların için kolay bir çözüm olmaz. Kendi hayatımın, başkalarının alçaklıkları tarafından ama aynı zamanda başkalarının nezaketleri ve dinlemeye istekli oluşları tarafından da şekillendirildiğini görecek kadar uzun bir hayat yaşadım ben. Babanla seni hayal kırıklığına uğrattığımız yer de burası oldu. Kendi evimizde, orada kalmaya cesaret edecek kadar güvence bulamadın.

tg:@novaebook

Benny ve Steve

Her seferinde, Benny'nin daha iyi kararlar almış olmasına rağmen Steve'in aramalarına cevap verdiği, adamın kendisini güldürdüğü ve Benny'nin de onunla buluşmayı kabul ettiği bir an geliyordu. Ama bu kez, Benny telefonunun çantasının içinde titreştiğini hissettiğinde ve ekranda yeniden Steve'in aradığını gördüğünde cevap vermemeye karar verdi. Bu sefer bunu yapmayacaktı. Ya da bir dahaki sefer...

"Sanırım senin telefonun çalıyor," dedi Byron.

"Evet," dedi Benny. Çağrıyı sonlandırmak için ekrana dokundu ve saate baktı. Bay Mitch terasın dışında, dizüstü bilgisayarında birisiyle konuşuyordu. Benny'nin Byron'la konuşmak için hâlâ vakti vardı. Ona doğru döndü.

"Byron, sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

Benny konuştu. Byron'a üniversitede yaşadığı zorbalığı anlattı. Ona Steve'den bahsetti. Steve'in, Benny'nin eski bir kız arkadaşına denk gelene kadar, başlangıçta her şeyde nasıl iyi olduğunu anlattı.

"Ama bu konuyu zaten konuşmuştuk, Steve," demişti Benny, sonrasında tartışırlarken.

tg:@novaebook

"Üzgünüm," demişti Steve. "Ama bunu bir türlü aşamıyorum." *Bu*, dediği belli ki Benny'nin eskiden olduğu haldi. "*Kafası karışmış*," diyordu Steve buna ama Benny en son ne zaman kafası karışmış hissettiğini hatırlayamıyordu. Sadece reddedilmiş hissettiğini hatırlayabiliyordu.

Tartıştılar. Benny bağırdı. Steve ona vurdu. Özür dilemiş, gitmemesi için yalvarmıştı.

"Denemeye devam ettik," diyordu Benny şimdi. "Ara sıra Steve'le görüşmeye devam ettim," diye devam etti. "Ama işe yaramadı. Steve gittikçe daha agresif oldu." Başını eğip bir elini alnına koydu Benny. "Byron, beni babamın cenazesinde görmemenizin sebebi Steve'di." Benny, altı yıl önceki o geceyi anlatırken Byron'nın elini tuttuğunu ve yavaşça nefes aldığını hissetti.

Steve'in o gece Benny'yi çam ağacından masaya itmeden önce söylediği şey, çok çirkin bir şeydi. Benny masa örtüsünü tutup tabakları, gümüş çatal bıçakları, bardakları ve mumları yere savurmadan önce ve Steve Benny'nin yüzünü yere, mavi çömleğe bastırmadan ve Benny sol kolundan gelen çatırtıyı duymadan önce Steve'in söylediği şey, Benny'nin kendisiyle sevişen bir adamdan daha önce hiç duymadığı bir şeydi.

Çünkü yaptıkları şey bir sevişmeydi, Benny bundan emindi ve yerden kalkmaya çalışırken hoparlörden Leonard Cohen'in şarkısı duyuluyordu; ikisi de operada Leonard Cohen, Mary J. Blige ve René Papp'i sevmişti, ikisi de müzik konusunda derleme şeyleri seviyorlardı ve Benny Steve'e tekrar tekrar onunla birlikte olmak istediği için birlikte olduğunu açıklasa da Steve yeniden *delirmişti* çünkü bir kez daha Joanie'ye denk gelmişlerdi. Benny, Steve'e, Joanie onlarla aynı mahallede yaşıyorsa kendisinin ne yapabileceğini sordu.

tg:@novaebook

Steve en başta sadece rahatsız olmuştu. Benny'nin onun için hazırladığı yemeği bitirmemiş, tatlı patates turtasının tadına bile bakmamıştı. Benny ona bunun kendi tarifi olduğunu söylemişti. Zoraki bir gülümsemeyle ona kendisinin tadımcı olması gerektiğini söylemişti. Ama sonra Steve sesini yükseltip o kelimeyi söylemişti ve örgülerindeki tokalar kopana kadar Benny'nin saçını çektiğinde Benny hâlâ adamın boğazından çıkan o sesi atlatmaya çalışıyordu.

Sonra masa.

Sonra yer.

Sonra kan.

Ve işte o kadardı. Benny o anda ilişkiyi sonlandırmaya karar vermişti ama bunu yapmak için bir ambulansa ihtiyacı vardı. Byron, babalarının öldüğünü haber vermek için aradığında Benny bütün geceyi acil serviste geçirmiş ve eve yeni dönmüştü.

"En kötüsü de," dedi Benny, Byron'a, "Steve'le bir daha görüşmeyeceğime yemin etmiştim ama öyle olmadı. Düzeleceğini, sadece zamana ihtiyacı olduğunu, beni olduğum gibi kabul edeceğini düşünüp durdum."

Byron başını sallıyordu.

"Biliyorum, Byron, biliyorum. Daha iyisini yapmalıydım. Konu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı gerçekten. Daha iyisini yapmayı *biliyordum* ama bir şeyin içindeyken onu o şekilde göremiyorsun, bilirsin ya? Diğer insanlara aşikâr olanı sen göremiyorsun.

Byron başını salladı.

"Ve şimdi, annemi, yaşadığı her şeyi ve eskiden, "*Ne yapmak istiyorsun?*" demesini düşünüyorum. Onu hatırlıyor musun, Byron? Ve ses kaydında söylediği şeyi... Bazen çekip gitmenin en iyisi olduğunu. Belki de sizden bu kadar hızlıca uzaklaşma-

tg:@novaebook

malıydım ve Steve'e o kapıyı çok daha uzun zaman önce kapatmalıydım."

Byron, 1,80 boyundaki ve otuz altı yaşındaki Benny'ye baktı ve ağzının kenarındaki kıvrımlarda ve omuzlarının kıvrımında, eskiden nereye gitse peşinden gelen o küçük kızı gördü. Byron uzanıp kardeşine sarılmak istedi ama Benny'nin çenesinin duruşundaki bir şey, yanağındaki küçük yaradaki bir parlaklık onu durdurdu. Bunun yerine ayağa kalktı ve Benny'yi de ayağa kaldırmak için bir elini uzattı.

"Benny, özür dilerim," dedi.

Benny ağzını sımsıkı kapatıp başını salladı.

"Cidden, çok özür dilerim, tam bir pislik gibi davrandım."

Benny yeniden başını salladı. Hâlâ Byron'ın elini tutuyordu.

"Ben de," dedi Benny.

"Aynen," dedi Byron, kaşlarını kaldırarak.

Ve gülmeye başladılar.

@novaebook

tg:@novaebook

Güzel Kız

Benny altı yaşındaydı ve annesi gözlerini kısıp konservelere bakarken süpermarket koridorunda zikzaklar çizerek ilerliyordu. Kendisine ne kadar tatlı ve güzel olduğunu söyleyen kibar bir kadına denk gelmişti. Kaç yaşındaydı? Adı neydi? "Ve şu güzel saçlara bak," demişti kadın, bukleleri okşayarak. Benny kendisini çok hafif ve mutlu hissetmişti. Ama sonra ağabeyi onu bulmaya gelip, "*İşte buradasın, hadi annemin yanına gidelim*," demişti ve o kibar kadın Byron'a uzun uzun, tepeden tırnağa bakıp uzun boylu, koyu renkli cüssesini incelemiş, sonra yeniden Benny'ye bakmış ve dönüp gitmeden önce ağzı bir çizgi halini almıştı. Benny hissettiği hafifliğin uçup gittiğini, o kadının artık kendisini beğenmediğini hissetmişti ama yine de ağabeyi Benny'nin elini sıkıca tutmuştu, Benny'nin küçük, soluk renkli parmakları da ağabeyinin uzun ve kahverengi parmakları arasında kaybolmuştu. Ve Benny, Byron'ın yanında olduğu sürece her zaman güvende ve mutlu olacağını biliyordu.

tg:@novaebook

Benny

Benny annesinin yatağında oturuyordu. Anne babasının yatağında... Çocuklarından, Benny'yi neredeyse yıkacak derecede bir mükemmellik bekleyen ve çok başarılı ve mükemmel görünen anne babası hakkındaki meseleyi anlaması gerekiyordu. Onların taleplerinin ve Benny'nin sahip olduğu yönelim karşısında gösterdikleri direncin kısmen korkudan kaynaklandığını daha önceden fark etmeliydi.

Benny, annesinin komodininde bulduğu bir *National Geographic* dergisini karıştırıyordu. El Capitan kayasına ip olmadan tırmanan adam hakkında bir yazı vardı. *Vay canına.* Annesi gerçekten böyle şeylere çok meraklıydı. Dağlara tırmananlar, Antarktika'da yürüyüş yapanlar, okyanuslara tek başına açılanlar, en kötü şöhretli geçitlerden yüzenler... Bu dünyada sadece samimiyet ve huzur bulmak isteyen Benny, gizli bir macera manyağının çocuğu olarak doğmuştu.

Hayır, o kadar da *gizli* değil. Bazen, onu ve Byron'ı eve getirdikten sonra annesi denize tek başına dönerdi. Sörf tahtasını her zaman daha öncekinden daha uzağa götürür, her zaman becerisinin ötesindeki dalgalara tırmanırdı. Bazen, dalgaya girerken annesi çok kötü ıslanmış olur ve bir çocuk gibi kıyıya vururdu.

tg:@novaebook

Benny küçükken, annesinin bir dalganın içinde gözden kaybolduğu bu anlar onu dehşete düşürürdü. Ama babası hiç endişeleniyor gibi görünmezdi, sadece güler ve havlusuna doğru yaslanırdı. Kumların üzerinde ağır ağır ilerlerken annesi de gülerdi.

Anne babası her zaman, sanki hiçbir şey kendilerini sarsamazmış, bu hayatta her şeyi görmüşler gibi davranırdı. Benny ebeveynlerinin öfkelendiğini, endişelendiğini görmüş ama onların gerçekten korktuğunu hiç görmemişti; ta ki Benny nasıl bir hayat yaşamak istediğinden bahsetmek için karşılarına oturana kadar. Benny o zaman gözlerindeki o yeni bakışı görmüştü. Ancak o zaman bunun onaylamamak kadar basit bir şey olmadığını fark etmemişti. Eleanor ve Bert Bennett, yaptıkları onca şeyden sonra çocuklarının dünyada onların umduğu kadar kolayca yaşamayı başaramayacaklarından korkmuşlardı. Bu nedenle de sorunun bir parçası olmuşlardı.

Benny, Bay Mitch'in kendisine verdiği zarfı çıkardı. Zarfın içinde annesinin, babasının dosyalarından çıkardığı fişler vardı. Havaalanları, oteller, restoranlar ve ayrıca 2011 yılı takviminden koparılmış bir sahne vardı. Benny tekrar konumlara ve tarihlere baktı, her biri bir yaraya sürülen merhem gibiydi. Babası New York'a birden fazla kez gelmişti. Takvim sayfasına farklı adresler karalamıştı. Benny'nin dairesi, çalışmış olduğu restoran ve cumartesi öğleden sonraları gittiği sanat derslerinin yapıldığı stüdyonun adresleri…

2010 yılındaki o berbat Şükran Günü'nden sonra Benny ve babası hiç konuşmamıştı ama Benny artık babasının kendisini gözünün önünden hiç ayırmadığını biliyordu.

tg:@novaebook

Bayan Bennett

Byron, oğlum. Doğduğun gün, baban senin minicik ayağını eline alıp parmaklarını etrafına doladı ve bana baktı. O tür bir hissi ifade edecek hiçbir kelime yok. Sonra sen geldin, Benny, ilk günden itibaren gülümsüyordun ve siz çocuklar ve babanız sayesinde benim hayatımda yeniden sevgi vardı. Ama kız kardeşinizi düşünmediğim tek bir gün bile geçirmedim. Bu hayatımda kocaman bir boşluk gibiydi, sanki sevdiğim bir insanın tekrar tekrar ölmesi gibi. Ama bu dünyada, biri açık ve diğeri bir kutunun içinde kilitli halde iki hayat yaşayan ilk insan ben değildim.

Tüm bu yıllar boyunca, babanızın evlatlık verilen o bebekten hiç haberi olmadı. O ticaret şirketinde başıma neler geldiğini ona hiç anlatmadım. Anlatamadım. Çok utanıyordum. O sadece müdürün istenmeyen teklifler yaptığını ve benim de yoluma devam etme zamanımın geldiğine karar verdiğimi biliyor. Bununla ilgili sıra dışı bir şey yok. Kadınlar her zaman böyle şeyler yapar. O tür bir baskı altında hayatına devam etmek... Sanki bir şey olmamış, hayatları altüst olmamış gibi...

Kendime, kızımın izini sürmenin bir yolunu bulabilirsem Bert'e bu konudan bahsedeceğimi ve onun da beni anlayacağını, kızımı kabul edeceğini, ona hemen bunu açıklamadığım için beni

tg:@novaebook

bağışlayacağını söyleyip duruyordum. Ama kızımı bulamadım ve sırrımı sakladım. Yıllar geçtikçe, babanıza artık hiç söyleyemeyeceğimi hissettim.

İşverenimin bana yaptığı şeyden dolayı Bert'ün beni suçlamayacağını biliyordum ama geri kalanı ne olacaktı? Beni o noktaya getiren her şeyi merak edebilirdi. Elly öldükten sonra İskoçya'ya tek başıma nasıl gittiğimi, babanız gitmemiz için bana yalvardığında hemen gitmek yerine babamın adasında dört yıl daha nasıl kaldığımı ve o ajansın bebeğimi benden almasına nasıl engel olamadığımı... Böyle şeyleri düşüneceğinden endişeleniyordum çünkü ben de düşünmüştüm.

Babanız öldüğünde, artık onun ne düşüneceği konusunda endişelenmiyordum ama her sabah aynada kendimle yüzleşmek ve kendi şüphelerimin farkına varmak zorundaydım. Bir yanım, her şeyi kendi istediğim gibi yaptığım ve diğer insanların benden yaşamamı beklediği hayatı yaşamayı reddettiğim için her şeyi kendi kendime yaptığımı düşünüyordu. Bu duyguların bazılarını aşmak çok zamanımı almıştı.

Bu da beni sana getirdi, Benedetta. Artık anlıyorum ki baban ve ben kendini o şekilde hissetmene neden olduk, kendin olmakla bizim desteğimizi almak arasında seçim yapmak zorunda hissetmene neden olduk. Ya sen, Byron? Sana da kendini, bizim desteğimizi görmenin tek yolunun, kız kardeşini kendi başına bırakmak anlamına gelse bile her şeyi doğru şekilde yapmak zorunda olduğunu hissettirdik mi? Niyetimiz hiçbir zaman bu olmadı. İkinizi de çok sevdik ve ikinize de o kadar çok saygı duyduk ki, bundan gerçekten şüphe edebileceğiniz aklımızın ucundan bile geçmedi.

tg:@novaebook

Balık Hikâyesi

Byron kıkırdıyordu. Artık annelerinin cenaze töreni bittiği için kendisini garip bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Evin dünkü doluluğundan sonra o ve Benny en sonunda mutfakta yalnız kalmışlardı ve utanç duymadan kederlenmek ve kahkaha atmak arasında gidip gelebileceğini hissediyordu.

"Ne?" dedi Benny. "Ne?"

Byron, içinde balık deseni olan bir güveci lavabodan çıkardı. Annelerinin ses kaydının geri kalanını dinledikten sonra Byron ve Benny, Bay Mitch için bir geç kahvaltı masası hazırlamışlardı ve artan yemekleri bir tabağa sıyırıyorlardı. Bay Mitch şu anda oturma odasındaydı, konuşmalarının bir sonraki adımı için kâğıtları hazırlıyordu. Kız kardeşlerine çoktan bir e-posta gönderdiğini söyledi.

Bunu sesli olarak söylemeyi öğrenmeleri gerekiyordu. *Kız kardeşimiz...*

"Balık," dedi Byron. Kahkahalarının arasında kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu. Benny görebilsin diye güvecin iç kısmını çevirdi. İç kısma bir balık resmi yapılmıştı. "Balık, hatırladın mı?"

"Balık," dedi Benny, iki büklüm halde.

tg:@novaebook

Castaic Gölü... Benny sekiz, Byron on yedi yaşındaydı. Pasifik kıyı şeridinin çocukları olarak, yapay bir gölde balık tutmak için iç kesimlere götürülmüşlerdi. Anneleri planın *saçma* olduğunu söylemişti ama sonunda bu plana bayılmışlardı. Her tarafta çalılık tepeler vardı, su çok dingindi. O güne kadar suyun bu kadar sakin olabileceğini bilmiyorlardı.

Babaları, "Yakaladım, yakaladım!" diye bağırmaya başladığında ve oltasını yukarı çektiğinde suyun içinde iki oltaları vardı. Bir geniş ağızlı levrek sudan fırladığında yan kısmından güneş ışığı yansıdı ve balık doğrudan annelerinin suratına çarptı.

"Iyyy!" diye ciyakladı Eleanor Bennett, ellerini sallayıp kocasını uzaklaştırmaya çalışarak.

"Ah! Küçük bir balıktan korkuyor musun yoksa?" dedi Bert Bennett. Balığı oltanın ucundan çıkardı ve bir kovaya koydu. Gülüyordu. "Hadi ama, *canım*, kızma."

Hayır, canım dememişti.

Covey demişti.

Byron'ın babası o gün Covey demişti, Byron artık bundan emindi ama bu kelime ancak otuz yıl sonra anlam kazanmıştı. İki gün önceye kadar Byron, Covey'nin annesinin ismi olması bir kenara, gerçekten bir insanın ismi olduğunu bile bilmiyordu. Sadece bir dil sürçmesi olduğunu varsaymıştı. Bunu hâlâ hatırlıyordu çünkü bu kelimenin babasının ağzından çıkışı komikti. *Hadi ama, Covey, kızma.*

Anneleri, babalarına buğulu bir bakış atmış, balığın içinde nefes almak için debelendiği kovayı yerden almış ve ters çevirip balığı yeniden suya göndermişti.

"Ah!" diye bağırmıştı babaları. "O benim balığımdı!"

"Artık değil," demişti anneleri. Byron ve Benny, gözleri yaşarana kadar gülmüştü.

tg:@novaebook

"Sessiz olun," demişti anneleri ama o zaman daha da fazla gülmüşlerdi. Ertesi Noel'de, babaları o balıklı güveci bir şaka olarak annelerine hediye etmişti. O güveç, annelerinin en sevdiklerinden biri olmuştu. Onu güveç yemekleri, soslu patatesler ve hatta bazen kahveli kek yapmak için bile kullanırdı ama balık yapmak için hiç kullanmamıştı.

Byron ve Benny hâlâ kıkırdıyor, gözlerindeki yaşları siliyordu. Benny elini uzattı, Byron ona güveci verdi ve Benny de bir havluyla kabı kuruladı. Benny başını kaldırıp Byron'a baktı, Byron da aynı şekilde ona bakıp gülümsüyordu ve Benny ağlamaya başladığında Byron bir kolunu kardeşinin omzuna doladı.

@novaebook

tg:@novaebook

Tarif

Benny, ıvır zıvır çekmecesine bakmak için mutfakta yalnız kalmayı bekledi. Tezgâhın sonundaki çekmeceyi açmak için çekerken aynı anda sallaması da gerekiyordu. Bu şeyin açılmasının tek yolu buydu ve bu, burada hiç değişmeyen şeylerden biriydi.

Annesi ucu içine kaçmış kalemleri, kurumuş tükenmez kalemleri, eczanelerden ve kuru temizlemecilerden alınan bedava not defterlerini, konfeti rengindeki ataşları ve çoğu insanın gerçek kullanım amacını unuttuğu fakat Benny'nin her zaman ne işe yaradıklarını çözdüğü minik plastik gereçleri bu çekmecede tutardı.

Annesi ıvır zıvır çekmecesinden bir şeyi Benny'ye verir ve "*Bu ne?*" diye sorardı. Benny, sivri uçlu, kıvrılmış ya da bükülmüş nesnelere gözlerini kısarak bakar, elinde evirip çevirir, suratına doğru yaklaştırır ve ne amaçla kullanıldığını hayal ederdi. Benny şimdi parmaklarını çekmecenin kenarında gezdiriyordu. Annesinin siyah pastası için tarifini karaladığı katlanmış, çizgili not kâğıdı işte orada, her zamanki yerindeydi.

Benny kâğıdı açtı ve parmaklarını malzeme listesi üzerinde gezdirdi. *Rom, şeker, vanilya.* Ara sıra da bazı kelimeler. *Krema ekle, yoğur, karıştır.* Benny ancak şu anda tarifte hiç sayı, hiç

tg:@novaebook

miktar olmadığını görüyordu. Bir saniye, bu hep mi böyleydi? Çocukluğundaki tarifle aynıydı, bundan emindi. Benny artık, annesinin tarifinin hiçbir zaman katı miktarlar ve talimatlardan oluşan bir liste olmadığını, daha ziyade nasıl ilerleyeceğine dair ipuçları içeren bir şey olduğunu anlıyordu.

Benny'nin annesinden öğrendikleri, gösterme, anlatma ve yakınlık aracılığıyla olmuştu. Benny'nin annesinden öğrendiği şey, kendi içgüdülerine güvenmek ve oradan devam etmekti.

@novaebook

tg:@novaebook

Byron

Byron'ın telefonu çalıyordu. Arayan Lynette'ti. Annesinin cenazesine bile gelmemişti. Byron hayret ediyordu. Bunca yıldır Benny'nin başına gelenleri, kendi babasının cenazesine katılmama nedenlerini düşünüyordu. Kendisinin ve annesinin Benny'nin yaşadıklarına dair hiçbir fikirlerinin olmamasını aşamıyordu. Bir insanın neler yaşadığını asla bilemiyordunuz.

Byron aramayı cevapladığında Lynette hıçkırıyordu. Byron kadının ne dediğini zar zor anlayabiliyordu.

"Bir ne?" diye sordu.

"Bozuk bir stop lambası," dedi Lynette. "Jackson cüzdanını ve kimliğini çıkarmaya çalışıyordu ama polis memuru bize silah çekti. Öleceğimizi düşündüm."

"Jackson mı? Tanrım, o iyi mi?" Jackson, Lynette'in yeğeniydi. Çok iyi bir adamdı. Jackson'ın iş dünyasında kendi yolundan gittiğini görmek Byron'ı gururlandırıyordu. Özgüvenini geliştiren bir genç bilim insanı, kapıları açan genç bir siyahi erkekti o.

"Sadece beni doktora götürmeye çalışıyordu, anlıyor musun?"

"Doktor mu? Ne, sen hasta mısın? Ne oldu?"

tg:@novaebook

"Hayır, Byron, hasta değilim. Ben sadece, kendimi iyi hissetmiyordum. Daha sonra açıklarım. Annenin cenazesine yetişmeyi umuyordum ama sonra Jackson'ı tutukladılar."

"Ne?"

"Ciddiyim. Bileklerine kelepçe taktılar, Byron. Ve ne için? Bilmiyoruz çünkü sonra onu serbest bıraktılar. Hiçbir suçlama falan olmadı ama berbat bir şeydi. Orada, arabanın içinde oturuyorduk ve sanki her şey durmuş gibiydi, anlıyor musun? Sanki şey olacağını düşündüğüm o tek, uzun saniye vardı..."

Byron, hattın diğer ucundan keskin bir nefes duydu. Lynette'in orada, Jackson'ın yanında oturduğunu düşündü. Her şey olabilirdi. Ters gidebilecek onca şeyi düşünmemeye çalıştı. Ama endişe etmemeye çalışmak, siyahi olmamaya çalışmak gibiydi.

"Biliyorum, Lynette. Biliyorum. Sen iyi misin şimdi?"

"Sanırım, teşekkürler, Byron," dedi Lynnette, ama Byron kadının sesinin yeniden çatladığını duydu.

"Yanınıza geliyorum," dedi Byron. "Gelebilir miyim?"

"Hı-hı," dedi Lynette. Yeniden ağlıyordu.

Byron telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarından haberlere baktı. Jackson'ın olayı her yere yayılmıştı. İnternette bir video vardı.

Ehliyetini göstermesi istenince o çocuğun ne yapması gerekiyordu?

Bir insanın cüzdanına nasıl uzanması gerekiyordu?

Amerika'daki siyahi insanların ellere sahip olma izni yok muydu?

Byron bu kötü muamele salgınının, silahsız siyahi erkeklere karşı bu zorbalığın uzun sürse de kontrol altına alınabilecek bir salgın olduğuna inanmak istiyordu. Her gün hiç bilmedik-

tg:@novaebook

leri yerlere giden kolluk kuvvetlerine inanmaya devam etmek, yaptıkları işe saygı duymak istiyordu. İhtiyacı olduğunda hâlâ telefonu eline alıp polisi arayabileceğini bilmek istiyordu. Dışarıda çok fazla öfke vardı. Çok fazla zarar... İşler daha iyiye gitmezse herkese ne olacaktı: siyahi, beyaz, herkese? 2018 yılında Amerika'da vaziyetin hâlâ bu olduğunu bilseydi babası ne derdi? Bir an için Byron'ın içinde bir his oluştu; belki de tüm bunları görmediği için babasının artık hayatta olmaması daha iyidir, diye çok kötü bir düşünce...

Byron, Bay Mitch ve Benny'ye döndü.

"Bakın," dedi, fotoğrafları görmeleri için cep telefonunu onlara doğru tutarak. "Arabadaki benim..." dedi Byron. *Kız arkadaşım* demek istemiyordu ama *eski kız arkadaşım* da demek istemiyordu. "Arabadaki benim arkadaşımın yeğeni."

Benny Byron'ın telefonunu aldı, bir dakika boyunca baktı, sonra da kendi telefonunun ekranını kaydırmaya başladı.

"Çok üzgünüm ama gitmem gerekiyor," dedi Byron. "Hemen gitmem gerekiyor."

tg:@novaebook

Protesto

Byron'ın etrafındaki insanların çoğu akıllı telefonlarını başlarının üzerine kaldırmışlardı, bir kollarını uzatmışlardı ve sanki tapınıyorlarmış gibi hafifçe sallıyorlardı. Diğerlerinin de ellerinde küçük mumluklar vardı, çenelerinin altındaki parıldayan ışık ve eriyen balmumunun iğrenç kokusu Byron'ın midesini bulandırıyordu. Byron ise, kalabalığın içinde ellerini iki yana sarkıtmış, öylece duruyordu. Byron sokak protestolarına katılmazdı ve Lynette de bunu biliyordu.

Byron en iyi aktivizm yolunun statü kazanmak, zengin olmak ve etkinizi güç merkezlerinde kullanmak olduğuna inanıyordu. Ama Lynette bunun, Jackson kadar şanslı olmayan tüm o insanlar için bir protestodan ziyade bir gece nöbeti olduğunu söylüyordu. Bir trafik çevirmesinde işler yolunda gitmediği için kurtulamayan insanlar, hâlâ yas tutan insanlar... "*Biz dahil*," diyordu Lynette. "*Yas tutmak için kendimize izin vermeli ve kafalarımızı boşaltmalıyız*," diyordu, "*böylece belediye binalarına, mahkeme salonlarına, toplantı odalarına, sınıflara ve değişim için çalışmaya geri dönebiliriz.*"

Jackson, avukatı ve ebeveynleriyle birlikte en öndeydi. Bay Mitch de oradaydı; bu gece nöbetini organize edenleri tanıyor-

tg:@novaebook

du. Bay Mitch, tıpkı Byron'ın babası gibi herkesi tanıyordu. Mikrofona konuşan insanlar vardı; politikacılar, aktivistler ve hatta o ünlü aktör. En sonunda, bir grup şarkı söylemek için öne çıktı. Lynette, Jackson'ın tüm ilgiyi üzerine toplamak istemediğini söyledi, ama polisin sicilini düzeltmelerini, kendisine haksızlık ettiklerini kabul etmelerini istiyordu. Byron, Benny'ye baktı. Gözleri kapalıydı ve kalabalıkla birlikte şarkı söylüyordu.

Byron, Jackson'ı düşünmeye çalıştı ama Lynette'in kabanından dışarı taşan karnına bakıp duruyordu. Lynette ona hiçbir şey söylememişti ama hamile olduğu aşikârdı ve bir süredir de durumu böyleydi. Lynette başka bir adamdan bahsetmemişti. Jackson'a olanlar dışında bir şeyler konuşmaya vakitleri olmamıştı. Lynette'e de olanlar dışında. Byron polis olayından saatler sonra onun evine gittiğinde Lynette hâlâ titriyordu.

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," demişti Lynette, Byron'ın annesinin cenaze töreninden önce aradığında. Konuşmak istediği şey bu muydu? Şu an o kadar çok şey oluyordu ki Byron'ın öğrenmek için beklemesi gerekecekti.

Şu anda tek yapabileceği, gözlerini dikip bakmamak için elinden geleni yapmaktı.

tg:@novaebook

Hamile

Lynette, Byron'a hamileliğinden bahsederken Lynette'in evinin arka odasında karşı karşıya oturuyorlardı. Lynette, üç ay içinde doğuracağını söyledi. Byron'a eğer isterse bir DNA testi yaptırabileceğini ama bebeğin babasının o olduğundan hiç şüphesi olmadığını söyledi. Yine de, diye ısrar ediyordu, bebek önce Lynette'in bebeği olacaktı. Byron'ın kendisini zorunda hissetmesine gerek yoktu. Çocuğun hayatında olmayı gerçekten ama gerçekten istiyorsa, bunu konuşmak üzere yeniden görüşebileceklerini söyledi Lynette.

Zorunda hissetmesine gerek yok muydu? Bu nasıl bir laftı böyle?

Byron, yaptıklarını yapmak istememişti. Lynette'e o şekilde sesini yükseltmek istememişti. Lynette'in evinin kapısını o şekilde çarpıp çıkmak istememişti. Ama Lynette onu neden böyle tehdit etmişti? Bebek onun mu olacaktı? Byron'ın değil. Byron'ı terk edip giden Lynette'in kendisiydi. O zaman hamileliğinden bahsetmeyen de kendisiydi. Bu sürece en başından katılma şansını Byron'a vermeyen de oydu.

Eğer Byron'ın annesi şimdi burada olsaydı muhtemelen Lynette'in haklı olduğunu, bebeği doğuracak olanın o olduğu-

tg:@novaebook

nu söylerdi. Öte yandan Byron'ın babası ise kesinlikle Byron'la aynı fikirde olur, Lynette'in hamile olduğunu Byron'a haber vermesi gerektiğini söylerdi. Ama bu, Byron'ın mutfağında tek başına dikilip Lynette'in doğuracağı erkek çocuğun kendisine benzeyip benzemeyeceğini düşündüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Lynette'in tam olarak hangi anda Byron olmadan hayatına devam edebileceğine karar verdiğini merak ediyordu. O âna geri dönüp bir şekilde bunu değiştirebilmeyi diliyordu.

Byron gece vakti sabah griliğine döndüğünde hâlâ mutfaktaydı. Uyumaya vakit yoktu. Charles Mitch, annelerinin ses kaydını tamamlamak için iki saat içinde eve gelecekti. Ama önce, Byron'ın Lynette'le konuşması gerekiyordu. Ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Onu anladığını, onunla yeniden görüşmek istediğini mi? Kendi çocuğunun büyüdüğünü görmeyi, onu bu zamanlarda güvende tutmayı ne kadar çok istediğini mi? Ona içini dökmesine, ne yapması gerektiğini söylemesine, gerçekten ne istediğini anlatmasına ne kadar ihtiyacı olduğunu mu?

Sevdiği insanların nasıl yanında olacağını bilmeden, yıllar boyunca her şeyi yanlış yaptığını nasıl fark ettiğini mi?

Byron, temizlenip giyindikten sonra Lynette'in numarasını tuşladı. Telefon çaldı, çaldı. Yeniden aradı ama Lynette açmadı. Kalbi gümbür gümbür çarpan Byron arabasının anahtarlarını aldı ve arka kapıyı açtı ama Bay Mitch çoktan gelmişti, garaj yolundan eve doğru yürüyordu.

tg:@novaebook

Ben Kimim?

B ve B, söylemek zorunda olduğum her şeyi duyduktan sonra kendinizi nasıl hissedeceğinizi bilmiyorum. Kaçıp gittim, adımı değiştirdim, kendime bir geçmiş uydurdum. Şu âna kadar siz çocuklarım nereden geldiğimi ya da ABD'ye gelmeden önce nasıl bir hayat yaşadığımı gerçekten bilmiyordunuz. Bir ablanız olduğuna dair hiçbir fikriniz yoktu. Bu konuda kızmış olabilirsiniz, bunu anlayabilirim. Kendinize, benim gerçekten kim olduğumu bilip bilemeyeceğinizi, söylediğim herhangi bir şeye inanıp inanamayacağınızı soruyor olabilirsiniz. Babanız öldüğünde benim de "ben kimim" diye düşündüğüm anlar oldu. Benden geriye ne kalmıştı? Ama sonra fark ettim ki cevap onca zamandır tam karşımdaydı. İkinizin de anlamanızı istediğim şey bu: Siz, benim kim olduğumu her zaman bildiniz. Ben sizin annenizim. Bu benim en gerçek yanım.

tg:@novaebook

Marble

Marble, Eleanor Bennett'in avukatından gelen mesajı aldığında, kuaför saçlarındaki yapay ananas köpüklerini kurularken başını ılık ılık akan suya doğru uzatmış halde yatıyordu. Roma'da, Afrikalı kadınlar için postişler konusunda uzman olan salonlardan birindeydi; burası için *africana* kelimesi kıtayı değil, Afrika'daki, Avrupa'daki ve Kıta Amerika'sındaki çok sayıda ülkeden gelen çok çeşitli müşterileri temsil ediyordu.

Marble, buraya gelen tek *africana* olmayan müşteri değildi. Burada her zaman kaliteli postişler konusunda güzel bir anlaşma yapabileceğini bilen birkaç kadın ya da o kalın telli, yay gibi saçlarıyla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilen bir *parrucchiere* bulduğu için memnun Marble gibi insanlar olurdu. Marble güzellik salonunda tembelce geçirdiği saatlere, ses sistemindeki müzik eşliğinde sandalyelerde edilen danslara ve bu küçük, çok dilli topluluğu oluşturan siyah, kahverengi ve parşömen rengi tenlere sahip konuşkan kadınlarla şakalaşmaya bayılıyordu.

Marble cep telefonunun çantasında titrediğini hissetti. Saçları havluya sarılınca çantasının ağız kısmına uzandı ve telefonunun ekranına dokundu. E-postayı birkaç kez okudu. Başlık kısmında *Eleanor Bennett'in Mal Varlığı* yazıyordu. Avukat, bu

tg:@novaebook

Bennett denen kadın hakkında Marble'ı da ilgilendiren gizli bir konu için bir telefon konuşması planlamak istiyordu. E-postanın yazım dilinden, Marble hemen tahmin edemeyebilirdi. Annesi gibi minyon ve sarışın olsaydı, hemen tahmin edemeyebilirdi. Kimliği hakkında giderek büyüyen bir rahatsızlıkla yaşıyor olmasaydı, hemen tahmin edemeyebilirdi.

Amerikalı avukatla ertesi gün için bir telefon konuşması ayarladı ve sonrasında titreye titreye orada öylece oturdu. Londra'daki annesini arama dürtüsüne direnmek zorundaydı. Ne zaman konuşmaya ihtiyacı olsa Marble'ın aklına ilk gelen annesi oluyordu. Bu her zaman böyle olmuştu, kocası hâlâ hayattayken bile. Ama bu, bir kızın annesiyle telefonda paylaşabileceği türden bir haber değildi. Bu, bir kızın telefonda ifade etmesi gerektiği türden bir öfke değildi. Telefonunun ekranını kaydırdı ve uçuşlara bakmaya başladı. Bu gece Londra'ya gitmesi gerekiyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Wanda

Wanda ve Ronald Martin, birinin ayakkabılarını dışarıdaki paspasa sildiğini duyduklarında Londra'daki evlerinde henüz akşam yemeğine oturmuşlardı. Gelen Marble'dı. O ayakların ağırlığını ve sürümesini tanımışlardı. Parmağını kapı ziline basma biçimini tanımışlardı.

"Londra'da olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum."

"Neden içeri girmiyor ki?"

"Belki anahtarlarını Roma'da bırakmıştır."

Wanda ön kapıyı açtı, göğsü, kızı her geldiğinde dolan o duyguyla dolmuştu ama Marble'ın yüzünü görür görmez her şey yok oldu. O anda, kızının haber vermeden neden geldiğini anlamıştı.

Elli yıl...

Kızları neredeyse elli yaşına gelmişti.

Wanda, elli yılın ardından artık güvende olacaklarını umuyordu.

Wanda, Ronald ve kendisinin Marble'la bu konuşmayı, Karayipler'den gelen ve genç yaşta bekâr anne olan o kadınla ilgili konuşmayı, hiçbir zaman yapmak zorunda kalmayacaklarını umuyordu. Kızlarını doğuran anneyle ilgili konuşmayı... Wanda'nın gerçek hayatı, küçük Marble'ı yıllar önce kollarına

@novaebook

aldığında başlamıştı. Şimdi, kızının yüzüne baktığında, kendisi, Marble ve kızlarının yaşadığı onca yıllık o güzel hayatın paramparça olmak üzere olduğundan korkuyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

Benny

Ne garip bir histi bu. Benny uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiyle ilk kez görüşecekti. Marble Martin, ABD'ye geliyordu ve New York'ta geçirdiği birkaç haftadan sonra Benny de Byron'ın yanına gitmek üzere Kaliforniya'ya dönüyordu. Benny, annesinin ses kaydında *Marble* ismini ilk kez duyduğunda tanıdık gelmişti ama onu bir yere yerleştirebilmesi için biraz zaman geçmesi gerekmişti.

Geçen sonbaharda, bir arkadaşı Benny'ye yerel yemekler hakkında program yapan, İngiltere'de gördüğü bir uzmandan bahsetmişti. Benny bu ismi ajandasına not etmiş ama hiçbir zaman araştırmamıştı. Aklında çok şey vardı. Bir hayat kurmaya çalışmak, bir iş kredisi almak, terapiye gitmek... Sonra Benny'nin annesi ölmüştü ve New York'a dönüp ailesi hakkında öğrendiği şeylerin ağırlığı altında ezilmişti.

Marble Martin...

Benny, onun adını internette aratmamaya karar vermişti. Byron, Marble Martin'in annelerine benzediğini söylüyordu. Benny görmek istemiyordu. Onunla tanışmayı bekleyecekti.

tg:@novaebook

Zümrüt yeşili ceketli bir kadın yanında durduğunda, Benny havaalanının bekleme salonunda, çizim defterinin üzerine eğilmişti.

"Çok güzel," dedi kadın. Boyu en az Benny kadar vardı. Ve çok güzeldi. "Bir saç tarağı mı?" diye sordu kadın.

"Evet, bir *peineta*," dedi Benny, kadın daha iyi görebilsin diye çizim defterini havaya kaldırırken.

"Ah, evet, İspanyol kadınların şallarını tutturmak için taktığı şeylerden," dedi kadın, Flamenko dansını çağrıştıran bir edayla sağ kolunu havaya kaldırarak. Ceketinin geniş kolları sıyrıldı ve kadının bakır rengi bileği ile bir insanın gözbebeğine benzeyen bir taşı olan bileziğini açığa çıkardı.

"Aynen," dedi Benny, kıkırdayarak.

"Bu çok özel bir şeye benziyor."

"Öyle. Annemin. *Annemindi.* Kaplumbağa kabuğundan."

"Ya da bir taklit. Artık kaplumbağa kabuğundan şeyler yapamazsın."

"Biliyorum ama bu gerçekten çok eski bir şey."

"Öyle mi?" dedi kadın, başını sallayarak. Kadın oyalanıyordu. Benny, bir parmağını tasarımın kenarında gezdirdi.

"Şey, ben böyle bir şeyle bir pasta süslemesi yapmayı düşünüyorum. New York'taki kuaförüm evleniyor."

"Ne harika bir fikir! Pasta mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Ve bir sanatçı mısın?"

"Eh, sanat okuluna gitmiştim," dedi Benny, "ayrıca aşçılık dersleri de aldım."

"Sipariş alıyor musun?"

"Pastalar için mi? Yoksa çizimler için mi?"

tg:@novaebook

Karşısındaki kadın güldü. Benny'ye bir kart uzattı. "Tamamlandığında o tarağın çizimini görmek isterim." Kartını gösterdi. "Bana gönderebilir misin? Uzun zamandır iyi bir çizer arıyoruz. Asla tahmin edemezsin."

Benny karta baktı. Bir ev ürünleri markasının sanat yönetmeniydi kadın. Kaliteli bir markanın. Bu kadın gerçekten de Benny'nin sanat işlerini mi görmek istiyordu? Kadın yürüyüp giderken Benny kartı burnuna bastırdı. Vanilya ve kakao detaylarıyla birlikte sandal ağacı kokuyordu. Benny kendi kendine gülümsedi.

@novaebook

tg:@novaebook

Marble

Birileri Marble'a bu konudan uzun süre önce bahsetmeliydi. Birileri onu bu âna hazırlamalıydı. Pasifik kıyılarından çok da uzak olmayan, arka bahçesinden yasemin kokuları gelen ve oturma odası, tıpkı kendisine benzeyen kahverengi tenli bir kadının fotoğraflarıyla dolu bu müstakil, bungalov tarzı evden kendisine bahsetmeliydiler.

Görünüşe göre, avukattan gelen e-postalar ve telefonlar buna hazırlanması için hiç de yeterli olmamıştı. Kıtalar arası uçuş da bu sabah otelin küvetinde yaptığı banyo da yeterli değildi. Marble, bir televizyon kamerası karşısında dururken yaptığı şeyi yapmaya çalıştı; o zamanlarda, etrafındaki tüm sinyallere, yönetmenin ve ekipteki diğer insanların kameranın yan tarafında ve arkasında sürekli hareket etmesine olabildiğince az dikkat eder, sadece bir şeyi, kameranın diğer tarafındaki o kişiyi, iletişim kurması gereken o tek kişiyi düşünürdü.

Şimdi de bunu yapmaya çalışıyordu; kendisini buraya davet eden ve her hareketini izleyen o iki yabancıya odaklanmaya çalışıyor, hareketlerine dikkat etmeye, samimi ama çok da geniş olmayan biçimde gülümsemeye çalışıyor; kızarmış ekmek, reçel, yumurta, kahve, dandik marka bir çay ve oldukça cazip görünen

tg:@novaebook

çöreklerle dolu, güneş alan bir masanın olduğu yemek köşesine doğru bu iki yabancının peşinden gidiyordu. Kendi kendisine sadece onlara odaklanması gerektiğini söylüyordu ama kendisini doğuran annesinin sadece birkaç hafta öncesine kadar kullandığı kanepesi, perdeleri ve kahve demliğiyle bu ev, dikkatini toplamasına hiç yardımcı olmuyordu.

Birilerinin Marble'ı yaşayacağı bu yeni duygu karışımı konusunda uyarması gerekiyordu. Birilerinin ona, erkek ve kız kardeşiyle kahvaltı yapmanın, herkesin birbirini etkilemek için güzel şeyler giydiği, havadan sudan şeyler konuşup birbirlerine doğru utangaç bakışlar attığı bir kör randevu gibi hissettireceğini söylemesi gerekiyordu. Ve Marble, bunu yapmayı neden kabul ettiğini, kim olduğu duygusunun kendisinden sökülüp alınmasına neden izin verdiğini merak ediyordu. Bu insanlar, bu yer, o kahve demliği, bunların hepsi Marble'ın düşündüğü kişi olmadığını söylüyordu.

Burada olmak zorunda değildi, öyle değil mi? Şu anda ayağa kalkıp bu evden çekip gidebilirdi. Garaj yolunun sonunda aylak aylak dolaşan o kargaların gürültüsünden ve arka bahçedeki o aptal kaktüsten kurtulup anne babasının yanına uçabilirdi. Ama Byron ve Benny'nin, tıpkı Marble gibi çok uzun boylu ve iri kemikli vücutlarında karşı konulması zor bir şeyler vardı. Ayrıca, Eleanor Bennett'in tüm fotoğraflarında Marble'ın kendi yüzü ona bakıyordu.

Biraz dinlendikten sonra belki de kendisini daha iyi hissederdi. Marble dünkü uzun uçuştan dolayı yorulmuştu ve bu sabah oda değiştirmek zorunda kaldığı için de kızmıştı. Otelde dün gece kendisine verilen ilk odadaki *her şey* leylak rengindeydi ve Marble'ın oradan kurtulması gerekiyordu. Marble, bir insanın

tg:@novaebook

nasıl olup da leylak rengi bir lamba bulmayı başarabildiğini merak ediyordu.

Marble, Byron ve Benny'ye baktı. *Erkek kardeşim ve kız kardeşim*, diye düşündü. Şu anda tüm profesyonel becerilerini kullanıyor, merak ve samimiyet göstermeye ve hissettiği tüm gizli endişeyi bastırmaya çalışıyordu. Odadaki fili görmezden gelerek konuşuyordu. Kendi anne babasından, müteveffa kocasından, oğlunun okulundan ve İngiltere'ye tam zamanlı olarak dönme planlarından bahsediyordu.

Marble'ın bahsetmediği tek şey, İtalya'dan ayrılmanın ve on beş yıl geçse bile kocasının anılarını ardında bırakmanın ne kadar zor olacağıydı. Ara sıra sahip olduğu sevgililerden sonra bile. Kahve Adam gibi birinden sonra bile. Eğer durum bu olursa, adamın kendisini görmek için İngiltere'ye uçacağından emin değildi. Ve durum böyle olmak zorundaydı. Bu adımı atma zamanının geldiğini biliyordu. Bunu bir süredir, oğlunu hazırlık okulu için İngiltere'ye gönderdiğinden beri hissediyordu.

Yeniden nasıl başlayacaktı? Marble'ın dolaplarında kıyafetler, kilerinde yiyecekler, düşünmesi gereken bitkiler vardı. Köpeği Bobby vardı. Zavallı Bobby'yi bir kafese koyma ve onu Londra'ya taşıma düşüncesi, kocasının evini boşaltma düşüncesi ona ağır geliyordu. Ama bu çok kişiseldi ve Byron ile Benny'yi hiç ilgilendirmezdi.

Şimdi Byron ve Benny'ye bakan Marble, içerlemiş hissediyordu. Karşısındaki iki kişinin Marble'ın bebekken terk edilmesiyle hiçbir ilgileri olmadığını biliyordu ama Marble kendi başına bırakılmışken Byron ve Benny'nin Eleanor Bennett tarafından büyütüldükleri bir gerçekti. Byron ve Benny henüz doğmamış olabilirdi ama anneleri, aslına bakılırsa, onları Marble'a tercih etmişti.

tg:@novaebook

Marble, Eleanor Bennett'in yaptığı şeyi yapmak için bir kadının neler yaşamış olması gerektiğini kendisine sormak zorunda olduğunu biliyordu. Elli yıl öncesiydi. Ekonomik ve sosyal kaynakları olan Marble gibi bir kadın, başka bir çağdan ya da farklı koşullardan gelen bir kadını yargılamaya kalkışamazdı.

Ama yine de...

Marble, tüm bunların nasıl olduğunu yarın öğrenecekti. Kendisini doğuran annesinin avukatı, Eleanor Bennett'in ölmeden önce Marble için bir mektup bıraktığını ve bir ses kaydı hazırladığını söyledi. Belki önce avukatın ofisine gitmeliydi ama bunu düşünmek, boğazının dayanılmaz biçimde kurumasına neden oluyordu. Sakin ol, diye düşünmüştü ama şimdi bu sorular onu deli ediyordu. Eleanor Bennett'in söyleyecek neyi vardı? Marble'ın düşündüklerini ortadan kaldırmaya yeterli olacak mıydı?

O beni yeterince istemedi.

Kendisini doğuran annesi hakkında düşünmek Marble'ın oğlunu inanılmaz derecede özlemesine neden oluyordu. Giovanni'sini, Giò'sunu... Byron ve Benny'ye, kendisinin hiçbir zaman anne olmak istediğinden şüphe duymadığını, genç yaşta hamile haliyle dul kaldığında ve geleceğe dair tüm beklentilerinin ansızın çöktüğü durumda bile böyle bir şüphesinin olmadığını söylemek istedi. Birisinin tam şu anda kendisine, "*O nasıl biri?*" diye sormasını istiyordu, böylece cep telefonunu çıkaracak ve onlara oğlunun fotoğraflarını gösterecekti.

Marble, burada Benny ve Byron'la olma ve biyolojik annesiyle ilgili her şeyi öğrenme şansı yerine eve döndüğünde oğlunun kendi odasında olacağını ve yatılı okulda tıkılıp kalmayacağını bilmeyi tercih ettiğini söylemek istiyordu. Onun gerçek ailesi Giò'ydu, bu masada onunla oturan bu iki insan değil.

tg:@novaebook

Byron komik biriydi. Adam bir film yıldızı gibi görünüyor ama Marble'a, sanki en sevdiği ayıcığını çalmış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. Marble, bu adamın kendisinden pek hoşlandığını düşünmüyordu. Benny ise tatlı biriydi ancak biraz ilgi bekliyor gibiydi. Marble, Benny'nin sandalyesini onunkine yaklaştırdığını fark etmişti. Yavaş yavaş yaklaştırmıştı. Marble bununla ne yapacağından emin değildi.

"Oğlunla ilgili," dedi Benny.

Marble bir nefes aldı.

"Yani, o İngiltere'de okuyor."

Marble başını salladı.

"Ama sen İtalya'da yaşıyorsun."

"Gidip geliyorum. Giò'yu İtalyan okuluna başlatmıştım ama sonra İngiltere eğitim sistemine girmesini istedim. Bu sayede nerede isterse yaşayıp çalışabilecek."

"Yani oğlun ne gerçekten İtalyan ne de gerçekten İngiliz olacak?"

"Sanırım ikisi de olacak. Pek çok insan gibi, o tek bir şeyden ibaret değil." Gerçi şu anda, Marble her şeyden daha çok, tek bir şey olduğunu hissediyordu. Giovanni'nin annesiydi ve oğlunun kendisinden uzakta büyümesine izin vermişti. Ne düşünüyordu ki?

Beş yıl geçmişti ve Marble, oğlunun kendisinden uzakta yaşadığı, onun tanımadığı çocuklarla birlikte okula gittiği, geceleri başka bir çatı altındaki bir odada başını yastığa koyduğu ve tatillerde eve geri döndüğünde gönderdiği çocuktan farklı biriymiş gibi görünüp konuştuğu her ayın yasını tutmuştu. Onca başka ebeveynin, nesiller boyunca kendisiyle aynı şeyi nasıl yaptığını, paraları yetmediği ve bunun çocukları için mümkün olan en iyi geleceği sağlamanın yolu olduğu konusunda kendilerini ikna et-

tg:@novaebook

tikleri için on bir yaşındaki çocuklarını uzaklarda bir okula nasıl gönderdiklerini anlayamıyordu.

Marble bir noktada oğlunu yatılı okuldan almayı düşünmüştü ama oğlu oraya çok iyi uyum sağlamış görünüyordu. Şimdiyse artık çok geçti. Bitirilecek sınavlar, plan yapılacak üniversiteler vardı. Marble bunca zaman boyunca tek bir annenin bile bir yemekte, süpermarkette, bir doktorun muayenehanesinde onun tarafını tutup, "*Bundan nefret ediyorum, çocuğumun eve geri dönmesini istiyorum*," dememesine inanamıyordu. Elbette bu şekilde hisseden tek kişi kendisi değildi.

"Fotoğrafları var mı?" diye sordu Benny. Marble sırtının gevşediğini hisseti. Cep telefonunu eline aldı ve fotoğraf galerisini kaydırıp telefonu Benny'ye uzattı.

"Ah, şuna bak, muhteşem!"

Marble başını salladı.

"Okulda da iyi mi?"

Marble yeniden başını salladı. Konuşamıyordu. Boğazında bir yumru vardı.

Benny bir elini Marble'ın koluna koydu.

tg:@novaebook

Byron

Byron'ın hâlâ elleri titriyordu. Hâlâ, büyüdüğü evin odalarında dolaşan bu İngiliz aksanlı, annesinin ten rengi daha açık hali olan bu kadının hayaletine alışmaya çalışıyordu. Havaalanındaki karşılama noktasına geldiğinde Mitch ve Byron, Marble Martin'in elini sıkmıştı ama Benny ona sarılmıştı. Havaalanına giderken Benny mutlu görünüyordu.

Byron, alt kısımdaki dolaplardan birinde, pirinç ve şekerin arkasındaki köşede duran büyük bir cam kavanoz gördüğünde mutfak dolaplarını açıp kapıyordu. Meyveler. Siyah pasta için meyvelerin de kullanıldığını unutmuştu. Ne yapacaktı? Annesinin ses kaydını dinlemeden önce, belki de annesinin kıyafetleri, kitapları ve mobilyaları evden çıkarıldıktan ve çocukluğunu geçirdiği evin ön bahçesine *Satılık* tabelası çakıldıktan sonra bu karışımı da çöpe dökme cesaretini kendinde bulabilirdi.

Kavanozu tezgâha bıraktı ve sanki bir bebeği ayakta tutar gibi iki elini kavanozun yan taraflarına koydu. "*Bu sizin mirasınız*," demişti annesi ona pek çok kez ama Byron bunu pek anlamamıştı. Artık anlıyordu. Annesi adadan kaçtığında her şeyini kaybetmişti ama bu tarifi gittiği her yerde kalbinde taşımıştı. Bu tarifi ve çocuklarından gizlemek için bir ömür harcadığı hikâyelerini,

tg:@novaebook

ailesinin anlatılmamış öyküsünü... Annesi ne zaman bir siyah pasta yapsa, bu, gerçek geçmişini çağırdığı, kendisini adaya geri döndürdüğü bir tür büyü gibi olmalıydı.

Beş yıl önce, Byron rutin bir ameliyat geçirmiş olsa da biraz ağrıları olduğu için annesinin yanında kalıyordu. Byron o sesi duyduğunda akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkamayı henüz bitirmişti; evin kirişlerinden gelen belirli türden bir çatırtıydı bu, sonra da kırılgan bir şeyden, muhtemelen annesine kırk yıl önce gecikmiş düğün hediyesi olarak babaları tarafından hediye edilmiş ve o zamandan beri her depremin habercisi haline gelmiş küçük vitrinden bir şangırtı duyuldu.

Güney Kaliforniya'daki sarsıntıların çoğu böyle olurdu; önce sarsıntı yaşanır, sonra da komşular, iş arkadaşları ve süpermarkette alışveriş yapan insanlar Büyük Olan'ın *ne zaman* ve *nasıl* vuracağını konuşmaya başlar, ardından bina yönetmeliklerinin yeterliliği ya da kurumuş yamaçların sarsılmasıyla ortaya çıkan başıboş kaynakların tehdidi tartışılırdı.

Bu konuşmalar, toprak kayması, kış selleri ve bu yaşananlarla insanların yaptıkları arasındaki ilişkiye doğru kaygan bir zemine doğru ilerlerdi. Ev yapma, tarım, benzin ve gaz bulma için arazilerin çıplak hale getirilmesi... Alışveriş arabasına bir paket şişe su koyan bir psikoterapist, Byron'a bir keresinde tüm danışanlarının çocuklar olduğunu ve hepsinin de çevre kaygısı sergilemeye başladıklarını söylemişti. Bu konu hakkında bir makale yazacaktı. Byron bunun gerçek bir şey mi yoksa sadece bir pazarlama işi mi olduğunu merak etse de kadın bunun önemli bir şeye dönüştüğünü söylemişti.

Ama bu sarsıntı farklı hissettirmişti. Biterken bir şok gelmişti. Büyük Olan'ın yaklaşmakta olduğuna dair bir işaret olabilirdi bu. Byron ön kapıyı ardına kadar açtı ve koridordaki dolaptan

tg:@novaebook

acil durum çantasını aldı; tekerlekli çantanın içine çoktan çeşit çeşit kıyafetler, ilaçlar, su ve önemli evrakların fotokopileri konmuştu. Yolun aşağısından gelen sesleri duyabiliyordu, komşuları ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Annesini almak için geri döndü ama o çoktan koridora gelmişti ama yavaş ilerliyordu. Sokak ayakkabılarını giymesi gerekiyordu.

Bir sonraki sallantı geldiğinde ve eve bir *hah* sesiyle çarptığında, Byron ve annesi çoktan evlerine geri dönmüştü ve yatmaya hazırlanıyordu. Birkaç arabanın alarmı çaldı.

"İşte yine oluyor," dedi Byron. Koridorun sonunda, annesi yataktan kalkıyordu. Byron acil durum çantasının sapını kavradı ve garaj yolundan sokağa doğru çıkarlarken annesinin elini tuttu. Birkaç komşuya selam vermek için elini salladı, sonra evin içine koşup annesinin çantasıyla arabada uyumak için fazladan birkaç battaniye aldı ve her zamankinden daha fazla sıkışmış haldeki ön kapıyı zorla çekti.

"Hayır, Byron, hayır!" diye seslendi annesi. Arabanın yan tarafına yaslanmıştı ve elini yarasına bastırıyordu.

Byron durup annesine bakarak kaşlarını çattı. "Ne? Sorun ne?"

"Meyveler, Byron, meyveler!"

Meyveler mi? Annesi ciddi olamazdı, değil mi? Byron uzun bir an boyunca annesine baktı. Ah, annesi ciddiydi, pekâlâ. Lanet olası meyveler, Byron'ın yalnızca bir Kaliforniyalı olmadığının, aynı zamanda bir Karayipli Amerikalı olduğunun ve hayatının geri kalanı boyunca annesinin siyah pastaya karşı takıntısından rahatsız olacağının bir hatırlatıcısıydı. Ama bu çok fazlaydı. Annesi şimdi biricik oğlunun sismik bir olay yaşanırken mutfağa geri dönüp kuru fasulye, pirinç, şeker ve karabiber kavanozları arasından iki litrelik bir cam kavanozu çıkarmak için hayatını

tg:@novaebook

tehlikeye atmasını bekliyordu. Bundan kesinlikle hayır gelmezdi.

Byron şimdi bu anı karşısında gülümsüyordu. Benny ve Marble mutfağa geldiğinde Byron hâlâ meyve ve rom dolu kavanozla orada dikiliyordu. Bir kız kardeşi babasına benziyordu, diğeri ise annesinin tıpatıp aynısıydı ama kavanozu gördüklerinde ikisinin de yüzlerinde aynı ifade belirdi. İki üvey kız kardeş birbirlerine döndü ve yeniden Byron'a baktıklarında yüzlerinde aynı gülüş vardı. Ve Byron, annelerinden bahsetmeye başladı.

Daha sonra, Byron kardeşlerinin kavanozu açtığını ve içinden bir kaşık dolusu karışım alıp bir çay tabağına döktüğünü görecekti. Aynı kâğıt parçasına sırayla bir şeyler yazacaklardı. Byron onlara yaklaştığında dönüp bakmayacaklar, Benny'nin omuzlarına bir kolunu dolayana kadar Byron'ın orada olduğunu bile fark etmeyeceklerdi.

@novaebook

tg:@novaebook

Bir Mesaj Daha

Bay Mitch, Marble ile ertesi güne bir randevu ayarlamıştı ve Byron ile Benny de o randevudan sonra Marble'la öğle yemeği için buluşmayı kabul etmişti. Ama Marble'ı almak için Bay Mitch'in ofisine gittiklerinde Marble artık orada değildi ve aramalarına ya da mesajlarına da cevap vermiyordu.

Bay Mitch yalnızca, "Görüşme onun için biraz zor oldu," demişti.

"Annemizin mesajı ne diyordu?"

"Size detayları veremeyeceğimi biliyorsunuz," dedi Bay Mitch, "ama zaten bilmediğiniz şeyler değildi. Ona biraz zaman verin sadece."

Byron ve Benny başlarını salladı. Bay Mitch'e, Charles demeyecekleri konusunda aralarında gizlice bir anlaşma yapmışlardı. Belki günün birinde derlerdi. Ya da belki *Bay* demeden sadece *Mitch* derlerdi ama şimdilik onu annelerinin avukatı olarak görmeyi tercih ediyorlardı, erkek arkadaşı olarak değil.

Marble'a biraz alan tanımayı kabul etmişlerdi ama iki günün ardından endişelenmeye başlamışlardı. Otele gittiler ve Marble'ın çıkış yaptığını öğrendiler. Hafta sonu bir e-posta aldıklarında Marble İngiltere'ye döndüğünü doğrulamıştı.

tg:@novaebook

"Bu olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğuna inanıyorum," diye yazmıştı Marble. "Her şey için teşekkürler. Çok sevgiler."

Çok sevgiler mi? Byron ve Benny bir restorana gitmişler ve ikişer bira içmelerine rağmen yemeklerine hiç dokunmamışlardı. *Çok sevgiler?* Ya annelerinin onlar için bıraktığı siyah pastaya ne olacaktı?

"Pekâlâ, yeter artık, zamanı geldi," dedi Byron. "Annemiz siyah pastayı Marble'la paylaşmamızı mı istedi? Eh, Marble'ın bir şansı vardı ama artık burada değil. Yapalım gitsin artık."

"Bilemiyorum," dedi Benny.

Eve geri döndüklerinde birlikte mutfağa girdiler, dondurucunun kapağını açtılar ve folyo kaplı pastaya baktılar. Yaklaşık on saniye sonra birbirlerine dönüp baktılar ve sonra kapağı yeniden kapadılar. Benny tezgâha yaslandı ve elini avokado yeşili yüzeyde gezdirdi. Tam bir yetmişler modasıydı, tam annesine uygundu. Bir hafta sonra Benny New York'a geri döndü, Byron da bir konferansa gitti. Annelerinin evini boşaltmak üzere kısa süre içinde yeniden buluşmayı planladılar ama Marble'dan hâlâ haber yoktu. Byron, tüm hayatlarını Marble olmadan yaşadıklarını ve belki de böyle yapmaya devam edebileceklerini söyledi. Ama her ihtimale karşı, pastayı şimdilik olduğu yerde bırakacaklardı.

tg:@nwaebook

Pasta

New York'a geri döndüğünde, Benny o âna kadar yaptığı en iyi pastayı yaptı. Döktü, katladı, karıştırdı ve mutfaktaki annesiyle birlikte olmanın anılarına odaklandı. Marble'ın devam eden sessizliği karşısında duyduğu hayal kırıklığının üstesinden geldi. Kendi kendine, Kaliforniya'dayken birkaç saatliğine de olsa Marble ile gerçekten bir bağ kurduklarını söylemişti. Kurmamış olsalardı Benny şu an bunu yapıyor olmazdı.

Benny ve Marble o gün annelerinin mutfağındayken yemekler konusundaki ortak ilgilerinden bahsedip kıkırdamışlardı. "*Ne tesadüf,*" demişti Marble ve Benny de "*Tesadüf değil, kanımızda var,*" diye karşılık vermişti. Annelerinin gizli geçmişini öğrenmeden önce Benny, Marble'ın bir fotoğrafını ya da videosunu görseydi ne olurdu? Gerçekten çok şaşırırdı. Annelerinin yüzünü taşıyan ve anneleriyle aynı ses tonuna sahip beyaz bir kadının Benny'nin çocukluğunu geçirdiği eve gelip annesinin mutfağında durması da çok şaşırtıcı olmuştu.

Benny ve Marble'ın mutfak geleneklerine pek de aynı açıdan bakmadıkları ortaya çıkmıştı ama annelerinin mutfağında bir saat kadar sohbet ettikten sonra Marble, bir sonraki banka ziyareti için Benny'ye bazı harika tavsiyeler vermişti.

tg:@novaebook

İşte buradaydı Benny. Siyah pastayı şimdi yağlı kâğıda sarıyor, bir teneke kutunun içine koyuyor ve bankaya götürüyordu. Bankacıya, şehrin başka bir kahve dükkânına daha ihtiyacı olmadığını bildiğini ama kendisininki gibi bir mekâna ihtiyaç olduğunu söyledi. Ona, konsept kafe fikrinin yemek diasporasını, bu şehre tarifler aracılığıyla yapılan kültür göçünü ve çağdaş Amerika'yı besleyen geleneklerin bir karışımını içereceğini anlattı. Bir öğrenme ve düşünme mekânı olacaktı. İnsanların bir araya gelme mekânları olacaktı.

Benny, yerli eğitimcilerle çocuklar için bir ders planı üzerine çalıştığını açıkladı. Alkollü içeriği yüzünden çocuklara siyah pasta vermeyecekti ama onların görüp koklaması için bir örnek yapacak ve onlara, her zaman kültürler ve insanların kimlikleri arasında net sınırlar çekmeyi amaçlamış kusurlu öyküler anlatacaktı.

İtalyan restoranları, Çin restoranları, Etiyopya restoranları ve Polonya şarküterileri gibi mekânlar vardı ama onun menüsü, ancak geleneklerin, kaderlerin ve hikâyelerin bir karışımıyla elde edilebilecek, farklı kültürlerden gelen tarifleri içerecekti. Ayrıca, annesi iki yıl boyunca günlük işleri idare etmesine yardım edecek kadar para bırakmıştı, Benny ondan sonra kâr etmeyi de umabilecekti. Bu nedenle, kendisinin bu değişen koşulları altında, banka iş kredisi için önceki başvurusunu yeniden değerlendirebilir miydi?

tg:@novaebook

Aşk Hakkında

Böyle başladı, banliyödeki bir alışveriş merkezinin park alanında...

"Senin ne olduğunu anlamadım," demişti bir adam, Benny'den bir broşür alırken.

"Ben Mirket Manny'yim," demişti Benny, sesini karakterine uygun şekilde alçaltırken. Mirket Manny, kafesi için kredisi onaylanana kadar Benny'nin yapmaya devam edeceği hafta sonu işlerinden biriydi.

"Mirket mi?"

"Mirket."

Benny sırtını ve başını dikleştirip çenesini kaldırdı, kostümünün göz kısımlarındaki deliklerden uzaklara baktı; bu duruşu için mutfağındaki takvimde, tehdit var mı diye ufku tarayan ve arka ayakları üzerinde doğrulmuş bir mirket sürüsünden ilham almıştı. Her narin canlı, bir avcı için kolay lokma olabilirdi ama onlar güçlerinin bir arada durmaktan geldiğini biliyordu.

Manny's Electronics dükkânının müdürü onu ilk gördüğünde, daha önce kendisinin türünde birini işe hiç almadığını söylemişti. Muhtemelen kadın olmasını, *ten rengini* ya da her ikisini de kastediyordu ama müdür Benny'ye boyu ve cüssesinden

tg:@novaebook

dolayı işi ona vereceğini söylemişti ve Benny de bu işi kendisine uygun hale getirmeyi denemişti. Çağrı merkezindeki yazıcı olayından sonra, tam olarak elektronik alet satmak amacıyla on iki kiloluk, kadife kaplı sahte kauçuktan bir elbise giyiyor olsa bile. Benny elektronik aletleri beğenmiyor değildi zaten, sadece daha uzun süre dayanmaları gerektiğini düşünüyordu.

"Ucuz fiyatlara bakıyor, anladınız mı?" demişti Manny kılığındaki Benny, broşür alan adama.

"Ah, tamam," demişti adam ve ardında hafif bir odunsu koku bırakarak yürüyüp gitmişti. Sonra durup geri dönmüştü ve Benny de adamın yüzde kırk indirimli elektronik alet satışı hakkında daha fazla şey soracağı konusunda ümitlenmişti. Adamın arabasına dönmeyi, arabasının farlarının yanıp sönmesini ve küçük bir hayvan gibi ses çıkarmasını sağlayacak anahtarındaki o küçük düğmeye basmayı, diğer elinde tuttuğu o küçük, plastik torbayla eve gitmeyi ertelemesini istiyordu. Küçük bir torbaydı elinde tuttuğu, yiyeceklerle dolu bir çanta değil. Muhtemelen bir aile babası değil, diye düşündü Benny. Muhtemelen bekâr.

Benny, adamın dükkâna girmesini, indirim broşürünü elinde sallayarak Mirket Manny olarak Benny'nin müşterileri ikna etme konusunda iyi bir iş çıkardığını göstermesini umuyordu; başka bir ekonomik küçülme konuşması yakında olsa bile. Ama bunun yerine adam kaşlarını çatıp, "Burada senden bir düzine daha olması gerekmiyor muydu? Mirketler böyle hep bir arada toplanarak o hareketi yapmazlar mı?" diye sordu.

Benny, mirket kostümü içinde terlemeye başlamıştı ve reglinin, o hafif ağrılı-nezleli hissin, yaklaştığını hissedebiliyordu. Ve daha iki saat vardı. Kendi kendisine, her saatin onu bu ayın ödemelerini yapmaya daha da yaklaştırdığını hatırlattı. Anne-

tg:@novaebook

sinin Benny'ye bıraktığı paranın sadece iş planına harcanması gerekiyordu, başka hiçbir şeye değil.

"Ah, bak, *Buz Devri*'nden Sid bu," dediğini duydu Benny, küçük bir çocuğun. Küçük bir elin, kostümünün yan tarafını çekiştirdiğini hissedebiliyordu.

"O Sid değil," dedi çocuğun annesi. "Sid bir tembelhayvan, bir sincap değil." Çocuk artık Benny'nin onu görebileceği bir yere ilerlemişti. Benny, kadının çocuğun annesinden ziyade bakıcısına benzediğini gördü. Çocuğun saçları o kadar sarıydı ki rengi neredeyse beyaza kaçıyordu ve bakıcıysa Byron'ın ten rengindeydi. Benny, kadında bir tür Karayip aksanı olduğunu fark etti, kadın ayrıca bir sivil polis ya da sokak köşelerinde kitapçık dağıtan o dindar insanlardan biri gibi kusursuz giyinmişti.

Bu kadının, varlıklı bir televizyon yapımcısının, bir avukatın ya da bir finans analizcisi gibi birinin çalışanı olma ihtimali çok yüksekti. Kazancının bir kısmını adaya gönderen biri olma ihtimali... Bundan sonra bile ayın geri kalanını geçirmek için, Benny'nin bir mirket gibi giyinerek, başka insanların köpeklerini yürüyüşe çıkararak ve yeterince zengin ve böyle şeylerle uğraşmak için oldukça meşgul olan müşteriler için ara sıra eşsiz bir pasta yaparak kazandığı birkaç kuruştan daha fazla para kalırdı kadının elinde.

Benny'nin çizimlerinden bazıları ona bazı insanların bir ayda kazandığından daha fazlasını kazandırabilirdi ama birilerinin köpeğini işemesi için dışarıya çıkarmak düzenli bir gelir sağlarken sanat bunu yapamıyordu.

"O bir sincap değil," dedi adam. Benny, adamın hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdı. "O bir mirket." Benny, adamın ön kollarında çok fazla kıl olduğunu fark etti. Hatta neredeyse fırça gibi görünüyordu. Sarışın ve kızıl karışımı. Bugünlerde bunu

tg:@novaebook

görmek çok yaygın değildi çünkü herkes ağda yaptırmak için bir yerlere gidiyordu. Bu kızıl ayı gibi adam, en az Benny kadar uzundu.

"Hayvanat bahçesinde mirket görmüştün, hatırladın mı?" dedi bakıcı, oğlanın omzuna hafifçe dokunarak.

"Ah, onları biliyorum," dedi çocuk. "Küçük çeteler gibi durup şöyle bakarlar," dedi ve bir mirketin uzaklara bakma biçimini etkileyici şekilde taklit etti. Benny'nin işini o çocuk almalıydı. Kadın güldü ve oğlanın saçlarını karıştırdı. Manny Benny gelip geçen ve yüzüne bile bakmayan insanlara broşür vermek için kollarını sağa sola uzatmaya devam etti.

Adam artık Benny'nin daha yakınına gelmişti ve Benny, yüzünün her iki yanında bir vızıltı hissetti. Adamın parfümü, karnının altında bir çalkalanmayı tetikleyen türden tütsülü bir şeydi. Benny bir insana çekilmesini sağlayan şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı. Bunu ancak radarına giren kişi bir bip sesi çıkardığında anlardı.

Bip.

"Sen bir kızsın, değil mi?" diye sordu adam.

"Kadınım."

"Ah, doğru, özür dilerim."

Benny kostümünün içinde gülümsedi.

"Bir mirket sürüsünün bir alfa çift tarafından yönetildiğini ve o çiftin baskın üyesinin de dişi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Benny.

Adam, Benny'nin kostümündeki göz deliklerinin içine baktı ve gülümseyince, gözlerinin etrafı kırıştı.

"Mirketler kahve içer mi?" diye sordu adam.

tg:@novaebook

Benny'nin kostümünün başı yana yattı. Bu adam Benny'yi hiç görmemişti. Nasıl bir şeye benzediğini bile bilmiyordu. Ama yine de onunla ilgileniyordu.

Bip.

Böyle bitti: Benny henüz bilmiyordu ama bu bir armağan, aşkı yeniden denemeye karşı bir açıklıktı.

@novaebook

tg:@novaebook

Hayattan Daha Fazlası

Metalin metale çarpma sesi, Marble'ı uyuşukluk halinden çıkardı. Soluk ışıkta tek başına oturuyor, elinde soğumuş bir çay fincanı tutuyordu. Ebeveynlerine İngiltere'ye geri döndüğünü, iki gündür evinde tek başına oturduğunu söylememişti. Anne babası zaten Marble'la evlatlık olduğuna dair o uzun, acı verici konuşmayı yapmıştı, sesleri gözyaşlarına karışmıştı ve o zamandan beri oldukça sessiz kalmışlar, onunla sadece Kaliforniya'ya sağ salim ulaştığından ve sonra da İtalya'ya sorunsuz şekilde döndüğünden emin olmak için iletişim kurmuşlardı. Her şeyin nasıl gittiğini sormamışlardı. Marble sormayacaklarını biliyordu. Önce kendisinin bir şey söylemesini bekleyeceklerdi.

Marble'ın anne babasına karşı tutumu o zamandan beri çoktan yumuşamıştı. Eleanor Bennett'in mesajından, anne babasının Eleanor'un kendisi için seçtiği ismi koruduklarını öğrenmişti. Bebek Mathilda, Mabel Mathilda olmuştu ve ilk ismini uzun süredir lakabı olan Marble olarak değiştirdiğinde, farkında olmadan biyolojik büyükannesinin ismine sarılmıştı. Ebeveynleri onun evlatlık olduğunu kabul etmek istememiş olabilirlerdi ama onu doğuran anneye dair bütün izleri de silmemişlerdi.

Marble anahtarların kilitte döndüğünü duyunca birinin zorla girmeye çalıştığından korktu ama sonra orkideleri hatırladı.

tg:@novaebook

Marble'ın, zamanının çoğunu başka yerlerde geçirse de bakmakta ısrarcı olduğu bitkileri sulamak için annesi hep gelirdi. Annesi sürekli bir gün kapıyı açacağından ve orkidelerin ölmüş olduğunu göreceğinden endişelenirdi ama Marble ona orkidelerin sağlam canlılar olduğunu, neredeyse her kıtada yetiştiklerini ve Singapur'da birinin bahçesinde yüz yıldan fazla süredir çiçek açan bir orkide olduğunu hatırlatmıştı.

"Marble!" dedi annesi.

Marble ayağa kalkmadı, bunu yapamayacakmış gibi hissediyordu. Karşısında duran küçük kadına baktı. Annesinin esasında koyu sarı renkteki saçlarına son yıllarda, kuaförün doğal beyazlığıyla ustaca karıştırdığı parlak çizgiler eklenmişti. Annesi Marble'a uzunca baktı, kanepeye doğru yürüdü, fincanı ve altlığını Marble'ın elinden aldı ve onları sehpaya bıraktı. Sonra yanına oturdu ve Marble'ın ellerini tuttu.

Marble, annesi için ses kaydını açtı. Annesi ses kaydını dinlemeyi gözyaşları içinde bitirene kadar bekledi. Sonra da bunu Marble'ın babasına dinlettiler. Kızlarının sesine çok benzeyen bir ses tonuyla konuşan bu kadını babasına dinlettiler. Babasına, Eleanor Bennett'in bebek Mathilda'nın ne kadar güzel ve başarılı bir kadına dönüştüğünü ve bunun onlar sayesinde olduğunu söylediği kısmı dinlettiler.

Babasına, Eleanor'un bebeğine bu kadar güvenli ve sevgi dolu bir ev sundukları için ona ve eşine sonsuza dek minnettar olacağını söylediği mektubu okuttular. Eleanor bu mektupta ayrıca, kendisinin onu ilk kez emzirdiğinde hissettiklerinin ufak bir kısmını bile Marble'a karşı hissettilerse o zaman onu dünyadaki her şeyden, yaşamın kendisinden bile daha fazla seviyor olduklarını bildiğini de söylüyordu.

tg:@novaebook

Kavuşma

Benny siyah pastayı dondurucudan çıkarırken alüminyum folyodan soğuk bir buhar yükseldi. Eleanor Bennett'in istediği buydu, üç çocuğunun birlikte olması. Marble geri gelmişti. Son mesajından sonra yeniden iletişime geçmesi bir ay sürmüştü ama yine burada, Benny'nin eskiden annesiyle bütün gün yemek yaptığı mutfakta, Benny ve Byron'ın büyürken çoğu yemeğini yediği masadalardı. Annelerinin kaybolan ama en sonunda bulunan ilk kızı için hasret çektiği bu evdeydiler.

Byron ve Benny, annelerinin büyük kızlarının kim olduğunu ve nasıl birine dönüştüğünü öğrenmeden ölmediği için biraz teselli bulmuşlardı. Anneleri, günün birinde üç çocuğunun da kendisinin son arzusunu yerine getirmek için bu mutfakta toplanacağına inanarak bu dünyadan göçmüştü. Marble, annelerinin kendisi için bıraktığı özel mesajı dinledikten sonra İngiltere'ye kaçtığında, Byron onu bir daha hiç göremeyebileceklerini düşünmüştü ama Benny yeniden görüşeceklerinden hiç şüphe etmemişti. Annelerinin istekleri doğrultusunda ayarlamalar yapmaya devam eden Bay Mitch de öyle. "Yapılması gereken seyahatler var," demişti Bay Mitch onlara, annelerinin görüşülmesini istediği insanlar vardı.

tg:@novaebook

Ama önce bu...

Anneleri, çocuklarının hep birlikte oturup onlar için yaptığı pastayı paylaşmalarını istiyordu. "*Bunun ne zaman olacağınızı anlayacaksınız,*" diye yazmıştı anneleri, Byron ve Benny'ye bıraktığı notta. İşte *o zaman*, bu zamandı. Benny bir bıçak çıkardı ve Marble'a uzattı.

"En büyük çocuk sensin," dedi Benny.

"Hayır, sen yap," dedi Marble.

Benny, Byron'a baktı. Eskiden ebeveynlerinin yaptığı gibi bıçağı birlikte tuttular ve pastaya batırdılar. "*Bizim bir düğün pastamız olmadı,*" demişti anneleri ses kaydının sonunda. "*Ona zaman yoktu. Ayrıca bizimle kutlayacak kim vardı ki?*" Ama ebeveynleri Londra'dan New York'a ve oradan da Kaliforniya'ya taşındığında, yeni hayatlarını kurduklarını hissettiklerinde, annesi bir kavanoza meyveleri doldurmuş ve evlilik yıldönümü pastalarından ilkini yapmıştı.

"Ah!" dedi Benny. Bıçak sert bir şeye çarpmıştı. Pastayı kesip açtılar ve içinde yayvan ve tıknaz küçük bir cam kavanoz buldular. Anneleri pastanın kekini yatay biçimde kesmiş ve kavanozu koymak için kekin orta kısmını çıkarmıştı.

Benny kavanozun üzerini temizledi ve açmak için kapağını masanın kenarına vurdu. İçinden çıkan ilk şey katlanmış ve hasar görmüş bir parça kâğıttı. Arkalarında deniz manzarasıyla kumun üzerinde duran üç genç yüzücünün siyah beyaz bir fotoğrafıydı bu. Byron ve Benny, anne babalarının genç yüzlerini tanıdı. Üçüncü kişinin üzerinde hâlâ mayosu vardı ve Covey'nin elini sessiz bir tezahüratla sıkıyordu. Bu kadınla hiç tanışmamışlardı ama onu tanımak kolaydı çünkü kendisi, yaptığı şeyi dünyada yapan tek siyahi kadın olmakla meşhurdu. Uzun mesafe yüzücüsü Etta Pringle'dı bu kadın.

tg:@novaebook

Byron fotoğrafı ters çevirdi ve arkasında, babalarının el yazısıyla yazılmış üç isim gördüler.

"Gilbert Grant," diye okudu Byron. "Coventina Lyncook, Benedetta Pringle." Benny'ye baktı.

"Benedetta mı?"

"Etta, Benedetta'nın kısaltmasıymış!" dedi Benny. Benny adını annesinin çocukluk arkadaşından almış olmalıydı. Boğulduğuna inanılan o gece sahilden kaçması için annesine yardım etmiş olan arkadaşından. Üçü bir süre boyunca, küçük ama derin miraslarını düşünerek sessizce oturdu. Anlatılmamış hikâyelerin hem gizlendiklerinde hem de açığa vurulduklarında insanların hikâyelerini nasıl şekillendirdiğini düşünerek.

Kavanozun altında annelerinin alyanslarını buldular, ikisinin de içinde aynı şey yazıyordu; *C ve G.* Benny bir keresinde bu harfleri gördüğünü ve annesine sorduğunu anımsıyordu. Annesi ona harflerin *cömertlik* ve *güven* kelimelerini temsil ettiğini söylemişti, iyi bir evlilik için gerekli olan iki nitelik. Benny artık bunun ebeveynlerinin gerçek isimlerinin baş harfleri olduğunu biliyordu. Coventina ve Gilbert; Covey ve Gibbs. Tüm bu zaman boyunca ebeveynlerinin gerçek kimlikleri tam bu evde, bu yüzüklerde, bu fotoğrafta gizliydi.

En sonunda kavanozu ters çevirdiler ve içindekileri mutfak masasına döktüler. Dışı beyaz, içi pembemsi bej renginde üç midye kabuğu. Anneleri bunları Elly'ye, gerçek Eleanor Douglas'a, anneleriyle arkadaş olmuş ve farkında olmadan ona tamamen yeni bir hayat şansı sunmuş kadına ait çantanın içinde bulmuş olmalıydı.

Byron biraz heyecanlanmıştı. Şokun bir kısmını artık atlatmıştı ve daha fazlasını öğrenmeye hazırdı. Adaya gitmek istiyordu. Anne babasının büyüdüğü yeri görmek istiyordu. Hiçbir

tg:@novaebook

zaman bilmediği yanını görmek istiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Aksi halde, bu durumla nasıl başa çıkacaktı ki, bir zamanlar sahip olduğunu sandığı hayatın bu şekilde yok olmasıyla...

Bir şey daha vardı, kavanozun yan tarafına sıkıştırılmıştı. Daracık bir kâğıdın üzerinde KUTU yazıyordu. Byron ve Benny birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Ahşap kutuyu çoktan bulmuşlardı; bir zamanlar büyükanneleri Mathilda'ya ait olan, abanoz ağacından yapılmış menteşeli o kutuyu. Anneleri onu dolabının bir rafında saklıyordu. İçinde eskiden ikisinin de oynamayı sevdiği, üzerinde çarpı işaretleri olan disk şeklinde altından dört madalyon ve annelerinin bir Cadılar Bayramı'nda Benny'nin takmasına izin verdiği eski saç tarağı vardı; Benny bu tarağı bir İspanyol hanımı gibi örgülerine iliştirmiş ve üzerine de eski bir tül örtmüştü.

Bu nesnelerin ne olduklarını ezbere biliyorlardı. Çocukken ikisi de ellerini tarağın yüzeyine kazınmış ince kıvrımlar üzerinde, kaplumbağa kabuğunun kahverengi, altın rengi ve gri renkleri üzerinde ve madalyonlardaki çarpı işaretlerinde gezdirirdi. Benny ebeveynlerinin yatak odasına gitti ve kucağında ahşap kutuyla geri geldi.

Benny ve Byron kutu hakkında zaten konuşmuşlardı. Anneleri bu kutuyu Marble'a vermelerini istemişti; kendilerinin çocukken yaptıkları gibi Marble'ın da içindekileri kurcalaması için bir şansı olsun diye. Bebek Mathilda'ya, kendi ailelerinde büyüseydi yaşayabileceği bir çocukluk deneyimi vereceklerdi. Marble'a, annelerinin önceki hayatından geriye kalan tek nesneleri vereceklerdi.

"Annemizin ıvır zıvır kutusu," dedi Benny. "Her zaman bu kutunun kendi annesine ait olduğunu ama o tarağı ve madalyonları yetimhanenin arka bahçesinde bulduğunu söylerdi. Ama

tg:@novaebook

biz onların Elly'ye, gerçek Eleanor'a ait olması gerektiğini düşünüyoruz." Benny kutuyu Marble'a uzattı.

"Biz bu şeylerle sürekli oynardık, Marble. Artık senin sıran."

Marble kutuya bakıp gülümsedi ve elini ipeksi yüzeyinde gezdirdi, kutuyu burnuna doğru kaldırıp ahşap kokusunu içine çekti, sonra kapağını kaldırdı. İçinde gördükleri karşısında ağzı şaşkınlıkla açıldı. Gözlüğünü taktı.

"Aman tanrım," dedi Marble. Disklerden birinin üzerinde bir parmağını gezdirirken. "Bunlar ıvır zıvır değil. Bunlar altın. Çok uzun bir zaman önceden kalmalar. Muhtemelen bir müzeye ait olmaları gerekiyor." Marble sırtını doğrulttu ve onlara yemekler hakkında yazmaya başlamadan önce sanat tarihi okuduğunu hatırlattı. Çantasından tabletini çıkardı ve internette, dalgıçların yakın zaman önce eski bir gemi enkazından çıkardıkları altın paralarla ilgili bir haberi aradı. Byron ve Benny'ye, paraların daha yakından bir görüntüsünü gösterdi. Annesinin madalyonlarıyla tıpatıp aynıydılar.

"Bu tarak da yaklaşık üç yüz yıllık olmalı. Aynı gemiden olabilir."

"Dostum, şaka yapıyorsun," dedi Byron.

Dostum kelimesini duyan Marble, Byron'a öyle bir bakış attı ki Byron bunun ancak aşırı İngiliz olmaktan kaynaklandığını düşündü.

"Ama bunları insanlara gösterirsek," dedi Benny, "nereden çıktıklarını da açıklamamız gerekmeyecek mi? Ebeveynlerimiz hakkında bir şeyler anlatmak zorunda kalabiliriz. Onlar gerçek kimliklerini saklamak için bir hikâye uydurmuşlardı."

"Ama artık burada değiller," dedi Byron.

tg:@novaebook

"Evet, değiller," dedi Benny. "Ama onları tanıyan bazı insanlar var hâlâ. Bu bizi nasıl bir durumda bırakıyor? Bu hikâyenin sadece bir kısmını bile değiştirsek ne olur? Ya cinayet kısmı?"

"Cinayete ne olmuş?" dedi Byron.

"Küçük Adam'ı kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Marble. "Sence annen miydi? Yani, bilirsin. Bizim..."

Byron ve Benny ona aynı kocaman gözlerle baktılar. Marble'ın *bizim annemiz* demeye alışması gerekiyordu. Yoksa gerekmiyor muydu? En sonunda kendisini doğuran annesini bulduğuna memnundu ama onun annesi her zaman Wanda olacaktı.

"Bunu düşünüp durdum ama gerçekten bilmiyorum," dedi Byron. "Bir yıl önce, annemin bir adamı öldürmesinin kesinlikle mümkün olmayacağını söylerdim ama o zaman bilmediğimiz çok şey vardı. Ses kaydında annemiz aslında Küçük Adam'ı öldürdüğünü hiç inkâr etmiyor."

"Böyle bir şey yaptıysa da onu suçlamazdım," dedi Benny. "Mesele şu ki, ebeveynlerimiz bize yıllarca bir sürü yalan söyledi. Annemizin bize anlattıklarının ne kadarının doğru olduğunu hiçbir zaman bilemeyebiliriz."

"Belki adaya gittiğimizde öğreniriz."

"Adaya gidemeyiz, Byron. Nasıl bir şeyin içinde olduğumuzu gerçekten bilmiyoruz. Orada annemizin kaçmasına yardımcı olmuş insanlar var. Onların başını belaya sokmak istemeyiz, değil mi? Annemiz için yaptıkları onca şeyden sonra. Sen ne düşünüyorsun, Marble?"

Marble hiçbir şey söylemedi. Paraları ve tarağı masadan aldı, onları ahşap kutuya geri koydu ve kutunun kapağını kapattı.

tg:@novaebook

Gemi Enkazı

1715 yılında, Karayipler'i kasıp kavuran bir kasırga iki İspanyol gemisini batırdı ve diğer sekiz gemiyi de Florida kıyısındaki sığ sulara vurdu. O yıl daha sonraları iki korsan gemisi adadan denize açıldı ve çoğu, İspanyolların gemi enkazından halihazırda çıkarmış oldukları hazinelerle geri döndüler. Port Royal'e döndüklerinde akıncılar külçeler, boya maddeleri, tütün ve diğer değerli eşyalar getirmişlerdi; bunların bazıları harap olmuş filonun kayıtlarında hiçbir yerde anılmıyordu ve karaborsada iyi para ederdi.

Yirmi yıl sonra, çalılıkların arasında kaçak bir köle belirdi ve dört ay önce kaçmış olduğu çiftliğe gizlice girdi. Gecenin karanlığında, karnında bir çocuk taşıyan karısıyla birlikte koştular. Kadının elinde sadece sırtındaki giysiler, önlük cebindeki iki guava meyvesi ve evinin hanımına ait büyük saç tarağı vardı. Hanımı, yıllar önce mal sahibi biriyle evlenmesi vesilesiyle bu tarağı ve diğer hediyeleri almıştı. Hediyeler bir çanta dolusu altın madalyon ile gemi kazası geçirmiş İspanyol filosundan geriye kalan malları yağmalamak için adamlarını Florida'ya gönderdiği söylenen üst düzey birinden gelmişti. Bu, kocasının her zaman inkâr ettiği bir iddiaydı.

Köle kadın özgürlüğünü yeniden kazanmayı bekliyordu. Dört ay boyunca her gece bir sinyal beklemişti ama bu tür durumlar-

tg:@novaebook

da olduğu gibi, tekrar tekrar hayal kırıklığı yaşayıp toparlanmıştı. Kocasının hiçbir zaman geri gelemeyebileceğini biliyordu. Vakit en sonunda gelip çattığında, kaçmak için sadece birkaç dakikası vardı. Tarağın hâlâ eteğine ilişmiş halde durduğunu fark ettiğinde, kocasının elini sımsıkı tutmuş, yağmurdan ıslanmış bir tarlada koşuyordu. Vakti olsaydı, çamur içinde kayıp ağaç köklerine takıla takıla özgürlüğü için koşuyor olmasaydı, o akşamüzeri tarağı yıkayacak ve hanımının makyaj masasına bırakacaktı.

Hanımı ona, bir köleye göre, genellikle nazik davranırdı. Ama efendisi o kadar da nazik değildi. Esasında, genç kadına birden fazla kez *hiç de nazik olmayan* biçimde davranmıştı. Ama içinde taşıdığı çocuk kendisinin olacaktı, o adamın değil. Çocuğu, kaçan ve çocuklarını eski usullerle eğiten diğer insanlarla birlikte tepelerde özgürce büyüyecekti. Koşarken tarağı tarlaya doğru fırlattı. Tarak çamura battı, daha sonra sağanak yağmur altında temizlenecek ve sonra da erkeklerin kürekleri tarafından toprağın derinliklerine itilecekti. Efendisinin evinden birer birer aldığı ve yolun aşağısına gömdüğü paraları düşündü genç kadın. Onları almak için vakit yoktu. Sadece hayatta kalmak için vakit vardı.

Eski şekerkamışı tarlası üzerine kurulmuş yetiştirme yurdundaki Elly adındaki bir yetim kızın bahçede kirle kaplı saç tarağını ve ayrıca tarih öncesi bir döneme ait midye kabukları ile hemencecik bir kenara attığı iyi beslenmiş bir bahçe yılanını bulması için iki yüz yıl geçecekti. Elly, akşamüzeri banyosunu yaptığı yerde tarağı yıkadı ve sonra da onu kişisel eşyalarını sakladığı teneke kutuya koydu. Teneke kutunun içinde, bir yıl önce patates tarlalarının yakınında bulduğu dört altın para da vardı.

tg:@novaebook

Okyanusu Haritalandırmak

Bilim insanları, okyanusun en derin kısımlarını haritalandırmanın yeni yollarını bulmuşlardı. Bir zamanlar, pek çok insan deniz tabanının karanlık, kumlu bir düzlük olduğunu düşünüyordu; orada görünmeyen balıklar ya da kıkırdaklı devler ve belki de ışık olmadan hayatta kalabilen birkaç mercan kümesi vardı. Ama teknoloji, Etta Pringle'ın her zaman hissettiği şeyi, deniz tabanının sualtı tepecikleri, vadileri ve nehirleriyle, maden yatakları ve mücevherlerle, yaşama dair her şeyle dolu bir evren olduğu gerçeğini doğruladı. Maviler, yeşiller, sarılar ve siyahlar vardı.

Etta deniz tabanının en ücra köşelerinin aydınlığa çıkarılacağını öğrendiğinde, neden bu dünyaya yüzmek için geldiğini de doğrulamış oldu. Hayatının geri kalanını, insanlara Dünya'da karadan çok su olduğunu, bu gezegenin yok olma noktasına gelene kadar kurutulup harcanacak bir şey değil; ilgilenilmesi, korunması ve özenle kullanılması gereken yaşayan bir şey olduğunu hatırlatma konusunda kendi payına düşeni yapmakla geçirecekti.

Makineler çok karmaşık şeyler olabilirdi ama sevgiyi tespit edemezlerdi. Araştırmacılara, denizin bir parçası olmanın, kolu

tg:@novaebook

bacağı olmanın, Dünya'nın tuzlu yüzeylerini yutan minik bir mağara ağzı olmanın nasıl hissettirdiğini açıklayamazlardı. Bazı insanlar uçmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ama Etta bunu zaten biliyordu. Bu yüzden suda uçmaya devam etti ve onu koruma mücadelesine de devam edecekti.

Etta konuşmalar yapmak, politikacılarla görüşmek ve Dünya'da yaşam ile unutulma arasındaki son engel olan okyanusları ve denizleri savunmak için dünyayı gezdi. Hükümetler arası meclislerde, su yüzeyinin on binlerce metre altındaki canlıların bile içinde plastik lifler bulunduğunu hatırlattı. "Bu," diye sordu, "çocuklarımıza ne olacağı konusunda bize ne söylüyor?"

Şimdi de bu haritalandırma işi vardı.

Etta, deniz tabanının sadece küçük bir kısmının haritalandırılmış olduğunu ve bunun tehlikeli bir iş olabileceğini biliyordu Birkaç yıl önce bir sualtı dağına çarpan şu denizaltı örneği vardı. İnsanların daha fazla bilgiye ve daha fazla kaynağa ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Ama bu sadece şimdi böyle değildi. İnsanlar her zaman daha fazlasını istemişti, nokta. Bu, insanın doğasında vardı. Bu haritaların da yalnızca bir sömürü aracı olarak kullanılmasına ne engel olacaktı?

Ve böylece, Etta savaştı, sonra yüzdü, sonra yas tuttu, sonra da savaşmak için karaya geri döndü. Kendisini büyütmüş, kendisine arkadaşlık sunmuş, sevgiyi öğretmiş denizler için konuştu. Eskiden katettiği uzun mesafeleri katetmesi gerekmiyordu ama hâlâ birkaç dünya rekoru vardı. İnsanlar sunumlarını izlemeye geliyor, imza almak ve onunla fotoğraf çekilmek istiyordu ama Etta, bu insanların kaçının söylediklerini dinlediğini merak ediyordu. Bazı insanlar onunla gerçek bir diyalog kurmak yerine herkesin gözü önünde ona çirkin lakaplar takıyordu. Bu da

tg:@novaebook

insanın doğasında vardı. Eğer görünürseniz, hedef haline geliyordunuz.

Ama Etta çoğu zaman sevgiyi hissediyordu.

Bir gün, herkesin kendisi hakkında konuştuğu bir zamanda ve sadece kendisi için düzenlenmiş bir resepsiyondan nasıl kaçabileceğini düşünürken Etta başını kaldırdı ve kırk ya da kırk beş yaşlarında, son derece tanıdık gelen genç bir adamla göz göze geldi. Bu adam, on yıllardır görmediği birine benziyordu.

Adam, Gibbs Grant'e benziyordu.

Adam kendisiyle konuşuyordu. Deniz tabanını haritalandırma üzerine çalıştığından bahsediyordu. Bir ara konuşmaları gerektiğini söylüyordu. Ama Etta'nın dikkati o gözler ve başka bir şey tarafından dağıtılmıştı; keskin bir şekilde sola doğru kayan o gülümseme tarafından. Hiç şüphe yoktu ki bu Covey'nin ağzıydı. Adam el sıkışmak için kendi elini uzattı ve Etta, genç kızlığındaki denize geri çekildi.

Titreyerek adamın elini kendi iki eli arasına aldı. Sonra, dağılan kalabalığın arasından iki kadın çıktı ve adamın yanına geldi. Kadınların ikisi de saman rengindeydi ve birisi, uzun zaman önce kaybettiği arkadaşı Covey'nin soluk bir fotokopisi gibi görünüyordu.

Benedetta "Bunny" Pringle, bir adım geriledi. Etrafına baktı, kalbi heyecanla dolmuştu. Covey. O neredeydi? Bu gece Los Angeles'ta, kongre salonunun hemen dışında buluşmayı planlamışlardı.

Etta, Covey'yi son gördüğünde Covey aceleyle onun kulağına fısıldamıştı. "Buldum onu, Bunny. Gibbs'i buldum. İsimlerimizi değiştirdik. Çocuklarımız oldu. Burada yaşıyoruz." Başka bir şey için vakit yoktu. Etta, Covey'ye kartını vermiş ve ondan yeniden haber almayı ummuştu ama Covey aramamıştı. Bu yüz-

tg:@novaebook

den de Etta, asistanlarından birinden Anaheim bölgesinde bir yerlerde yaşayan Bayan Eleanor Bennett adında birini bulmalarını istemişti. 2018 yılının sonbaharında, Etta kendisine verilen numarayı aradı.

"Ben Etta Pringle," dedi Etta, ses tonunu sabit ve profesyonel tutmaya çalışırken. "Bayan Eleanor Bennett'i aramıştım."

"Ah, Bunny," dedi hattın diğer ucundaki kadın ve Etta, onun Covey olduğunu anladı.

"Bayan Bennett, tanıştığımız toplantı salonunda başka bir etkinliğim var."

"Eleanor. Lütfen bana Eleanor de."

"Eleanor, sence gelebilir misin? Düzgün bir sohbet edebilmek için toplantı sonrasında bir yol bulabiliriz. İkiniz için, sen ve eşin için iki bilet ayarlayabilirim, ya da istersen daha fazla." Covey ancak o zaman Gibbs'in öldüğünü söylemişti. Bir süre ikisi de sessiz kalmış, sonra da o tarihte buluşmak üzere sözleşip telefonu kapamışlardı. "Artık, *daha fazla telefon konuşması, e-posta ya da mektup yok*," demeye gerek yoktu. Birbirlerini yeniden bulmuşlardı. Ama gizli kalmaları gerekiyordu.

Bunny şimdi Covey'nin çocuklarının karşısında duruyordu ve sağa sola bakıp Covey'yi arıyordu. Tıpkı Gibbs'e benzeyen genç kadın başını salladı.

"Annemiz," dedi. "Hastalandı." Gözleri yaşarmaya başlamıştı.

Bunny, söylediği şey en sonunda anlam kazanana kadar karşısındaki kadına baktı.

Covey ölmüştü.

Etta bir eliyle ağzını kapadı. Sonra kollarını açtı ve arkadaşının üç çocuğunu kucakladı.

tg:@novaebook

Mektup

Byron'da babasıyla aynı yüz, aynı derin ses tonu, aynı geniş omuzlar vardı ama Gibbs Grant'ten daha yapılıydı; ya da en azından Etta'nın Gibbs'i son gördüğü halinden. Gibbs adayı terk ettiğinde yirmi yaşındaydı ve Etta onu bir daha hiç görmemişti. Denemediğinden değildi elbette. Patsy ile Londra'ya taşındıktan sonra, bebeğini doğurduktan sonra Gibbs'le iletişime geçmeye çalışmıştı ama Gibbs ortadan kaybolmuş gibi duruyordu. Etta artık sebebini anlıyordu.

Gibbs ve Covey'nin artık kırklarında olan oğlu Etta'ya bir zarf uzattı. Etta zarfın bir kenarını yırttı ve içinden bir parça kâğıt çıkardı. Eski arkadaşının el yazısını görünce yüzünün ısındığını hissetti Etta.

Canım Bunny,

Şu anda sana yazıyorum çünkü seni yeniden görebileceğimi sanmıyorum. Çok üzgünüm. Bir planımız vardı, biliyorum ama sağlığım elvermedi. Sana söyleyerek seni üzmek istememiştim. Küçük randevumuzu gerçekleştirecek kadar iyi olacağımı sanmıştım. Onca yıldan sonra toplantı salonunda seni yeniden görmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam. Seni haberlerden her zaman takip etmiştim Bunny, her yüzmeni takip ettim ve başardıkların

tg:@novaebook

için seninle çok gurur duyuyorum. Bu yıldan önce seninle kaç kez iletişime geçmek istediğimi bilemezsin ama işte, ikimiz de durumu biliyoruz. En sonunda bir risk alıp o gün seni görmeye geldim ve bunu yaptığım için çok memnunum.

Bunny, sen gerçek bir dost oldun. Benim için karşılığını verememeyeceğim kadar çok şey yaptın. Bu yüzden senden bu iyiliği istediğim için lütfen beni bağışla. Bu benim çocuklarımla ilgili. Bu onlar için kolay olmayacak. Onlara yardım eder misin? Yakın arkadaşım ve avukatım Charles, ne yapmanı istediğim konusunda sana daha fazla bilgi verecek. Sana, bizim hayatlarımızda neler olduğuna dair daha fazlasını anlatacak.

Sana yüz yüze söylemek istediğim çok fazla şey var ama bir mucize olmadığı sürece ne yazık ki burada veda etmem gerekiyor. Ama sadece veda, Bunny, elveda değil. Çok uzağa gitmeyeceğim, söz veriyorum. Suda seninle olacağım, her seferinde. Hep oldum.

Kendine iyi bak, canım arkadaşım, ve o yaramaz denizanalarına karşı dikkatli ol.

Çok sevgilerimle,

C.

Etta mektubu göğsüne bastırdı, gözlerini kapatıp bir süre o şekilde durdu. Sonra kâğıdı katlayıp zarfın içine sokarak ceketinin cebine koydu ve Eleanor'un çocuklarına başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Etta. "Charles Mitch'i görmem gerekiyor. Beni ona götürebilir misiniz?"

tg:@novaebook

Pearl

Pearl'ün büyüdüğü adayla ilgili mesele, pek çok insanın eninde sonunda oradan ayrılmasıydı. İş aramaya ya da Pearl'ün yaptığı gibi artık yetişkin olmuş çocuklarının peşinden denizaşırı ülkelere gidebilirlerdi. Her iki türlü de gidenlerin pek çoğu içlerinde derinlerde bir yerde adadan bir şey taşırdı; şu ya da bu sebepten ötürü diğer insanlarla asla paylaşmadıkları bir hikâye ya da bir anı. Aynısı Pearl için de geçerliydi. İşte bu yüzden, Bunny Pringle kasabaya geldiğinde dünyalar onun olurdu.

Bunny, Pearl hakkında herkesten daha çok şey bilirdi. Bunny, Covey'nin annesinin Pearl için sadece bir işveren olmadığını anlıyordu. Mathilda onun arkadaşı olmuştu ve Pearl, annesi gittikten sonra Covey'ye göz kulak olmaya çalışmıştı ama yeterli gelmemişti. Kızın meydan okumalarının altında deniz kadar derin bir keder olduğunu bilerek, Covey'nin iyi kalpli küçük bir serseriden sert ve azimli bir genç kadına dönüşmesine tanık olmuştu.

Bunny, Florida'nın bu kısmına ne zaman geçse onu ziyarete gelirdi. Bunny artık bir büyükanne olmuştu. Pearl'ün kendisi de artık bir büyük büyükanne olsa bile buna inanması zordu. Çocuklar her zaman çocuk kalırdı, kaç yaşına geldiklerinin bir

tg:@novaebook

önemi yoktu. Bunny artık yetmiş üç yaşında olmalıydı, belki de yetmiş dört, ama o çılgın yüzüşlerini hâlâ yapıyordu. Onca yıl önce, koçu Benny'ye günün birinde şampiyon olacağını söylemişti ve o da tam olarak böyle olmuştu.

Yıllar boyunca Pearl, Benny'yi televizyonda ve hatta cep telefonunda izledi. Eskiden yaşadığı yerdeki bir koya Bunny'nin adı verildiğinde onu televizyondan izlediğini hatırlıyordu. Bunny'nin deniz kenarındaki töreninin fotoğraflarını internette görmek Pearl'ün Bunny için aynı anda hem gururlanmasına hem de üzülmesine neden olmuştu. Covey'nin de hayatta olup bunu görmesi gerekiyordu.

Şimdi Bunny gelmişti ve Pearl'ün garaj yolunun sonunda arabadan iniyordu. Arabadan inen üç kişi daha vardı; bir erkek ve iki kadın. Pearl onlara bir bakış attığında neredeyse kalp krizi geçirecekti. Gördüğü şeyden emin olmak için; imkânsız bir şe
yin, Tanrı'ya şükürler olsun ki harika bir şeyin gerçekleşmiş
duğunu anlamak için on saniyeye ihtiyacı olmuştu. Bunny
yanında birilerini getireceğini söylemişti ama Pearl bunu as
tahmin edemezdi. Bunny'nin şimdi kendisine anlattığı hikâye
ne hikâyeydi ama...

Pearl şimdi arka bahçesinde, etrafı Covey'nin çocuklarıyla çevrili halde duruyor ve normal davranmaya çalışıyordu. Kanalın kenarında durup mangrovları, kuşları ve balıkları gösteriyordu. Tuzlu sudan dışarı atlayıp sonra suya dalan, burada görebileceğiniz tek balıklar neden bu kadar cana yakın görünüyorlar ve kendilerini göstermeye bu kadar meraklılar, diye espri yapıyordu.

Covey'nin çocuklarının hepsi güldü; gülüşleri tıpkı Bay Lin gibi alçak sesli, şen şakrak kahkahalardı. Düşününce...

tg:@novaebook

Covey'nin oğlu ve kızlarından biri Gibbs'e benziyordu ama kız olan Bay Lin'in ten rengini almıştı. Diğer çocuk, büyük olan, Pearl ona bakmaktan kendini alamıyordu. Bu beyaz kadın, başını geriye atıp gülümsediğinde tüm dişlerini gösterme özelliğine kadar baştan aşağı Covey'nin aynısıydı. Tüm bu yıllar boyunca Covey hayattaydı ve Gibbs'le bir aile kurmuştu.

Gibbs Grant İngiltere'ye gittikten ve bir daha geri dönmedikten sonra insanlar onun belki de çok burnu havada olduğunu ve kendi amcasıyla iletişimde kalma zahmetini bile göstermediğini söylemeye başlamıştı. Ya da belki başına bir şey geldi, diye düşünmüştü Pearl. Ama hayır, bunca zaman boyunca Gibbs, Covey ile birlikte Kaliforniya'daydı. Tanrı'nın işine gerçekten de akıl sır ermezdi.

Keşke, diye düşündü Pearl. Keşke Mathilda da bunu görebilseydi. Kendi kızının çocuklarını… Pearl, belki milyonuncu kez, Mathilda'ya ne olduğunu düşündü. Öylece ortadan kaybolan başka bir insandı o. Mathilda'nın evden kaçmayı nasıl başardığı da Pearl'ün saklı hikâyesinin bir parçasıydı. Biriktirdiği siyah pasta parasının bir kısmını kullanmış, geri kalanını da Covey için Pearl'e bırakmıştı. Bay Lin'in, bir kadının düğün pastası yaparak ne kadar para kazanabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kadınların mutfak işlerini hiçbir zaman ciddiye almamıştı. Ki bu da iyi bir şeydi. Aksi halde parayı bulur ve hepsini kumarda kaybederdi.

tg:@novaebook

Lin

Johnny "Lin" Lyncook, emeklilik yaşına geldiğinde zengin bir adamdı. Adadan tanıdığı insanların olduğu, Miami'deki bir banliyöye taşınmış, karaborsada yığınla para kazanmış, kârını hisse senetleri ve tahvillere yatırmış ve 2008 krizinden önce kazancını nakde çevirmişti. Diğer her şeyden uzak durmayı öğrenmişti. Gazinolardan, pokerden, horoz dövüşlerinden, spordan... Kumar oynamak ona zaten çok pahalıya mal olmuştu: iki eşe ve tek kızına, tek gerçek pişmanlığına...

Lin'in yeni zenginliği çok işe yaramıştı. Üçüncü bir eşi ve iki genç çocuğu olmuştu; çocuklar başka bir adamdandı ama Lin onları evine kabul etmişti. Oğlanları pahalı üniversitelere göndermiş ve yatırımlarının karşılık verdiğini memnuniyetle izlemişti. Oğlanların artık kendi evleri ve aileleri vardı ve torunları, onu Koca Shaw'dan, yani annelerinin babasından ayırmak için ona Koca Lin diyordu.

Lin ayrıca, yıllar önce İngiltere'de bir tren kazasında öldüğü söylenen ama Lin'in öğrendiğine göre aslında hayatta olan ve Kaliforniya'da yaşayan kızı Covey'nin yerini bulmak için özel bir dedektif tutmuştu. Bir fotoğraf vardı. Lin'in kızının tıpkı Covey gibi ismini değiştirmiş ve geçmişini geride bırakmış Gilbert Grant'in yanında durduğu bir fotoğraf...

tg:@novaebook

Bunca yıldan sonra kızını arama fikri Lin'in aklına, bir tür yemek uzmanının çevrim içi videosunu izlerken gelmişti. Videodaki beyaz tenli kadın kızına o kadar benziyordu ki Lin neredeyse koltuktan düşecekti. Lin daha sonra dedektifin karşısına oturmuş ve ona Covey hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı; Gibbs ve onun adadan gidişi de dahil her şeyi.

Lin, kızıyla iletişime geçmeye çalışmamıştı. Kızı kendisiyle iletişime geçmek isteseydi Lin kızının bunu yapmanın bir yolunu bulacağından emindi. Lin'i bulmak çok zor olmazdı. Çünkü adanın yarısı artık Miami'de yaşıyordu. Ama Covey ona tek bir kelime bile yazmamıştı. Böyle şeyleri düşünmek Lin'i üzdüğünde, Covey'nin başka şansı olmadığını düşünüyordu. Ortadan kayboluşunun üzerinden elli yıl geçmiş olsa bile, bir zamanlar kendisini tanıyan herkes için ölü kalması Coventina Lyncook için en iyisiydi. Evet, Küçük Adam'ın öldürüldüğü gün, suçlu olsun olmasın, Covey'nin durumundaki bir kadın kaçardı. Ama yine de...

O zamandan bu yana çok yıl geçmişti ve Lin artık yaşlanmıştı. Çok uzun olmayan bir zaman önce, Bunny Pringle'dan bir e-posta geldiğinde Lin gururunu hiçe sayıp her şeye rağmen Covey'yle iletişime geçmesi gerektiğini düşünmüştü. Bunny, önemli haberleri olduğunu ve onu arayacağını söylemek için yazmıştı. Telefonda Lin'e, *ortak tanıdıkları Bayan C.* hakkında aradığını söylemişti. Bunny bunca yıldır Covey'nin hayatta olduğunu ama sonra hastalanıp gerçekten öldüğünü anlatmıştı.

Coventina... O aklı havada çocuk...

Bunny, Covey'nin üç çocuğu olduğunu söyledi. *Üç* çocuk mu? Dedektif sadece iki çocuktan bahsetmişti. Bunny, çocukların ne olursa olsun Lin'le tanışmak istediğini söyleyince Lin,

tg @novaebook

annelerinin başına gelenleri düşündüğünde buna şaşırdı. Ama işte burada, kış bahçesinde oturmuş, gelmelerini bekliyordu.

Lin haberler dışında, Bunny'yi yıllardır görmemişti. Tüm o yüzmelerinden dolayı artık meşhur olmuştu. O Pringle kızı her zaman *farklıydı* ama özünde iyi bir çocuktu ve kızı için de sadık bir arkadaş olmuştu. Bunny her zaman Covey'nin itibarını savunmuştu. Lin'in kendisi bile şüphe duyduğunda, Bunny, Covey'nin masumiyetinden asla ama asla şüphe duymamıştı.

Belki de Covey'nin kaybolduğu güne dair Lin'in zihnindeki sisi en sonunda ortadan kaldıran bu son düşünceydi. Birbirlerine ikiz kardeşler kadar yakın olan ve parlak kıyafetleri içinde yanak yanağa duran Bunny ve Covey'nin düşüncesi... Küçük Adam gözlerinin önünde öldüğünde Lin zaten oldukça sarhoştu. Yine de bir şeyleri görebilecek kadar da yakındaydı, bunu şimdi anlayabiliyordu. O gün çok sarhoş olduğu için bunu gerçekten unutmuş muydu? Yoksa hayatlarındaki önemli anlarda pek çok erkeğin yaptığı gibi, istemediği için bir şeyi kabul etmeyi öylece ret mi etmişti?

Kapı zili çaldı. Covey'nin çocukları en sonunda Lin'in evine geldiğinde, kızına benzeyen o kadını karşısında görmenin şaşkınlığı diğer tüm düşünceleri gölgelemişti. Ancak daha sonra, Bunny sendeleyip sehpaya çarptığında –*bu kız hâlâ çok sakar*– Lin kızının en iyi arkadaşına uzun uzun bakacak ve bir kez daha 1965 yılındaki o günü düşünecekti.

tg:@novaebook

Lin'le Buluşma

Sarı ve turuncu krotonlarla kaplı ve sineklikle kapatılmış bir verandası olan bir evin köşesini döndüler. Arabayı garaj yoluna park ederken ve en yakındaki kapıya doğru yürürken Byron verandanın altında küçük bir yüzme havuzu gördü. Havuzun kenarlarına yunus motifleri işlenmişti. Evin kapısında da yunus şeklinde bir rüzgâr çanı ve yine yunus şeklinde bir *Hoş geldiniz* tabelası vardı. "*Tam Florida işi,*" diye düşündü Byron, şakaklarındaki teri silerken. Nemli gövdesinden gömleğini çıkarırken Pasifik sahillerindeki soğuk sabah havasını şimdiden özlemişti.

Kısa boylu, etine dolgun bir kadın kapıyı açtı. Diş macunu reklamından fırlamış gibi dişleri ve Kübalı aksanı vardı.

"İçeri girin, Bay Lin arka tarafta," dedi kadın, onları krem rengi duvarları olan geniş bir odadan geçirerek.

Byron yürürken başını salladı. *Neden buradalardı ki?* Gerçekten bu adamla tanışmaları mı gerekiyordu? Otelden buraya gelene kadarki yolda hissettiği gerginlik, Marble'ın varlığının eşliğinde bir tür rahatsızlığa dönüşmüştü. Johnny Lyncook onun da büyükbabasıydı elbette ama bu onun için farklıydı. Anneleriyle ve bu aileyle onun ilişkisi farklıydı.

tg:@novaebook

Bir sonraki odaya geçtiğinde, Byron bu adamla her şeyi açık açık konuşmaya karar vermişti. Büyükbabası olması gereken bu adamla... Sorumsuz davranışları ve ihaneti Byron'ın annesini uzaklaştırmış, onu neredeyse öldürmüş, her şeyini ve tanıdığı herkesi kaybetmesine neden olmuş bu adamla... Ve yaptıkları, annesini hiçbir genç kadının maruz kalmaması gereken koşullara sürüklemiş bu adamla...

Byron saçları kömür kadar siyah bu yaşlı Çinli adamın bir hasır koltukta oturduğunu gördü. Yan tarafında bir baston ve üzeri fotoğraf çerçeveleriyle dolu cam bir sehpa vardı. Adam, koltuktan kalkmak için bastonunu kullanırken başını eğdi. Bu Johnny Lyncook denen adam uzun boyluydu. Ama simsiyah, peruk kadar kalın telli saçları hariç, incecik bir adamdı. Yan tarafındaki sehpada çocuk fotoğrafları vardı. Adamın muhtemelen başka torunları olmuştu; kendisine *büyükbaba* denmesini hak etmeyen bu adamın.

"Her zaman yaşlılara saygılı ol," derdi Byron'ın annesi. Gerçekten kastettiği ise her zaman kibar ve hürmetli olmasıydı. Ama hayır, diye düşündü Byron. İnsanlara yaşlandıklarında gerçekten saygı duymayı amaçlıyorsak, o zaman onları uzun geçmişleri olan tam bireyler olarak kabul etmeli; onları oldukları gibi görmeye ve ister genç ister yaşlı olsun bir pisliği pislik olarak kabul etmeye hazırlıklı olmalıydık. Annesinin hayatını mahvetmiş bu adam gibi... Bu adam, Byron'ın nezaketini hak etmiyordu.

Johnny Lyncook selam vermedi, onların ellerini sıkmadı ve oturmaları için yer göstermedi. Sadece ağzını açmış, Marble'a bakıyordu. Sonra Benny'nin kolunu dürttü ve bir parmağını onunla Byron arasında salladı.

"Siz ikiniz... Tıpkı babanıza benziyorsunuz," dedi Johnny Lyncook başını sallayarak. "Aynı Gilbert Grant gibisiniz." Şimdi

tg:@novaebook

yeniden Marble'a bakmaya başlamıştı. Sehpada duran fotoğraf çerçevelerine döndü, içlerinden bir tanesini aldı ve onu Marble'a verdi. Byron, bunun ekoseli bir tunik ve beyaz bir gömlekten oluşan bir okul üniforması giymiş genç bir kızın siyah beyaz fotoğrafı olduğunu gördü. O kızın kim olduğuna hiç şüphe yoktu. Tıpkı Marble'a benziyordu, sadece daha koyu tenliydi. Benny çerçeveyi Marble'dan aldı.

"Annemiz!" dedi Benny. Byron boğazının sıkıştığını hissediyordu.

Byron yaşlı adama baktı. Oturma odasında annelerinin bir fotoğrafını saklayan bu adam kendisini ne sanıyordu? Byron bu adamla ilişki kurabileceğini düşünmüyordu. Ama sonra Johnny Lyncook o çarpık gülümsemesiyle güldü. Bu annesinin gülümsemesiydi. *Vay canına*, bu Byron'ın kendi gülümsemesiydi. Bu da Byron'ın adamı tutup yere devrilinceye kadar sarsmak istemesine neden oldu.

Johnny Lyncook koltuğa geri dönüp kendisini bıraktı. Etta Pringle, aralarındaki sehpanın etrafından dolanırken bir şeylere takıldı.

"Bunny Pringle," dedi, Byron'ın çözemediği bir ses tonuyla. Adeta bir çocuğu azarlamaya hazırlanan bir yetişkin gibiydi. Ama hayır, başka bir şeydi bu. Daha keskin bir şey. Bildiği içindi bu, değil mi? Bunny, Covey'nin denizdeki o yüzüşünden sağ çıktığını bunca yıldır biliyordu ve o adama söylememişti.

"Bay Lin," dedi, Johnny Lyncook'a hiç bakmadan kanepenin diğer ucuna oturarak.

Byron, Benny ve Marble da Etta'nın yaptığını yaptı. Kanepenin karşısındaki bir koltuğa oturdular.

"Marisol!" diye seslendi Johnny Lyncook. Biraz önce ön kapıyı açmış olan kadın içecekler ve yer fıstığıyla dolu bir servis

tg:@nevaebook

arabasıyla odaya geldi. "Misket limonu suyu," dedi ve bir eliyle arabayı işaret etti. Her içeceğin içinde misket limonu dilimleri ve bir maraska kirazı vardı. Marisol her birinin önüne bir bardak bıraktı.

"Misket limonu suyunu hatırlıyorsun, değil mi Bunny?" dedi adam, Etta'ya. "Covey'yle sen buna bayılırdınız. Hep aynı şeylerden hoşlanırdınız, öyle değil mi? Her şeyi birlikte yapardınız, tıpkı kardeş gibi."

Etta koltuğunda kıpırdandı. "Elbette, bunu bir deneyeceğim," dedi, adama bakmadan içeceğine uzanarak. Byron, gözlük çerçevesinin üzerinden Etta'yı izliyordu. İlk tanıştıklarında kollarını Byron'a dolamış bu karizmatik kadın gözlerinin önünde sakin ve soğuk birine dönüşmüştü. Ömür boyu sır saklayan birine... İçinde çokça öfke taşıyan birine... Johnny Lnycook'a karşı duyduğu kızgınlığı hâlâ atlatamamıştı, değil mi? Eh, bu konuda yalnız değildi.

Etta Pringle buradaydı çünkü anneleri ondan, çocuklarını büyükbabalarıyla tanışmaya götürmesini istemişti. O yüzden buraya gelmişlerdi. Ama Etta'nın ağzını bıçak açmıyordu ve Byron da midesinde bir rahatsızlık hissetmeye başlamıştı. Öte yandan, Benny ve Marble annelerinin babasıyla tanıştıkları için çok heyecanlı görünüyorlardı. Johnny Lyncook diğer fotoğraflardaki insanların kim olduğunu açıklarken öne doğru eğilmişlerdi.

Sanki çok umurlarındaymış gibi.

Johnny Lyncook şimdi de çok eski günler hakkında bir şeyler söylüyordu ama Byron gerçekten odaklanamıyordu. Byron bir karar vermişti. Ayağa kalkıp bu odadan çıkıp gidecekti. Doksan yaşında bir adamı yumruklamaması gerektiğini biliyordu ama bu odada kalırsa tam olarak böyle yapacaktı.

tg:@novaebook

"Banyoya mı gitmek istiyorsun?" diye sordu Lyncook, Byron ayağa kalktığında. "Marisol, Byron'a banyonun yerini göster." Byron başını salladı. Odadan çıkmadan önce biraz duraksadı. Geniş mermer zeminde Marisol'ün peşinden giderken, Lyncook'un, "Ben çok büyük kumar meraklısıydım, biliyor musunuz?" dediğini duydu.

Byron durdu ve arkasına döndü. Annesinin babası bastonuna yaslanmış, Benny ve Marble'a doğru eğilmişti.

"Kumar oynamayı ve içmeyi severdim. Kızımı da böyle kaybettim."

Byron geri döndü. "Kızını mı kaybettin?" Yürürken sesinin yükseldiğinin farkındaydı. "Sen, kızımı kaybettim mi dedin?" Şimdi Lyncook'un karşısında dikiliyordu. "Sen kızını *kaybetmedin*, sen onu fırlatıp attın. Sen onu bir suçluya *sattın*."

"Bu doğru değil. O kadar basit değildi," dedi Johnny Lyncook. "Başka çarem yoktu."

"Çaresi yokmuş!"

Byron adamın elinden bastonu alıp yere fırlattı.

"Byron!" dedi Benny.

"Kızının başına neler açtığın konusunda en ufak bir fikrin var mı senin?" dedi Byron. "Annemizin hayatta kalmak için neler çektiğini biliyor musun?" Marble'ı işaret etti. "Bu kadın," dedi, "senin kızının ilk çocuğu. Kızının ona nasıl hamile kaldığını biliyor musun?"

"Yeter, Byron," dedi Benny.

"Onun başına ne geldiğini biliyor musun?"

"By-RON!" dedi Benny, sesini yükselterek, daha önce ağabeyine karşı hiç kullanmadığı bir ses tonuyla. Byron şimdi Benny'ye bakıyordu, sonra da kaşları çatılmış ve dudakları aralanmış halde kendisine bakan Marble'a döndü. Burnundan

tg:@novaebook

akan teri sildi. Bunu söylememeliydi, bu şekilde yapmamalıydı. Marble'ın önünde böyle konuşmamalıydı. Söylediği şeyi geri almak istedi. Bütün günü geri almak istedi ama bunu yapamazdı, bu nedenle odadan çıktı ve doğrudan ön kapıya yöneldi.

Byron on beş dakika sonra, Etta, Benny ve Marble'ın arabasız kaldıklarını ve tüm valizlerinin de kendisinin yanında olduğunu fark ettiğinde geçit yolunun yarısına gelmişti.

Lanet olsun.

Byron, kavşağın sonundan geri döndü. Johnny Lyncook'un evine döndüğünde, üç kadın, bir iskelenin ucunda bir feribotun gelmesini bekleyen yolcular gibi, garaj yolunun ucunda bekliyorlardı. Bunny ve Etta'nın birer kolu Marble'ın belindeydi. Marisol kapıda durdu ve hepsi arabaya binip kapılarını kapatana kadar izledi.

@novaebook

tg:@novaebook

Akla Hayale Sığmaz

Bazı şeyler akla hayale sığmaz oldukları için Lin'in beyni yapmak zorunda olduğu şeyi yapacaktı. Akla hayale sığmaz düşünceleri taşıyan oksijen akışını durdurma sinyali gönderecekti. Kendi avlusunu kana bulayacak ve Lin'in korteksinde ilerlemeye çalışan fikri kesintiye uğratacaktı. Lin'i sadece şununla bırakacaktı: Bunny ve komşu çocuklarıyla birlikte Lin'in pikabının arka koltuğundan koşa koşa inen, şelaleye doğru koşarken ciyaklayan, su perdesinden geçerken bağıran, kahkahası ve "*Baksana bana, baba!*" deyişi şelalenin gürültüsüne karışan ve arkasındaki mağarada yankılanan on yaşındaki Covey'nin anısı.

"Baksana bana, baba!"

Marisol on yıldır çalıştığı eve geri girdiğinde, Lin'i başı hasır kanepenin üzerindeki ebegümeci desenli yastıkta kırk beş derecelik açıyla bükülmüş ve yüzünün bir yanı sarkık halde bulacaktı. Önce adamın nabzını kontrol edecek, sonra da telefonu eline alıp ambulansı arayacaktı ve telefonun diğer ucundaki görevliyle konuşurken Lin'in yanına oturup kolunu okşayacaktı.

"Dayanın, Bay Lin," diyecekti, "yardıma geliyorlar." Sonra ellerini adamın başına kaldıracak, takma saçını yerine koyacak ve kulaklarının arkasındaki saçlarını düzeltecekti.

tg:@novaebook

Çalmak

Lin özel bir dedektif tutmuştu. Kızının bunca yıllık hayatı hakkında neredeyse her şeyi biliyordu. Ama Byron'ın öfkeyle odadan çıkmasına kadar, Lin kızı Covey'nin başına İngiltere'de ne geldiğinden haberdar değildi. Hâlâ da tam olarak bilmiyordu ama oldukça iyi bir tahmini vardı.

Bir şeyin güzelliği, onu çalmayı meşrulaştırıyordu.

Ve bu dünyada, korkusuz bir kızdan daha güzel hiçbir şey yoktu.

@novaebook

tg:@novaebook

Byron

Kimse size böyle bir öfkeyle, teninizin altındaki o karıncalanma hissiyle nasıl yaşayacağınızı söyleyemezdi. Hayatınızı tanımlayan sahte öykülerle ilgili olan şey buydu. En sonunda, en çok güvendiğiniz insanların size yıllarca yalan söylediğini öğrendiğinizde, bunu neden yapmış olduklarını anlayabilseniz bile, bu farkındalık diğer tüm ilişkilerinize de bulaşıyordu.

Tam olarak anlayamadığınız tüm o eylemlere ve yorumlara, insanların hiçbir zaman söylemediği şeylere, birinin belirli bir sebepten ötürü belirli bir şekilde davrandığından emin olduğunuz ama bunu kanıtlayamadığınız o anlara geri dönüyordunuz. Sonra da yıllar boyunca kendinize söylediğiniz tüm o yalanları düşünmeye başlıyordunuz. Her şeyin iyi olduğu, ne kadar takdir gördüğünüz, insanların sizi ne kadar önemsediği konusundaki yalanları... Arkadaş olmak, büyük bir takım olmak, bazı şeylerin nasıl da "*Sadece iş, Byron, kişisel algılama,*" olduğu hakkındaki yalanları...

Sonra her şey ellerinizden kayıp gidiyordu.

Ve siz hiçbir şeyi geri alamıyordunuz.

Bir gün uyanıyor ve kendinizi çok geniş ve uğuldayan bir şeyin kıyısında buluyordunuz, bir uçağın açılmış kapısı gibi;

tg:@[illegible]aebook

sanki eğlence için paraşütle atlayacağınız bir şeydi ama artık size hiç keyif vermiyordu çünkü yeri göremiyordunuz, ne yaptığınızı bilmiyordunuz. Kendinizi oraya atmanız gerektiğini biliyordunuz ama Orası'nın neresi olduğunu tam olarak bilmiyordunuz. Tek bildiğiniz, bundan sonraki hayatınızın orada olacağıydı.

Byron, ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bilmem kaçıncı kez Lynette'in numarasını tuşladı. Bu kez, Lynette telefonu açtı.

@novaebook

tg:@novaebook

Danışma

Byron, Bay Mitch'e, bir avukata ihtiyacı olduğunu söyledi. İyi bir avukata, işyerinde ayrımcılık konularından anlayan birine... Irk, toplumsal cinsiyet ya da diğer sebeplerden kaynaklı kalıcı, yerleşik ve kurumsal engeller konusundan anlayan birine... Bu tür sorunların ideal olarak açık bir diyalogla çözülmesi gerektiğine inanan ama gerçekten gerekliyse de birilerinin kıçına iyi bir yasal tekme atabilecek birisine ihtiyacı vardı Byron'ın.

"Sizin gibi birine ihtiyacım var," dedi Byron, Bay Mitch'e. "Babam gibi birine ihtiyacım var."

Bay Mitch'e, yöneticilik pozisyonu için kendisini ikinci kez nasıl es geçtiklerini anlattı. İşi alan meslektaşı Marc'ın bile Byron'ın tartışmasız daha iyi aday olduğunu söylediğini anlattı. Bay Mitch, uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemeden dinledi. Byron onun bu konuda iyi olduğunu fark etmişti.

"Senin işine yarayacak adam ben değilim ama aklımda birisi var," dedi Bay Mitch en sonunda. "Bunu kazanabilirsin. Ama Byron, bu işi gerçekten istiyor musun?"

Byron başını eğdi. "O işi hak ediyorum."

Bay Mitch başını salladı. "Biliyorsun, meslektaşların sana hayatı zindan edecek."

tg:@novaebook

"Hayır, etmeyecekler," dedi Byron. "Fikir anlaşmazlıklarımız olabilir ama biz bir topluluğuz. Bizler bilim insanıyız. Çoğunlukla aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Ve her bilim insanı bilir ki, zaman zaman bir deney ya da hesaplama, vermesi gerektiği sonucu vermediğinde süreci yeniden ayarlamaya, bir adım geri çekilip hatalarını düzeltmeye istekli olman gerekir." Byron biraz çekingen ama kendinden emin halde, yüzüne en iyi televizyon gülüşünü yerleştirdi. Bay Mitch'in ofisinden çıkarken omuzlarını dikleştirdi. Daha sonra, kendisini ikna etmek için ayna karşısında o duruşun provasını yapacaktı.

@novaebook

tg:@novaebook

Sörf

"Bu Büyük Olan," diyordu hava durumu sunucusu. "*Mümkünse yollardan uzak durun.*" Byron garaj yoluna baktı. Ağaçlar rüzgârdan bükülüyordu. Sağanak yağmur geliyordu. Byron pencereye bakıp başını salladı.

Mükemmel.

Byron bir kısa sörf tahtası ve kask alıp Jeep'inin bagajına yükledi, Black Eyed Peas albümünü çalmaya başladı ve Cable'ın evine doğru yola çıktı. Cable'ın garaj yolunun sonunda oturup işin artılarını ve eksilerini tartıştılar. Bu fena bir fırtınaydı, tamam, ama daha kötülerini de görmüşlerdi. Ne de olsa, SoCal üyeleriydi onlar. Byron arabayı vitese taktı ve kıyıya doğru yola koyuldular. Bir çam ağacının dalı kopup arabanın ön camına doğru uçarken Byron aniden başka yöne saptı.

"Vay canına, Byron, iyi kurtarmaydı!" dedi Cable.

Byron sahile ulaştığında, her zaman buraya gelen insanların hepsi oradaydı; dalgıç giysileriyle bir denizaslanı sürüsü gibi ciyaklıyorlardı. Orta yaşlı adamlardan biri Byron ve Cable'a doğru başparmak ve serçeparmağını sallayarak Hawaii kültüründe popüler olan selamlama hareketini yaptı. Çocukken, bu diğer insanların yanında olmak pek kolay değildi. İnsanlar onları gör-

tg:@...vaebook

mezden geliyordu. Tehdit ediyordu. Tabii, Byron'ın bomba gibi annesi onların yanında değilse; bu durumda adamlar çoğunlukla annesine odaklanıyor ama böyle yapmıyormuş gibi davranıyorlardı. Ama zaman geçmişti. Ve bu, iyi bir şey olabilirdi.

"Ah, hayır, Byron," dedi Cable. "Kask olmaz."

"Tost olmaktansa eğlenmeyi tercih ederim, adamım," dedi Byron, kaskının ipini bağlarken. Gerindi, birkaç derin nefes aldı ve sonra suya kadar koştu. Byron ve Cable koşarken gülüyordu ama Byron içten içe yanıyordu. Bu öfkeyle başka ne yapacağını bilmiyordu. Sanki yıllardır onu rahatsız eden her şey içinde çıra gibi birikmişti ve annesinin ölümü ile son birkaç ayda olan diğer her şey de şimdi bir kibrit çakıyordu.

Bunu yapmak biraz riskliydi ama Byron kendisini yeniden eskisi gibi hissedene kadar dalgalarla uğraşacaktı. Çünkü olduğu kişi buydu. Dalgalarda sörf yapmak için doğmuştu o. Okyanusu dinlemek için doğmuştu. Annesinden kendisine kalan en büyük miras buydu: denizle içgüdüsel bağlantı.

İşte oradaydı, alanın içindeydi. Dalganın tepesine çık ve sonra aşağı in. Tepeye ve sonra aşağıya... Byron kafasının içinde uzun, sabit bir âna girdi; orada, annesinin adı ya da adresi ne olursa olsun her zaman bu dünyanın bir parçası olduğunu ve her zaman da olmaya devam edeceğini görüyordu. Ve burası, ne zaman gelse annesini bulabileceğini bildiği yerdi.

tg:@novaebook

Yönetici

Byron, yeni yöneticinin açık kapısını hafifçe tıklattı. İkisi on beş yıldır meslektaştı. Birbirlerine kıyasla Byron'ın şimdiye kadar çok daha iyi nitelikleri, daha sağlam bir sicili ve daha iyi insan ilişkileri vardı ama Marc politik kıvraklık konusunda çok iyiydi ve Byron bunun da bu iş için gerekli bir beceri olduğunu artık kabullenmişti.

"Kayıtlara geçmesi için sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başladı Byron.

"Eğer terfi başarısızlığı konusunda buradaysan," dedi Marc, "Bir avukatla görüştüğünü zaten biliyorum." Bir parmağını Byron'a savurdu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, Byron?"

"Hey, Marc, kişisel bir şey değil."

"Kişisel bir şey değil mi?" Marc masasından kalktı ve Byron'ın yanına geldi. "Kişisel bir şey değil? Bana verilen işin peşine düşüp buna kişisel değil diyemezsin."

"Bu şekilde hissettiğin için üzgünüm, Marc. Ben sadece mesleki saygımdan ve bunca yıldır birlikte çalışıyor oluşumuzun hatırına neler olduğunu bildirmek istemiştim. Neden her zamanki gibi işimize devam etmiyoruz ve bürokratik sürecin de kendi

tg:@novaebook

işini yapmasına izin vermiyoruz? Sonra da neler olacağına bakarız."

"Siktir git, Byron," dedi Marc.

"Vay canına! Orada dur, bakalım."

Marc, Byron'ın üzerine atıldı ama birisi kapıyı tıklattı. Marc da doğrulup kapıyı açtı. Byron'ın asistanı elinde Byron'ın telefonunu tutuyordu. Byron telefonu masasında bırakmış olmalıydı.

"Özür dilerim, Byron ama birisi arayıp duruyor," dedi asistanı.

Arayan Lynette'in kız kardeşi, Jackson'ın annesiydi.

"Acele et, Byron," dedi kadın. "Mesele Lynette. Biz hastanedeyiz."

@novaebook

tg:@novaebook

Bebek

Bebek çığlığı, hastane odasındaki mırıltıların kesilmesini sağladı. Bir hemşire, tekerlekli bir arabayla bebeği odaya getirdi.

Lynette kollarını uzattı. "Gel bakalım, küçük bebek," dedi.

Bebek huysuzluğunu hâlâ üzerinden atamamıştı, ağzının aşağı eğik hali Byron'a, Benny'nin ilk doğduğu zamanı hatırlattı. Byron kız kardeşini ilk kez eline aldığında bebek seğirmiş, burnunu çekmiş ve Byron'ın parmaklarından birini emmeye başlamıştı. Sonra da Byron'ın sesini duyduğunda hem kendisinin hem de Byron'ın annelerinden miras aldığı şekilde ağzını bükmüştü.

Byron şimdi, emerken yüzünün yarısı Lynette'in önlüğünün arkasına gizlenmiş bebeğe bakıyordu.

"Neredeymiş benim küçüğüm?" diyordu Lynette, yüzünü bebeğinin kafasına sürterek. "Bebek By'ım neredeymiş?" Bebeğe Byron'ın adını koymaya karar vermişti. Byron, Lynette'le aralarındaki ilişkinin nasıl ilerleyeceğinden emin değildi ama Lynette ona bebeğin adını söylediğinde Byron içinde küçük bir şeyin mandalının açıldığını, bir kapının ardına kadar aralandığını hissetti.

tg:@novaebook

Lynette'e baktı ve annelerinin ses kaydındaki son kelimelerini düşündü.

Ben sizin annenizim. Bu benim en gerçek yanım.

Byron ve Lynette'in bir şeyleri konuşması gerekecekti. Sonra da duruma bakacaklardı. Lynette, Byron'ı yanına çağırdı ve bebeği ona uzattı. Dokuz yaşındayken minik Benny'yi kollarında tutmuş olması dahil hayatındaki hiçbir şey, onu böyle bir duyguya hazırlayamazdı.

"Selam," dedi Byron. Bebeği yüzüne doğru kaldırdı ve alnından öptü. Oğlu, ağzında sütle bir hıçkırık sesi çıkardı. *Onun oğlu!* Sonra bebek By, başıyla Byron'ın sesini takip etti, sımsıkı kapalı gözleri ve minik, çarpık ağzının görüntüsü Byron'ın nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

@novaebook

tg:@novaebook

Benny

Kötü haber şu ki, Benny'nin banka kredisi başvurusu yine reddedilmişti. Finansman olmadan bir kafe açma riskine girmeyecekti. Ama pes etmek de istemiyordu, başka bir bankayı deneyecekti. İyi haber ise, Etta Pringle'ın meşhur ettiği bir sanat eseri için sipariş alıp duruyordu. Etta'yı plastik şeylerle dolu fokurdayan bir denizde yüzerken gösteren bir resimdi bu. En güzel anlardan biri değildi ama Etta böyle olsun istemişti. Ve çevrim içi takipçileri buna bayılmıştı. Eh, aslında bazıları nefret etmişti ama Etta, bunun da iyi bir şey olduğunu söylemişti. Benny'nin sosyal medyayla pek arası yoktu ama Etta bunun değişmesi gerektiğini söylüyordu.

Benny, hayatında yaşananlar karşısında şaşkına dönmüştü.

Hiçbir şey onun umduğu gibi gitmiyordu.

Ama Benny bunu pek umursamıyordu.

tg:@novaebook

Marble

Giò, üniversiteden önceki son yazını Marble'la geçirmek istiyordu.

"Hadi Kaliforniya'ya gidelim," dedi Marble'ın oğlu. "Beni gizli teyzem ve dayımla tanıştırmaya götüreceğine söz vermemiş miydin?" Marble, Giò'yu karşısına alıp öz annesinden ve hiç tanışmadığı kardeşlerinden bahsettiğinden beri oğlu Byron ve Benny'ye böyle diyordu.

Bu tıpkı filmlerden bir sahne gibiydi. Marble'ın cep telefonu, o ve Giò uçaklarından inmeden çalmaya başlamıştı. Byron ve Benny onları görmek için sabırsızlanıyordu. Ve işte orada, çıkışta bekliyorlardı. Benny elinde, "*HOŞ GELDİN, GIOVANNI!*" yazan bir karton tutuyordu ve bir kız çocuğu gibi zıplayıp duruyordu.

Marble o yazın ilerleyen vakitlerinde, Giò ile İtalya'ya geri döndükten sonra, köpeği serbest bırakacağını ve onun peşinden yan taraftaki *giardinetto*'ya gideceğini, orada kendisi için köpeğe bakan komşu çocuğunun kapısını çalacağını çoktan biliyordu. Ve en sonunda, onun oğluyla aynı olan ismini söyleyecekti. Ve o da Marble'ın oğlunu iki yanağından öpüp, "*Ciao, Giò*," diyecek, oğlu da karşılığında "*Ehi*," diye cevap verecekti. Sonra ikisi, ergenlerin sohbet etmeme konusundaki o harika yollarıyla gerçekten hiçbir şey demeden öylece duracaklardı.

tg:@novaebook

Cevaplar

Charles Mitch raporu açıp okudu. Pearl tarafından sağlanan yeni bilgiler sayesinde Charles, Eleanor'un annesi Mathilda Brown'ın bulunduğu yere bakabiliyordu.

Covey'nin annesi.

Pearl, Mathilda'nın zaten kızına dönmeye niyetlendiğinde ısrar etmişti. Bir sorun çıkmış olması gerektiğini söylemişti. Ve Charles artık neler olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

@novaebook

tg:@novaebook

Mathilda, 1961

Bu çok güzel bir şeydi, Mathilda'nın şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha derin ve genişti. Mathilda gürüldeyen şelalenin kıyısında durup temiz havayı içine çekti, hafifçe sıçrayan suları teninde hissetti ve bu yerin gücünden cesaret aldı. Bu şelalenin dünya harikalarından biri olduğunu okumuştu. Ama hiçbir şey onu burada olmaya hazırlayamazdı. Hiçbir şey onu Kuzey Amerika'nın uçsuz bucaksız alanlarına, her şeyin bu kadar büyük oluşuna hazırlayamazdı.

Mathilda, parmaklığın üzerinden eğilip nemli ahşabı, çamurlu toprağı kokladı ve tenine vuran güneşi hissetti. Buraya kadar gelmişti. Lin'in karşısına dikilecek, Covey'yi ondan almanın bir yolunu bulacak ve kızını burada yaşamak için getirecekti. Buraya hizmetçi olarak gelmişti, tek yolu buydu. Maaşlar düşüktü ama yine de bir başlangıçtı.

Pearl'e bir mesaj göndermesi, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemesi ve Covey'nin nasıl olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Pearl ile iletişim halinde olduklarını Covey'ye söyleme riskini alamazlardı. Covey daha çok küçüktü ve böyle bir sırrı saklamasını ondan bekleyemezlerdi. "*Covey'ye her gün benim için sarıl,*" demişti Mathilda, ayrılmadan önceki gün Pearl'e.

tg:@novaebook

Kayıp düşen Mathilda'yı ancak yıllar sonra bulacaklardı. O zamana kadar cüzdanı, şelalenin şiddetli akıntılarıyla çantasından çekilip alınmış olacaktı. O zamana kadar, kendisine ulaşamayan işvereni işi başkasına verecekti. O zamana kadar, polis dosyayı kapatmış olacaktı. Kayıp bir beyaz olmayan kız mı? Uğraşacak daha önemli işleri vardı.

O zaman, işler daha farklıydı. Daha az gelişmiş doku testleri yapılıyordu. Bilgisayarlı soruşturmalar yoktu. Nehrin çamurlu kıvrımlarından birinde bulunan isimsiz bir iskelet vakasının çözümsüz kalması çok kolaydı. Ta ki on yıllar sonra Kaliforniyalı bir avukat, en son 1961 yılında Kanada sınırına yakın bir Amerika şehrinde görülmüş olan Mathilda Brown adındaki adalardan gelen genç bir göçmenin soruşturmasını yeniden açana kadar...

@novaebook

tg:@novaebook

Etta Pringle

Etta Pringle ayakkabılarını çıkarıp sahnede ilerlerken izleyiciler alkışlıyordu. Kendisinin alametifarikası haline gelmiş bu hamle internette popüler olmuştu. Tekrar tekrar dönen o videoda, ayaklarından fırlayan ayakkabılarını ilk kez gördüğünde çok gülmüştü.

İnsanların düşündüğü şeyler... Bu, yarınki bağış yüzmesinden önce insanların karşısına son çıkışıydı. Bu, dalgalara bağlı olarak yaklaşık on altı kilometrelik bir yüzüş olacaktı ve onun yaşındaki biri için bile pek uzun değildi. Vücudundaki tüm o ilaçlara rağmen bile hem de. Ama bu, başka nedenlerden ötürü zorlayıcı bir geçiş olacaktı. Zehirli denizanaları gibi mesela.

Haberler ve sosyal medyada denizanalarını konuşacaklardı, Etta'nın yaşından bahsedeceklerdi ve dayanıklılık sporlarında olgun kadınların sahip olduğu avantajlara değineceklerdi. Ten renginden de bahsedeceklerdi. Bunca yıldan sonra, 2019'da bile hâlâ bu konuyu konuşuyorlardı ama Etta için bu sorun değildi. Onu görsünlerdi. *Onu görsünler!* Kimse Etta'nın hastalığından bahsetmeyecekti çünkü henüz bilmiyorlardı. Şansı yaver giderse de hiçbir zaman bilmeyeceklerdi.

tg:@novaebook

Etta'nın daha önemli konulara odaklanması gerekiyordu. Bu gece o yüzden buradaydı, çevre hakkında konuşmak için. Çevresel bozulmanın sorumluluğunun, yalnızca özel sektörün omuzlarına yüklendiği ve madenler ve diğer kaynaklar konusunda tüketici taleplerinin etkisinin görmezden gelindiği hakkındaki endişesini anlatacaktı. Sürdürülebilirlikten bahsedecekti. Doğada bir tür denge kurma ihtiyacından... İnsanların daha döngüsel bir ekonomide ısrar etmelerini isteyecekti.

Byron Bennett çoktan sahneye çıkmıştı. Yeni bir danışmanlık firmasının başkanı olarak, Byron deniz tabanının haritalandırılmasının öneminden bahsedecekti. Ülkelerin, sanayinin ve uluslararası kuruluşların bilgi paylaşımı için nasıl birlikte çalışacaklarını açıklayacaktı. Denizlere dair kendi sevgisinden ve Kaliforniya kıyısındaki çocukluğundan bahsedecekti. Byron, bilginin güç olduğunu söyleyecekti ve Etta da "Benim demek istediğim de tam olarak bu, ama ne tür bir güç?" diyecekti.

Sahnede bu konuyu tartışacaklardı ve çocukluk arkadaşının zeki oğluyla insanların gözü önünde bunu yapmak Etta'yı çok memnun edecekti. Esasında bu adamın varlığından, annesinin hâlâ hayatta olduğundan ve Etta'nın attığı her adımı izlediğinden habersiz olduğu bunca yıl boyunca sanki bu adamı büyürken görmüşçesine gurur duyacaktı. Daha sonra, Byron, Etta'ya eskiden çalıştığı enstitüyü neden terk ettiğini ve mahkeme dışı bir anlaşmanın kendi yeni girişimini ve bir burs fonunu başlatmasına nasıl yardımcı olduğunu açıklayacaktı. Ve Etta, "*Tebrikler, Covey, oğluna bir bak*," diye düşünecekti.

Etta'nın şampiyon olmasına yardım eden ve onu ilk kez açık deniz yüzmesiyle tanıştıran Byron'ın annesinden bahsetmeyeceklerdi. Byron ve kız kardeşleri, insanların gözü önündeki öykülerinin onları hiçbir şekilde Coventina Lyncook'a bağlama-

tg:@novaebook

ması konusunda anlaşmışlardı. Belki günün birinde, kendileri yaşlandığında ve çocukları da daha çok büyüdüğünde bunu söylerlerdi ama Etta, Gibbs ya da Covey'yi tanıyan birilerinin Covey'nin çocuklarının yüzlerinde bir şeyler fark etmelerinin an meselesi olduğundan şüpheleniyordu. Byron ve Marble artık internette çok meşhurdu ve internet denen şey, eskiden adadaki sokak pazarıyla aynı şeydi. Er ya da geç, herkese denk gelirdiniz.

Etta, sahnenin dışında Byron'ın kız arkadaşının durduğu yere baktı; oğulları annesinin göğsündeki bir kundakta rahatça yatıyordu. Etta, bu yaştaki çocuğu Kaliforniya'dan Polinezya'ya getirmiş olmalarına hayret ediyordu. Modern jet seyahatleri tüm bahaneleri ortadan kaldırmıştı. Etta, bir atlet olarak hiçbir zaman sağduyu timsali olmamıştı ama genç bir anne olarak çocuklara karşı çok titiz davranır ve her zaman, belli bir yaşa gelene kadar evden çıkarılmamaları gerektiğini söylerdi. Ki bu da Patsy'ye çok uygundu.

Etta, artık rekorlar için değil kendi çocuğu için, Patsy ile kendi çocukları için yüzüyordu. Okyanusların sağlığından bahsedebileceği hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Deniz yatağı hasarları, suda çözünen kimyasallar, plastikler, yükselen su sıcaklıkları, aşırı balık avcılığı... İlave koruma bölgelerinin belirlenmesi için çağrılar yapıyordu. Ama aynı zamanda, küçük bir kızken yüzme kıyafeti içindeki eski fotoğraflarını ve ayrıca oğlanlar küçük yaştayken Galler'de bir gelgit havuzunun etrafında, ayakkabıları ıslak kuma bulanmış halde çekilen Patsy ile fotoğraflarını da seyircilerine gösteriyordu. Neşeyi ve sevgiyi göstermeyi hiçbir zaman atlamıyordu. Çünkü, aksi halde, o şeyin ne amacı kalırdı ki?

Hayatta kalmak yeterli değildi. Hayatta kalmak hiçbir zaman yeterli olmamıştı.

tg:@novaebook

Komiktir ki, uzun mesafe yüzücülüğüyle geçen altmış yılın ardından Etta suyun altında neler olduğu konusunda hâlâ biraz tedirgin olur, suyun altındaki yaşamın senfonisine karşı hâlâ aşırı tetikte kalırdı. Ama mücadele ettiği şey tam da buydu; tüm canlılığı, güçlülüğü ve cazip gizemiyle bu yaşamın korunması.

Doktoru homurdandı. Etta'nın, bağışıklık sistemi bu kadar zayıfken vücuduna bir şeyler batması ya da bir yerlerini kesmesi riskine giremezdi. Ama Etta'nın niyeti de böyle bir hasar almak değildi zaten. Bundan kaçınmak için her şeyi yapacağına dair söz verdi; suya girmemek dışında her şeyi elbette. Çünkü bu olduğu kişiydi. Etta böyle yaşardı.

Etta, iki nazik ve faydalı çocuk yetiştirdiğini, bir insanın yapabileceği en önemli şeyi zaten yaptığını söyleyebilirdi ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. Etta küçük bir kızken karşısına çıkan her güzel şeyi hak ettiğini düşünürdü. Sırf adalardan gelen bir kız olduğu için neden diğer insanlardan daha küçük hayalleri olması gerektiğini anlamazdı. Bu geçen yıllar boyunca değişmemişti ama Etta ne kadar şanslı olduğunu fark etmişti. Etta Pringle için işler çok farklı olabilirdi ve hâlâ dünyaya karşı ödemesi gereken bir borcu vardı.

tg:@novaebook

Lin

Marisol, Lin'e bir bardak buzlu çay getirdi. Lin, en son geçirdiği felçten sonra yeniden bir şeyler yiyip içmeye başlamıştı ve sadece baston kullanarak yürüyebiliyordu. Kanepede geriye doğru yaslandı ve televizyon haberlerindeki Etta Pringle'ı izledi. Kadın artık yetmiş yaşından büyük olmalıydı ama hâlâ aptalca yüzmelerini yapıyordu.

Lin, bunun olacağını bilmeliydi. Bunny ve Covey'yi, 1963 yılındaki o tropik fırtınanın ortasında yüzerlerken gördüğünde bugünün geleceğini bilmeliydi. Öyle bir suda o kadar uzağa gidebiliyor, o riski alabiliyorlarsa o zaman diğer insanlara benzemediklerini fark etmeliydi. Demek ki bir insan istediği şeyi elde etmek için başkalarının denemeye bile cesaret edemeyeceği pek çok şeyi yapabilirdi.

tg:@novaebook

Öncesi

Bir Yaz Gecesi

1965 yılında bir yaz gecesi, Bunny birinin yatak odasının penceresini tıklattığını duydu. Anne babası çoktan uyumuştu. Panjuru dışarıyı görebileceği kadar açtı ve Covey'nin karanlıkta ağzı sessiz bir çığlık atarcasına açılmış halde durduğunu gördü. Bunny koşarak dışarı çıktı.

"Ne?" diye fısıldadı Bunny. "Ne oldu?"

Covey konuşmadı. Titriyordu. Bunny arkadaşını hiç böyle görmemişti. Ne de olsa o Coventina Lyncook'tu. Onun lakabı "Yunus"tu. Fırtınalarda yüzmüş, yılanları aşmış, ebeveynleri hakkındaki dedikoduları umursamamıştı. Bunny, Covey'nin her şeye meydan okuyabileceğini biliyordu. Tabii Covey ona Küçük Adam meselesinden bahsetmemişti.

Covey'ye sarılırken ve Covey ağlayarak konuşmaya başlarken, Bunny, kız çocuğu olmanın tüm ağırlığının üzerlerine çöktüğünü hissetti. Bunny ve Covey, kendileri için bile her şeyin mümkün olduğuna inanarak büyümüştü. Ama bir kız olduğunuzda insanlar size nasıl yürüyeceğinizi, nasıl oturacağınızı, nasıl konuşacağınızı, ne yapacağınızı, nereye gideceğinizi, ne düşüneceğinizi ve kimi seveceğinizi söyleyebiliyordu.

Ve de kime itaat edeceğinizi...

tg:@novaebook

Pearl, 1965

Kızının düğün günü, Bay Lin her zamankinden daha hızlı sarhoş olmuştu.

"Hâlâ mutfakta mısın, Pearl?" dedi Lin. Belli belirsiz halde, Pearl'ün ancak bir iki lokma yemek için oturup kalktığı resepsiyon salonundaki masayı işaret etti. "Gel, otur ve bizimle pasta ye. Senin pastan bu."

"Bir saniye, Bay Lin, hemen geleceğim," dedi Pearl, mutfağa geri dönerken. "Önce halletmem gereken bir şey var." Pearl'ün bulması gereken bir şey vardı.

Pearl, bir o yanda bir bu yanda olan otel personeline bakarak aceleyle, resepsiyon salonuna götürülmeden önce pastanın beklemekte olduğu tezgâha doğru koşturdu. Yoktu. Önlüğünün durduğu aşağıdaki rafa uzandı ve kontrol etmek için havaya kaldırdı. Yoktu. Daha iyi bakmak için çömeldi ama aradığı şeyi, o gün erken saatlerde bir karıştırma kâsesinin arkasına sakladığı o küçük şişeyi bulamıyordu. Bu şişenin yemeklerden uzak tutulması gerekiyordu. Burası onun mutfağı, Bay Lin'in mutfağı değildi; burada sadece bir misafirdi. Pek çok insan buraya gelebilir ve bir şeylerin yerini değiştirebilirdi.

tg:@novaebook

Bir bardağa çarpan çatalın sesi ve mikrondaki boğaz temizleme sesi, Pearl'ü yeniden ayağa kaldırdı. Elbisesini düzeltti ve kendinden emin göründüğü umuduyla resepsiyon salonuna ilerledi. Birisi şişeyi bulmuş ve onu böyle şeyleri sakladıkları bir dolaba kaldırmış olmalıydı. Deterjan, çamaşır suyu, fare zehri gibi şeyleri sakladıkları dolaba. Kutunun üzerinde ne olduğu açıkça yazıyordu. Pearl kendi kendisine endişelenmemesi gerektiğini söyledi.

Ama Pearl daha sonra kesinlikle endişelenecekti. Yıllarca o zehir şişesine ne olduğunu kendi kendisine sorup durmuştu. Elbette biri onu görmüş, yerini değiştirmişti. Ve muhtemelen de birisi onu kullanmıştı. Ama kim? Polis, Küçük Adam'ın şampanya kadehinde bir şeyler bulmuştu. Tanrı'ya şükür ki pastada hiçbir şey bulamamışlardı, yoksa Pearl yapmaya bile cesaret edemediği bir şey yüzünden hapsi boylardı.

Pearl, Küçük Adam'a zarar vermeyi o kadar uzun süre, o kadar çok düşünmüştü ki adamın ölümü için hayatının geri kalanı boyunca biraz suçluluk duyacaktı.

Ama hiçbir zaman yas tutmayacaktı.

tg:@novaebook

An

Hayatımızdaki en büyük anlar çoğu zaman, bir şeylerin değiştiği, bizim tepki verdiğimiz ve her şeyin değiştiği birkaç saniyeden ibarettir. Covey düğün resepsiyonunu bir uyuşukluk hali içinde geçiriyordu ama onunla evlendiği gün Küçük Adam'ın resepsiyon salonunda yere devrildiğini görünce, Covey'nin zihni açılmaya başladı. Dört yöne baktı ve bu onun karar verme anıydı.

Covey önce babasına baktı. Adam hemen arkasında duruyordu ve ağzı açılmıştı. Sonra odanın uzak bir köşesinde duran Pearl'ü aradı, kadın hızla kargaşaya doğru geliyordu. Sonra birkaç adım ötedeki Bunny'ye baktı. Bu üç kişi arasında, Küçük Adam son nefeslerini verirken Covey'ye bakan tek kişi Bunny'ydi. Diğer herkes ölmekte olan adama odaklanırken tek bir kişi bakışlarına karşılık vermişti. İşte Covey o zaman anladı. Covey neler olduğunu görmüş ama bunun önemini anlamamıştı. Şimdi, dördüncü yöne, otelin arka bahçesine doğru açılan kayar kapılara doğru baktı.

Kapı sadece birkaç adım ötedeydi. Arka bahçede kıyıya doğru giden bir patika vardı ve bir noktada, kurbağa yavrularının su birikintilerinde yumurtadan çıkıp büyüdükleri bir dizi geniş, taş basamağa çıkıyordu. Covey'nin annesi ona kurbağa yavrularını göstermek için

tg:@novaebook

bu basamaklarda duraklardı. Yavrular farklı hızlarda olgunlaşırdı; öyle ki bazıları hâlâ minik balıklar gibi kıpırdanırken diğerleri küçük kurbağa bacaklarından ilkini çoktan çıkarmış olurlardı ve kısa süre sonra çalılıklara atlayıp hayatlarının geri kalanını geçirmeye hazır hale gelene kadar buruşuk bir vücuda sahip olurlardı.

Covey kapıdan koşarak çıkarken, ayakkabılarını çimenlerin üzerine atarken, gelinliğini çıkarıp kumların üzerine bırakırken, gördüğü şeyi mezara götüreceğine yemin etti. Çocukken kendisine neyin doğru neyin yanlış olduğu öğretilmişti ama o zaman bile, her zaman bu ikisinin birbirinden ayırt edilemeyeceğini anlamıştı.

Covey ne mektuplarında ne de hayatının son günlerinde çocuklarına bıraktığı ses kayıtlarında gerçeği söylememişti. Avukatı ve sevgilisi olan adama, birlikte uyudukları yatağın sarhoş edici rahatlığındayken bile söylememişti. Çocuklarına nerede büyüdüğünü göstermek için adaya döndüğü hayalini kurarken bile hiçbir zaman geri dönemeyeceğini biliyordu çünkü hiçbir zaman adını temize çıkaramayacaktı.

Âşık olduğu ve kendisine iki çocuk veren adamla geçirdiği kırk yıllık evlilik, çok büyük bir armağandı. Eğer size böyle bir hayat verilseydi ve birisi size yardım etmek için o kadar büyük bir risk almış olsaydı, siz ne yapardınız?

Covey'nin çocukları, elli yıldan fazla bir zaman sonra, bu soruyu açıkça sormaya cesaret ettiler. Annelerinin en eski dostuna, Covey Lyncook'un 1965 yılında Küçük Adam Henry'yi öldürdüğünü düşünüp düşünmediğini sordular. Bunny Pringle'ın yavaşça ve kararlı biçimde başını salladığını gördüklerinde rahatladılar. Bunny'nin Küçük Adam'ın ölmesini isteyen çok fazla insan olduğunu söylediğini duyduklarında rahatladılar. Ayrıca, Bunny'nin cevabının, o gün olanlara dair gerçeğe kendilerini hiç ama hiç yaklaştırmadığını da fark ettiler.

tg:@novaebook

O Zamanlar

O zamanlar, güvenlik kameraları yoktu. Düğün fotoğrafçısı da bir köşede kamerasının filmini değiştiriyordu. Müzikleri çalan adam, müzik çalmakla meşguldü. Garsonlar hâlâ pasta dolu tabakları dağıtıyordu. Gelinin babası içkisini henüz bitirmişti. Gelin, bir çatalla kendi pastasını dürtüyor ve ağlamamaya çalışıyordu. Konuklardan biri çantasından küçük bir şişe çıkardığında, herkes başka bir şeye bakmakla meşguldü.

O zamanlar herkes, şampanyanın genç bir kadını sarhoş edeceğini biliyordu. Bu kadının elinde bir bardakla masadan masaya gezebileceğini, yeni evli çiftin arasına eğilip arkadaşının yanağına bir öpücük kondurabileceğini, bardağını masaya bırakabileceğini, bir tabak pastaya çarpıp yanlışlıkla gelinin kucağına dökülmesine sebep olabileceğini ve sonra da kazara kendi kadehi yerine damadın kadehini alabileceğini biliyordu. Kimse bunlar üzerine düşünmezdi çünkü Bunny Pringle, su dışında her zaman sakar bir kız olmuştu.

Hiç kimse başlangıçta Küçük Adam'ın hayatını sonlandıranın bir kadeh şampanya olduğunu bile fark etmemişti. Bir polis memuru en sonunda kırık bir kadehi kokladığında ve *zehir* kelimesini dile getirdiğinde, düğün konuklarından bazıları kendi

tg:@novaebook

gizli arzularını ve ölü adama karşı kendi derin kırgınlıklarını düşünecekti. Diğer insanlara zorbalık etmekten keyif alan adama karşı... Bunu yapan kişinin hiçbir zaman yakalanmamasını dileyeceklerdi. O gün mutfağa çok fazla insan girip çıkmıştı ve bunu yapan kimse herhangi biri olabilirdi.

O zamanlar cinayet işlemek daha kolaydı. Sadece konsantre olmanız, sadakatinizin kime karşı olduğunu bilmeniz ve sonuçlarını düşünmemeniz gerekiyordu.

@novaebook

tg:@nevaebook

Şimdi

Huzur İçinde Yatsın

"Cesetleri kazıp çıkarmaya karşı bir yasa falan yok mu?"

"Ama o bizim babamız."

"Kül halinde oldukları için durum farklı olur muydu?"

"Charles'a soralım. O bilir."

Biraz zaman almıştı ama Byron ve Benny en sonunda Bay Mitch'e sadece adıyla seslenmeye alışmışlardı. Charles, ne de olsa, annelerinin çok önemsediği birisiydi. Ve hayatları hakkında neredeyse herkesten daha çok şey biliyordu. Ayrıca, Benny ona ilk kez Charles dediğinde adamın burnu kızarmıştı. "Bu bile tek başına bu değişime yeter," demişti Byron o gün gülerek.

"Evet," demişti Charles onlara, bir izne ihtiyaçları vardı ama onlara yardım edebilecek servisler de mevcuttu. Böyle bir karar veren ilk kişiler onlar değildi. Byron ve Benny en sonunda babalarının kalıntılarını mezardan çıkarma izni aldılar.

Eleanor Bennett'in ölümünden bir yıl sonra, Marble ve Etta birlikte Londra'dan uçakla geldiler. Ertesi gün, Benny ve Marble taze soğan ve sarımsağı doğrayıp hindistancevizi sütünü pirinç ve fasulye dolu bir tencereye döküp karıştırdılar. Byron barbekünün ateşini yaktı, Etta içimi biraz fazla yumuşak olan romlu

tg:@novaebook

bir kokteyl yaptı, Lynette ise deniz kenarındaki evin verandasında bebekleriyle dans etti. Bu, saatler geçtikçe daha fazla insanı; Charles ve kızlarından birini, Cable'ı, eşini ve çocuklarını, ayrıca yolun karşısındaki komşularını kendine çeken türden bir yemekti.

Byron ve Benny'nin büyüdükleri eski bungalov artık başka bir aileye, evin su tesisatını yeniletmiş, küçük çocukları olan genç bir çifte aitti. Eski Bennett evine yeni bir aile yetiştirme rolü yakışmış gibi görünüyordu ve bu düşünce Byron'ın gülümsemesine neden oldu. Yine de elinden geldiğince yolun o tarafından geçmemeye çalışıyordu.

Etta yeterince sarhoş olunca, Eleanor'un çocukları ondan bir söz aldı. "Tamam," dedi Etta, "sizi bir gün adaya götüreceğim." Bir plan yapabilirlerdi. Onlar, eşleri ve çocukları ve hatta isterse Charles bile gelebilirdi. Elbette, *şimdi* ve *öncesi* arasında yeterince zaman geçtiğini söylüyorlardı ama hiçbiri de bundan emin değildi.

Ama önce, bu iş vardı.

Eleanor'un çocukları, artık Byron ve Benny'nin babalarının külleriyle karışmış olan annelerinin küllerini aldılar. Etta teknenin ön tarafında yüzüyordu, neon rengi şapkası vücuduna bağlı şişme şamandırayla aynı renkteydi. Sahilden yaklaşık beş kilometre açıldıklarında merdiveni indirdiler, Etta'yı sudan çıkardılar ve etrafına bir havlu sardılar. Birbirlerine başlarını sallayıp külleri denize saçmadan önce bir an için orada öylece durup teknenin dalgalarda çıkardığı gıcırtıları dinlediler. Ardından Marble, Byron ve Benny, annelerinin son siyah pastasından kalanı aldılar, ufaladılar ve suya attılar.

tg:@novaebook

Yazarın Notu

Herkes oturup bir kitap yazmaz ama herkes bir hikâye anlatıcısıdır, öyle ya da böyle. Ben bu romanı yazarken, çok kültürlü ailemin Karayipli üyeleri, benimle 1950'ler ve 1960'lardan bazı kurgusal karakterler ve senaryolar geliştirmeme yardımcı olacak ömürlük anekdotlar ve anlık izlenimler paylaştı.

Karayipler'deki isimsiz adadan manzaralar, anne babamın ve diğer akrabalarımın Birleşik Krallık ve ABD'ye göçmeden önce yaşadıkları yer olan Jamaika'nın coğrafyası ve tarihini yansıtıyor. Kitabın yaşlı nesillerinin büyüdüğü kurgusal kasaba, o adanın kuzeydoğu kıyısından ilham alıyor ve gerçek ve uydurulmuş konumların bir karışımını içeriyor.

Siyah Pasta'daki karakterlerin çoğu diğer insanların kendileri için belirlediği kalıplara pek de uymayan insanlar. Onlar diğer insanların toplumsal cinsiyete, kültüre ya da sınıfa dayalı olarak kendilerinden beklediği yaşam ile kendi ilgi ve hevesleri arasındaki uçurumla mücadele ediyorlar. Deneyimledikleri zorluklar hem evrensel hem de kendi yaşadıkları zaman ve mekâna özgü.

Yazma sürecimde, makaleleri, gazetecilerin ve araştırmacıların yazdığı tarihi yazıları okudum ve ayrıca Jamaika Milli Kütüphanesi ile Birleşik Krallık'taki Milli Arşiv ve İngiliz Kütüphanesi

tg:@novaebook

gibi kaynakların çevrim içi arşivlerini kullandım. Kendilerini Karayipler ve İngiliz kültürleriyle özdeşleştiren insanların ilginç paylaşımlarını ve Los Angeles'taki Çin-Amerika Müzesi gibi kurumların yaptığı Çin diasporası tartışmalarını buldum. Sayısız fotoğrafa, videoya, haritaya ve tarife baktım.

Hikâyedeki yaşlı neslin geçmişi, 1960'larda Çinli göçmenler ve ailelerinin yaşadığı ırklar arası gerginliğe dair referanslar içeriyor. Ayrıca, aynı dönemde Birleşik Krallık'ta siyahi ya da "renkli" olarak tanımlanan Karayipli göçmenlerin yaşadığı zorlukları da ele alıyor. Araştırma süreci benim için çok ufuk açıcıydı.

1800'lerin ortalarından 1900'lerin başına kadar olan dönemde Karayipler'e sözleşmeli hizmetçi olarak gelen pek çok Çinli göçmenin, ekonomik koşullarını büyük ölçüde iyileştirmeden önce çok kötü çalışma koşullarına ve ciddi bir yoksulluğa maruz kaldıklarının farkındaydım. Ancak, 1960'ların ortalarında Jamaika'daki nüfusun çok küçük bir kısmını oluştursalar da Çinli ya da Çinli-Jamaikalı iş insanlarının ülkedeki dükkânların ve diğer işyerlerinin büyük bir kısmına sahip olduklarının farkında değildim. Bu görece refah, çoğu Afrika kökenli olan ve pek çoğu sömürge sonrası toplumlarında işsizliği, sınıf ayrımlarını ve renk ayrımını hisseden diğer Jamaikalılar arasında yaşanan hayal kırıklıklarının arttığı bir dönemde ortaya çıkmıştı. Romandaki Çinli dükkân sahiplerine yönelik şiddet ve isyan anlatıları kurgusaldı ama o dönemde yaşanan gerçek çatışmalardan ilham alınmıştı.

Karayipler'den ve diğer Milletler Topluluğu uluslarından gelen göçmenlerin, İkinci Dünya Savaşı yılları sonrasında aktif bir şekilde Birleşik Krallık'ta hemşirelik okumak ve diğer sektörlerde çalışmak üzere işe alındıklarını biliyordum. Ama göçmenlerin birinci ağızdan anlatımlarını okuyana dek, bazı Karayipli öğren-

tg:@novaebook

cilerin ve çalışanların ne ölçüde tacize uğradıklarını, ayrımcılığa maruz kaldıklarını ve kendi meslek alanlarındaki fırsatlar için önlerine nasıl engeller konduğunu bilmiyordum.

Dolaylı olarak bu kitabı ortaya çıkaran Karayip yemeğine, siyah pastaya kişisel bir aşinalığım vardı. Bu, nesilden nesile aktarılan tarifler ve diğer ailevi sembollerin aracılığıyla taşınan duygusal yükler üzerine düşünmeme neden oldu. Sonra da hayatlarının şüpheli bir hikâye üzerine kurulduğunu öğrendiklerinde kendi benlik duygularına sımsıkı sarılmak zorunda olan karakterler yazmamı sağladı.

Bazı tarihsel ve güncel bağlamlar kullanılsa da bu hikâye birincil olarak hayali karakterlerin duygusal yaşamlarına odaklanıyor ve bazı ana olayları anlatırken masalsı olmayı amaçlıyor. Yirminci yüzyılın ortalarından sonlarına kadar çeşitli Karayip ülkelerindeki çok kültürlü yaşamın ve Karayip diasporasının politik ve sosyal söylemine ilişkin çok daha derin kurgusal hikâyeler için okurlara, başvurabilecekleri Edwidge Danticat, Marlon James ve Jamaica Kincaid gibi harika yazarlar olduğunu hatırlatmak isterim.

Bu kitabın son halini oluştururken keşfetmiş olduğum birkaç kitabı da önermek istiyorum. Kerry Young tarafından yazılmış *Pao* isimli roman ve Paula Williams Maddison tarafından yazılmış *Finding Samuel Lowe: China, Jamaica, Harlem* isimli kurgu dışı metin, Çinli-Karayipli olma deneyimine ilişkin farklı ama inanılmaz içgörüler sunuyor. Bu konuyla ilişkili olarak, Williams Madison'ın kitabına ve Karayip yaşamının bu yönüne ilişkin diğer belgesellere dayanarak bir film çekmiş olan Jamaika doğumlu yapımcı ve yönetmen Jeanette Kong'dan da bahsetmek isterim.

tg:@novaebook

Sam Selvon tarafından yazılmış *The Lonely Londonders* kitabı ve Andrea Levy'nin daha yakın tarihli *Small Island* adlı eseri, Jamaika'daki etnik ilişkilere ve İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda Karayip-Birleşik Krallık göçmenliği deneyimine dair bazı nüansları ortaya koyma konusunda harika bir iş çıkarıyor. İngiliz gazeteci Amelia Gentleman'ın *The Windrush Betrayal* adlı eserinin Milletler Topluluğu'nun birçok Karayipli üyesinin Birleşik Krallık'ta yeni hayatlarını kurarken hissettikleri ikili kimlik hissini anlamada faydalı olacağını düşünüyorum. Burada bahsedilen kitaplar hiçbir şekilde kapsamlı bir liste teşkil etmez, bu nedenle okurları bu konu hakkında kendi araştırmalarını yapmaya teşvik ediyorum.

Hikâyeler uydurma olduklarında bile, genelde duygusal gerçekleri barındırırlar. Umuyorum ki bu hikâyedeki duygusal notalar ev, aile, özlem, kayıp, ikinci şans ve elbette aşk gibi değişen ve dönüşen kavramlar hakkında düşünmüş olan çok çeşitli geçmişlere sahip insanlara dokunur.

tg:@novaebook

Teşekkür

Eğer bir çocuğu yetiştirmek için bütün bir köyün desteği gerekiyorsa, o zaman aynı şey bu kitap için de söylenebilir. Edebiyat ajansları ve asistanlardan oluşan yetenekli ekibiyle birlikte bu kitabın yayımlanmasına giden yolda bir dizi kapı açmış olan Madeleine Milburn'a borçlu olduğumu söylemekten mutluluk duyuyorum. Bu romanı açık yüreklilikle, sorgulayan zihinlerle ve zevk sahibi gözlerle kucaklamış editörler Jessica Leeke ve Hilary Rubin Teeman'a; ayrıca Penguin Michael Joseph ve Ballantine'den bu projeyi beslemiş ve dünyaya gelmesini sağlamış herkese çok teşekkür ediyorum. Özel bir teşekkür de bu yolda beni cesaretlendirmiş insanlara: ailem, GR ve bu kitabın ilk sayfalarını okumak için zaman ayırmış olan kitap kurdu dostlarım. Son olarak da öykülere ve hayata dair sevgisi ve dünyamıza dair endişesiyle her gün bana ilham olan harika Armadill-Hers ve diğer yazar dostlarıma teşekkür ediyorum.

[redacted]
tg:@novaebook

Yazar Hakkında

CHARMAINE WILKERSON, bir süre Jamaika'da yaşamış ve şimdi de İtalya'da yaşamaya devam eden Amerikalı bir yazar. Barnard College ve Stanford Üniversitesi mezunu eski gazeteci Wilkerson'ın ödüllü kısa hikâyeleri çeşitli dergiler ve antolojilerde yayımlanmıştır. *Siyah Pasta*, yazarın ilk romanıdır.

@novaebook